

တက္ကသိုလ်

ကျောက်စာ

ဝမ်အင်၊ ဇိချစ်ချောက်လှယ်

အမွေခံကမ္ဘာမှသိုင်းရာဇာ

တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အတွက်အတ္ထုပ္ပတ္တိအရာအာ

ဝထစိုင်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၄၃၀၉၁၀
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၉၅၀၉၁၀

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဦးကျော်တင်၊ (ယုံကြည်ချက် စာပေ)
အမှတ် ၁၁၁၊ ၃၃ လမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးသော်လွင်မြင့်၊ (စန္ဒကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉ (H)၊ နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်ထွန်း၊ (ပုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
ဝိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ☆ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ☆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ☆ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ☆ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ☆ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ☆ နိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ☆ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ☆ ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ☆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မားရေး။
- ☆ အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ☆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မြင့်မြင့် စာပေ

၃၀, ထန်းတပင်ထနောက်လမ်း
လှည်းတန်း၊ ကမာရွတ်

ခေါင်းတလာနှင့်ကျီညီနောင်

ကြံ့နုန်တောင်တန်း၏ရှေးဟောင်းလမ်းတစ်ခုကြား....
 နေဝင်သည်းဆာအချိန်၌ မြင်းဟိသံများ မြင်းခွာသံများ
 တည်ညံ့ထွက်ပေါ်နေကြသည်ကိုကြားရလေသည်။
 စစ်ချီနေကြသောစစ်သည်တော်များ မဟုတ်ပါ။
 မြင်းလှည်းနှစ်စီးနှင့်မြင်းသည်တော်များ ဖြစ်ကြလေသည်။
 ရှေ့ဆုံးမှမြင်းလှည်းသည် အမိုးမပါဘဲ ခေါင်းတစ်လုံးတင်ထားသည်။
 ဒုတိယမြင်းလှည်းမှာ အမိုးပါသောလူစီးမြင်းလှည်းဖြစ်သည်။
 ခေါင်းသည် အကောင်းဆုံးကျွန်းသားဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည်။
 အနက်ရောင်ဆေးများဖြင့် ခြယ်သထားသဖြင့် ပြောင်လက်၍နေ၏။
 ထူးခြားသည်မှာ ခေါင်းတင်ထားသောမြင်းလှည်း၏ ဝဲယာတစ်ဖက်
 တစ်ချက်တွင် ခြံရံ၍စောင့်ရှောက်လာသူများမှာ သိုင်းလောကမှ
 လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေသော လျှမ်းလျှံနယ်မှ ဓားသမား
 နှစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်...

ခေါင်းထဲ၌ထားရအိပ်စက် နေသောပုဂ္ဂိုလ်သည် နယ်နယ် ရရပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်မဟုတ်မှန်း သိသာနိုင်ပေတော့သည်။

ထိုမြင်းလှည်းသည် အမျိုးကောင်းသောမြင်းလေးကောင် ဖြင့်ဆွဲရသည်။ ၎င်းနောက်တွင်လိုက်ပါလာသောမြင်းလှည်းမှာ မြင်းတစ်ကောင်တည်းဆွဲရသောမြင်းလှည်းငယ်ဖြစ်၏။

မြင်းလှည်းပေါ်၌ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်လိုက်ပါလာသည်။ အမျိုးသမီး၏ပေါင်ပေါ်တွင် သုံးခါ လည်အရွယ်ရှိသောယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ထိုင်နေ၏။

ခေါင်းတလားတင်လာသော မြင်းလှည်း၏ဝဲယာတစ်ဘက် တစ်ချက်တွင်လိုက်ပါလာသော လျှမ်းလျှံနယ်မှစားသမားနှစ်ယောက် ၏အမည်မှာ အပြုံးသိုင်းသမားမှယုံကျူးနှင့် သံမဏိသိုင်းသမားလီပု ဝါးတို့ဖြစ်ကြသည်။

အမျိုးသမီးမှာ အပြုံးသိုင်းသမားမှယုံကျူး၏ဇနီး ယို့ဖုန်း ဖြစ်သည်။ သူမ၏ပေါင်ပေါ်တွင်ထိုင်နေသောမိန်းကလေးမှာ သူမ၏ သမီးမှယုံသန်းဖြစ်သည်။

ယောက်ျားလေးမှာမူ ခေါင်းထဲ၌လဲလျောင်းနေသော သိုင်း ရာဇာတိမ်လက်ဝါးယန့်ရှောင်ထင်း၏တစ်ဦးတည်းသောသား...။

ယန့်ကျင်းလိန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

လျှမ်းလျှံနယ်မှစားသမားနှစ်ယောက်တို့သည် အနောက်မှ အရှေ့သို့တူရူချီတက်လာခဲ့ရာ ကျူးနန်စန်းတောင် အလံတစ်ရာ တောင်ကြားသို့ရောက်ရှိလာကြသည်။

ထိုစဉ် လူတစ်စုသည် တောင်ကြားမှပြေးထွက်လာကြပြီး သူတို့၏သွားရာလမ်းအလယ်၌ရပ်တန့်၍ဟန့်တားလိုက်သည်။

ထိုလူစုမှာ ၁၄-၅ ယောက်ခန့်ရှိသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လာသူသုံးယောက်ရှိသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီးခဏရပ်ပါ”

ထိုလူသုံးယောက်အနက်... မုတ်ဆိတ်ဗရပျစ်ရှိသောလူက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ဟန့်တားလိုက်၏။ သံမဏိသိုင်းသမားလီပုဝါးက ထိုလူအား ကောင်းစွာသိထားသည်။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ပြန်လည်အရိုအသေပြုရင်း...

“ကျီးကန်းညီအစ်ကိုတို့ပါလာ... ဘာကိစ္စများလို့ပါလဲ”

မုတ်ဆိတ်ဗရပျစ်သောလူက ပြုံးကာ...

“သိုင်းရာဇာယန့်ရှောင်ထင်းဆိုတာ ကျုပ်တို့လေးစားကြည် ညိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါ။ အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲကွယ်လွန်သွား တယ်လို့ကြားသိရတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းမိပါတယ်။ ဒါကြောင့် အခုလို ကျုပ်တို့နယ်မြေကိုရောက်လာတုန်း ဂါရဝပြုချင်လို့ပါ”

လီပုဝါးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ပေါင်ရန်း၊ ခင်ဗျားတို့ တကယ်ကြည်ညိုကြတယ်ဆိုရင်... ကျုပ်တို့ဌာနနေရောက်အောင်စောင့်ပြီး ဈာပနအခမ်းအနားလုပ်တဲ့အခါမှ ဂါရဝလာပြုစေချင်ပါတယ်၊ ဒါမှ တကယ်လေးစားရာရောက်မှာပေါ့ဗျာ”

မုတ်ဆိတ်ဗရပျစ်နှင့်လူ၏အမည်မှာပေါင်ရန်းဖြစ်သည်။

ကျီးကန်းညီအစ်ကိုတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

“ဒီလိုလဲဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ အခုဂါရဝပြုမှာက ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်မှမကဘဲ၊ တော့ခိုနေကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အများကြီးရှိပါသေးတယ်”

အပြုံးသိုင်းသမားမုယ့်ကျုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

ပေါင်ရန်းခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူသည် ပြောပြီးလေတစ်ချက်ချွန်၏။

“ဟို...”

လေချွန်သံဆုံးသည်နှင့်... လူငါးယောက်သည် ထပ်မံ၍ပြေး

ထွက်လာကြလေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ပေါင်ရန်းကရယ်မောရင်း ရောက်ရှိလာကြသောလူငါးယောက်အား မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်မိတ်ဆက်ပါရစေဗျာ”

သူသည် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းရှိသောလူတစ်ယောက်အား ညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“ဟောဒီပုဂ္ဂိုလ်က ယပ်ကွင်းဖိုးသူတော် ဝက်ဝမ်းပါ”

သူသည် အရပ်ရှည်ရှည်ရှိသော ရသေ့တစ်ပါးဘက်လှည့်ကာ မိတ်ဆက်ပြန်သည်။

“သူကတော့ သံမဏိပလ္လေ လိန်လိန်ရသေ့ပါ”

လိန်လိန်ရသေ့က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ ဗိုက်ရွဲရွဲနဲ့လူက ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်သည်။

“ကျုပ်ကတော့ မြစ်ငါးမြစ်ကနဂါးချုံးထုံးဟိုက်ပါ”

ဝိန်ဝိန်ပါးပါးရှိသောလူတစ်ယောက်ကလည်း...

“ကျုပ်ကတော့ သက်ခြွေသိုင်းသမားချောင်ချုံးပါ”

မျက်နှာနီရဲသောလူတစ်ယောက်ကရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တော့ မြေလတ်သိုင်းသမားပိုင်တာ့ရွပါ”

ပေါင်ရန်းက သဘောကျစွာဖြင့်ရယ်ရင်...

“ကဲ... ကျုပ်တို့ဂါရဝပြုမဲ့လူတွေ မနည်းပါဘူးနော်”

လီပုဝါး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ပေါင်ရန်းအား စိုက်ကြည့်ရင်း....

“ခင်ဗျားကတာဝန်ခံဦးဆောင်ပြီး ဂါရဝပြုမလို့လား”

ပေါင်ရန်း၏ညီဖြစ်သူ ပေါင်ထုံးကရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာကို ကျုပ်နားလည်ပါတယ်... ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကိုက တာဝန်ခံဦးဆောင်တဲ့အရည်အချင်းမရှိသေးဘူးဆိုတာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် နားလည်ထားပါတယ်”

လီပုဝါး အားလုံးကိုမျက်လုံးတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ကာ....

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့လူစုကိုယ်စား ဘယ်သူက ဦးဆောင် တာဝန်ယူမှာလဲ”

ပေါင်ရန်း၏ညီထွေးပေါင်ယုံက....

“စိတ်ချ... ဦးဆောင်ခဲ့လူဟာ တော်ရိရော်ယိထဲက မဟုတ် စေရပါဘူးဗျာ”

လီပုဝါးရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ တောခိုသမားအုပ်စုအဖွဲ့ပေါင်း ၆၃ဖွဲ့ရှိတယ် လို့ ကျုပ်တို့သိတယ်၊ ဘယ်သူက ဒါလောက်ကြီးတဲ့တာဝန်ကို ဦး ဆောင်နိုင်တဲ့အရည်အချင်းရှိလို့လဲ”

“ရှိတာပေါ့ဗျာ”

လီပုဝါး အနည်းငယ်အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲဆိုတာပြောစမ်းပါဦး”

ပေါင်ရန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးကာ....

“သေချာနားထောင် အခု ဦးဆောင်ပြီးဂါရဝပြုခဲ့လူက ဖိုမ အတွင်းအားပိုင်ရှင်ပုယန်းချီဗျာ”

“ဗျာ....”

လီပုဝါးကအံ့အားသင့်သွားသည်။

“တစ်ချိန်က တိမ်လက်ဝါးယန့်ရှောင်ထင်းကို အရှုံးပေးပြီး သိုင်းလောကကအနားယူသွားခဲ့တဲ့ပုယန်းချီလား”

သက်မြွေသိုင်းသမားချောင်ချွေးက အေးစက်စက်အသံဖြင့်...

“ပေါင်ရန်း... စကားရှည်မနေနဲ့... ဂါရဝပြုမယ်၊ ပစ္စည်းတွေ အသင့်ပြင်ပါ”

ပေါင်ရန်းက သူ၏လက်အောက်ငယ်သားများအား အချက် ပြလိုက်ရာ တစ်ခဏအကြာတွင် စားပွဲများကို ခေါင်းရှေ့သို့ အသင့် လာရောက်ခင်းကျင်းကြလေတော့၏။

ဝိမအတွင်းအားရှင်ပုယန်းချို

မုယ့်ကျူးက လီပုဝါးအားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
 လီပုဝါးကခေါင်းညိတ်ပြသည်။
 “သူတို့ ဒါလောက်တောင် ဂါရဝပြုချင်မှတော့ ပြုစမ်းပါစေ”
 သူတို့သည် ပြောရင်းမြင်းပေါ်မှဆင်းလာကြသည်။
 ပေါင်ရန်းတို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်လည်း ဂါရဝပြုရန်အသင့်
 ပြင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင်....
 “ဟား... ဟား... ဟား”
 ရယ်မောသံတစ်သံ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ မုယ့်
 ကျူးနှင့်လီပုဝါးတို့ ရယ်သံထွက်ပေါ်လာရာသို့ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်ရာ
 လူတစ်ယောက် လျှောက်လာနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ထို
 လူသည် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိကာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ပိန်ပိန်
 ပါးပါးဖြစ်သည်။

ဆံပင်များဖွေးဖွေးဖြူနေသော်လည်း မျက်လုံးအစုံမှာစူးရှ
 တောက်ပနေ၏။ ပေါင်ရန်းပြောသည့်အတိုင်း ထိုအဘိုးအိုသည် ခုနစ်
 နှစ်လုံးလုံး သိုင်းလောကမှအနားယူသွားသော ဝိမအတွင်းအားရှင်
 ပုယန်းချိုပင်ဖြစ်နေ၏။ သူတို့၏မျက်နှာများကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။
 ယန်ရှောင်ထင်း၏ခေါင်းတလားရှေ့သို့ ပြိုင်တူသွားရောက်
 ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

မုယ့်ကျူးကလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍အရိုအသေပြုရင်း....

“ဦးကိုလေးစားပါတယ်”

ပုယန်းချိုရယ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်နဲ့ယန်ရှောင်ထင်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ခုနစ်နှစ်တုန်းက တစ်
 ကြိမ်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပါတယ်... ကျုပ် သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ရှုံးသွားလို့ သိုင်း
 လောကကအနားယူလိုက်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း မည်းနက်သောခေါင်းတ
 လားအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မမျှော်လင့်ဘဲ ယန်ရှောင်ထင်းကွယ်လွန်သွားတဲ့သတင်း
 ကြားရလို့ အခုလိုဒီနေရာကနေဂါရဝပြုဖို့လာစောင့်နေတာပါ”

လီပုဝါးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“လူဆိုတာသေမျိုးချည်းပါပဲဗျာ... ဒီလမ်းကို ဘယ်သူပဲဖြစ်
 ဖြစ်ရှောင်လွှဲလို့မရပါဘူး”

ပုယန်းချိုကခေါင်းတလားကိုစူးရှစွာကြည့်ရင်း...

“ဒါနဲ့... ယန်ရှောင်ထင်းက ဘယ်လိုရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်သွားရတာလဲဗျ”

မုယုံကျူးဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ယန်ရှောင်ထင်းဟာ ဇနီးသည် မီးဖွားပြီးကွယ်လွန်သွားတဲ့ နောက်ပိုင်း လွမ်းဖျားလွမ်းနာကျရာက ရောဂါပေါင်းစုံဝင်ပြီးသေဆုံးသွားရတာပါ”

ပုယန်းချို မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒါဆို သူ့မှာသားသမီးကျန်ရစ်ခဲ့မှာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်... သူ့မှာ သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်”

ပုယန်းချိုက နဖူးကိုလက်ဝါးဖြင့်အသာအယာပုတ်လိုက်၏။

“ဟန်ကျတာပဲဗျာ”

သူ့မျက်လုံးအစုံသည် နောက်ဘက်ရှိမြင်းလှည်းဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် သူ့သားက ဟိုမြင်းလှည်းပေါ်မှာပါလာတာပေါ့”

မုယုံကျူးမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာသဘောနဲ့မေးလိုက်တာလဲဗျ”

ပုယန်းချိုရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုအထင်မလွဲပါနဲ့ဗျာ... လူတစ်ယောက်လုံး သေဆုံးသွားခဲ့ပြီပဲ၊ ရန်ပြူးဘယ်ရှိတော့မှာလဲဗျာ... သူ့မှာ သားတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာသိရလို့ ကျုပ်ကဝမ်းသာပြီးကြည့်ချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာလို့ပါ”

မုယုံကျူးကဇနီးဖြစ်သူအားလှည့်ကြည့်ကာ...

“ပုယန်းချိုက ဒါလောက်တောင်ကြည့်ချင်နေတာ ကလေးကိုပြလိုက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမဆို မြင်းလှည်းနဲ့ ဝါးတစ်ရိုက်အကွာမှာပဲရှိရမယ်၊ ရှေ့ဆက်တိုးလာရင် အဆိပ်အပ်နဲ့ပစ်လိုက်”

ယိုဖုန်းက ယန်ရှောင်ထင်း၏သားငယ်ယန်ကျင်းလိန်အား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ချိ၍မတ်တတ်ရပ်ပြလိုက်၏။ ပုယန်းချိုသည်ကလေးအားအတန်ကြာစိုက်ကြည့်ပြီးမှ မဲ့ပြုံးပြုံးကာ...

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

ပြောပြီးအမွှေးတိုင်ယူ၍မီးညှိကာ ယန်ရှောင်ထင်း၏ခေါင်းတလားဘက်မျက်နှာမူ၍ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

xxxx

ပုယန်းချိုဂါရဝပြုပြီးနောက်... ပေါင်ရန်းတို့ညီအစ်ကိုနှင့် အပေါင်းပါများဆက်လက်ဂါရဝပြုကြ၏။ အတန်ကြာမှ ဂါရဝပြုသည့် အခမ်းအနားပြီးဆုံးသွား၏။ မုယုံကျူးကပုယန်းချိုအား လက်နှစ်ဖက် ဆုပ်၍ပြန်လည်ဂါရဝပြုကာ....

“အခုလို ယန့်ရှောင်ထင်းကိုဂါရဝပြုကြတဲ့အတွက် ကျုပ်က သူမိသားစုကိုယ်စား ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ပြောပါရစေ၊ အချိန်လဲ အတော်နှောင်းပြီမို့ ကျုပ်တို့ကိုသွားခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

ပြောပြီးထွက်ခွာရန်ဟန်ပြင်ရာ....

“ခဏလေးနေပါဦးဗျ”

ပုယန်းချိုကဟန့်တားလိုက်သဖြင့် မုယုံကျူးမျက်မှောင်ကုပ် သွားသည်။

“ဘာကိစ္စများရှိသေးလို့လဲဗျာ”

ပုယန်းချိုကပြုံးပြရင်း....

“ကျုပ်ဟာ ယန့်ရှောင်ထင်းနဲ့ထပ်မံယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ခုနစ်နှစ်လုံး လုံးကြိုးစားလာခဲ့တာပါ။ အခု သူကွယ်လွန်သွားတဲ့အတွက် ယှဉ်ပြိုင် နိုင်ခွင့်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်စိတ်ထဲဖြေသာနိုင်အောင် သူ့ရဲ့ မျက်နှာလေးတော့ ခဏလောက်တွေ့ပါရစေဗျာ”

လီပုဝါးမျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

“ဗျာ... ခင်ဗျားကခေါင်းဖွင့်ချင်တယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်... သူသေဆုံးသွားတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်ဘယ်
၁. မယုံနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့်ကြည့်ချင်ပါတယ်”

“ကျုပ်လက်မခံဘူးဆိုရင်ကော”

ပုယန်းချိုကလီပုဝါးကိုအားစူးရှစွာကြည့်ကာ....

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျုပ်ကိုတားလို့မရပါဘူးဗျာ”

“ခြမ်း....”

လီပုဝါးစားကိုဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ကြည့်သေးတာပေါ့ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို ပုယန်းချိုအားတိုက်ခိုက်ရန် ရှေ့သို့ခြေလှမ်း သွမ်းလိုက်သည်။

မုယုံကျူးကဟန့်တားလိုက်၏။

“ငါ့ညီနေပါဦး”

သူသည် ပုယန်းချိုအား မည်သည့်နည်းနဲ့မျှယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းဆင်ခြင်မိသဖြင့် လီပုဝါးအားဟန့်တားလိုက်ခြင်းဖြစ် ၏။ သူသည် ပုယန်းချိုဘက်လှည့်လိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီလေ... ဒါနောက်ဆုံးလိုက်လျောခြင်းပါပဲ”

“စိတ်ချ... သူတကယ်သေတာတွေ့ရရင်ကျုပ်ကျေနပ်ပြီ”

ပုယန်းချိုကလီပုဝါးအားခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ငါ့ညီ ခေါင်းကိုအောက်ချပေးလိုက်ရအောင်”

လိပုဝါးသည် မကျေမနပ်ဖြင့် မုယုံကျူးနှင့်အတူ ခေါင်းကို မြင်းလှည်းပေါ်မှအောက်သို့သယ်ချလိုက်၏။

ပုယန်းချိုက ခေါင်းကို အတန်ကြာစိုက်ကြည့်ပြီးမှ ရှေ့သို့မြေ လှမ်းလှမ်းလိုက်၏။ ထိုစဉ် ရယ်သံတစ်သံ ရှုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာ လေ၏။

“ဟား... ဟား... ဟား...ဟား”

ရယ်မောသံသည် အေးစိမ့်၍ ကြားရသူတိုင်းကိုကျောချမ်း သွားစေသည်။ အားလုံးသောလူများသည် အသံလာရာသို့ ခေါင်းမော့ ၍ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။

မြေပြင်နှင့်သုံးလံခန့်အမြင့်ရှိ တောင်နံရံတွင်ပေါက်နေသော သစ်ပင်တစ်ပင်၏သစ်ကိုင်းပေါ်၌ အဖြူရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ပုယန်းချိုမျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“သစ်ပင်ပေါ်ကဘယ်သူလဲဗျ”

ထိုလူသည် ပုယန်းချို၏အမေးကိုအဖြေမပေးဘဲ ကဗျာတစ် ပုဒ်ကိုအေးဆေးစွာရွတ်ဖတ်နေ၏။

“အရက်ဟာ သောကကိုကင်းဝေးစေတယ်...
လူ့ဘဝဟာအိပ်မက်မက်သလိုပဲ...
ကျုပ်ကိုလူကောင်းပဲပြောပြော လူဆိုးပဲဆိုဆို...”

အနောက်လေတိုက်ခတ်လို့လွင့်သွားတဲ့တိမ်လို့...
ကျုပ်ကဂရုမစိုက်ပါ”

ထိုကဗျာကိုကြားမိသောခါ လိပုဝါးနှင့်မုယုံကျူးတို့သာမက ပေါင်ရန်းတို့လူစုပါနှုတ်ဆိတ်နေမိကြကုန်လေတော့သည်။

xxxx

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတိတ်ဆိတ်၍နေ၏။

အားလုံးသောလူများသည် အသံမထွက်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေ ကြသည်။ သူတို့သည် ကဗျာရွတ်သံကိုကြားသည်နှင့် သစ်ပင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသူမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာသိရှိသွားကြပြီ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူမှာ သိုင်းလောကထိပ်သီးသိုင်းသမား ၆-ဦးအနက် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သည်နန်းကုန်းရှုဆိုသူဖြစ်ပေသည်။

နန်းကုန်းရှုသည် အဖြူရောင်အင်္ကျီရှည်ဝတ်ဆင်လေ့ရှိ၏။ သိုင်းပညာ အံ့မခန်းလောက်အောင်အဆင့်မြင့်သည်။ သူသည် အဖြူ ရောင်သိုင်းသမားမဟုတ်ပါ။

ထို့အတူ အမည်းရောင်သိုင်းသမားလည်းမဟုတ်ချေ။

အ မှန်အမှားကိုစဉ်းစားခြင်းမပြုဘဲ သူ့စိတ်ဆန္ဒအလျောက် လုပ်ဆောင်တတ်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကသားများ သည် သူ့အား လူထူးခြားသိုင်းသမားဟုခေါ်တွင်ကြရာ...

ကြာသော်... သူ၏အ ည်ရင်းကိုပင် သိရှိသူမရှိသလောက် ရှားပါးသွားတော့သည်။

မထင်လျှင် မထင်သလိုပြုမူတတ်သော သူ၏စိတ်သဘော ထားကြောင့် သိုင်းလောကသားများသည် သူ့အားအပေးကပင်ရှောင် ရှားကြကုန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အားတွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ပေါင်ရန်းတို့လူစုသာမက လီပုဝါးတို့လူစုပါ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားကြကုန်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

xxxx

အောက်လမ်းသိုင်းသမား

ဖိုမအတွင်းအားရှင် ပုယန်းချိုသည် သစ်ပင်ပေါ်မှလူမှာ လူ ထူးခြားသိုင်းသမားနန်းကုန်းရှုဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်ရသည့်အခါ မျက် မှောင်ကြူတ်သွားသည်။ သို့သော် မနှုတ်ဆက်၍မဖြစ်မှန်းသိသဖြင့် ခေါင်းမောပြုံးပြရင်းလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်လိုက်သည်။

“လူထူးခြားသိုင်းသမားလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါဗျာ... ဒါနဲ့ ခင်ဗျားသေရမဲ့ဘေးကိုသိသလားဗျ”

ပုယန်းချိုမျက်မှောင်ကြူတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ထိုလူကရယ်မောရင်း...

“ခင်ဗျား ရှေ့ကိုခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်တာ ခေါင်းကိုဖွင့်ချင်လို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ခေါင်းကိုဖွင့်ချင်ရတာလဲ”

“ကျုပ် ယန့်ရှောင်ထင်းကို လွန်ခဲ့တဲ့ခုနစ်နှစ်ကသိုင်းကွက် တစ်ကွက်နဲ့ရုံးခဲ့တယ်။ သူ့ကိုပြန်ပြီးယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ခုနစ်နှစ်လုံးလုံးအပင် ပန်းခံလေ့ကျင့်ခဲ့ရတာဗျ”

ပုယန်းချိုသည် ပြောရင်းအသံပင်တုန်ခါလာလေသည်။

“ခု သူကွယ်လွန်သွားပြီဆိုတော့ သူ့မျက်နှာမမြင်ရမချင်း ကျုပ်စိတ်ထဲမှာဘယ်ကျေနပ်နိုင်မှာလဲဗျ”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ဒါကြောင့် ကျုပ်ကခင်ဗျားသေရ ခဲ့ဘေးကိုသိသလားလို့မေးနေတာပေါ့”

ပုယန်းချိုကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဗျာ... ခေါင်းပွဲမှာ....”

သူ စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့်ရပ်တန့်သွား၏။

နန်းကုန်းရွှေက ခါးမှအရက်ဘူးကိုဖြုတ်၍မော့သောက်လိုက် ၏။ ပြီးမှ....

“ဟုတ်တယ်.... ခင်ဗျား ခေါင်းကိုဖွင့်လိုက်တာနဲ့ယန့်ရှောင် ထင်းလက်ချက်နဲ့သေရမှာပဲ”

လီပုဝါးနှင့်မုယ့်ကျူးတို့မှာ မအူမလည်ဖြင့် နန်းကုန်းရွှေကို မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပုယန်းချိုမှာ ရှေ့သို့ခြေလှမ်းမတိုးဝံ့တော့ ဘဲရပ်တန့်လိုက်သည်။ ခေါင်းတလားအား စိုက်ကြည့်ရင်းခေါင်းအဖုံး ကိုရုတ်တရက်မဖွင့်ဝံ့ဘဲဖြစ်သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ခေါင်းတလားအဖုံးသည် အလိုအလျောက်ပွင့် သွား၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်... သူ၏ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သူ သိုင်းရာဇာ တိမ်လက်ဝါးယန့်ရှောင်ထင်းသည် ခေါင်းထဲမှထရပ်လာလေ၏။

မမျှော်လင့်မထင်မှတ်သောဖြစ်ရပ်ကြောင့် ပုယန်းချိုအပါအ ဝင် အားလုံးသောလူများငေးဝိုင်းသွားကြကုန်သည်။ သူတို့၏မျက်နှာ နှားပေါ်တွင် အံ့ဩတုန်လှုပ်သည့်အရိပ်ယောင်များထွက်ပေါ်လာ၏။

ယန့်ရှောင်ထင်းက အပေါ်မော့ကြည့်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ဆုပ် ချုံဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲနန်းကုန်းရွှေ... ခင်ဗျားပုယန်းချိုဘက်ကရပ်တည် ပေးမလို့လား”

နန်းကုန်းရွှေရယ်မောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်ဒီလိုပြောပြနေတာလဲ”

နန်းကုန်းရွှေကပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ....

“ကျုပ်က ပုယန်းချို ဘုမသိဘမသိနဲ့သေသွားမှာကို မကြည့် ရက်လို့ပါ”

ပုယန်းချိုကအံ့တင်းတင်းကြိတ်ကာ....

“ယန့်ရှောင်ထင်း ခင်ဗျားတော်တော်ဂောက်ကျစ်ပါလား”

ယန့်ရှောင်ထင်းကသူဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ကိုဘာကြောင့်ဒီလိုစွပ်စွဲတာလဲဗျ”

ပုယန်းချိုမဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ခုနစ်နှစ်တုန်းက ကျုပ်တစ်ကြိမ်ရုံးခွဲပြီးပြီပဲ၊ ကျုပ်ကိုလုပ်ကြံဖို့ဆိုရင် အချိန်မရွေးလာနိုင်တယ်၊ ခုလိုသေချင်ဟန်ဆောင်ဖို့မလိုဘူးထင်တယ်”

ယန့်ရှောင်ထင်း၏မျက်နှာ အနည်းငယ်နီရဲသွားသည်။

“အထင်မလွဲပါနဲ့ဗျာ... ကျုပ်အခုလိုသေချင်ဟန်ဆောင်တာ ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

ပုယန်းချိုခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကသိုင်းရာဇာတစ်ယောက်ပါ... လိမ်ပြောနေစရာမလိုပါဘူး”

နန်းကုန်းရွှေကကြားဖြတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒီအတွက်တော့ ကျုပ်ယန့်ရှောင်ထင်းဘက်ကထောက်ခံတယ်”

ပုယန်းချိုခေါင်းမော့လိုက်သည်။

“ဘာကိုထောက်ခံတာလဲဗျ”

“ယန့်ရှောင်ထင်းသေချင်ဟန်ဆောင်တာ ခင်ဗျားအတွက်မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကိုကျုပ်ထောက်ခံတာ”

ပုယန်းချို တွေ့ဝေသွားပြန်သည်။

သူသည် ယန့်ရှောင်ထင်းအားကြည့်ကာ...

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်သေချင်ဟန်ဆောင်နေရတာလဲ”

ယန့်ရှောင်ထင်းက ပြောရန်ပါးစပ်ဟလိုက်ပြီးမှ ပြန်ပိတ်ဘားလိုက်သည်။ သူသည် ပြောရခက်နေဟန်တူ၏။

မှယုံကျူးက နန်းကုန်းရွှေအားမော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားသိထားတာရှိမယ်ထင်တယ်”

နန်းကုန်းရွှေခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ယန့်ရှောင်ထင်းပြောပြရင် ယုံချင်မှယုံမယ်၊

ဒါကြောင့် ကျုပ်ပဲပြောပြပါမယ်”

တဆက်တည်းပင် နန်းကုန်းရွှေကပုယန်းချိုအားမေးလိုက်၏။

“လက်ရှိသိုင်းလောကမှာပြိုင်စံရှားတဲ့သိုင်းသမား ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ”

ပုယန်းချိုမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခြောက်ယောက်လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီလူတွေ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာပြောပြပါဗျာ”

“ခင်ဗျားကတစ်ယောက်”

“ကျုပ်ကိုဖယ်ထားစမ်းပါဗျာ”

“နောက်တစ်ယောက်ကသိုင်းဒေဝီလှပင်းရင်”

“နောက်ကော...”

“နောက်တစ်ယောက်က ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားအိုကုရွက်”
နန်းကုန်းရွှေရယ်လိုက်သည်။

“အခု ယန့်ရှောင်ထင်း သေချင်ဟန်ဆောင်တာက ခုနစ်စဉ်
ကြယ်စားအိုကုရွက်ကိုရှောင်တိမ်းဖို့ပါပဲ”

ပုယန်းချိုအုံ့သြား၏။

“သူက အိုကုရွက်နဲ့ဘယ်လိုရန်ငြီးဖွဲ့မိတာလဲ”

နန်းကုန်းရွှေပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်၏။

“သူက သံကန္တာရမှာ အိုကုရွက်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသား
အို့ရှောင်ဖုံးကိုမှားပြီးသတ်မိလို့ဗျ”

ပုယန်းချိုက ယန့်ရှောင်ထင်းအားလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ယန့်ရှောင်ထင်းသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ခါကြောင့် ကျုပ်ကသေချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်
ရွာပြန်ပြီး အပြီးအပိုင်အနားယူမလို့ပါဗျာ”

လီပုဝါးကကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ကဲ... ပုယန်းချို ခင်ဗျားယုံပြီမဟုတ်လား”

ပုယန်းချိုကမဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ခုနစ်နှစ်တုန်းကအရှက်ရခဲ့တာကို
မမေ့နိုင်ဘူးဗျ”

ယန့်ရှောင်ထင်းသက်ပြင်းရည်တစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သေချင်ဟန်ဆောင်ပြီး တစ်သက်လုံးအနားယူ
တော့မယ်လို့ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ အခုကျုပ်ရဲ့အကြံအစည်ပျက်ပြား
သွားမှတော့မထူးတော့ဘူး။ ခုနစ်စဉ်သိုင်းသမားနဲ့မတွေ့ခင် ခင်ဗျား
တို့နဲ့အပြတ်ရှင်းလိုက်တာလဲ တစ်မျိုးပြီးသွားတာပေါ့”

သူသည် ခေါင်းမော၍နန်းကုန်းရွှေအားကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလဲစိတ်ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် ဆင်းခဲ့ပါလေ”

“ဟား... ဟား... ဟား ယန့်ရှောင်ထင်း... ခင်ဗျားအကြံကို

ကျုပ်ကဖော်ထုတ်လိုက်လို့ကျွဲမြီးတိုသွားသလား”

ယန့်ရှောင်ထင်းအဖြေမပေးပါ။

နန်းကုန်းရွှေကစကားဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားသိထားဖို့က ခုလိုခင်ဗျားခေါင်းထဲကထွက်လာတာ
တဲကောင်းတယ်လို့မှတ်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နန်းကုန်းရွှေက....

“ရှေ့မှာ အိုကုရွက်ရဲ့စနီးငယ်က လူစုလူဝေးနဲ့အသင့်စောင့်
နေတယ်လေ”

ယန့်ရှောင်ထင်းမဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ချောင်ဆိုက်ဟောင်ကိုပြောနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ့ကိုကျုပ်မမူပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ သူက ခေါင်းတလားကို မီးတင်နှိ
လိုက်ရင် ခင်ဗျားရောခေါင်းပါ ပြာကျသွားမှာပေါ့”

ယန့်ရှောင်ထင်းမျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကစေတနာနဲ့ဆိုပါတော့”

နန်းကုန်းရှုစုံတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကစေတနာမပါဘူးဘဲထား... ခင်ဗျားနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဖို့
လုံးဝစိတ်မကူးပါဘူးဗျာ”

ယန့်ရှောင်ထင်းကပုယန်းချိုဘက်သို့လှည့်လိုက်၏။

“ကဲ အချိန်မရှိဘူး၊ ဘယ်လိုယှဉ်ပြိုင်ကြမယ်ဆိုတာပြောပါ”

ပုယန်းချိုသည် လီပုဝါးတို့နှစ်ယောက်အား တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်တည်းရှိတဲ့အငှက်
ကျုပ်တို့လဲသုံးယောက်ပဲယှဉ်ပြိုင်ကြမယ်”

နန်းကုန်းရှုရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်... ကျုပ်သက်သေလူကြီးလုပ်မယ်၊ မတရား
လုပ်မယ်မကြံနဲ့ ကျုပ်ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

ပုယန်းချိုခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ”

သူသည် ယပ်ကင်း စိုးသူတော်ဝက်ဝမ်းနှင့် မြေလတ်သိုင်း
သမားပြိုင်တော့ရုံတို့အားလက်ယပ်ခေါ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လာပါ”

ဝက်ဝမ်းနှင့်ပြိုင်တော့ရုံတို့ ပုယန်းချို၏တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်
နေရာယူရပ်လိုက်ကြသည်။ မုယုံကျုံးနှင့်လီပုဝါးတို့သည် တစ်ဖက်က
မိန့်ခေါ်လာသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် သူတို့လည်း ပြိုင်တူခြေလှမ်းလှမ်း
ကာ ယန့်ရှောင်ထင်း၏တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်နေရာယူလိုက်ကြ၏။

နန်းကုန်းရှုကရယ်မောလိုက်သည်။

“ကဲ ကျုပ်ကသက်သေလူကြီးဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ယှဉ်ပြိုင်
ဖို့ ကျုပ်အစီအစဉ်လုပ်ပေးပါမယ်”

တစ်ဆက်တည်းပင်....

“ယန့်ရှောင်ထင်းနှင့် ပုယန်းချို၊ လီပုဝါးနှင့်ဝက်ဝမ်း၊ မုယုံ
ကျုံးနှင့်ပြိုင်တော့ရဲ့၊ ကဲ... ပွဲစနိုင်ပါပြီ”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် တိုက်ပွဲလည်းစတင်လေတော့၏။

xxxx

လီပုဝါး၏ဓားမှာ အလွန်ထက်မြက်သည်။ သို့သော် သူနှင့် ရင်ဆိုင်သူ၏လက်နက်မှာ ယပ်ကွင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တိုက်ခိုက်ရာတွင် ဖြစ်စေ ခုခံရာတွင် ဖြစ်စေ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေ၏။ ဝက်ဝမ်းသည် ယပ်ကွင်းအလွန်ကျွမ်းကျင်သော သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သို့သော်... သူနှင့်ယှဉ်ပြိုင်သူမှာ ဓားပညာအထူးကျွမ်းကျင်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရာတွင် ယပ်ကွင်းပညာကို စိတ်တိုင်းကျမသုံးနိုင်ခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် သူတို့၏တိုက်ပွဲမှာ လက်ညီ၍ နေသည်။

xxxx

မြေလတ်သိုင်းသမားပြိုင်တော့ရှာသည် ဓားပညာအလွန်ကျွမ်းကျင်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ၏ပြိုင်ဘက်မှာ မုယုံကျူးဖြစ်၏။ သူအသုံးပြုသောဓားသည် အလွန်လေးလံသော ငှက်ခါးဓား ဖြစ်သည်။ မုယုံကျူး၏ဓားမှာ ပျော်ပါးပြီး ဖျတ်လတ်သည်။

ထို့ကြောင့်... သူသည် မုယုံကျူးနှင့် ၁၀-ကွက်မျှ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့် အနည်းငယ် အရေးနိမ့်သွားသည်။ သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ တောင့်ခံထားလေသည်။

xxxx

ပုယန်းချိုသည် လွန်ခဲ့သောခုနစ်နှစ်က ယန့်ရှောင်ထင်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရ မှုရုံးခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အခဲမကြေဘဲ ခုနစ် နှစ်လုံးလုံးကြိတ်၍သိုင်းပညာလေ့ကျင့်ခဲ့သည်။ ယခု သူ၏သို့ ပညာ သည် ယခင်ထက်များစွာသာလွန်နေပြီဖြစ်သည်။

သူသည် ယန့်ရှောင်ထင်းကို မုချနိုင်ရမည်ဟုယုံကြည်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်... ယန့်ရှောင်ထင်းအား ပြန်လည်ကလွဲစားချေနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။ သို့သော် ယခုလက်တွေ့ ယှဉ်ပြိုင်လိုက်သည့်အခါ အထင်နှင့်အမြင်လွဲမှားနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်လေသည်။

မိမိ၏သိုင်းပညာတိုးတက်လာသကဲ့သို့ ယန့်ရှောင်ထင်း၏ သိုင်းပညာလည်း များစွာတိုးတက်လာကြောင်းတွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ သူတို့သည် သိုင်းကွက် ၅၀-ခန့် ယှဉ်ပြိုင်လာသည့်တိုင်အောင် အရုံး အနိုင်မရှိဘဲလက်ရှည်တူနေ၏။

၁၁ ထိုစဉ်မှာပင်... တစ်ကိုယ်လုံးဖြူဖွေးနေသော ကြက်တူရွေး တစ်ကောင်သည် ကောင်းကင်၏အနောက်မြောက်ဘက်မှ ပျံသန်း လာနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ကြရလေသည်။

xxxx

နန်းကုန်းရွာသည် ပျံသန်းလာနေသော အဖြူရောင် ကြက်တူ ရွေးအားတွေ့မြင်မိလိုက်ရသည့်အခါ မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ဟောဗျာ... ကြက်တူရွေးရောက်လာတယ်ဆိုရင် ခုနစ်စဉ် ကြယ်စားလဲ မကြာခင်ရောက်လာတော့မယ်၊ ငါ့သက်သေလူကြီး လုပ်လို့မဖြစ်တော့ဘူး။ သွားမှဖြစ်မယ်”

သူသည် သစ်ကိုင်းပေါ်မှထရပ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ထွက်သွားပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် မတရား တဲ့နည်းနဲ့အနိုင်ကျင့်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ခွင့်မလွှတ်ဘူးဆိုတာမှတ်ထား ပါ”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် တောင်နံရံပေါ်ပြေးလွှားတက် သွားလေတော့၏။

xxxx

ယန့်ရှောင်ထင်းသည် တိုက်ပွဲကို အမြန်ဆုံးအပြီးသတ်နိုင်မှသာလျှင် သက်သာရာရောက်လိမ့်မည်ဟုနားလည်ထား၏။ ပုယန်းချို၏စိတ်ထဲတွင်လည်း ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားသမားတို့လူစု မရောက်မီ တိုက်ပွဲကိုအမြန်ဆုံးအပြီးသတ်မှဖြစ်မည်ဟုနားလည်ထားသည်။

မုယုံကျူးနှင့်လီပုဝါးတို့လည်း ဤအတိုင်းပင်....

ထို့ကြောင့် တိုက်ပွဲသည် ပို၍လျင်မြန်လာသည်။ ပို၍ပြင်းထန်လာသည်။ ပို၍လျင်မြန်ပြီး ပို၍ပြင်းထန်လာသဖြင့် တိုက်ပွဲ၏ အခြေအနေမှာလည်းသိသာလာလေတော့သည်။

“အား....”

စူးရှသောအသံတစ်သံသည် ပြိုင်တော့ရှုထံမှထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်လာပြီး နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။ ယပ်ကွင်းမိုးသူတော်ဝန်ဝမ်းသည် ပြိုင်တော့ရှု၏ အော်သံကြားရသဖြင့် ရင်ထိတ်သွားသည်။ သူ အနည်းငယ်ငေးဝိုင်းသွားသဖြင့် လီပုဝါးအခွင့်အရေးရရှိသွားသည်။

လီပုဝါးသည် အခွင့်အရေးရသည်နှင့် ဖိ၍တိုက်ရာ ဝက်ဝမ်းမှာ နောက်သို့တဆုတ်တည်းဆုတ်နေရတော့၏။ ယန့်ရှောင်ထင်းနှင့် ပုယန်းချိုတို့မှာ သိုင်းကွက်မှသည် အတွင်းအားယှဉ်ပြိုင်သည့်အဆင့်သို့ရောက်ရှိသွား၏။ ပုယန်းချို၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်လည်း မြေကြီးထဲသို့ တစ်လက်မခန့်နှစ်ဝင်နေ၏။

ယန့်ရှောင်ထင်း၏ငယ်ထိပ်ပေါ်၌ ရေငွေ့လေးများပင်ပေါ်လာသည်။ သူတို့သည်အာရုံစူးစိုက်စွာဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကကြည့်နေ၏။ ပေါင်ရန်းသည် မိမိတို့ဘက်မှနှစ်ယောက် ရှုံးနိမ့်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ဒေါသကိုမချုပ်တည်းနိုင်တော့ပါ။

“ဟေ... အချိန်မရှိဘူး၊ လက်နက်ပုန်းကိုအသုံးပြုကြမယ်”

သူသည် ယင်းသို့အော်ပြောပြီးနောက် သံစူးလက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပုယန်းချိုနှင့်အတွင်းအားပြိုင်နေသော ယန့်ရှောင်ထင်း၏ နောက်ကျောသို့ပစ်လွှင့်လိုက်သည်။ သံစူးလေးများသည် အကာအကွယ်မဲ့နေသောယန့်ရှောင်ထင်းကျောပြင်သို့စိုတ်ဝင်သွားသည်။

ပုယန်းချို ကမန်းကတန်းနောက်ဆုတ်သွား၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏လက်နှစ်ဖက်သည်အိတ်ထဲမှ အဆိပ်သဲမှုန့်များကို နှိုက်၍ပစ်လွှင့်လိုက်သည်။ ပေါင်ရန်းနှင့်အတူပါ လာသောလူစုသည် လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပိုင်းရုံပစ်ခတ်လိုက်သည်။ အောက်တန်းကျသောအောက်လမ်းသိုင်းသမားများပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ယန့်ရှောင်ထင်း၊ လီပုဝါးနှင့်မုယုံကျူးတို့သည် ပေါင်ရန်းတို့လူစု ဤမျှရိုင်းပျလိမ့်မည်ကိုမထင်မိခဲ့ကြပေ။ သူတို့သည် မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာပစ်လွှင့်လာသောလက်နက်ပုန်းများကို ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိကြတော့ဘဲ မြေပေါ်လဲကျသေဆုံးကုန်ကြတော့၏။

၃၃၈၈၅ ကြယ်စာသား

ပုယန်ချိုဦးဆောင်သောလူစုသည် ယန်ရှောင်ထင်းတို့အား အနိုင်ရရှိလိုက်သဖြင့် အောင်ပွဲခံဟစ်အော်ကြွေးကြော်ကုန်သည်။ ပုယန်ချိုကလက်နှစ်ဖက်မြောက်၍ဟန်တားလိုက်သည်။

“အားလုံးငြိမ်ငြိမ်နေကြပါဦးဗျာ”

သူ၏အသံသည် ကျယ်လောင်လှသည်မဟုတ်သော်လည်း အားလုံးကအော်ဟစ်နေရာမှရပ်တန့်သွားကြသည်။ သူတို့သည် အော်ဟစ်၍နေရာမှရပ်တန့်ကြပြီး ပုယန်ချိုထံသို့ကြည့်ကြသည်။

ပုယန်ချိုမှာ မြင်းလှည်းပေါ်၌ထိုင်နေသောမုယုံကျူ၏ဇနီး ယို့ဖုန်းအားမျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ပုယန်ချိုက အဘယ်ကြောင့် ဤမျှသတိထားကြည့်နေသည်ကိုလည်း အံ့ဩနေမိကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏မျက်လုံးများသည် ယို့ဖုန်းထံသို့ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ယို့ဖုန်းသည် ခင်ပွန်းနှင့်အပေါင်းပါများ သေဆုံးသွားကြသဖြင့် ဝမ်းနည်းပက်လက်ယူကြိုးမရငိုကြွေးနေလိမ့်မည်ဟု သူတို့ထင်ထားကြသည်။ သို့သော် ယခုမှာမူ ယို့ဖုန်းသည် မျက်ရည်မကျသည့်အပြင် ပြုံး၍ပင်နေသေး၏။

ထို့ကြောင့် ပုယန်ချိုသည်အံ့ဩမိခြင်းဖြစ်သည်။ သူမသည် ပုယန်ချိုအား ပြုံးပြနေသည်။ သို့သော် သူမ၏အပြုံးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသည်ဟု ပုယန်ချိုခံစားရ၏။ သူ၏ခြေလှမ်းများလည်း အမှတ်မထင်နောက်သို့ဆုတ်သွားလေ၏။

ပေါင်ရန်းကမျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“ကျူပင်ခုတ်ကျူငုတ်ပါမကျန်စေနဲ့”

ပုယန်ချိုခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ အပြတ်ရှင်းလိုက်တာကောင်းမယ်”

သူသည် ပြောရင်း ယို့ဖုန်းအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ယို့ဖုန်းမှာ အေးတိအေးစက်ဖြင့်ပြုံးနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

“ဒီမိန်းမ ဘာကြောင့်ပြုံးနိုင်သေးတာလဲ”

သူကြိတ်၍ရှေ့တံနေစဉ် ရုတ်တရက်ပုယန်ချို၏နားထံသို့ ဘီးလှိမ့်နေသောအသံနှင့်မြင်းခွာသံများကြားလိုက်ရ၏။ ယို့ဖုန်း၏ အပြုံးသည်ပို၍အေးစိမ့်လာသည်ဟုထင်ရသည်။

ပုယန်းချို၏မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွား၏။
ပေါင်ရန်းနှင့်အပေါင်းပါတို့သည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ရပ်
နေစဉ်ကြမှာပင် မြင်းရှစ်ကောင်ဖြင့်ဆွဲသောရထားတစ်စီးသည် ဘွား
ခနဲပေါ်လာ၏။ ထိုရထားသည် လျင်မြန်စွာရောက်ရှိလာပြီး အနီး၌
ရပ်တန့်သွား၏။ ရထားရပ်တန့်လိုက်သည်နှင့် ရထားပေါ်မှလူသည်
ပုယန်းချိုရှေ့ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းအကွာ၌ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

xxxx

ရထားပေါ်မှလူသည် မြေပေါ်ခုန်ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ဝန်း
ကျင်တစ်ခုလုံးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ သူသည် မြေပေါ်၌
လက်နက်ပုန်းများစွာထိမှန်၍ သေဆုံးနေကြသောယန့်ရှောင်ထင်းတို့
အားကြည့်ပြီး သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပုယန်းချို၏မျက်နှာပေါ်၌ ရပ်
တန့်သွား၏။

ပုယန်းချိုကလည်း ထိုလူအား အကဲခတ်ကြည့်မိနေ၏။
ထိုလူသည် အသက် ၆၀ ခန့်ရှိမည်ဟုထင်ရ၏။
မျက်နှာသွယ်သွယ် မုတ်ဆိတ်မွေးမှာ တစ်ပေခန့်ရှည်၏။
အစိမ်းရောင်ဖျင်ကြမ်းဖြင့်ချုပ်လုပ်ထားသော အင်္ကျီရှည်ကိုဝတ်ဆင်
ထား၏။ အကယ်၍သာ ထိုလူသည် မြင်းရှစ်ကောင်ဆွဲသောရထား
ဖြင့်လာခြင်းမပြုလျှင်....

မည်သူကမှ သူ့အား သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး လျှမ်းလျှမ်း
တောက်ကျော်ကြားနေသောသိုင်းပါရဂူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု သိ
နိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားသမားအိုကုရွက်က အားလုံးသောလူများ
ကိုတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး....

“မင်းတို့ထဲမှာ ဘယ်သူကခေါင်းဆောင်လဲ”

ပုယန်းချိုရေငုံနှုတ်ပိတ်နေ၍မရတော့ပေ။

လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍အရိုအသေပြုလိုက်၏။

“ကျုပ်ပါ”

“မင်းကဘယ်သူလဲ”

“ပုယန်းချိုပါ”

အိုကုရွက်သည် ပုယန်းချို၏နာမည်ကိုကြားလိုက်ရသောအ
ခါ မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ပုယန်းချို ဒီနာမည်ငါမကြားဘူးပါလား”

ပုယန်းချိုခံပြင်းလာ၏။

“ပုယန်းချိုကိုမကြားဘူးရင် ပိုမအတွင်းအားရှင်ဆိုတဲ့နာမည်
တော့ကြားဖူးလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

အိုကုရွက်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ်မကြားမိပါလား၊ ဒါနဲ့...”

• သူသည် ယန့်ရှောင်ထင်းအလောင်းပေါ်စိုက်ဝင်နေသော သံစူးလေးများကိုညွှန်ပြလိုက်ပြီး.....

“ဒီလက်နက်ပုန်းတွေကမင်းပစ္စည်းတွေလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ဘယ်သူပစ္စည်းတွေလဲ”

“ကျွန်းနန်းနယ်က ကျားညီနောင်သုံးယောက်ရဲ့ပစ္စည်းပါ”

အိုကူရွက်က အားလုံးကိုတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်းနန်းနယ်ကကျားညီနောင်ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ”

ပေါင်ရန်းသည် နန်းကုန်းရွယ်မှ အိုကူရွက်၏တစ်ဦးတည်းသောသားအား ယန့်ရှောင်ထင်းကသတ်မိသဖြင့် အိုကူရွက်က ယန့်ရှောင်ထင်းနောက်သို့လိုက်နေကြောင်း ကြားသိထားပြီးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင်.....

“ကျုပ်ပါပဲဗျာ”

ဟုပြောလိုက်၏။

အိုကူရွက်က သူ့အားမျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်လိုက်ပြီး.....

“ဒီလက်နက်ပုန်းကမင်းပစ်လိုက်တာဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ပေါင်ရန်းကဝင့်ကြားစွာဖြင့် ရင်ကော့၍ပြောလိုက်သည်။

အိုကူရွက်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော

အရိပ်အယောင်များထင်ဟပ်လာသည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင်..... သူသည် လက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ အလင်းရောင်တန်း ခုနစ်တန်းပေါင်ရန်းထံသို့ပစ်လွှင့်သွား၏။

“ဝို... ဝစ်... ဝစ်... ဝစ်”

ဓား ခုနစ်လက်သည် ပေါင်ရန်း၏ဦးခေါင်းခြေလက်များနှင့် ရင်ဝသို့တန်းဝင်သွားသည်။

“အား.....”

ပေါင်ရန်း၏စူးရှသောအသံ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်.....

“ဝုန်း.....”

ပေါင်ရန်းမှာ မြေပေါ်သို့ဝုန်းခနဲလဲကျသွားလေသည်။

အဖြစ်အပျက်သည် လျင်မြန်လှ၏။ ပုယန်းချိုတို့လူစု ကြက်သေသေကုန်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ပေါင်ယံနှင့်ပေါင်ထုံတို့မှာပို၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြကုန်၏။ သူတို့သည် ပေါင်ရန်း ရက်စက်စွာ အသတ်ခံလိုက်ရသဖြင့် လူများစုနှင့်ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန်စိတ်ကူးမိသေး၏။

သို့သော် အိုကူရွက်၏ခုနစ်စင်ကြယ်ဓားအစွမ်းကိုကြောက်ရွံ့သွားကြသဖြင့်နောက်သို့မသိမသာဆုတ်သွားမိကြသည်။ အိုကူရွက်က သူတို့အားလုံးကိုဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး.....

“ကျားညီနောင်သုံးယောက်ဆိုတော့ ကျန်တဲ့လူရှိသေးတာပေါ့။ ကဲပြောစမ်း... ဘယ်သူတွေလဲ”

ပုယန်းချိုမနေနိုင်တော့ပါ။ သူသည် အများ၏ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်ထဲ၌ကြောက်ရွံ့နေသော်လည်း အရဲစွန့်၍ ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းတိုးလိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျားက ယန့်ရှောင်ထင်းကို ကိုယ်တိုင်လက်စားမချေလိုက်ရလို့မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်”

အိုကူရွက်က သူ့အားမျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်လိုက်သည်။ အဘယ်ကြောင့် မိမိအတွင်းရေးကို ပုယန်းချိုကသိထားရပါသနည်း။

သူ အနည်းငယ်အံ့ဩသွားသည်။

ပုယန်းချိုကပြုံး၍စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒီအတွက်တော့မစိုးရိမ်ပါနဲ့... မြင်းလှည်းပေါ်မှာယန့်ရှောင်ထင်းရဲ့သားနဲ့ မုယ့်ကျူးရဲ့သမီးတို့ရှိနေပါသေးတယ်”

ထိုစကားကိုကြားရသည့်အခါ... အိုကူရွက်၏မျက်လုံးအစုံသည် မြင်းလှည်းပေါ်၌ထိုင်နေသောယိုဖုန်း၏ပေါင်ပေါ်မှကလေးငယ်နှစ်ယောက်ထံသို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။

xxxx

အတန်ကြာမှ အိုကူရွက်၏မျက်လုံးအစုံသည် ပုယန်းချိုထံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

“ကဲ... ယန့်ရှောင်ထင်းတို့လူစုကို သတ်တဲ့လူအားလုံးရဲ့ နာမည်ပြောပြစမ်းပါ”

ပုယန်းချိုမပြင်းလာသည်။ သို့သော် မိမိတို့အားလုံး စုပေါင်းတိုက်ခိုက်သည့်တိုင် အိုကူရွက်အားနိုင်မည်မဟုတ်ဟုတွေးမိသဖြင့် ဒေါသကိုထိန်းသိမ်းလိုက်ပြီး...

“ပေါင်ရန်... သူကတော့သေဆုံးသွားပါပြီ။ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့...”

သူသည်တစ်ယောက်ချင်းညွှန်ပြ၍...

“သူတို့ကတော့ပေါင်ထုံ... ပေါင်ယုံ... သူကတော့ ယပ်ကင်းသိုင်းသမားဝက်ဝမ်း... လိန်လိန်ရသေ့... ချူထုံဟိုက်... ချောင်ချုံးနဲ့ ဖြိုင်တော့ပါ”

နောက်ဆုံးတွင်မှကိုယ့်ကိုယ်ကိုညွှန်ပြကာ...

“ကျုပ်ကတော့ပုယန်းချိုပါ”

အိုကူရွက်သည် ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေပြီးမှ အေးစိန်ပြီး လျှို့ဝှက်သောအပြုံးဖြင့်ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်... ငါလက်စားချေဖို့အတွက် ယန့်ရှောင်ထင်းမှာသားရတနာကျန်ရစ်ခဲ့တယ်... ဒါပေမဲ့ မင်းတို့တစ်တွေရဲ့အသက်လဲ အလွန်

ဆုံးနေရ ၁၄-၅ နှစ်ပေါ့”

ပုယန်းချိုနှင့်အပေါင်းအပါတို့သည် အိုကူရွက်၏စကားကို နားလည်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ မျက်မှောင်ကြုတ်၍စဉ်းစားရခက်နေ၏။

အိုကူရွက်ကမူ မြင်းလှည်းရှိရာသို့လျှောက်သွားပြီး....

“ဦးကိုပြောပြစမ်း ယန့်ရှောင်ထင်းရဲ့ကလေး ဘယ်မှာလဲ”
ဟုယိုဖုန်းအားမေးလိုက်သည်။ ယိုဖုန်းကအေးတိအေးစက်

ဖြင့် ယောက်ျားလေးအားညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဒီကလေးပါပဲ”

“နာမည်ဘယ်လိုပေးထားသလဲ”

“ယန့်ကျင်းလိန်ပါရှင်”

အိုကူရွက်ကခေါင်းညိတ်၍ပြုံးလိုက်သည်။

“နာမည်ကမဆိုးပါလား”

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် မိန်းကလေးထံရောက်သွားပြန်၏။

“သူကတော့ မင်းရဲ့သမီးမဟုတ်လား”

ယိုဖုန်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

သူမသည် ကြေးပြန်တစ်ခုနှင့် အိုကူရွက်အားချိန်ရွယ်ကာ....

“အနားမကပ်နဲ့... ဒါဘာလဲဆိုတာသိလား”

အိုကူရွက်ပြုံးလိုက်၏။

“ဘာများပါလိမ့်”

“သက်ခြွေအဆိပ်အပ်လေ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

အိုကူရွက်ကရယ်မောရင်း....

“ဟင်း... ဟင်း... မင်းရဲ့လက်နက်ပုန်းကို တခြားလူတွေက
ကြောက်ချင်ကြောက်မယ်၊ ကျုပ်ကတော့မကြောက်ဘူး”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်လှုပ်ရှား
လိုက်ရာ သက်ခြွေအဆိပ်အပ်ပြန်လေသည် သူ၏လက်ထဲသို့ရောက်
ရှိလာလေသည်။

ယိုဖုန်းသည် မဟန်မှန်းသိသည်နှင့် သူမ၏လက်ဖဝါးနှစ်
ဖက်ဖြင့် ကလေးငယ်နှစ်ယောက်၏ငယ်ထိပ်သို့ဖိချလိုက်၏။ သို့သော်
သူ၏လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် ကလေးငယ်များ၏ငယ်ထိပ်သို့ မရောက်မီ
မှာပင် သူမ၏ပေါင်ပေါ်သို့ထိုင်နေကြသော ကလေးငယ်နှစ်ယောက်
မှာအလှခံလိုက်ရလေတော့သည်။

+++

တောင်ပင်လယ်မှသီလရှင်

အဖြစ်အပျက်များသည် လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် အားလုံးအံ့အားသင့်ကုန်ကြသည်။ သို့သော် ပို၍အံ့ဩနေရသူမှာ အိုကူရွက်ပင်ဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းမှာ သူသည် ယိုးပန်းထံမှယန်ကျင်းလိန်အား လုယူလိုက်သည့်တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အခြားတစ်ယောက်ကလည်းကလေးမမယုံသန်းအားလုယူသွားခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် မယုံသန်းအားလုယူသွားသူကို အံ့ဩစွာဖြင့်အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ မယုံသန်းအား လုယူသွားသူမှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသီလရှင်တစ်ပါးဖြစ်၏။ ထိုသီလရှင်သည်ကလေးငယ်အားပိုက်၍ရပ်နေ၏။ သူမ၏ပခုံးပေါ်၌ ပျံလွှားအရွယ်ရှိကြက်တူရွေးတစ်ကောင်နားနေ၏။

သီလရှင်လည်း အိုကူရွက်နှင့်မျက်လုံးချင်းဆုံသွားမိသည်နှင့် လက်အုပ်ချိုလိုက်ပြီ...။

“ဒကာကြီးက လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားတဲ့ခုနစ်စဉ်ကြယ်ဓားသမားအိုကူရွက်ထင်ပါ”

ထိုသီလရှင်မှာ အလွန်ထက်မြက်သောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟုအကဲခတ်မိသဖြင့်...။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ဆရာလေးကကော ဘယ်မှာသီတင်းသုံးပါသလဲ”

သီလရှင်ကလက်အုပ်ချိုကာ...။

“ကျုပ် တောင်ပင်လယ်ကသီလရှင်ပါ။ ဘွဲ့နာမည်ကတော့ အိချင်းပါ”

အိုကူရွက်အံ့အားသင့်သွား၏။

“အို ဆရာလေးက တောင်ပင်လယ်တိမ်မိုးကျွန်းကကိုး”

အိချင်းသီလရှင်ကပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူမသည် ယန်ရှောင်ထင်းတို့သုံးယောက်၏အလောင်းအား ညွှန်ပြကာ...။

“ဒီလူတွေကို ဒကာကြီးသတ်လိုက်တာလား”

အိုကူရွက်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး”

သူသည် ဖြစ်ရပ်အားလုံးကိုရှင်းလင်းပြောပြလိုက်သည်။

အိချင်းသီလရှင်သည် အိုကုရွက်၏စကားကိုဆိတ်ငြိမ်စွာ နားစွင့်ပြီးနောက် အိုကုရွက်လက်ထဲပွေ့ ချီထားသော ယန့်ကျင်းလိန် အားကြည့်လိုက်၏။

“ဒကာကြီးက ဒီကလေးပေါ်မှာလက်စားချေမလို့လား”

အိုကုရွက်ကမဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“သူကကျွန်ုပ်ရဲ့သားကိုသတ်ခဲ့တယ်... အခု ကျုပ်ကသူ့သား ကိုသတ်လိုက်ရင် မတရားဘူးလို့ ဆရာလေးကပြောချင်လို့လား”

အိချင်းသီလရှင်ကလက်အုပ်ချီလိုက်ပြန်၏။

“ရန်ကိုရန်ချင်းတုံ့ပြန်တာဟာ ရန်ပြုံးကိုပိုရှည်စေပါတယ်...”

ဒါကြောင့် ခွင့်လွှတ်နိုင်ရင်ခွင့်လွှတ်တာအကောင်းဆုံးပါပဲ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

အိုကုရွက်က သဘောကျစွာဖြင့်ရယ်မောလိုက်၏။

“မှန်ပါတယ် ယန့်ရှောင်ထင်းက ကျုပ်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သားကိုသတ်ခဲ့ပေမဲ့ ကျုပ်ကသူ့ရဲ့သားကိုမသတ်ပါဘူးဗျာ”

အိချင်းသီလရှင်မျက်မှောင်ကြုံတ်သွား၏။

“တကယ်ပြောနေတာလားဒကာကြီး”

“တကယ်ပြောနေတာပါ... ကျုပ်က သူ့ကိုမသတ်တဲ့အပြင် ၁၅-နှစ်အချိန်ကုန်ခံပြီးပညာသင်ပေးမယ်၊ တစ်နေ့သိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားတဲ့သိုင်းသမားဖြစ်လာစေရမယ်ဗျာ”

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံးသောလူများ အံ့အားသင့်ကုန်ကြ၏။ အိုကုရွက်ကသဘောကျစွာဖြင့် ပုယန်းချိုတို့လူစုအားတစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်၏။

“မင်းတို့လူသုံးယောက်ကို အလောင်းတွေဖြူပေးဖို့ထားခဲ့ပါ... ကျန်တဲ့လူအားလုံးသွားနိုင်ပါပြီ”

သူသည် စကားကိုတစ်လုံးချင်းဆက်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါပေမဲ့ နောက် ၁၅-နှစ်အကြာမှာ ယန့်ရှောင်ထင်းရဲ့သား ယန့်ကျင်းလိန်ဟာ ငါ့ရဲ့မြင်းရှစ်ကောင်ဆွဲတဲ့ရထားနဲ့ သိုင်းလောကထဲထွက်ပေါ်လာတဲ့အချိန်ဟာ မင်းတို့တစ်တွေ ဒီအလံတစ်ရာတောင် ကြားမှာဖြုလုပ်ခဲ့တဲ့သွေးကြေးကိုပြန်ဆပ်ရမဲ့အချိန်လို့ မြဲမြဲမှတ်ထားကြပါ”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့်... ယပ်ကွင်းသိုင်းသမားဝက်ဝမ်း၊ သံမဏိပလ္လေ၊ လိန်လိန်ရသေ့နှင့်မြေလတ်သိုင်းသမား ပြိုင်တူစွာနှင့် ပေါင်ထုံတို့သည် ယန့်ရှောင်ထင်းတို့၏အလောင်းများအား မြေဖြူပဲရန်ပြင်ဆင်၏။ ပုယန်းချိုတို့လူစုမှာမူ ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားသည်။ ပုယန်းချိုတို့လူစုထွက်သွားပြီးနောက် အိုကုရွက်သည် ယန့်ကျင်းလိန်အားပွေ့ချီ၍ ရထားရှိရာသို့လျှောက်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်....

“ဝုန်း...”

ဟူသောအသံတစ်သံ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ အိုကုရွက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ယို့ဖုန်းသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှထိုးကျသေဆုံးသွားသည်ကိုတွေ့ရှိရလေသည်။ အိချင်းသီလရှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

အိုကုရွက်က သူ၏ရထားပေါ်တက်ထိုင်ကာ အိချင်းသီလရှင်အားလက်အုပ်ချီလိုက်လေသည်။

“ဆရာလေး... ကျုပ်သွားမယ်”

အိချင်းသီလရှင်ကလက်အုပ်ချီ၍...

“ကောင်းပါပြီဒကာကြီး ခုလိုရန်ငြိုးမထားဘဲ သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ ရန်သူရဲ့ သားကိုစောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းပေးတာ သာခုခေါ်ပါတယ်”

အိုကုရွက်က မြင်းစက်ကြိုးကိုတစ်ချက်လှုပ်ခါလိုက်သည်။ မြင်း ၈-ကောင်သည် ခြေလှမ်းညီညီဖြင့်စတင်ထွက်ခွာလေသည်။ အိုကုရွက်က သီလရှင်အားကြည့်ရင်းသဘောကျစွာဖြင့်ပြောလိုက်၏။

“ဆရာလေးမှားနေပြီ ကျုပ်ရန်သူကိုဘယ်တုန်းကခွင့်လွှတ်ဖူးလို့လဲ၊ အခုယန့်ကျင်းလိန်ကိုပြုစောင့်ရှောက်မယ်ဆိုတာ လက်စားချေတဲ့နည်းတစ်ခုပဲဗျ”

အိချင်းသီလရှင်ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

အိုကုရွက်ကအားရပါးရရယ်မောလိုက်ပြီး...

“နောက် ၁၅-နှစ်ဆိုရင် ယန့်ကျင်းလိန်ဟာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အင်မတန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး မတရားမှုတွေအကုန်လုပ်တဲ့အတွက် သိုင်းလောကမှာ လူတိုင်းရုံမုန်းတဲ့လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ သူ့အဖေယန့်ရှောင်ထင်းရဲ့ ကောင်းခဲ့တဲ့နာမည်ဟာ သူ့ကြောင့် လူတိုင်းရုံမုန်းတဲ့အဖြစ်မျိုးရောက်သွားပါလိမ့်မယ်၊ ဟား... ဟား... ဟား”

ရယ်သံနှင့်အတူ... ရထားသည် တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ဝေး၍ သွားလေတော့၏။

xxxx

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်းကုန်ဆုံးလာရာ ၁၅-နှစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သစ်ရွက်များကြွေကျနေသော နွေဦးရာသီတစ်ခုဖြစ်၏။ အန်ဝေနယ် ဟပ်ဖေးမြို့၏တောင်ပိုင်း၌တည်ရှိသော ချူကျားရဲတိုက်သည် ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲအထူးစည်ကားနေ၏။

ချူကျားရဲတိုက်ပိုင်ရှင် ချူတုံဟိုက်၏ အသက် ၇၀-ပြည့်မွေးနေ့မင်္ဂလာကျင်းပနေခြင်းဖြစ်သည်။ ချူတုံဟိုက်သည် ဝါရင့်သိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားခဲ့သောပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တစ်ယောက်လည်းဖြစ်၏။

၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တို့ကြောင့် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှမိတ်ဆွေသင်္ဂဟများ စုဝေးရောက်ရှိလာကြသည်။ ချူတုံဟိုက်၏မွေးနေ့မှာ ရှစ်လ လဆန်း ၃-ရက်ဖြစ်၏။

သို့သော် လဆန်းတစ်ရက်နေ့ညနေမှာပင်အဝေးမှဧည့်သည်များရောက်ရှိလာကြသဖြင့် ၎င်းတို့အား ညစာဧည့်ခံကျွေးမွေးသည်။ ညစာတည်ခင်းကျွေးမွေးစဉ်ပင် သံမဏိပလ္လေလိန်လိန်ရသေ့ရောက်ရှိလာသည်။ ချူတုံဟိုက်သည် လိန်လိန်ရသေ့နှင့် အလံတစ်ရာတောင်ကြား၌ခွဲခွာခဲ့ပြီးနောက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှပြန်လည်မတွေ့ကြုံခဲ့ကြတော့ပေ။

ယခု လိန်လိန်ရသေ့ကိုယ်တိုင်ကြွရောက်လာသဖြင့် ချူတုံဟိုက်ကိုယ်တိုင်ထွက်၍ကြိုဆိုလိုက်လေသည်။

xxxx

သတင်း

လိန်လိန်ရသေ့သည်... ချူတုံဟိုက်အား ရင်းရင်းနှီးနှီးနှုတ်ဆက်ပြီးသည့်တိုင် ဧည့်ခံကျွေးမွေးရာနေရာသို့လျှောက်မသွားသေးဘဲအသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ခင်ဗျား ဘာသတင်းကြားမိသေးသလဲ”

ဟုမေး၏။

ချူတုံဟိုက်မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ငါက သိုင်းလောကနဲ့အဆက်အသွယ်မလုပ်တာကြာပြီ။

ဒါကြောင့် ဘာသတင်းမှမကြားမိဘူး”

တစ်ဆက်တည်းပင်....

“ခင်ဗျားကောဘာကြားခဲ့သလဲ”

လိန်လိန်ရသေ့က ဧည့်သည်များကို လှမ်းကြည့်ရင်း အသံတိုးတိုးဖြင့်....

“အခုတလော သိုင်းလောကမှာထူးဆန်းတဲ့ဖြစ်ရပ်သုံးခုဖြစ်နေတယ်... ခင်ဗျား ဒီသတင်းကိုမကြားမိဘူးလား”

ချူတုံဟိုက်အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

“ကျုပ်ကြားခဲ့တဲ့သတင်းကတော့ ပုယန်းချိုဟာ လာမဲ့နှစ်ဆန်း ၁၀-ရက်နေ့မှာ ညီလာခံတစ်ခုကျင်းပမယ်လို့ကြားခဲ့တယ်”

လိန်လိန်ရသေ့ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒီဖြစ်ရပ်တစ်ခုအပါအဝင်ပေါ့”

“ဒါဖြင့် ကျန်တဲ့ဖြစ်ရပ်နှစ်ခုကကော”

လိန်လိန်ရသေ့ကလက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ကာ....

“ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကတော့ နတ်သမီးတောင်ကုန်းမှာ စားရဲ့အငွေ့တစ်ခုကောင်းကင်ပေါ်ကိုထိုးထွက်နေတယ်လို့ လူအများပြောနေကြတဲ့ဖြစ်ရပ်ပဲဗျ”

“ဟုတ်လား... ဒါကိုတော့ကျုပ်မကြားမိဘူး”

“နောက်ဆုံးဖြစ်ရပ်တစ်ခုကတော့ ကျုပ်တို့နဲ့သက်ဆိုင်နေတယ်ဗျ”

ချူတုံဟိုက်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ကျုပ်တို့နဲ့သက်ဆိုင်နေတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီလို... ကျူးဝါးစန်းတောင်ခြေရင်းကနေ ကျော်ဖြတ်သွားတဲ့မြင်းရထားတစ်စင်းတွေ့ရတယ်လို့ပြောတယ်”

ချူတုံဟိုက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဒါက ကျုပ်တို့နဲ့ဘယ်လိုများပတ်သက်နေလို့လဲ”

လိန်လိန်ရသေ့သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒီရထားက ရိုးရိုးရထားမဟုတ်ဘူး... မြင်း ၇-ကောင်ဆွဲတဲ့ရထားဗျ”

ထိုစကားကြောင့် ချူတုံဟိုက်မှာမျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။ လိန်လိန်ရသေ့က

“ဟုတ်တယ် တွက်ကြည့်ပါဦး ၁၅ နှစ်ကြာခဲ့ပြီမဟုတ်လား”

ချူတုံဟိုက်၏နဖူးပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ အလိုအလျောက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အေးပေါ့လေ... ယန်ကျင်းလိန်ဟာ ခုဆိုရင် အရွယ်ရောက်လောက်ပြီပေါ့”

လိန်လိန်ရသေ့ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သူ ကျုပ်တို့လူစုကိုစိန်ခေါ်ဖို့လိုက်ရှာနေပြီနဲ့ဘူတယ်”

ချူတုံဟိုက် စကားမပြောတော့ပါ။ ထိုစဉ်မှာပင် ခြံစောင့်ဘစ်ယောက်ကလာရောက်သတင်းပို့လေသည်။

“ရဲတိုက်မှူးခင်ဗျား အပြင်မှာ မြင်း ၇-ကောင်ဆွဲတဲ့ရထား တစ်စင်းရောက်နေပါတယ်။ ရဲတိုက်မှူးရဲ့ မွေးနေ့မင်္ဂလာကိုလာပြီး ဂါရဝပြုတာလို့ပြောနေပါတယ်”

ချူတုံဟိုက်က လိန်လိန်ရသေ့အားမချီပြီးပြုံးပြကာ....

“ကဲ... ကျုပ်တို့ပြောနေတုန်းရောက်လာပြီနဲ့တူတယ်”

လိန်လိန်ရသေ့ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်းလိုက်သည်။

“တို့ အေးအေးဆေးဆေးမနေရတော့ဘူးနဲ့တူတယ်”

ချူတုံဟိုက်ကရယ်မောကာ....

“ရှောင်လို့မရမှတော့ လာမဲ့ဘေးပြေးတွေ့ရုံပေါ့”

သူသည် ခြံစောင့်ဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“ဧည့်သည်ကိုအထိဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါ”

ခြံစောင့်သည် အရိုအသေပြုပြီးပြန်လည်ထွက်ခွာသွား၏။

xxxx

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လှလင်ဖျို

ချူတုံဟိုက်သည် သူ၏အခန်းရှိရာသို့ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ် ဖြင့်ဝင်သွားသည်။ သူပြန်လည်ထွက်လာသောအခါ သူ၏လက်ထဲ၌ ရှစ်လက်မခန့်ရှိသောကြေးပြန်တစ်ချောင်းပါရှိလာသည်။

လိန်လိန်ရသေ့မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားဘာလုပ်မလို့လဲ”

ချူတုံဟိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“အိုကူရွက်ကယန့်ကျင်းလိန်ကို ပညာဘယ်လောက်ထိသင် ပေးထားသလဲဆိုတာစမ်းကြည့်မယ်လေ”

“ဒီလိုအရမ်းမလုပ်သင့်ဘူးနဲ့တူတယ်”

ချူတုံဟိုက်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က တစ်နေ့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ကြိုတင်တွက်ဆပြီး သားပါ... ဒါကြောင့်လဲ ဒီအဆိပ်ကိုသေသေချာချာတီထွင်ထားတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူကမစရင်တော့ ကျုပ်လဲအရမ်းအသုံးမပြုပါဘူး”

သူတို့ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် ခြံစောင့်များသည် အဖြူရောင် အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်တစ်ယောက်အားခေါ်ဆောင်လာ သည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။ ချူတုံဟိုက်သည် ထိုအဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောလူငယ်အားအကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

ထိုလူငယ်၏အသက်မှာ ၁၇ နှစ် ၁၈ နှစ်ခန့်ရှိမည်ဟုခန့်မှန်း ရ၏။ သူ၏ရုပ်ရည်မှာချောမောခန့်ညားသော်လည်း မျက်နှာထားမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့်အရိပ်အယောင်များလွှမ်းမိုးနေ၏။

အထူးသဖြင့် သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ အလွန်အဆိပ်ပြင်းသော မြွေ၏မျက်လုံးနှင့်တူပေသည်။

ချူတုံဟိုက်နှင့်လိန်လိန်ရသေ့တို့က ပခုံးချင်းယှဉ်ရပ်၍ကြို ဆိုလိုက်သည်။ အဖြူရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသောလူငယ် မျက်နှာ ထားချက်ချင်းပြောင်းလဲသွား၏။ သူသည် ချိုလွင်စွာပြုံးလိုက်ပြီး....

“အဘချူတုံဟိုက်ဆိုတာဘယ်သူများပါလိမ့်”

ချူတုံဟိုက်ကလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ....

“ကျုပ်ပါ”

လူငယ်ကဦးညွှတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမယ်သိရလို့ ကျုပ်လာပြီး ဂါရဝပြုတာပါဗျာ”

“အခုလိုတကူးတကကြွရောက်လာတာကို ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးဗျာ ကျုပ်အခုရောက်လာတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိမှာပါ”

ချူတုံဟိုက်ကမျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“မင်းနာမည်ယန့်ကျင်းလိန်ဖြစ်ရမယ်”

လူငယ်ကပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

လိန်လိန်ရသေ့ကကြားဖြတ်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ မောင်ရင်က မြင်းခုနစ်ကောင်ဆွဲတဲ့ရထားနဲ့ လာတယ် ဆိုတာဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ကျုပ်သိသလောက်ဆိုရင် အိုကူရွက်ရဲ့ရထားဟာ မြင်းရှစ် ကောင်နဲ့ဆွဲတာဖြစ်ပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ပြုံးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ခု ဘာကြောင့် မြင်းခုနစ်ကောင်ဖြစ်နေရတာလဲ”

“ကျုပ်က သားဖြစ်တဲ့အတွက် မြင်းတစ်ကောင် သက်သက် လျော့ထားတာပါ”

သူသည် စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“သဘောကတော့ လူကြီးကိုရိုသေလေးစားတဲ့သဘောပါ။ သူက လိန်လိန်ရသေ့အားခြေဆုံးခေါင်းဆုံးအကဲခတ်ကြည့်

လိုက်သည်။ ပြီးမှ....

“ခင်ဗျားက သံမဏိပလ္လေလိန်လိန်ရသေ့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားကို ဒီမှာတွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်၊ နို့မို့ရင် ခင်ဗျား

ကိုသက်သက်လိုက်ရှာနေဦးမယ်”

လိန်လိန်ရသေ့မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“မင်းဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်ကမဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅-နှစ်တုန်းက အလံတစ်ရာတောင်ကြားမှာ

ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကိုမှတ်မိကြဦးမှာပေါ့”

ချူတုံဟိုက်ကသူ့ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းက အလံတစ်ရာတောင်ကြားကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်

ဆီကိုလိုက်လာတယ်ဆိုပါတော့”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... အလံတစ်ရာတောင်ကြားမှာပါဝင်

တဲ့လူတချို့ကို ကျုပ်တွေ့ခဲ့ပြီးပါပြီ”

ချူတုံဟိုက်မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ခဲ့လို့လဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်ကခေါင်းမော့၍ရယ်မောလိုက်၏။

“သက်ခြေသိုင်းသမားချောင်ချုံ... ခင်ဗျားတို့သိပါတယ်ဗျာ”

ချူတုံဟိုက်ကလက်မထောင်လိုက်၏။

“မင်း အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ အခုလိုအောင်မြင်တာကို ချီးကျူး

ပါတယ်”

သူသည် ရယ်မောရင်းမိမိဦးခေါင်းကိုပုတ်ပြသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ခေါင်းကိုလိုချင်တယ်ဆိုရင်လဲ...”

ယန့်ကျင်းလိန်က သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“လုပ်ရဲရင် ခံရဲတယ်ဆိုတဲ့သတ္တိကိုချီးကျူးပါတယ်”

သူသည် လိန်လိန်ရသေ့ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားကောဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

လိန်လိန်ရသေ့ကခေါင်းမော့၍ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်သေရမှာမကြောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့....”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲဗျာ”

လိန်လိန်ရသေ့ကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“အလံတစ်ရာတောင်ကြားမှာ မင်းအဖေအလောင်းကိုကျုပ်

မြေမြှုပ်ခဲ့တာ မင်းသိမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်ကဦးညွတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်အဖေရဲ့အလောင်းကို မြေမြှုပ်သပြိုဟ်ခွဲတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

သူသည် အရိုအသေပြုပြီးသည့်နောက် မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းမာသွား၏။

“ကျုပ်အဖေအလောင်းကိုမြေမြှုပ်ပေးခဲ့တဲ့ကျေးဇူးကို ကျုပ် ကျေးဇူးတင်ပြီးပါပြီ၊ အဲဒီတော့ သွေးကြွေးကိုသွေးနဲ့ပြန်ဆပ်ရမယ် ဆိုတာသိစေချင်ပါတယ်”

ပြောရင်း ချူတုံဟိုက်နှင့်လိန်လိန်ရသေ့တို့၏မျက်နှာပေါ် တစ်လှည့်စီစိုက်ကြည့်နေ၏။ လိန်လိန်ရသေ့နှင့်ချူတုံဟိုက်တို့သည် တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာဆင်နွှဲခဲ့ဖူးသည်။ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသောရန်သူများကိုရင်ဆိုင်ခဲ့ရပေါင်းလည်း မနည်းတော့ပေ။ ယခုယန့်ကျင်းလိန်နှင့်ရင်ဆိုင်ရသောအခါတွင်မူ အဘယ်ကြောင့်မှန် မသိ ကျောချမ်းသွားသည်ဟုခံစားလိုက်ရ၏။

ချူတုံဟိုက်ကစိတ်ကိုထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပါပြီလေ... ကျုပ်ရဲ့ဦးခေါင်းကိုလိုချင်ရင် ဖြတ်သွား နိုင်ပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲဗျ”

လိန်လိန်ရသေ့မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ဒါဖြင့် မင်းရဲ့သဘောက...”

ယန့်ကျင်းလိန်ကမဲ့ပြုံးပြုံးကာ...

“ခင်ဗျားမှာသားနှစ်ယောက်ရှိတယ်... မြေးနှစ်ယောက်ရှိ တယ်... ဒါကြောင့် ကျုပ်ကစုစုပေါင်းခေါင်းငါးလုံးပြန်ယူမှဖြစ်မယ်” ချူတုံဟိုက်အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“မင်းကမလွန်လွန်ဘူးလား... အတိုးပါယူချင်လို့လား”

ယန့်ကျင်းလိန်ရယ်မောလိုက်၏။

“သေသေချာချာစဉ်းစားပါဦးဗျာ... ကျုပ်အဖေရယ် နောက် ပြီး လီပုဝါးနဲ့မုယုံကျူးတို့လဲ ပါသေးတယ်လေ၊ တကယ်လို့သာ ကျုပ် တို့ကလေးအရွယ်နှစ်ယောက်ကိုကယ်မိသူမရှိရင် ခင်ဗျားတို့က သတ် ပစ်ကြမှာပဲမဟုတ်လား”

သူသည် လက်ငါးချောင်းထောင်ပြလိုက်ပြီး...

“ဒါကြောင့်... ကျုပ်က ငါးယောက်ရဲ့ဦးခေါင်းကိုပြန်ဆပ်ရ မယ်လို့ပြောနေတာ”

လိန်လိန်ရသေ့ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ကျုပ်မှာတော့တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အတွက် ကျုပ်ရဲ့ဦး ခေါင်းကိုဖြတ်သွားနိုင်ပါတယ်”

ချူတုံဟိုက်က အံတင်းတင်းကြိတ်ပြီးအဆိပ်အပ်ကြေးပြန်

ကိုအသင့်ကိုင်ဆောင်ထား၏။ သူသည် လိန်လိန်ရသေ့အား ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ကတော့လည်စင်းမခံနိုင်ဘူး... သူသေကိုယ်သေ ယှဉ်ရမှာပဲ”

ယန့်ကျင်းလိန် အားရပါးရရယ်မောကာ...

“ကောင်းပြီလေ... ခင်ဗျားကျုပ်ကိုသိုင်းကွက် ၃၀ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခဲ့ရင် ကျုပ်အခုချက်ချင်းလှည့်ပြန်သွားမယ်”

ချူတုံဟိုက်ရယ်လိုက်၏။

“ကျုပ်ကအသက်ကြီးပေမဲ့ သိုင်းကွက် ၃၀-လောက်တော့ ခံနိုင်ပါသေးတယ်ဗျာ”

ယန့်ကျင်းလိန်ကလက်ကာပြလိုက်သည်။

“နေဦးလေ... ကျုပ်စကားကိုဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး”

“မင်း ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က...

“တကယ်လို့များ သိုင်းကွက် ၃၀ မှမခံနိုင်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကိုတစ်ချက်နဲ့အသေမသတ်ဘဲ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းပြီးမှ သတ်မယ်ဆိုတာလဲ သိထားစေချင်ပါတယ်”

လိန်လိန်ရသေ့နှင့်ချူတုံဟိုက်တို့သည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ကျောချမ်း

သွားကြလေသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်ကစကားဆက်လိုက်သည်။

“သက်ခြေသိုင်းသမားချောင်ချိုးက နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းပြီး သေရမှာကိုမလိုလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေသွားတယ်လေ”

ချူတုံဟိုက်နှင့် လိန်လိန်ရသေ့တို့သည် အတန်ကြာအောင် စကားမပြောနိုင်ဘဲဆိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်က သူတို့အားစိုက်ကြည့်ကာ...

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ ဘာဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုတာမြန်မြန်ပြောပါ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့်စားပွဲပေါ်ရှိ ကြွေပန်းကန်လုံးတစ်လုံးကိုကောက်ယူလှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ထောက်....”

ကြွေပန်းကန်လုံးသည် ဧည့်ခန်းတိုင်ပေါ်သို့တည်မတ်စွာ စိုက်ဝင်သွားသည်။ ချူတုံဟိုက်နှင့်လိန်လိန်ရသေ့တို့သည် ယန့်ကျင်းလိန်၏သိုင်းပညာကိုမြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် မိမိတို့မှာသိုင်းကွက် ၃၀ မျှပင်ခံနိုင်မည်မဟုတ်ဟု သဘောပေါက်နားလည်လိုက်လေ၏။

သို့သော် ချူတုံဟိုက်မှာမူ လက်လျော့အစွမ်းပေးရမည်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။ သူသည် အဆိပ်အပ်ဖြင့် သူသေကိုယ်သေယှဉ်ပြိုင်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ လိန်လိန်ရသေ့က ချူတုံဟိုက်၏သဘောကို အကဲခတ်နားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်...

ထိုသို့မပြုလုပ်ရန် ကမန်းကတန်းဟန့်တားလိုက်၏။

လိန်လိန်ရသေ့က မိမိအားဟန်တားသည်မှာ အကြောင်းရှိရမည်ဟု နားလည်လိုက်သဖြင့် ချူတုံဟိုက်သည် နောက်သို့မသိမသာ ဆုတ်သွားလေသည်။ ယန်ကျင်းလိန်က သူတို့နှစ်ယောက်အား တစ်ချက်စေ့ကြည့်ကာ....

“ပြောပါဗျာ... ခင်ဗျားတို့ဘယ်လိုများဆုံးဖြတ်ကြမလဲ”

လိန်လိန်ရသေ့ကမချီပြုံးပြုံးလျက်....

“ခင်ဗျား ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကိုသတ်မယ်ဆိုရင် နည်းနည်းမတရားဘူးလို့ထင်ပါတယ်”

ယန်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားကိုက အလံတစ်ရာတောင်ကြားကိစ္စမှာ မပါကြလို့လား”

လိန်လိန်ရသေ့ကရင်ကော့လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်တို့ယောက်ျားပါဗျာ... ပါလျက်သားနဲ့ မပါဘူးလို့ လိမ်မပြောချင်ပါဘူး”

ယန်ကျင်းလိန်က သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကိုမတရားဘူးလို့ဘာကြောင့်ပြောရတာလဲ”

လိန်လိန်ရသေ့ကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်ကိစ္စမျိုးမဆို ဦးဆောင်တဲ့သူရှိပါတယ်... အခု ခင်ဗျား

က ဦးဆောင်တဲ့သူကိုသွားမတွေ့ဘဲ မြေနှိပ်ရာလှံစိုက်ဆိုသလို ကျုပ်

တို့ကိုရွေးပြီးလိုက်ရှာတာက မတရားရာရောက်တာပေါ့”

“ဒါလဲဟုတ်တာပဲ”

ယန်ကျင်းလိန်သည် ချူတုံဟိုက်နှင့်လိန်လိန်ရသေ့တို့အား ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ကဲပြော... အဲဒီတုန်းကဦးဆောင်တဲ့သူကဘယ်သူလဲ”

ချူတုံဟိုက်ကကြားဖြတ်၍ပြောလိုက်သည်။

“ဖိုမအတွင်းအားပိုင်ရှင်ပုယန်းချိုပါ”

ယန်ကျင်းလိန်၏မျက်လုံးအစုံသည် စူးရှတောက်ပသွား၏။

“ခြောက်ဆယ့်တစ်ဌာနတောတွင်းသိုင်းသမားကို ဦးဆောင်

တဲ့ပုယန်းချိုလား”

လိန်လိန်ရသေ့ကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သူဦးဆောင်တဲ့အလုပ်တစ်ခုကို ကျုပ်တို့က

လုပ်မပေးရင်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျ”

ချူတုံဟိုက်သည် လိန်လိန်ရသေ့၏စကားအဓိပ္ပာယ်ကိုနား

လည်သဘောပေါက်၏။ တို့ကြောင့် ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်၏။

“တကယ်လို့ ကျုပ်တို့ကိုပုယန်းချိုက အကာအကွယ်ပေး

မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားအခုလိုအတင့်ရဲမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ယန်ကျင်းလိန် အားရပါးရရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ် သူ့ကိုကြောက်မယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ထင်နေသလား”
ချူတုံဟိုက်ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်၏။

“ဒါကတော့ကျုပ်ဘယ်သိပါ့မလဲ”
လိန်လိန်ရသေ့ကြားဝင်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားအဖေသတ်တာ ကျုပ်တို့ပါပေမဲ့ ခေါင်းဆောင်က
ပုယန်းချိုပါ... ခင်ဗျားသူ့ကိုအရင်ဆုံးတွေ့ဖို့လိုလိမ့်မယ်”
လိန်လိန်ရသေ့ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျား သူ့ကိုနိုင်ရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ဦးခေါင်းကို
အချိန်မရွေးလာယူပါ”
ချူတုံဟိုက်ကလည်းရင်ကော့ကာ....

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျား ပုယန်းချိုကိုနိုင်ခဲ့ရင် ကျုပ်မိသားစု
တစ်ခုလုံးရဲ့ကံကြမ္မာ ခင်ဗျားလက်ထဲအပ်လိုက်မယ်”
ယန့်ကျင်းလိန်ကခေါင်းမော့၍ရယ်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကိုမခံချင်အောင်ဆွပေးနေတယ်
ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်သဘောထားပြောင်း
လိုက်ပြီ၊ ပုယန်းချိုကိုသတ်ပြီးမှခင်ဗျားတို့ကိုလာသတ်မယ်၊ ဘယ်နှဲ့လဲ
ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား”

ချူတုံဟိုက်နှင့်လိန်လိန်ရသေ့တို့ ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်လိုက်
ကြသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်က သူ့တို့အားစူးရှစွာကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ... အခု ပုယန်းချိုဘယ်မှာရှိသလဲ”
လိန်လိန်ရသေ့အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီးမှ....

“ပုယန်းချိုရဲ့နေရာအတိအကျတော့မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ
ယို့နန်နယ်ဝက်ဝံတောင်ခြေရင်း ဝါးစိမ်းတောမှာ တဲတစ်လုံးဆောက်
ပြီး အချိန်ကြာကြာအနားယူတတ်တယ်ဆိုတာတော့သိရပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။
“သူ့ကိုအဲဒီမှာရှာမတွေ့ရင်ကော”

ချူတုံဟိုက်အကြံတစ်ခုရလာ၏။
“သူ့ကို အဲဒီမှာရှာမတွေ့ရင် လာမယ့်နှစ်ဆန်းဆယ်ရက်နေ့

နေဝင်တောင်ကြားမှာညီလာခံတစ်ခုကျင်းပပါလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို အဲဒီ
မှာသေချာပေါက်တွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်”
ယန့်ကျင်းလိန်ရယ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... ကျုပ်ပုယန်းချိုကိုလိုက်ရှာမယ်၊ ခင်ဗျား
တို့အနေနဲ့ တောတောင်တစ်ခုခုက လုံခြုံမဲ့နေရာတစ်နေရာ အမြန်ဆုံး
ရှာပြီးသွားပုန်းနေကြပါ၊ ဒါမှ ခင်ဗျားတို့အသက်ပိုရှည်နိုင်မယ်”

ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ကာရထားပေါ်တက်လိုက်။ ထို့နောက်
တဟားဟားရယ်ကာမောင်းနှင့်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

xxxx

လိန်လိန်ရသေ့သည် ယန့်ကျင်းလိန်၏ရထား ပျောက်သွားသည်အထိကြည့်နေ၏။ သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အပြုံးရိပ်ယှက်သမီးထွက်ပေါ်လာသည်။။

“သွားပေဦးတော့ယန့်ကျင်းလိန်ရယ်... မင်း ငါတို့ကိုသတ်ဖို့ မပြောနဲ့၊ ကိုယ့်အသက်မသေအောင်တောင် မနည်းကြိုးစားရမှာ”

ချူတုံဟိုက်က....

“ခင်ဗျားပြောတဲ့နေရာက ပုယန်းချိုရဲ့နေရာမှမဟုတ်ဘဲ”
လိန်လိန်ရသေ့ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

ချူတုံဟိုက်သဘောပေါက်နားလည်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ ခင်ဗျားကသူ့ကို နန်းကုန်းရှုနဲ့ထိပ်တိုက်တွေ့ပေးလိုက်တာကိုး”

“ဒီသူငယ်က အတွေ့အကြုံလုံးဝမရှိဘဲခပ်ထောင်ထောင်လုပ်နေတာကိုး၊ နန်းကုန်းရှုနဲ့တွေ့ရင် ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေါ့ဗျာ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

နှစ်ယောက်သား အားရပါးရရယ်မောလိုက်ကြ၏။

အတန်ကြာရယ်မောပြီးမှ လိန်လိန်ရသေ့သည် ချူတုံဟိုက်အားနှုတ်ဆက်ကာ လျှင်မြန်စွာထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

သွေးအေးသောမိန်းကလေး

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ချူကျားရဲတိုက်မှထွက်လာပြီးနောက် မြောက်ပိုင်းအရပ်သို့ဦးတည်ထွက်ခွာသွားသည်။ ရထားခွဲသော မြင်းခုနစ်ကောင်သည် အလွန်သန်မာထွားကျိုင်းသောမြင်းများဖြစ်သည့် အလျောက် မိုင်ပေါင်းများစွာပြေးလွှားရသည်ကိုမမောနိုင်ဘဲရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ယန့်ကျင်းလိန်၏ရထားသည် သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ သာကီစန်းတောင်သို့ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာသည်။ သူ၏ရထားပေါ်တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာနှင့် ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားများ များစွာပါရှိသောကြောင့် မကြောင့်မကျမပူမပင် လိုရာခရီးသို့ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

xxxx

တောတောင်တစ်ဝိုက်တွင် နှင်းခိုးနှင်းငွေ့များဝေလျက်ရှိ၏။ ယန့်ကျင်းလိန်သည် ရထားကိုမောင်းနှင်၍သာကီစန်းတောင်ခြေရင်းသို့ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုနေရာသည်... မင်းလမ်းမကြီးမဟုတ်တော့ဘဲ ရထားတစ်စီးသာသွားနိုင်သောလမ်းကလေးတစ်ခုဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ယန့်ကျင်းလိန်သည် မြင်းရထားအား သတိကြီးစွာထား၍မောင်းနှင်နေရသည်။ လမ်းချိုးတစ်ခုသို့ကွေ့လိုက်သောအခါ ရှေ့ကိုက် ၁၀၀-ခန့်အကွာတွင် လူတစ်ယောက်လျှောက်သွားနေသည်ကို ဝိုးတဝါးတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူသည် မြင်းရွာသံကိုလုံးဝမကြားဘဲ လမ်းအလယ်ခေါင်တွင် အေးဆေးစွာလျှောက်နေသည်ကိုတွေ့မြင်ရသည်။

သူရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဗျို... ရှေ့ကလူ လမ်းဖယ်ပေးပါ”

ထိုလူအား လှမ်းအော်၍သတိပေးလိုက်၏။ သို့သော် ထိုလူသည် သူ၏အသံကိုမကြားရသည့်အလား အေးဆေးစွာလျှောက်မြဲလျှောက်နေ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ရထားဆွဲသောမြင်းများက ထိုသူအား တိုက်မိရန် အနည်းငယ်မျှသာလိုတော့၏။ ယန့်ကျင်းလိန်က မြင်းဇက်ကြိုးကိုဆွဲလိုက်သဖြင့် ရထားသည် ရုတ်တရက်ရပ်သွား၏။

ယန့်ကျင်းလိန်ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်တော့ပါ။

“ဟေ့လူ... သေချင်လို့လား”

ထိုအခါမှ လမ်းပေါ်ကလူ နောက်သို့ချာခနဲလှည့်ကြည့်လာသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်သည် ယခုမှ ထိုလူ၏မျက်နှာကို ကောင်းစွာတွေ့မြင်ရတော့၏။ ထိုလူမှာ အဖြူရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူမ၏အသက်မှာ ၁၇-၁၈နှစ်ခန့်သာရှိမည်ဟုထင်ရသည်။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် ကြည်လင်၍ရွန်းလဲ့နေ၏။ သူမသည် ရထားပေါ်မှယန့်ကျင်းလိန်အား ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ယန့်ကျင်းလိန်၏ဖြစ်ပေါ်နေသောဒေါသများ ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းမသိတော့ပေ။

“ဒီမှာမိန်းကလေး... ကျုပ်ရဲ့ရထားလာတာမမြင်ဘူးလား”

မိန်းကလေးကနှာခေါင်းရွံ့လိုက်သည်။

“ကျွန်မက ရှေ့ကိုတည့်တည့်လျှောက်နေတာ၊ နောက်ကလာနေတဲ့ရှင်ရထားကို ဘယ်လိုလုပ်မြင်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ကျုပ်သတိပေးတဲ့အသံကိုတော့ ခင်ဗျားကြားရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်... ကြားပါတယ်”

“ကြားရင် ဘာကြောင့်လမ်းဖယ်မပေးတာလဲ”

မိန်းကလေးကနှာခေါင်းရွံ့ကာ...

“ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ဖယ်ပေးရမှာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဟောဗျာ... ခင်ဗျားလမ်းမဖယ်ပေးရင်သေသွားမှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့သေရမှာလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ မြင်းကခင်ဗျားကိုတက်နင်းသွားမှာပေါ့ဗျ”

မိန်းကလေးက သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ရှင်ကျွန်မနဲ့ရန်ငြိုးရှိလို့လား”

ယန့်ကျင်းလိန်ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြန်၏။

“ဟောဗျာ... ခင်ဗျားကိုကျုပ်ကအခုမှမြင်ဖူးတာ... ဘယ်က
ရန်ငြိုးရှိရမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်ကျွန်မကိုမြင်းနဲ့ဝင်တိုက်ချင်တာလဲ”

ထိုမိန်းကလေးမှာ အလွန်စကားကတ်သူဖြစ်ကြောင်း ယန့်
ကျင်းလိန်ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရထားကအမြန်သွားနေတာ၊ ခင်ဗျားကလမ်းလယ်
မှာလျှောက်နေတော့ဝင်တိုက်မိမှာပေါ့”

မိန်းကလေးကမဲ့ပြုံးပြုံးကာ...

“ရှင်ဆိုလိုတာက ကျွန်မလမ်းဖယ်ပေးရမယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့”

မိန်းကလေးကခါးထောက်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့လမ်းဖယ်ပေးရမှာလဲ”

“ဟောဗျာ”

မိန်းကလေးကခေါင်းငဲ့၍သူ့အားကြည့်ကာ...

“ဒီလမ်းက ရှင်ဖောက်ထားတဲ့လမ်းလား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက....

“ရှင်ဖောက်ထားတဲ့လမ်းမဟုတ်ရင် ကျွန်မက ဘာကြောင့်
လမ်းဖယ်ပေးရမှာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်မြင်းလှည်းပေါ်မှခုန်ဆင်းလိုက်၏။

“ကျုပ်ရဲ့ မြင်းကသိပ်မြန်တာဗျာ... ခင်ဗျားကိုတိုက်မိမှာစိုးလို့
စေတနာနဲ့သတိပေးတာပါ”

“မြင်းခုနစ်ကောင်နဲ့ဆွဲတယ်ဆိုပြီး ကြွားမနေနဲ့၊ ကျွန်မက
မြင်းဆယ်ကောင်နဲ့ဆွဲလိုက်ရင် ရှင့်ထက်မြန်မှာပေါ့”

“ခင်ဗျား တော်တော်ခက်ပါလားဗျာ၊ ကျုပ်မြင်းကိုလဲသေ
ချာကြည့်ပါဦး”

“ကြည့်စရာမလိုပါဘူး... မြင်းဟာမြင်းပါပဲ”

“မတူဘူးဗျာ... ကျုပ်မြင်းက အကောင်တစ်ထောင်မှာ တစ်
ကောင်ပဲရှိတာ၊ မြန်တဲ့နေရာမှာဘယ်မြင်းမှမမိဘူး”

“ရှင် အတော်အကြွားသန်တဲ့လူ”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ခင်ဗျားမယုံလို့လား”

မိန်းကလေးက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ရှင့်ရဲ့မြင်းက ကျွန်မထက်မြန်နိုင်ပါ့မလား”

မိန်းကလေး၏စကားကြောင့် ယန့်ကျင်းလိန်ရင်ထိတ်သွားသည်။ သူသည် မိန်းကလေးအား သေချာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ ယခုမှ ထိုမိန်းကလေးမှာသိုင်းပညာတတ်သောမိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်မိလိုက်တော့သည်။

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားကသိုင်းသမားကိုး”

သူသည် ခေါင်းခါယမ်း၍...

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဘယ်နည်းနဲ့မှကျွပ်မြင်းကိုမနိုင်နိုင်ပါဘူး”

“မယုံရင်ပြိုင်ကြည့်မလား”

ထိုမိန်းကလေးအပေါ် ယန့်ကျင်းလိန်စိတ်ဝင်စားလာ၏။

“ကောင်းပြီလေ... ယှဉ်ပြိုင်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

သူသည် မြင်းတစ်ကောင်ကိုကြိုးဖြုတ်လိုက်သည်။ ရှေ့ခြေလှမ်း ၄၀၀ ခန့်ရှိသစ်ပင်တစ်ပင်ကိုညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“ကဲ ခင်ဗျား ဒီလောက်ယှဉ်ပြိုင်ချင်တယ်ဆိုရင် ဟိုသစ်ပင်ကို ခင်ဗျားအရင်ရောက်မလား၊ ကျွပ်ရဲ့မြင်းကအရင်ရောက်မလား... ယှဉ်ကြည့်ကြတာပေါ့”

မိန်းကလေးကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ”

ယန့်ကျင်းလိန်က မြင်းရဲ့တင်ပါးကိုလက်ဝါးဖြင့် တစ်ချက်ပုတ်လိုက်သည်။ ထိုမြင်းသည် မြားတစ်စင်းပမာ ထိုးထွက်ပြေးလွှားသွား၏။ မိန်းကလေးက မြင်းစတင်ထွက်ခွာပြီးမှ နောက်မှပြေးလိုက်သွားသည်။ မိန်းကလေး ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်သည်နှင့် ယန့်ကျင်းလိန်ရင်ထိတ်သွားသည်။

မိမိ၏မြင်းရုံးနိမ့်လိမ့်မည်ဟု အတပ်ခန့်မှန်း၍ရလေသည်။ အကြောင်းမှာ ထိုမိန်းကလေး၏လှမ်းလိုက်သောခြေလှမ်းမှာ ကိုယ်ဖော့ပညာတွင် အထူးချွန်ဆုံးဖြစ်သောအရိပ်နောက်လိုက် ကိုယ်ဖော့ပညာဖြစ်သည်ကို သိရှိလိုက်သောကြောင့်ပင်။

ပြေးနေသောမြင်းကို လမ်းတစ်ဝက်မှာပင် မိန်းကလေးက မိသွား၏။ မိန်းကလေးကမြင်းပေါ်ခုန်တက်ပြီး သစ်ပင်အထိမောင်းနှင်သွားသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်က ရထားကိုနောက်မှမောင်းနှင်၍ လိုက်သွားသည်။ သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ညှိမည်းသွား၏။

မိန်းကလေးက မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းပြီး မြင်းကိုပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ရှင်ပြောတာမမှားပါဘူး... ဒီမြင်းက အတော့်ကိုအညွှန်းကောင်းတဲ့မြင်းပါပဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်နေ၏။

သူသည် စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ လက်ဝါးဖြင့်မြင်း၏ဦးခေါင်းကိုရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း—”

ထိုမြင်းသည် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ခါပြီး မြေပေါ်လဲကျသေဆုံးသွားလေ၏။ မမျှော်လင့်သောအဖြစ်အပျက်ကြောင့် မိန်းကလေးမှာ ရင်ထိတ်သွားသည်။ သူမသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ယန့်ကျင်းလိန်အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် အတော်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့လူပါလား”

xxxx

လောင်းကြေး

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ဒေါသစိတ်ကိုချုပ်တည်းလိုက်၏။

“ဒီမြင်းက ကျုပ်ကိုအရှက်ခွဲတဲ့အတွက်ဘာဖြစ်လို့ထားရမှာ

လဲ”

မိန်းကလေးသည် သူ့အားခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်၏။

“ရှင်ကြည့်ရတာ တော်မံလိုနဲ့ စိတ်ထားကည့်လိုက်တာ”

ယန့်ကျင်းလိန် အနည်းငယ်ရှက်သွားသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ယင်းသို့အပြောခံရပါက ချက်ချင်းပင်တုံ့ပြန်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ယခုမူ အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ မိန်းကလေးပြောဆိုသည်ကို လုံးဝစိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ကျုပ်မကျေနပ်သေးဘူး။ နောက်ထပ်မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်မယ်”

မိန်းကလေးခေါင်းခါယမ်း၏။

“တော်ပြီ... ကျွန်မ၊ မပြိုင်ချင်တော့ဘူး”

“ဘာလဲ ခင်ဗျားရှုံးမှာကိုကြောက်နေလို့လား”

မိန်းကလေးခေါင်းခါယမ်း၏။

“မဟုတ်ပါဘူး... မြင်းကိုသနားလို့ပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“မြင်းကိုသနားလို့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... တော်ကြာရှင်ရှုံးသွားရင် သူ့ကိုရက်ရက်စက်စက်သတ်လိုက်ဦးမှာပဲမဟုတ်လား”

ယန့်ကျင်းလိန်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲသွားသည်။

မိန်းကလေးကစကားဆက်လိုက်သည်။

“ရှင်ပြိုင်ချင်တယ်ဆိုရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ပြိုင်မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား အထင်သိပ်ကြီးနေတာကိုး”

သူသည် ခေါင်းခါယမ်း၍စကားဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မြင်းကိုနိုင်ချင်နိုင်မယ်... ကျုပ်ကိုတော့ဘယ်နည်း

နဲ့မှနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“သိပ်လဲမကြားနဲ့လေ... သတ္တိရှိရင် လောင်းကြေးနဲ့ပြိုင်မယ်

ဘယ်နှယ့်လဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် မိန်းကလေးကိုပို၍စိတ်ဝင်စားလာ၏။

မိန်းကလေး၏သတ္တိကိုလည်းကြိတ်၍ခိုးကျူးမိ၏။

“ကောင်းပြီလေ... ဘယ်လိုယှဉ်ပြိုင်ကြမလဲ”

မိန်းကလေး အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

“ရှင် ဘယ်ပုံဘယ်နည်းပြိုင်မလဲဆိုတာပြောပါ... ကျွန်မက လောင်းကြေးပြောမယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ... ကျုပ်ရဲ့ရထားကိုမောင်းခိုင်းလိုက်မယ်၊

ကိုက် ၁၀၀- လောက်ဝေးသွားတဲ့အခါမှ ရထားနောက်ကိုလိုက်သွားကြမယ်။ အရင်ရောက်တဲ့သူအနိုင်”

“ကောင်းပြီ”

မိန်းကလေးသည် ခါးမှချိတ်ထားသောဓားတစ်လက်ကို ကြီးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ထိုဓားသည် တစ်ပေခန့်မျှရှည်သည်။ ဓားအိမ်နှင့်ဓားရိုးတို့မှာ ရွှေများဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည်။ သူမက ဓားကို ဓားအိမ်ထဲမှဆွဲထုတ်လိုက်ရာ ဓားရောင်ဝင်းလက်တောက်ပသွား၏။

“ကောင်းလှချည်လား”

ယန့်ကျင်းလိန်လွှတ်ခနဲခိုးကျူးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးကပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒီဓားဘယ်လောက်ထက်သလဲဆိုရင် ချုပ်ဝတ်တန်ဆာ သုံးထပ်ကိုထိုးဖောက်နိုင်တယ်ရှင်”

သူသည် ဓားကိုဓားအိမ်ထဲပြန်လည်ထိုးသွင်းလိုက်သည်။
“ရှင် ကျွန်မကိုနိုင်ရင် ဒီဓားနဲ့ကျွန်မကိုထိုးသတ်နိုင်တယ်”
ယန့်ကျင်းလိန်ဖျာပျာသလဲဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ... ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ”

“ခင်ဗျားရှုံးရင် ဒီဓားကျုပ်ကိုပေး”

မိန်းကလေးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... ရှင်ရှုံးရင်ကော”

ယန့်ကျင်းလိန်ကရထားကိုညွှန်ပြလိုက်၏။

“ကျုပ်ရထားပေါ်မှာ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားတွေအများ
ကြီးရှိတယ်... အဲ့ဒါအားလုံးပေးလိုက်မယ်”

မိန်းကလေးက အထင်သေးစွာဖြင့်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒါတွေကိုကျွန်မကဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်အံ့အားသင့်သွားရပြန်သည်။ မိန်းကလေး
များသည် များသောအားဖြင့် ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားများကို မက်
မောကြသည်မဟုတ်ပါလော။

ယခု ဤမိန်းကလေးမှာမူ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားများ
ကိုလုံးဝမက်မော... မရှိပေ။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဘာလိုချင်သလဲပြောပါ”

မိန်းကလေးသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

“ရှင်ရှုံးခဲ့ရင် ရှင်ရထားနဲ့ ကျွန်မကိုရက်ပေါင်းတစ်ရာတိတိ
ကျွန်မသွားလိုရာကိုလိုက်ပို့ရမယ်”

“ဗျာ...”

ယန့်ကျင်းလိန်မှာ မမျှော်လင့်သောစကားကိုကြားလိုက်ရ
သဖြင့် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ကျွန်မဆိုလိုတာက ရှင်ဟာ ရက်ပေါင်း ၁၀၀-အတွင်းမှာ
ကျွန်မရဲ့မြင်းလှည်းသမားဖြစ်နေရမယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်မှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲဖြစ်သွားသည်။

မိန်းကလေးကစကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ရက်ပေါင်း ၁၀၀ အတွင်းမှာ ကျွန်မက ပင်လယ်ကိုကြည့်
ချင်တယ်ဆိုရင် ရှင်ကရထားကိုမောင်းပြီး ပင်လယ်ကမ်းခြေအထိ
မောင်းပို့ရမယ်။ ကျွန်မက လကိုကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင် ရှင်က ရထား
ကိုမောင်းပြီး မိုးမြေစန်းတောင်အထိလိုက်ပို့ရမယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်တွေဝေသွားလေတော့သည်။

xxxx

ရက်ပေါင်း (၁၀၀)

ယန့်ကျင်းလိန် တွေဝေငေးငိုင်နေသည်။ သူသည် မွေးစားဖခင်၏စေလွှတ်ချက်အရ... မိမိ၏ဖခင်နှင့်အပေါင်းပါတို့အားလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ရန်သူများကို တစ်ယောက်မကျန် ရှာဖွေသုတ်သင်ရန် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မွေးစားဖခင်အိုကုရွက်၏ဆောင်ပုဒ်မှာ ရန်သူကို ရက်ရက်စက်စက်သုတ်သင်ရမည်။ မည်သူ့အပေါ်မျှမယုံကြည်ရ။ မည်သူ့ကိုမျှမေတ္တာမထားရ။ မည်သူ့အပေါ်မဆို ကြင်နာသနားခြင်းမရှိရဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ယခု မိန်းကလေးနှင့်ယှဉ်ပြိုင်ရမည်မှာ အကယ်၍ မိမိနှုံးနိမ့်သွားပါက ရက်ပေါင်း ၁၀၀-တိတိ အချိန်ကုန်လွန်သွားမည်ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းဆိုရလျှင်... မိမိ၏လူသတ်အစီအစဉ်သည် ရက်ပေါင်း ၁၀၀ နောက်ကျသွားမည်ဖြစ်သည်။ သူသည် မိန်းကလေးနှင့်ယှဉ်ပြိုင်မည်ဟုပြောစဉ်က ဤကဲ့သို့မမျှော်လင့်သော လောင်းကြေးမျိုးကိုပြောဆိုလာလိမ့်မည်ဟုထင်မှတ်မိချေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် မည်သို့အဖြေပေးရမည်မသိဘဲ အခက်ကြုံသွားလေသည်။ သူ တွေဝေစဉ်းစားနေစဉ် မိန်းကလေး၏ကြည့်လင်သောအသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲလူစွမ်းကောင်းကြီးရဲ့... လောင်းကြေးကိုလန့်သွားပြီလား”

မိန်းကလေး၏မထိတထိစကားကြောင့် ယန့်ကျင်းလိန်ခံပြင်းသွားသည်။ မခံချိုမခံသာဖြင့်...

“ဟာ... ဟာ... ဟား”

အားရပါးရရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ကျုပ် ဘာဖြစ်လို့မလောင်းရဲမှာလဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့တန်ဖိုးကြီးလှတဲ့ရွှေစား ကျုပ်လက်ထဲရောက်မှာမြင်ယောင်သေးတယ်”

“ကျွန်မကတော့ စကားနဲ့အနိုင်မယူတတ်ဘူးရှင့်”

ယန့်ကျင်းလိန်က လက်ဝါးဖြန့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်သဘောတူတယ်”

မိန်းကလေးက သူ့လက်ဝါးကိုတစ်ချက်ရိုက်လိုက်၏။

“ကဲ... စကြမယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကဲ... ကျုပ်မြင်းလှည်းကိုမောင်းလွှတ်လိုက်မယ်၊ မြင်းလှည်း ကိုက် ၄၀၀ အရောက်မှာခင်ဗျားစပြီးလိုက်ပေတော့”

စု တက္ကသိုလ်လေးအောင်

မိန်းကလေးကသူ့အားကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်ကော”

ယန့်ကျင်းလိန်ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားစပြေးပြီးမှ ကျုပ်ကနောက်ကလိုက်ပါ့မယ်”

မိန်းကလေးကခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်မ အသာစီးမလိုချင်ပါဘူး”

“ကျုပ်ကယောက်ျား ခင်ဗျားကမိန်းမ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းတော့ အသာပေးမှဖြစ်မှာပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန်၏စကားကို မိန်းကလေးကလက်မခံပေ။

“ကျွန်မနဲ့ရှင် အတူတူပြေးမယ်... ဒါမှတရားမယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် အသာစီးမယူလိုသော မိန်းကလေးအ

ပေါ်ကြိတ်၍ချီးကျူးမိပြန်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပန်းချင်းယဉ်၍ယဉ်ပြိုင်ရန်နေရာယူလိုက်ကြလေတော့၏။

xxxx

မြင်း ၆-ကောင်ဆွဲသောရထားသည် အလွန်လျင်မြန်လှပေသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်မိန်းကလေးတို့ နေရာယူလိုက်ချိန်မှာပင်... ရထားသည် ကိုက် ၄၀၀ အကွာအဝေးသို့ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ယန့်ကျင်းလိန်ကလက်ဖြင့်အချက်ပြလိုက်၏။

“လိုက်ကြမယ်”

မိန်းကလေးကစတင်ပြေးသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်ကခြေတစ်လှမ်းချန်၍ နောက်မှပြေးလိုက်သွားသည်။ မိန်းကလေး၏လှုပ်ရှားမှုမှာ သွက်လက်လျင်မြန်လှ၏။ သူမ၏ခြေထောက်များသည် မြေကြီးနှင့်မထိဘဲ လေဟုန်စီး၍သွားနေသည့်အလား ထင်မှတ်ရသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်ကလည်း သူ၏ကိုယ်ဖော့ပညာကိုအစွမ်းကုန်ထုတ်သုံးလိုက်၏။ ပထမတွင် သူသည် မိန်းကလေးအားအလွယ်တကူနိုင်မည်ဟုယုံကြည်ထားသည်။ သို့သော် လက်တွေ့ယဉ်ပြိုင်လိုက်သောအခါ မိမိပေါ့ဆနေ၍မဖြစ်မှန်း နားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ကြိုးစား၍အမိလိုက်သွား၏။

တစ်ခဏအကြာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရထားရှိရာသို့ရောက်ရှိသွားကြသည်။ သို့သော် ယန့်ကျင်းလိန်သည် ခြေတစ်လှမ်း နောက်ကျထွက်သောကြောင့် ပန်းဝင်သည့်အခါခြေတစ်လှမ်းအကွာဖြင့်ရှုံးနိမ့်သွားရလေတော့သည်။

xxxx

ယန့်ကျင်းလိန်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချောင်းစိတ်ပျက်စွာ ဖြင့်ထိုင်ခုံပေါ်မှို၍ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ မိန်းကလေးက သူ့အနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

သူမသည် စကားမပြောဘဲ သူ့အားပြုံး၍ကြည့်လိုက်၏။

ယန့်ကျင်းလိန်သည် မိန်းကလေး၏ရွန်းလှဲတောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့်မျက်လုံးချင်းဆုံမိသောအခါ ရင်ထဲ၌တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

မိမိရုံးနိမ့်သွားသည်ကိုပင် ကံကောင်းသည်ဟုတွေးလိုက်မိလေသည်။

သူသည် စိတ်ဓာတ်မကျတော့ပါ။

“ကျုပ်ရုံးသွားပါပြီ... အခုခင်ဗျားဘယ်ကိုသွားချင်သလဲပြောပါ”

မိန်းကလေးကပြုံးလိုက်၏။

“ရှင်သာ ခြေတစ်လှမ်းနောက်မချန်ရင် ရုံးမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်ကရယ်လိုက်သည်။

“ရုံးတာဟာရုံးတာပါပဲလေ... အခုဘယ်ကိုလိုက်ဖို့ရမလဲဆိုတာသာပြောပါ။ ပင်လယ်ကိုကြည့်ဖို့ ပင်လယ်ကမ်းခြေကိုမောင်းဖို့ ပေးရမလား”

မိန်းကလေးက သူ့အားပြုံး၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ပင်လယ်ကိုမကြည့်ချင်သေးပါဘူး။ ရှင်ရထားကိုသာဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်မောင်းပေးပါ ဘယ်ကိုသွားရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ ကျွန်မစဉ်းစားပါဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် မြင်းစက်ကြိုးကိုတစ်ချက်လှုပ်ခါလိုက်ရာ မြင်းများသည် အရှိန်တဖြည်းဖြည်းလျော့ပြီး ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပြေးလွှားသွားတော့သည်။

xxxx

အသွင်မတူသူနှစ်ယောက်

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးမှာ ပုစွန်ဆီရောင်သမ်းနေ၏။ လှပသောနေဝင်ဆည်းဆာရောင်ခြည်သည် ကမ္ဘာမြေတစ်ခုလုံးကို အလှဆင်လျက်ရှိသည်။ ရွှေရောင်သမ်းသော မြေနီလမ်းလေးပေါ်၌ မြင်းခြောက်ကောင်ဆွဲသောရထားတစ်စင်းသည် အသွင်မတူသောလူနှစ်ယောက်အားသယ်ဆောင်၍ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်မောင်းနှင်လျက်ရှိနေ၏။ ရထားပေါ်မှမိန်းကလေးသည် သဘာဝ၏ရှုခင်းထဲ နစ်မျောနေသည့်အလား မျက်လုံးကိုမှိတ်၍လိုက်ပါသွားလေသည်။

ရထားမောင်းသောထိုင်ခုံပေါ်တွင် အဖြူရောင်ဝတ်ဆံင်ထားသောလူငယ်တစ်ယောက်က ကျွမ်းကျင်စွာမောင်းနှင်နေ၏။

အတန်ကြာမှ မိန်းကလေးကမျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် လူငယ်၏ကျယ်ပြန့်သော ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ....

“ဒီမှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မအခုဘယ်လိုအဆင့်ရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်နားလည်တယ်မဟုတ်လား”

လူငယ်ကနောက်လှည့်၍ပြုံးပြလိုက်သည်။

“နားလည်ပါတယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ... ရှင်ဘယ်လိုနားလည်တယ်ဆိုတာပြောပါ”

“ကျုပ်ကမြင်းလှည်းသမား၊ ခင်ဗျားကကျုပ်ရဲ့သခင်”

မိန်းကလေးက ကျေနပ်စွာဖြင့်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပြီ... သခင်အနေနဲ့ ကိုယ့်မြင်းလှည်းသမားရဲ့နာမည်ကိုတော့သိသင့်တယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျုပ်နာမည်ယန်ကျင်းလိန်ပါ”

တစ်ဆက်တည်းပင်....

“မြင်းလှည်းသမားကလဲ ကိုယ့်သခင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိသင့်တယ်လို့ထင်ပါတယ်”

မိန်းကလေးကရယ်မောကာ....

“ကျွန်မနာမည်စွေအိဖိန်း”

ယန်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နာမည်လှတယ်... အဓိပ္ပာယ်ကတစ်မျိုးကြီးပဲ”

မိန်းကလေးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စွေအိဖိန်းရဲ့အဓိပ္ပာယ်က ရေပေါ်ကဗေဒါဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါကြောင့် ကျုပ်ကတစ်မျိုးကြီးလို့ပြောနေတာပေါ့”

“ရှင်ကဘာနားလည်လို့လဲ”

သူမသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက်....

“ခုနက ကျွန်မကိုဘယ်ပို့ရမလဲလို့မေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ရက် ၁၀၀-အတွင်းမှာတော့ ခင်ဗျားသွားချင် တဲ့နေရာကိုလိုက်ပို့ရမှာပေါ့”

ဧွေအိဖိန်းအတန်ကြာစဉ်းစားလိုက်သည်။

“အင်း... ရှင့်လိုမြင်းလှည်းသမားကောင်းတစ်ယောက်ရ ထားတာကိုအခွင့်ကောင်းယူပြီးကျွန်မကြားချင်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ပင်လယ်ကိုမကြည့်ချင်တော့ဘူး... လဝန်းကိုလဲမကြည့်ချင်တော့ဘူး”

“ကောင်းပါပြီ... ဘယ်ကိုပို့ရမလဲဆိုတာအမိန့်ရှိပါ”

ဧွေအိဖိန်း တစ်စုံတစ်ခုအားသတိရလာသည်။

“ကျွန်မကတော့ သိုင်းလောကထဲမှာ လေကျယ်နေတဲ့ဆတ် ဆတ်ကြသိုင်းသမားတွေကို သွားပြီးကလိချင်တယ်၊ ရှင် ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန် အားရပါးရရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက တော်တော်လာတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ၊

ဒီလိုအကြံမျိုးစဉ်းစားမိတာအံ့ပါရဲ့ဗျာ”

ဧွေအိဖိန်းကလည်းတခစ်ခစ်ရယ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကတော့ သာမန်ကျော်ကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို စိတ် မဝင်စားဘူး၊ သိုင်းလောကမှာဖိနှိပ်နှိတ်နှိတ်အောင်ကြောက်ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မျိုးကိုမှသွားပြီးရန်စချင်တယ်၊ ရှင်ကြောက်များကြောက်နေမလား”

“ကျုပ်ကဘာလို့ကြောက်ရမှလဲ... ဒါနဲ့ ခင်ဗျားဘယ်သူ့ကို သွားပြီးရန်စဖို့စိတ်ကူးထားသလဲ”

ဧွေအိဖိန်းက....

“တစ်ချိန်က ကျော်ကြားခဲ့တဲ့သိုင်းထိပ်သီးတွေထဲကဆိုရင် ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားအိုကူရွက်... လူထူးခြားသိုင်းသမားနန်းကုန်းရှ... နောက်ပြီး အနီရောင်ဆံကေသာချောင်ဆိုက်ချောင်တို့ရှိကြတယ် အခု ၁၀-နှစ်အတွင်းမှာတော့ သိုင်းမျိုးဆက်အတော်များများကျော်ကြား လာကြတယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာတော့ စာပေဘီလူး၊ သိုင်းဘီလူး၊ ဗေဒင် ပညာရှင်ဘီလူး၊ အလောင်းအစားဘီလူးတို့ပေါ်လာပြန်တယ်၊ သူတို့ ရဲ့ဆရာကတော့ ဘီလူးတကဘီလူးဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့်....”

ယန့်ကျင်းလိန်တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။

“ဟောဗျာ... သူတို့ကဘယ်သူတွေလဲ ကျုပ်တစ်ယောက်မှ မသိပါလား”

“သူတို့ကနယ်ခြားမှာနေထိုင်ကြတဲ့သူတွေပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ကျုပ်တို့ နယ်ခြားအထိလိုက်သွားကြမယ်ဟုတ်လား”

“နယ်ခြားကိုသွားစရာမလိုတော့ပါဘူး။ အခု သူတို့ပြည်မထဲ
ရောက်နေကြပါပြီ”

“ဟုတ်လား... ဘယ်နေရာမှာရောက်နေကြတာလဲ”

“နေရာအတိအကျတော့မရှိဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန် မျက်မှောင်ကြွတ်သွားပြန်လေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ကိုဘယ်လိုက်ရှာရမှာလဲ”

“ဒီအတွက်မပူနဲ့ သူတို့ကိုတွေ့အောင်ရှာဖို့ ကျွန်မနည်းလမ်း
တွေ့ပြီးသားပါ”

“သူတို့ အခုလိုပြည်မတိုရောက်လာကြတာက သူတို့နဲ့ဆရာ
ဘီလူးတကာဘီလူးကုံးစွန်းတာရှုရဲ့တာဝန်ပေးခြင်းခံရလို့ပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် စွေအိဖိန်းအပေါ်ပို၍အံ့ဩသွား၏။

“အင်း... ခင်ဗျားက အသက်ငယ်ပေမဲ့ သိထားတာတွေ
နည်းပါလား”

စွေအိဖိန်းကသဘောကျစွာရယ်မောရင်း....

“ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ... ကျွန်မသိထားတဲ့ကိစ္စတွေ အများ
ကြီးရှိသေးတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်မှာ စွေအိဖိန်းအပေါ်ပို၍စိတ်ဝင်စားလာ၏။

“ဒါဖြင့်ပြောစမ်းပါဦးဗျာ”

စွေအိဖိန်းကပြုံးလိုက်သည်။

“ပထမအကြောင်းကတော့ ဝူစန်းတောင်မှာ အလင်းတန်း
တစ်ခုကောင်းကင်ပေါ်ထိုးထွက်တယ်လို့သိရတယ်”

“နောက်ကော...”

“လာမဲ့နှစ် နှစ်ဆန်း ၁၀-ရက်နေ့မှာထူးချွန်မှုသုံးရပ်ပြိုင်ပွဲ
တစ်ခုကျင်းပလိမ့်မယ်။ သိုင်းလောကအကျော်အမော်အားလုံးဆီ ဖိတ်
စာပို့ထားတယ်။ ဒါတင်မကဘူး... အလားတူ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ
တစ်ခုပြီးတစ်ခုပြောပြမယ်”

“ခဏနေပါဦး အခုအရေးကြီးတာက ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဘီလူး
တွေကပြည်မကိုဘယ်လိုတာဝန်မျိုးနဲ့ရောက်လာကြတယ်ဆိုတာပြော
ပြပါဦး”

စွေအိဖိန်းကဘေးဘီသို့တစ်ချက်ငှေကြည့်ရင်း....

“သူတို့က လူထူးခြားသိုင်းသမားနန်းကုန်းရွက်ကို လိုက်ရှာနေ
ကြတာ”

ယန့်ကျင်းလိန်အံ့ဩသွားသည်။

“နန်းကုန်းရွက်ဟာ... လက်ရှိသိုင်းလောကမှာ သိုင်းပညာအ
တော်ဆုံးပါ။ သူတို့ကတာကြောင့်လိုက်ရှာနေရတာလဲ”

“နန်းကုန်းရွက်ဟာ သိုင်းပညာအတော်ဆုံးဖြစ်နေလို့ စည်းရုံး
ဖို့ပါ ”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းခါမာမ်းလိုက်သည်။

“သူတို့နန်းကုန်းရွာတိုဘယ်စည်းရုံးလို့ရနိုင်မလဲ”

“ဒီလိုအသေတွက်လို့မရဘူးလေ”

“ကုန်းစွန်းတာရွာကလဲ အင်မတန်ထက်မြက်သူတစ်ယောက်ပဲ၊ လုပ်ချင်တာလုပ်သွားလို့ရတယ်”

“အင်း... ဒါလဲဖြစ်နိုင်တယ်”

စွေအိဖိန်းကပြုံးလိုက်၏။

“ဒါကြောင့် စာပေဘီလူးနဲ့လောင်းကစားဘီလူးတို့ကိုတွေ့ချင်ရင် နန်းကုန်းရွာနေထိုင်တဲ့နေရာကိုလိုက်သွားရင် တွေ့နိုင်မယ်မဟုတ်လား”

“နန်းကုန်းရွာကဘယ်မှာနေလို့လဲ”

“ဝါးစိမ်းတောမှာနေပါတယ်”

“ဗျာ...”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် မိမိအား ချူတုံဟိုက်တို့က လိမ်လည်ပြောဆိုခဲ့သည်ကိုနားလည်လိုက်လေသည်။

“တောက်...”

သူသည် ခံပြင်းစွာဖြင့် တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်လေသည်။ စွေအိဖိန်းက သူ့အားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ယန့်ကျင်းလိန်က ထွက်လုလုဒေါသကိုချုပ်တည်းလိုက်ရသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

စွေအိဖိန်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့်... ကျွန်မတို့က ဘီလူးနှစ်ယောက် နန်းကုန်းရွာနဲ့မတွေ့ခင် သူတို့ကိုကြိုတင်ယှဉ်ပြိုင်ရင်မကောင်းဘူးလား”

ယန့်ကျင်းလိန်သဘောကျသွားသည်။

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

စွေအိဖိန်းက...

“ကဲ... ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုယှဉ်ပြိုင်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဆိုရင် ဘယ်သူကဘယ်သူကို ယှဉ်ပြိုင်ရင်ကောင်းမယ်ထင်သလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

“လက်ရှိအခြေအနေအရ... ခင်ဗျားကသခင် ကျုပ်ကမြင်းလှည်းမောင်းသမား... ဒါကြောင့် ခင်ဗျားပဲဆုံးဖြတ်ပါ”

စွေအိဖိန်းအနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်... ရှင်စာပေဘီလူးကိုယှဉ်ပြိုင်ပါ၊ ကျွန်မကလောင်းကစားဘီလူးနဲ့ယှဉ်ပြိုင်မယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

စွေအိဖိန်းက ယန့်ကျင်းလိန်အားစိုက်ကြည့်ကာ...

“ဒါနဲ့ ရှင်ကဘယ်သူလဲ... ရှင့်ဆရာနဲ့ရှင့်မိဘကကော ဘယ်သူများလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်ပြုံးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားကော ခင်ဗျားဆရာကဘယ်သူလဲ... မိဘကကော ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်မသိရသေးပါလား”

“စွေအိဖိန်းပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲပါလေ... ရှင့်အကြောင်းကို ကျွန်မမသိချင်ဘူး၊ ကျွန်မ အကြောင်းကိုလဲ ရှင့်မသိချင်စမ်းပါနဲ့”

“ဒါပဲကောင်းပါတယ်... တော်ကြာ ကျုပ်ဆရာနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာတို့ဟာတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ရန်ပြုံးတွေရှိနေခဲ့ရင် တို့နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေအဖြစ်ကနေ အသွင်ပြောင်းသွားနိုင်တယ်”

“စွေအိဖိန်းခါးထောက်လိုက်၏။

“ဘာမိတ်ဆွေလဲ... ရှင့်က ကျွန်မရဲ့လှည်းမောင်းသမားဆို တာ မသိဘူးလား”

“ယန့်ကျင်းလိန်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ဒါပေမဲ့ ရက်ပေါင်းတစ်ရာပြည့်သွားတဲ့ အခါ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုမိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ အသိအမှတ် ပြုမှာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီရှင့်... ရက်ပေါင်းတစ်ရာပြည့်သွားရင် ကျွန်မရဲ့ ရှင့်နဲ့မိတ်ဆွေအဖြစ် ထူးချွန်မှုသုံးရပ်အစည်းအဝေးကို အတူတူသွား ကြတာပေါ့”

“တို့သွားတာတော့ဟုတ်ပါပြီ... သူတို့က တို့ကိုမှမမိတ်ဘဲ”

“မဖိတ်လဲဘာဖြစ်သလဲ ကျန်မတို့အရေးပေါ်ဧည့်သည်ဆို ပြီးတက်ကြွတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ အခုကျုပ်တို့ဘယ်ကိုအရင်သွားကြမလဲ”

“စွေအိဖိန်းအနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ဝါးစိမ်းတောကို အရင်ဆုံးသွားရင်ကောင်းမယ်”

“ကောင်းပါပြီသခင်မလေး”

ပြောပြီး ကျာပွတ်ကိုဝှေ့ယမ်းကာ မြင်းလှည်းကိုအရှိန်ပြင်း စွာမောင်းနှင်သွားလေတော့၏။

xxxx

မြင်းခြောက်ကောင်ဆွဲထားသောရထားသည် ခရီးအလွန် တွင်လေ၏။ ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်စွေအိဖိန်းတို့သည် နောက်နှစ်ရက် အကြာတွင် ဝါးစိမ်းတောရှိရာတောင်ခြေရင်းသို့ရောက်ရှိလာကြလေ သည်။ တောင်ပေါ်တက်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ယန့်ကျင်းလိန်သည် သူ၏ ရထားကိုအနီးရှိ ရွာသူရွာသားအိမ်တစ်အိမ်၌ထားခဲ့ပြီး စွေအိဖိန်း နှင့်အတူတောင်ပေါ်သို့တက်ခဲ့လေ၏။

သူတို့သည် ကိုယ်ဖော့ပညာကိုအသုံးပြုကာ ပြေးတက်သွား ကြရာ မကြာမီ သူတို့သည် အလွန်လှပသာယာသောမြေပြန့်တစ်ခု သို့ရောက်ရှိလာကြသည်။ စွေအိဖိန်းသက်မြင်းချလိုက်သည်။

“တောင်ခြေကကြည့်ရင် တောင်ပေါ်မှာ ခုလိုသာယာလှပ တဲ့နေရာရှိမယ်လို့ ဘယ်သူကမှထင်မိမှာမဟုတ်ဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ တစ်ချက်ရေကြည့် လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ စိမ်းလန်းစိုပြည်သာယာလှ ၏။ ထူးဆန်းသောပန်းမာလာများ လှပစွာပွားပွင့်နေ၏။ အရောင် အသွေးစုံရှိသောငှက်ကလေးများသည် တေးဆို၍ပဲပျံနေ၏။

“အင်း တကယ်လို့များ ငါ့မှာဘာတာဝန်မှမရှိရင် ဒီနေရာမှာ လာပြီးအိမ်ဆောက်နေမှာပဲ”

စွေအိဖိန်းက သူ့အားကြည့်လိုက်၏။

“ရှင်မှာဘယ်လိုတာဝန်များရှိနေလို့လဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး သုန်မှုန်သွားသည်။

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စမို့ ဖွင့်မပြောနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါ တယ်”

“ရပါတယ်ရှင်... လူဆိုတာလျှို့ဝှက်ချက် ကိုယ်စီတော့ရှိကြ တာပါပဲ”

“ဒါနဲ့ဝါးစိမ်းတော မရောက်သေးဘူးလား”

စွေအိဖိန်းကဘယ်ဘက်သို့ညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“ဝါးစိမ်းတောဆိုတာ ဟိုမှာလေ”

xxxx

“ဟုတ်မယ်... တို့ဒီမှာစောင့်နေရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဒီမှာစောင့်လို့အကျိုးမရှိဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်မှာစောင့်ရမှာလဲ”

စွေအိဖိန်းကဝါးစိမ်းတောကိုညွှန်ပြလိုက်၏။

“အဲ့ဒီကိုသွားမယ်”

သူမသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်လျှောက်သွားလေ၏။

xxxx

ဝါးစိမ်းတော

ဝါးစိမ်းတော....

ဝါးစိမ်းတောဟူသည် နာမည်နှင့်လိုက်မက်စွာဖြင့် ဝါးစိမ်းများအစီအစဉ်နေသောနေရာဖြစ်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် လေတိုက်ခိုက်လာသောအခါ ဝါးပင်များသည်ယိမ်းယိုင်သွား၏။ ဝါးပင်၏အဖျားများ အချင်းချင်းရိုက်ခတ်မိသောကြောင့် အလွန်နာပျော်ဖွယ်ရာအသံများထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“နန်းကုန်းရွှေက အလွန်ကဗျာဆန်တဲ့လူဗျ”

စွေအိဖိန်း ပတ်ဝန်းကျင်သို့တစ်ချက် ယှဉ်ကြည့်သည်။

“အခြေအနေကြည့်ရတာ... ဘီလူးနှစ်ကောင်ရောက်မလာသေးဘူးနဲ့တူတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

စွေအိဖိန်းသည် ခါးမှချိတ်ထားသောစားလေးကိုဆွဲထုတ်တင်၏။ ထို့နောက် ဝါးစိမ်းပင်များကိုအပင်သုံးဆယ်ခန့်ခုတ်ချလိုက်သည်။ ယန့်ကျင်းလိန်အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟောဗျာ... အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ”

စွေအိဖိန်းပြုံးလိုက်သည်။

“ဘီလူးနှစ်ယောက်ကိုပညာပြမလို့”

သူမသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခုတ်လှဲလိုက်သောဝါးစိမ်းပင်များကို မြေကွက်ဝှဲပေါ်စိုက်ထူ၏။ ယန့်ကျင်းလိန် မျက်မှောင်ကြွတ်၍အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ စွေအိဖိန်း ဝါးပင်များကိုစိုက်ပြီးသွားသည့်အခါ ယန့်ကျင်းလိန်ကလက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလိုက်၏။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ကြယ်တံခွန်ဝင်ပါ”

စွေအိဖိန်းက သူ့အားကြည့်၍ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါကျတော့ ရှင်ကနားလည်သားပဲ”

“ကျုပ်မွေးစားအဖေက အားလုံးလိုလိုတတ်ကျွမ်းတယ်ဗျာ ဒီဝက်ပါပညာလဲ အဖေကပြောပြခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါကြောင့် အခုလိုနည်းနည်းပါးပါးသိနေတာပါ”

စွေအိဖိန်းက....

“ဘီလူးနှစ်ယောက်ကိုတော့ ဝက်ပါကကောင်းကောင်းဒုက္ခပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့မျှော်လင့်ထားတယ်”

ထိုစဉ်မှာပင်... အဝေးမှစကားပြောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရ၏။ စွေအိဖိန်းက ဝါးစိမ်းတောကိုညွှန်ပြရင်း...

“သူတို့ရောက်လာပြီထင်တယ်၊ ဟိုထဲသွားပုန်းကြရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက် ဝါးစိမ်းတောထဲဝင်ရောက်ပုန်းကွယ်လိုက်ကြ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် လူနှစ်ယောက်သည် ရယ်ရယ်မောမောပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လျှောက်လာနေကြသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ တစ်ယောက်က အသက် ၃၀ ခန့်ရှိကာ အဝါရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူ့လက်ထဲတွင် ခေါက်ယပ်တောင်တစ်ချောင်းကိုင်ဆောင်ထား၏။ စွေအိဖိန်းကအသံတိုးတိုးဖြင့်....

“ဒီလူကစာပေဘီလူးပဲ”

တစ်ဆက်တည်းပင် စာပေဘီလူးနှင့်ပါလာသူအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သူကတော့ အလောင်းအစားဘီလူးပဲ”

ယန့်ကျင်းလိန် ကြည့်လိုက်သည်။ အလောင်းအစားဘီလူးဆိုသူမှာ အသက် ၅၀-ကျော်ခန့်ရှိကာ ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်သေးသေးဖြစ်၏။ မေးစေ့အောက်တွင် ဆိတ်တစ်ကောင်ကဲ့သို့မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်လျားစွာရှိနေ၏။

သူတို့သည် စွေအိဖိန်းတည်ဆောက်ထားသော ဝါးစိမ်းပင်များရှေ့တွင် ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားကြလေ၏။ စာပေဘီလူးက...

“ကြည့်စမ်း... လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားတဲ့ နန်းကုန်းရှုက သူ့ရဲ့ ဝါးစိမ်းတောထဲမဝင်နိုင်အောင် ဝက်ပါတစ်ခုတည်ဆောက်ထားပါလား”

အလောင်းအစားဘီလူးသည် ဝက်ပါကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ပြီးရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီဝက်ပါက နန်းကုန်းရှုတည်ဆောက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို ကျုပ်လောင်းရဲတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် ရယ်ချင်လာသည်။ အလောင်းအစားဘီလူးမှာ စကားပြောလိုက်သည်နှင့် အလောင်းအစားလေသံပါလာသည် မဟုတ်ပါလား။

အလောင်းအစားဘီလူး၏စကားကြောင့်... စာပေဘီလူးအနည်းငယ်အံ့ဩသွားသည်။

“သေချာရဲ့လားဗျ”

“သေချာလို့ပြောနေတာပေါ့”

“ခင်ဗျားက ဘာအထောက်အထားနဲ့ပြောနိုင်တာလဲ”

“အထောက်အထားပြစ်ရာမလိုပါဘူး... ဒီဝင်္ကပါဟာ ဘာမှမဆန်းကြယ်ဘူးဆိုတာကျုပ်လောင်းရဲတယ်”

စာပေဘီလူးမျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ရန်သူကိုအထင်မသေးပါနဲ့... ကျုပ်အနေနဲ့ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီဝင်္ကပါထဲဝင်မိတာနဲ့ပြန်ထွက်ဖို့ခက်သွားလိမ့်မယ်ဗျ”

အလောင်းအစားဘီလူးကရယ်မောလိုက်၏။

“ကျုပ်ဝင်ပြမယ်... ပြန်ထွက်နိုင်ရင် ခင်ဗျားဘာပေးမလဲ”

ပြောပြောဆိုဆို စာပေဘီလူး၏လက်ကိုဖမ်းဆွဲပြီး ဝင်္ကပါထဲလှမ်းဝင်ရန်ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။ တိတ်ဆိတ်စွာအကဲခတ်ကြည့်နေသောစွေအိဖိန်း ကြိတ်ရွံသဘောကျသွား၏။ အလောင်းအစားဘီလူးလှမ်းဝင်မည့်တံခါးပေါက်သည် သေလမ်းတစ်ခုဖြစ်၏။

တစ်နည်းဆိုရလျှင်... ဤအပေါက်သို့ဝင်မိသည်နှင့်လမ်းစပျောက်ပြီးပြန်ထွက်နိုင်မည်မဟုတ်တော့ပေ။

သို့သော် စာပေဘီလူးကလှမ်းမဝင်ဘဲရပ်နေ၏။

“ဒီအပေါက်ကနေဝင်ရင် ပြန်မထွက်နိုင်တော့ဘူးဗျ”
အလောင်းအစားဘီလူးအံ့ဩသွားသည်။

“ခင်ဗျားနားလည်တယ်ဟုတ်လား”

စာပေဘီလူးက....

“ကျုပ်က စာပေဘီလူးဘွဲ့ကိုရထားတာပဲဗျာ၊ ဒါကြောင့်ပထဝီမြေအနေအထား ကြယ်တာရာနက္ခတ်စတဲ့ပညာအားလုံးကို တတ်မြောက်ထားတာပေါ့”

သူသည် အလောင်းအစားဘီလူး၏လက်ကိုပြန်ဆွဲပြီး...

“ကျုပ်နောက်ကိုသာလိုက်ခဲ့”

အလောင်းအစားဘီလူးမျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ခဏနေပါဦးဗျ... ခင်ဗျားပြန်မထွက်လာနိုင်ရင် လောင်းကြေး ဘာပေးမလဲ”

စာပေဘီလူးကပြုံးလိုက်သည်။

“လိုက်သာလိုက်ခဲ့ပါဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို အလောင်းအစားဘီလူး၏လက်ကိုဆွဲကာ အခြားဝင်ပေါက်တစ်ပေါက်မှလှမ်းဝင်သွားလေသည်။ ဝါစိမ်းတောထဲမှချောင်းကြည့်နေသောစွေအိဖိန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“အင်း... စာပေဘီလူးက ဝင်္ကပါအကြောင်းကိုကောင်းကောင်းနားလည်နေတာကိုး၊ ဒီအတိုင်းသာဝင်သွားရင် ဘာအခက်

အခဲမရှိဘဲ တစ်ဖက်ကနေပြန်ထွက်လာနိုင်လိမ့်မယ်”
ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။
“ဒါဖြင့် တို့ဘာလုပ်ကြမလဲ”
“သူတို့ထွက်လာခဲ့အပေါက်ကသွားစောင့်ရုံပေါ့”
စွေအိမ်နန်းကပြောပြီး... ဝါးစိမ်းတောထဲမှထွက်ကာ ဝက်ပါ
ထွက်ပေါက်ရှိရာသို့လျှောက်သွားလေသည်။

xxxx

အလောင်းအစားနှင့်စာပေဘီလူးတို့သည် ဝက်ပါထဲမှချော
မောစွာထွက်လာနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားသိပ်တော်တယ်ဗျာ... ကျုပ်သာလောင်းရင်ရှုံးသွား
မှာပဲ”

အလောင်းအစားဘီလူးသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဆက်၍
လျှောက်သွားရာ မမျှော်လင့်ဘဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်လူငယ်
တစ်ယောက် ပခုံးချင်းယှဉ်၍သူတို့ထံလျှောက်လာနေကြသည်ကို
အံ့ဩစွာတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ စွေအိမ်နန်းကသူတို့အားလှည့်ပင်
မကြည့်ဘဲ ယန့်ကျင်းလိန်ဘက်သို့လှည့်၍ပြုံးပြလိုက်၏။

“ကျွန်မတည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ဝက်ပါမှာ ပြိုဟ်ငါးလုံးမထည့်မီ
တဲ့အတွက် ဘာမှအသုံးမကျတော့ဘူး။ ဖျက်လိုက်ကြပါစို့”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
“ကောင်းပါပြီဗျာ”
ပြောပြီးလက်နှစ်ဖက်ဖြင့်တွန်းထုတ်လိုက်ရာ စိုက်ထူထား
သောဝါးပင်များ တစ်မဟုတ်ချင်းပြိုလဲကုန်လေသည်။ စာပေဘီလူး
အံ့အားသင့်သွား၏။ ထိုအလွန်ဆန်းကြယ်သောဝက်ပါ တည်ဆောက်
သူမှာ ငယ်ရွယ်သောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းသိရှိရသ
ဖြင့် ပို၍အံ့ဩသွားလေသည်။

တစ်ဖန် အသက်ငယ်သောလူငယ်က လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်
တစ်ချက်တွန်းလိုက်သည်နှင့် ဝါးပင်များအားလုံးပြိုလဲသွားသည်မှာ
နှယ်နှယ်ရရအတွင်းအားမဟုတ်ကြောင်း မြင်ရုံဖြင့်သိရှိနိုင်ပေသည်။
ထို့ကြောင့် ထိုမိန်းကလေးနှင့်လူငယ်တို့သည် အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာ
ရှင်များဖြစ်ရမည်ဟုယုံကြည်လေသည်။

အလောင်းအစားဘီလူးက စွေအိမ်နန်းနှင့်ယန့်ကျင်းလိန်တို့
ကိုခြေဆုံးခေါင်းဆုံးအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

စွေအိမ်နန်းက....

“ရှင် ကျွန်မကိုဘာဖြစ်လို့ကြည့်နေရတာလဲ၊ ရှင်စိတ်ထဲမှာ
ကျွန်မတို့ဘယ်သူလဲ၊ နန်းကုန်းရွှေနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ၊ ဒါကိုပဲ
စဉ်းစားနေမယ်ဆိုတာကျွန်မလောင်းရဲတယ်”

အလောင်းအစားဘီလူးက စာပေဘီလူးဘက်လှည့်၍...

“ခင်ဗျားကြားတယ်မဟုတ်လား... ဟောဒီ မိန်းကလေးက ကျုပ်နဲ့လောင်းကြေးစားကြေးလုပ်မလို့တဲ့”

စာပေတီလူးက စွေအိဖိန်းအားသေချာကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာသူငယ်မ... မင်း သူနဲ့လောင်းကြေးစားကြေးလုပ်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

စာပေတီလူးရယ်မောလိုက်သည်။

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာမင်းသိသလား”

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာသိဖို့မလို့ဘူး”

စာပေတီလူးသက်ပြင်းချလိုက်၏။

“မသိရင်ပြောပြမယ်... သူဟာ နယ်ခြားကနာမည်ကျော်တဲ့ အလောင်းအစားဘီလူးကွယ့်”

စွေအိဖိန်းမဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သူကဘယ်လောက်များ အလောင်းအစားတော်နေလို့လဲ ကျွန်မ သွေ့ကိုနိုင်အောင်လောင်းပြမယ်”

အလောင်းအစားဘီလူးသဘောကျသွား၏။

ထိုစဉ် ယန့်ကျင်းလိန်ကစာပေတီလူးအားကြည့်ကာ...

“သူကအလောင်းအစားဘီလူးဆိုတော့ ခင်ဗျားကကော ဘာဘီလူးလဲ”

“ကျုပ်ကစာပေတီလူး”

“ဘာကြောင့် စာပေတီလူးလို့ခေါ်တာလဲ”

စာပေတီလူးရယ်မော၏။

“စာပေကဗျာပန်းချီ နုကွတ်တာရာ ပထဝီသမိုင်းအားလုံး နဲ့စပ်ကျွမ်းကျင်လို့ စာပေတီလူးလို့ခေါ်တာ”

“ခင်ဗျားလေသံက တကယ့်ပညာရှင်လိုကြီးကျယ်လှချည် လား၊ ဟုတ်မဟုတ်စစ်ဆေးကြည့်ရမယ်”

“မင်းကဘာကိုစစ်ဆေးမလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ခင်ဗျားပြောတဲ့အထဲကပဲ စစ်ဆေးမှာပေါ့”

စာပေတီလူးက အလောင်းအစားဘီလူးဘက်လှည့်ကာ...

“ကဲ... ခင်ဗျားကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတစ်ခါ ကျုပ်တို့ လာခဲ့တာအကျိုးရှိသွားပြီဗျ”

ပြီးနောက် ယန့်ကျင်းလိန်ဘက်ပြန်လှည့်ကာ...

“ကဲ... မင်းစစ်ဆေးချင်တာတွေကိုပြောစမ်းပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်ကစာပေနှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်းများ ကိုမေးမြန်း၏။ စာပေတီလူးကမှန်ကန်စွာဖြေနိုင်သည်။ နုကွတ် တာရာအကြောင်းများမေးသည်။ ကောင်းစွာဖြေနိုင်ပြန်သည်။

ယန့်ကျင်းလိန်ကြိုက်၍ချီးကျူးမိသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ထင်တာထက်ပိုတော်တယ်ဗျ”

“ခုလိုချီးကျူးတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်လက်ကာပြလိုက်သည်။

“နေပါဦးဗျာ... နောက်တစ်ကြိမ်စမ်းကြည့်ပါရစေဦး”

“ရပါတယ်... စမ်းပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် သမိုင်းအကြောင်းကိုထပ်မံမေးမြန်းသည်။ ထိုအချိန်တွင် စွေအိဖိန်းကအလောင်းအစားဘီလူးအား စိန်ခေါ်၏။

“ရှင်လူ ဖြေနိုင်မနိုင်ဆိုတာလောင်းမလား”

အလောင်းအစားဘီလူးသည်... စာပေဘီလူးအနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်စိုးသဖြင့် လက်မခံဝံ့ပေ။ သို့သော် စာပေဘီလူးက အေးဆေးစွာဖြေနိုင်ခဲ့လေသည်။ စွေအိဖိန်းကရယ်မောလိုက်၏။

“စာပေဘီလူးဟာ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အလွန်တော်ပါပေတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

သူမသည် အလောင်းအစားဘီလူးအား အထင်သေးသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင် အလောင်းအစားဘီလူးဆိုတဲ့နာမည်ယူထားတာ တန်ကိုမတန်ဘူး”

အလောင်းအစားဘီလူးစိတ်တိုသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မ ခုနတုန်းကရှင်ကိုစိန်ခေါ်ခဲ့တယ်၊ ရှင်ကလက်မခံရဲဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှင်ဟာအလောင်းအစားဘီလူးလို့မခေါ်သင့်ဘူး”

“မင်း အသက်ငယ်ငယ်နဲ့စကားပြောတာ ရင့်လှချည်လား... မင်း ငါနဲ့တကယ်လောင်းဝံ့သလား”

“ဘာဖြစ်လို့ မလောင်းဝံ့ရမှာလဲ”

“ဒီလိုဆို မင်းနဲ့ငါလောင်းကြမယ်”

“ကောင်းပြီလေ... ဘယ်လိုလောင်းကြမလဲ”

အလောင်းအစားဘီလူးက...

“ကျုပ်က အလောင်းအစားနဲ့နာမည်ကြီးတဲ့သူ၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုညာတာတဲ့အနေနဲ့ ဘယ်လိုလောင်းမယ်ဆိုတာ မင်းပဲပြောပါ” စွေအိဖိန်းပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မရွေးတဲ့လောင်းကစားနည်းနဲ့ လောင်းမယ်ဆိုရင် ရှင်အတွက် နိုင်ဖို့အခွင့်အရေးနည်းသွားမှာပေါ့”

အလောင်းအစားဘီလူးက အားရပါးရရယ်လိုက်ပြီး...

“ကိစ္စမရှိဘူး... မင်းရွေးချယ်ချင်တာကိုရွေးပါ၊ ကျုပ်လက်ခံပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ... လောင်းရမယ့်အချက်အလက်ကတော့ ဝါးစိမ်းတောထဲမှာ နန်းကုန်း၍ ရှိမရှိဆိုတာလောင်းကြမယ်၊ ရှင်ကို

အရင်ဖြေခွင့်ပေးမယ်... ဘယ်နှယ်လဲ”

အလောင်းစားဘီလူးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်လက်ခံတယ်... ဘာနဲ့လောင်းကြေးလုပ်မလို့လဲ”

ရွှေအိဖိန်းကခါးမှစားငယ်ကိုထုတ်ပြီး အလောင်းစားဘီလူးအားပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မရုံးရင် ဟောဒီစားကိုပေးမယ်”

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့်ထိုစားကိုကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်ချထားလိုက်သည်။ အလောင်းအစားဘီလူးက အိတ်ထဲမှပုလဲတစ်တွဲနှင့်ကျောက်စိမ်းပြားတစ်ခုကိုထုတ်ယူပြီး စားနှင့်အတူယှဉ်ထားလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့လောင်းကြေးက မင်းရဲ့စားကိုမပီပါဘူး။ ဒါကြောင့်ကျုပ်ရုံးသွားရင် ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က မင်းလိုချင်တာ ရွေးချယ်ယူပေတော့”

“ကောင်းပြီ... ရှင်အရင်ပြောပါ။ နန်းကုန်းရွှေ ဝါးစိမ်းတောထဲမှာရှိသလား”

အလောင်းအစားဘီလူးလက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်မဖြေခင် စကားတစ်ခွန်းတော့အရင်မေးပါရစေ”

“ဘာကိုမေးမလို့လဲ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် နန်းကုန်းရွှေကိုသိသလား”

ရွှေအိဖိန်းခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ နန်းကုန်းရွှေကိုလုံးဝမတွေ့ဖူးပါဘူး။ သူနဲ့လဲ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး”

အလောင်းအစားဘီလူးကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့လိမ်ပြောမဲ့လူတွေမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်ယုံကြည်ပါတယ်”

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“အခုလိုသာယာလှပတဲ့အချိန်မှာ သူ့ရဲ့အဆောက်အအုံထဲမှာရှိရမယ်လို့ကျုပ်ယုံကြည်တယ်”

ယန်ကျင်းလီနီရယ်မောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားရုံးပြီ... ကျုပ်တို့ခုနစ်ကပ်ရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ နန်းကုန်းရွှေမရှိဘူး”

စာပေဘီလူးကလက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုပြောလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ... ခုနကမရှိပေမဲ့ အခုရှိချင်ရှိမယ်။ ဒါကြောင့် အခု တို့သွားကြည့်လိုက်ရင် ဘယ်သူမှန်တယ်ဆိုတာ သိမှာပဲ”

ရွှေအိဖိန်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... သွားကြည့်မှပဲတရားမျှတမှာ”

သူမသည် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး...

“ကဲ... ကျွန်မနောက်ကိုလိုက်ခဲ့”

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ယန့်ကျင်းလိန်အားအချက်ပြလိုက်သည်။ ယန့်ကျင်းလိန်ကစွေအိဖိန်း၏သဘောကိုနားလည်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့်ရှေ့ဆုံးမှပြေးထွက်သွားကြ၏။ အမှန်မှာ သူတို့သည် စာပေဘိလူးနှင့်အလောင်းအစားဘိလူးတို့၏ကိုယ်ဖော့ပညာကို ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

စာပေဘိလူးနှင့်အလောင်းအစားဘိလူးတို့က မှဲ့ပြုံးပြုံးပြီး ကိုယ်ဖော့ပညာကိုသုံး၍ နောက်မှပြေးလွှားလိုက်သွားကြလေသည်။ သူတို့လေးယောက် အားကုန်မြေးသွားကြရာနန်းကုန်းရှုနေထိုင်သော အဆောက်အအုံရှိရာသို့ပြိုင်တူရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်စွေအိဖိန်းတို့သည် စာပေဘိလူးနှင့်အလောင်းအစားဘိလူးတို့၏ပညာကိုကြိုက်၍ချီးကျူးမိ၏။ ထို့အတူ စာပေဘိလူးနှင့်အလောင်းအစားဘိလူးတို့ကလည်း ယန့်ကျင်းလိန်တို့ကိုငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ကိုယ်ဖော့ပညာ ဤမျှကောင်းမွန်သည်ကို ချီးကျူးမိကြလေသည်။

xxxx

နန်းကုန်းရှု၏အဆောက်အအုံကို ဝါးများဖြင့်တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအဆောက်အအုံ၏ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ဝါးပင်များဖြင့် ဝိုင်းရံလျက်ရှိသည်။ ခြံဝင်း၏အတွင်းဘက်၌ ပန်းမာလ်များ ဝေဝေဆာဆာစိုက်ပျိုးထား၏။

ယန့်ကျင်းလိန်တို့လေးယောက် ခြံဝင်းဝသို့ရောက်ရှိသွားသည့်အခါ ခြံဝင်းတံခါးနှင့်အဆောက်အအုံတံခါး ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အဆောက်အအုံထဲမှလည်း လူသံသုသံမကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်၍နေ၏။ စွေအိဖိန်းက အလောင်းအစားဘိလူးအား.....

“တွေ့လား တံခါးပိတ်ထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင်ရှုံးသွားပြီ”
အလောင်းအစားဘိလူးကခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“သူက အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အထဲမှာအိပ်နေတာမဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

စာပေဘိလူးကလက်ကာပြလိုက်၏။

“နန်းကုန်းရှု အိမ်ထဲမှာရှိတယ်မရှိဘူးဆိုတာ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ပေးပါ့မယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့်အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်.....

“နန်းကုန်းရှုခင်ဗျာ... ကျုပ်ကစာပေဘိလူးပါ၊ အခု ကျုပ်ရဲ့အဖော် အလောင်းအစားဘိလူးနဲ့အတူ ခင်ဗျားကိုတွေ့ဖို့ရောက်လာပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီးဝင်ခွင့်ပြုပါ”

သို့သော် အိပ်ခန်းထဲမှမည်သည့်တံ့ပြန်သောအသံမျှမကြားရချေ။ သူတို့သည် ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းနားစွင့်နေကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့၏နောက်ဘက်ရှိဝါးရုံတောထဲမှ အေးစိမ့်သောအသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

အလောင်းအစားဘီလူး၊ စာပေဘီလူး၊ ယန့်ကျင်းလိန်နှင့် စွေအိမ်နီးတို့သည် ထိတ်လန့်စွာဖြင့် နောက်သို့ရှာခနဲလှည့်လိုက်ကြသည်။ ဝါးရုံတောထဲမှ လူတစ်ရပ်ခန့်ရှိသောမျောက်တစ်ကောင် ပြေးထွက်လာသည်။ ထိုမျောက်၏လက်ထဲတွင် စာတစ်စောင်ပါလာ၏။ မျောက်ကလေးသည် ထိုစာကို စာပေဘီလူးထံသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်ပြီးနောက် ဝါးစိမ်းတောထဲသို့ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

xxxx

နန်းကုန်းရွာ၏စာချွန်လွှာ

စာပေဘီလူး အံ့သြနေ၏။ ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်စွေအိမ်နီးတို့လည်းအံ့သြနေ၏။ စာချွန်လွှာပေးသွားသောမျောက်ကလေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိကြည့်ကာ အံ့သြကုန်ကြသည်။ စာပေဘီလူးက စာချွန်လွှာအားဖြန့်၍ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“စုပုခိုင်နှင့်ပေါင်အိမ်နီးတို့ခင်ဗျား...”

စာပေဘီလူးက အလောင်းအစားဘီလူးဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့နာမည်ကိုနန်းကုန်းရွာသိနေတာ အတော်အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်”

အလောင်းအစားဘီလူးခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“တို့နာမည်ကိုအသုံးမပြုတာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပြီ... ငါတို့ ကိုယ်တိုင်တောင် ခပ်မေ့မေ့ဖြစ်နေတယ်။ သူက တိတိကျကျသိနေတာအံ့သြစရာပါပဲ”

စာပေဘီလူး၏အမည်မှာ စုပုခိုင်ဖြစ်သည်။ အလောင်းအ

စားဘီလူး၏အမည်မှာ ပေါင်အိစိမ်းဖြစ်၏။ စုပုခိုင်က စာကိုဆက်၍ ဖတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့လာရတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျုပ်သိပြီးပါပြီ၊ လာမှ နှစ် ခုလိုအချိန်မှာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ခင်ဗျားတို့နယ်ခြားကိုလာခဲ့ပါမယ်၊ နန်းကုန်းစွ”

စုပုခိုင်သည် စာဖတ်ပြီးသည်နှင့် ပေါင်အိစိမ်းလက်သို့ပေး အပ်လိုက်၏။

“စာကအဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုးနှစ်ခွဲဖြစ်နေတယ်ဗျ”
ပေါင်အိစိမ်းခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ်... သူ နယ်ခြားကိုဖာမယ်ဆိုတာ တို့နဲ့ပူးပေါင်း မှာလား၊ ဒါမှမဟုတ်တို့ဆရာကြီးနဲ့ယှဉ်ပြိုင်မှာလားဆိုတာမရှင်းဘူး”
ထိုစဉ် စွေအိဖိန်းကပြုံး၍ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ကဲ... ရှင်ရုံးတယ်လို့ဝန်ခံပြီမဟုတ်လား”
ပေါင်အိစိမ်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ကျုပ်ရဲ့ပစ္စည်းယူသွားနိုင်ပါပြီ”
စွေအိဖိန်းခေါင်းချယမ်းလိုက်သည်။

“ရှင်ပစ္စည်းတွေ ကျွန်မမလိုချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းကဘာကိုလိုချင်တာလဲ”

“ရှင်ပဲ ရှင်ရုံးရှင် ရှင်ကိုယ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ပစ္စည်းကိုရွေးယူနိုင် တယ်လို့ပြောခဲ့တာ မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

ပေါင်အိစိမ်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မှတ်မိပါတယ်... ဒါပေမဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ပစ္စည်းဆိုလို့ ကျုပ်ရဲ့ ပုလဲနှင့်ကျောက်စိမ်းပဲရှိပါတယ်”

“ဒါတွေကိုကျွန်မမလိုချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ခေါင်းကိုဖြတ်ပေးရမှာလား”

“ရှင်ခေါင်းကိုဖြတ်လိုက်ရင် ရှင်ဘာနဲ့ထမင်းစားမှာလဲ”
ပေါင်အိစိမ်းစိတ်ရှုပ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာလိုချင်သလဲဆိုတာရှင်းရှင်းပြောပါ”

စွေအိဖိန်းက....

“ကျွန်မ တခြားဘာမှမလိုချင်ပါဘူး... ရှင်ရဲ့မှတ်ဆိုတ်မွှေးပဲ လိုချင်တယ်”

“ဗျာ...”

ပေါင်အိစိမ်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။ စုပုခိုင် လည်းအံ့သြသွား၏။ ယန့်ကျင်းလိန်မှာ ရယ်ချင်လာသည်။ စွေအိဖိန်း ကမျက်နှာထားတည်တည်ကြည်ကြည်ဖြင့်....

“ဘာလဲ... ရှင်ကတိမတည်ချင်ဘူးလား”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ...”

ပေါင်အိစိမ်းရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အလောင်းအစားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမဲ့ ကတိတော့တည်ပါတယ်ဗျာ”

သူသည် ပြောရင်း သူ၏မှတ်ဆိတ်မွေးများကိုဖြတ်ပေး၏။

“ယုသွားပါဗျာ... ဒီမှတ်ဆိတ်မွေးက ၁၀ နှစ်ကျော်ကျော် မွေးထားရတာ အခုလိုရုံးသွားတာကအရေးမကြီးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကိုရုံးသွားတယ်ဆိုတာတော့သိခွင့်ပေးပါ။ သိုင်းလောကက ကျင့်ကျင့်ကလေးပါ။ တစ်နေ့တစ်ကွေ့တော့ တွေ့ကြဦးမှာပါ”

စွေအိဖိန်းကပြုံးလိုက်သည်။

“ကွေ့ကောက်ပြီး မေးမနေပါနဲ့၊ ကျွန်မနာမည်စွေအိဖိန်း သူကယန့်ကျင်းလိန့်ပါ”

ပေါင်အိစိမ်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိရတာဝမ်းသာပါတယ်... ဆရာကဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်နယ်ကဖြစ်တယ်ဆိုတာပြောပြနိုင်ရင်...”

စွေအိဖိန်းကကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“နာမည်သိထားရင်လုံလောက်ပါပြီ တခြားမမေးပါနဲ့တော့”

ပေါင်အိစိမ်းရယ်မောလိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ... မင်းတို့နာမည်ကိုမှတ်ထားပါ့မယ်၊ တစ်နေ့ ကြုံရင် ထပ်ပြီးလောင်းကြတာပေါ့”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့်စုပုခိုင်နှင့်အတူ ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

xxxx

ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲလှထူးခြားသိုင်သမား

စွေအိဖိန်းသည် ပေါင်အိစိမ်း၏မှတ်ဆိတ်မွေးများအား ပဝါဖြင့်ထုတ်၍သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

ယန့်ကျင်းလိန့်မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ မှတ်ဆိတ်မွေးကို ဒီလောက်တန်ဖိုးထားရတာလဲ”

“ဒါက ကျွန်မရဲ့ အောင်ပွဲအထိမ်းအမှတ်ရှင်၊ တစ်နေ့ လူရှေ့

သူရှေ့မှာကြွားနိုင်တာပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန့်ရယ်မောလိုက်၏။

“အခု ခင်ဗျားအနိုင်ရတာကကောင်းတယ်လို့ဆိုရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တကယ်လို့ နန်းကျန်းရွက်သူအိမ်ထဲမှာရှိနေရင်ကော”

စွေအိဖိန်းက....

“ကျွန်မက ဗေဒင်ပညာတတ်တယ်လေ၊ အလောင်းအစား
ဘီလူးရဲ့ မျက်နှာမှာ ကံဆိုးတဲ့အရိပ်အငွေ့ ကိုတွေ့လိုက်ရလို့ အခုလို
လောင်းကြေးစားကြေးလုပ်ရတာပေါ့”

ထိုစဉ် အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

“သူကံဆိုးတာမဟုတ်ပါဘူး... ငါကထွက်မတွေ့ချင်လို့
စွေအိဖိန်းနှင့် ယန့်ကျင်းလိန်တို့ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ

ခြံဝင်းတံခါးပွင့်သွားပြီး လူတစ်ယောက် ခြံဝင်ရပ်နေသည်ကိုတွေ့
လိုက်ရသည်။ စွေအိဖိန်းနှင့်ယန့်ကျင်းလိန်တို့က သူ့အားအကဲခတ်
ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ထိုလူသည် အသက် ၇၀-ခန့်ရှိသည်။ ဆံပင်ဖုံး
ဖြူပွေးပြီးပါးရေတွန့်နေ၏။

ရုပ်အသွင်ကလည်းအလွန်အကျည်းတန်၏။

စွေအိဖိန်းမျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ရှင်ဘယ်သူလဲ”

ထိုအဘိုးအိုကရယ်မောလိုက်၏။

“နန်းကုန်းရွှေပါ”

“မနောက်စမ်းပါနဲ့ရှင်... နန်းကုန်းရွှေ ဒါလောက်အရပ်မဆို
ပါဘူး”

“မင်... နန်းကုန်းရွှေကိုတွေ့ဖူးလို့လား”

စွေအိဖိန်းခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်မ သူ့ကိုမတွေ့ဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒါလောက်ကျော်ကြား
တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟာ ဒါလောက် ရုပ်ဆိုးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလို့
ပြောရဲတယ်”

အဘိုးအိုသည် စကားမပြောတော့ဘဲ ခြံတံခါးပြန်ပိတ်ပြီး
အထဲကိုဝင်သွားလေသည်။

xxxx

ယန့်ကျင်းလိန်သည် စွေအိဖိန်းအားကြည့်လိုက်သည်။

“နန်းကုန်းရွှေက ရုပ်ပြောင်းရပ်လွှဲအလွန်ကောင်းတယ်လို့
ကျုပ်ဆရာကပြောဖူးတယ်၊ ဒီအဘိုးအိုက နန်းကုန်းရွှေမဟုတ်ဘူးလို့
ပြောလို့မရဘူး”

ထိုစဉ် ခြံဝင်းတံခါးကိုပြန်လည်ပွင့်သွား၏။ လူတစ်ယောက်
ထွက်လာပြန်လေသည်။ ထိုလူသည် အသက် ၅၀ ခန့်ရှိသောစာပေ
သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ၏ရုပ်သွင်မှာခန့်ညားပြီး သဘော
ကောင်းပုံရ၏။ စွေအိဖိန်းက သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

“ရှင် နန်းကုန်းရွှေမဟုတ်လား”

ထိုလူခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်ကအဘိုးအိုတစ်ယောက်လိုရုပ်ဖျက်ထားတာကို မင်း
တို့မှမယုံဘဲကိုး၊ အခုလိုရုပ်နဲ့ပဲထွက်တွေ့ရတာပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ခင်ဗျားတစ်ချိန်လုံး ဒီအိမ်ထဲမှာရှိတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က စွေအိမ်နီးအားတစ်ချက်လှည့်ကြည့်၏။

“ခုနုတုန်းက စာပေတီလူးတို့ခေါ်ပါသေးတယ်... ဆရာကြီး

က ဘာဖြစ်လို့ထွက်မတွေ့တာလဲ”

နန်းကုန်းရွှေပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်ထွက်တွေ့လိုက်ရင်....”

သူသည် စွေအိမ်နီးအားကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီကမိန်းကလေးရှုံးသွားမှာပေါ့”

စွေအိမ်နီး၏မျက်နှာ ရဲခနဲနီသွားသည်။

ချက်ချင်းဦးညွတ်ကာ

“ကျွန်မကိုကူညီတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နန်းကုန်းရွှေပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်ကကူညီချင်လို့ကူညီတာမဟုတ်ပါဘူး... တစ်နေ့က

ကျုပ် လူတစ်ယောက်ကိုသတ်လာလို့ခရီးပန်းပြီး အိပ်ရာမထချင်တာ

နဲ့ကြုံတုန်း ကုသိုလ်ပြုတဲ့သဘောပါ”

စွေအိမ်နီးမျက်နှာမောင်ကြွတ်သွား၏။

“ဆရာကြီးက ဘယ်သူ့ကိုသွားသတ်တာလဲ”

“ချူတုံဟိုက်”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်နှာမောင်ကြွတ်သွား၏။

“ဗျာ... ချူတုံဟိုက်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... မင်းသူ့ကိုသိလို့လား”

ယန့်ကျင်းလိန်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသရောင်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျားက ဘာကြောင့်သူ့ကိုသတ်ချင်ရတာလဲ”

နန်းကုန်းရွှေက....

“ကျုပ်တစ်ချိန်တုန်းက ကိစ္စတစ်ခုမှာသက်သေလူကြီးလုပ်ခဲ့တယ်။ သူ ကတိဖျက်လို့ကျုပ်သူ့ကိုသတ်လိုက်တာ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျုပ်လဲ သူ့ကိုသတ်ချင်တယ်ဆိုတာဆရာကြီးသိသလား”

နန်းကုန်းရွှေမျက်နှာမောင်ကြွတ်သွား၏။

“မင်းက ဘာကြောင့်သူ့ကိုသတ်ချင်ရတာလဲ”

“ကျုပ်နာမည်ယန့်ကျင်းလိန်ပါ။ ဒါဆို ကျုပ်ကဘာကြောင့် ချူတုံဟိုက်ကိုသတ်ချင်တယ်ဆိုတာဆရာကြီးသိ....”

နန်းကုန်းရွှေ လက်ကာ၍ကြားဖြတ်လိုက်၏။

“သိပါပြီ၊ မင်းနာမည်ကြားလိုက်တာနဲ့ မင်းရဲ့ ဆရာဘယ်သူ မင်းအဖေဘယ်သူဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါပြီ”

“ဆရာကြီးသိတယ်ဆိုရင် ကျုပ်တစ်ခုမေတ္တာရပ်ခံချင်ပါ
တယ်”

“ချူတုံဟိုက်ကို ဆရာကြီးသတ်လိုက်တဲ့အတွက် ထားပါ
နောက် ကျုပ်သတ်ရမယ့်ပုယန်းချိုး... ဝက်ဝမ်း... လိန်လိန်ရသေ့...
ပြိုင်တာ့စွဲတို့ကို ဆရာကြီးလုံးဝမသတ်ပါနဲ့”

“ဟား... ဟား... ဟား”

နန်းကုန်းရွှေရယ်လိုက်သည်။

“မင်းက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ် မွေးနေ
ပါလား”

“တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်မွေးတာမဟုတ်ပါဘူး... ဒီလူတွေနဲ့
ကျုပ်နဲ့ရန်ငြိုးရှိခဲ့လို့ပါ”

နန်းကုန်းရွှေမျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ကျုပ်လဲ သူတို့ကိုဆုံးမဖို့တာဝန်ရှိတယ်”

သူသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ဒါဖြင့်ဒီလိုလုပ်ပါ... ကျုပ်တို့ ကံစီမံရာလိုက်နာကြမယ်”

“ဘယ်လိုကံစီမံရာလိုက်နာရမှာလဲဗျ”

“မင်းလဲမင်းလမ်းမင်းသွား မင်းအရင်တွေ့ရင် မင်းသဘော
အတိုင်းလုပ်၊ ကျုပ်လဲကျုပ်နဲ့တွေ့ရင်ကျုပ်ကလက်ဦးအောင်လုပ်ရ
မှာပဲ”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်သည်။

“ပြောနေတာအချိန်ကြာတယ်... ကျုပ်သွားပြီ”

စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်
ပြီးထွက်ခွာကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

xxxx

စွေအိဖိန်းက နားမလည်နိုင်ဘဲဖြစ်သွားသည်။

“ဘာကိုမှားသွားတာလဲ”

“သူ့ကိုမသွားနိုင်အောင် မတားမိတာ ကျုပ်အမှားပါပဲ”

စွေအိဖိန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“နန်းကုန်းရွှဟာ ဘယ်လိုလူစားဆိုတာ ရှင်လဲသိထားတယ်

မဟုတ်လား၊ သူ့ကိုအနိုင်ရဖို့လွယ်မယ်မထင်ဘူးရှင့်”

ယန်ကျင်းလိန် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့... သူကပဲအသာရမလား၊ ကျုပ်က
ပဲ အနိုင်ရမှာလား”

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။
ထို့နောက် အနီးရှိသစ်ပင်တစ်ပင်ထံသို့လျှောက်သွား၏။ သူသည်
အတွင်းအားကိုစုစည်းပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့်မြင့်သော
ထိုသစ်ပင်၏ပင်စည်သို့တွန်းထုတ်သည်။

“ဝုန်း...”

ထိုသစ်ပင်မှာ တစ်ဖက်သို့လဲကျသွားပြီး သစ်မြစ်များပင်
ပေါ်လာသည်။ စွေအိဖိန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင် နန်းကုန်းရွှကိုမကျေနပ်တာ ဒီသစ်ပင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ယန်ကျင်းလိန် စကားမပြောချေ။ သစ်ကိုင်းသစ်ခြောက်
များကိုရှာဖွေပြီး အဆောက်အအုံ၏အနီးတွင်စုပုံထားလိုက်သည်။

မီးရှို့ခြင်း

ယန်ကျင်းလိန်သည် နန်းကုန်းရွှပျောက်ကွယ်သွားသည်အ
ထိငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးညိုမည်းသွား၏။
သူ၏မျက်လုံးအစုံတွင် ကြမ်းတမ်းရက်စက်သည့်အရိပ်အယောင်များ
ပေါ်လွင်၍နေ၏။ သူသည် အတန်ကြာကြည့်ပြီးမှ အံ့ကိုတင်းတင်း
ကြိတ်လိုက်သည်။

“သိကြသေးတာပေါ့”

စွေအိဖိန်းသည် ယန်ကျင်းလိန်နှင့်နန်းကုန်းရွှတို့ အချိအချ
ပြောဆိုနေသည်ကိုတိတ်ဆိတ်စွာနားစဉ်နေ၏။ သူမသည် ယန်ကျင်း
လိန် အလွန်ဒေါသထွက်လာသည်ကိုတွေ့ရသောအခါအံ့သြသွား၏။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင်ဒေါသကြီးနေရတာလဲ”

ယန်ကျင်းလိန်ဒေါသကိုထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်မှားသွားတယ်”

စွေအိမ်နန်းသည် ယန့်ကျင်းလိန်၏အပြုအမူကိုနားမလည်နိုင်ဘဲ
ရှုကြည့်နေမိ၏။ ယန့်ကျင်းလိန်ကမီးခြစ်ဖြင့် မီးရှို့လိုက်မှနားလည်
သွားသည်။ သူမအနေဖြင့် ဟန့်တားရန်နောက်ကျသွားချေပြီ။

xxxx

သစ်ကိုင်းသစ်ခြောက်မှတစ်ဆင့် အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံး
မီးစွဲလောင်ကျွမ်းသွားသည်။ နန်းကုန်းရှုနေထိုင်သော အဆောက်
အအုံသည် ဝါးများဖြင့်တည်ဆောက်ထားသဖြင့် တစ်ခဏအချိန်အ
တွင်းမှာပင် မီးများဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်လာတော့သည်။

စွေအိမ်နန်းမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ရှင် အခုလိုလုပ်လိုက်တဲ့အတွက် နောက်ပိုင်းမှာ ဘယ်လို
တုံ့ပြန်ခံရမယ်ဆိုတာတွေးပြီးမကြောက်မိဘူးလား”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ယန့်ကျင်းလိန်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပဲပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား... သိုင်းလောကမှာရှိတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တွေကို ရန်စမယ်ဆို၊ အခုတော့ နန်းကုန်းရှုကို ခင်ဗျား
ကြောက်နေပါလား”

ယန့်ကျင်းလိန်ကအရေးမစိုက်ဟန်ဖြင့် ခပ်ဝင့်ဝင့်ပြောလိုက်
သည်။ စွေအိမ်နန်းကမဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ကျွန်မကိုအထင်မသေးပါနဲ့ နန်းကုန်းရှုကို ကျွန်မကြောက်
နေတာမဟုတ်ဘူး။ ဘာမှအကြောင်းမရှိဘဲ သူ့အိမ်ကိုမီးရှို့တာ ဘယ်
သူကမှ ကျွန်မတို့ကိုဩဘာပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

ကြွက်မနိုင်ကျီမီးနှင့်ရှို့ဟူသောစကားရှိသည်။

ကြွက်ကိုနှိမ်နင်းမရသဖြင့် ကျီကိုမီးရှို့လိုက်ရာ ကြွက်များကို
မနှိမ်နင်းနိုင်သည့်အပြင် မိမိ၏စပါးကျီပင် မီးလောင်ဆုံးရှုံးရသည်။
ထို့အတူ တစ်စုံတစ်ယောက်၏လုပ်ရပ်ကိုမခံမရပ်နိုင်သောကြောင့်
ထိုသူအားရင်မဆိုင်ဘဲ ထိုသူ၏ဥစ္စာပစ္စည်းကိုဖျက်ဆီးခြင်းသည် ခုတ်
ရာတခြားရှုရာတခြားဖြစ်နေသည်။ ရည်ရွယ်ချက် ထမြောက်အောင်
မြင်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ယခုလည်း ယန့်ကျင်းလိန်က နန်းကုန်းရှုကိုမကျေမနပ်ဖြစ်
ပြီး နေအိမ်အဆောက်အအုံကိုမီးရှို့ဖျက်ဆီးခြင်းသည် ကြွက်မနိုင် ကျီ
မီးရှို့သကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။ စွေအိမ်နန်းပြောသလို အများက မခိုးကျူး
သည့်အပြင် ယန့်ကျင်းလိန်ကိုသာပြစ်တင်ရှုတ်ချကြမည်ဖြစ်သည်။

ယန့်ကျင်းလိန်ကအားရပါးရရယ်မောလိုက်၏။

“ပြောချင်တာတွေပြောစမ်းပါစေ ကျုပ်ကိုအနှောင့်အယှက်
ပေးတာမှန်သမျှဖြိုခွဲဖျက်ဆီးရမှာပဲ”

စွေအိမ်နန်း မကျေမနပ်ဖြင့်ခေါင်းခါယမ်းပြီး ပြန်လည်ချေပ
ရန် ပါးစပ်ဟလိုက်၏။

သို့ရာတွင် နှုတ်မှမည်သည့်စကားသံမျှထွက်မလာခဲ့ပါ။

အကြောင်းမှာ... လူတစ်ယောက်၏အသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အလွန်ဒေါသထွက်နေသောအသံဖြစ်သည်။ ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့်နန်းကုန်းရွှ၏အသံဖြစ်ကြောင်း စွေအိဖိန်းချက်ချင်းဝင်သိရှိလိုက်ပေ၏။ ယန့်ကျင်းလိန်ကိုကမန်းကတန်းလှမ်း၍သတိပေးလိုက်သည်။

“သတိထား... သူပြန်လာပြီ”

ယန့်ကျင်းလိန် မှီပြီးတစ်ချက်ပြီးလိုက်၏။ ထို့နောက် ထိမထင်သောဟန်မှရာဖြင့် ရင်ကော့၍ပြောလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... ကျုပ်အဲဒီလိုလူမျိုးနဲ့မှယှဉ်ချင်နေတာ”

စွေအိဖိန်းမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ရှင်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ဖြစ်ပါ့မလား... ကျွန်မကူညီပေးရဦးမလား”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် စွေအိဖိန်း၏အကူအညီ အမှန်ပင် လိုအပ်နေသော်လည်း အကူအညီတောင်းရန်ဝန်လေးနေ၏။

ထို့ကြောင့် အသာအယာခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မလိုပါဘူး... ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းနဲ့လုံလောက်ပါပြီ”

ထိုအချိန်မှာပင် နန်းကုန်းရွှပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။ သူသည် အေးတိအေးစက်ဟန်မှရာဖြင့်ပင်....

ပြာပုံအဖြစ်သို့ရောက်ရှိနေသော အဆောက်အအုံကိုကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဒီမီးကဘယ်သူရှိ လိုက်တဲ့မီးလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် စောစောက သတ္တိရှိသယောင်ဖြင့် ရင်ကော့နေခဲ့သော်လည်း ယခုအချိန်တွင်မူ အနည်းငယ်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာ၏။ သို့သော် ဟန်ကိုယုံဖို့ဆိုသည့်အတိုင်း ဣန္ဒြေမပျက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ပါ”

+ + +

ယန့်ကျင်းလိန်သည် နန်းကုန်းရွှ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသထွက်နေသည့်အရိပ်အယောင်ကိုတွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် နန်းကုန်းရွှကတိုက်ခိုက်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ယုံကြည်သွားလေသည်။

သူသည် သူ့မွေးစားဖခင်ထံမှသင်ကြားလာသောပညာရပ်များဖြင့် နန်းကုန်းရွှအား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန်အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။ နန်းကုန်းရွှ၏စူးရှသောမျက်လုံးအစုံက သူ့အားအကဲခတ်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် လှောင်ပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းတတ်ထားတဲ့မတောက်တခေါက်ပညာနဲ့ ငါ့ကိုအံတုနိုင်မယ်များထင်နေသလား”

ယန့်ကျင်းလိန်ရင်ကော့လိုက်၏။

“ကျုပ်သိုင်းလောကထဲကိုခြေချလာပြီပဲ... သိုင်းလောကထဲ ရောက်လာမှတော့ ဘယ်သူနဲ့မဆိုကျုပ်ယှဉ်ပုံတယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

နန်းကုန်းရှု ရယ်မောလိုက်၏။ စွေ အိမ်နီးက နောက်သို့ခြေ တစ်လှမ်းဆုတ်၍အခြေအနေကိုအကဲခတ်ကြည့်၏။ နန်းကုန်းရှုသည် အတန်ကြာအောင်ရယ်မောပြီးမှ ယန့်ကျင်းလိန်ကိုစိုက်ကြည့်ကာ...

“ကျားကြီးက ကျားကလေးကိုမွေးမှားပဲ... သူ့ရဲကောင်းရဲ့ သားသမီးကလဲ သူ့ရဲကောင်းဖြစ်မှာပဲ။ မင်း သတ္တိကောင်းတယ်၊ ရဲရင့် တယ်၊ တစ်နေ့ ကျော်ကြားတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့စိတ်နေသဘောထားကသေးသိမ်တယ်၊ လုပ်ဆောင် ချက်တွေကကြမ်းတမ်းတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဟာသိုင်းလောကကို ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါပဲ”

လူတစ်ယောက်သည် မျိုးရိုးဇာတိအနေဖြင့် မည်သို့ပင် ကြီး ကျယ်မြင့်မြတ်စေကာမူ ထိုသူကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်နေသဘောထား မှန်ကန်မှသာ မိမိ၏မျိုးရိုးဇာတိဂုဏ်ကိုထိန်းသိမ်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သူ့အနေဖြင့် စိတ်သဘောထားသေးသိမ်ယုတ်ညံ့ပါက မိမိ ၏မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာကိုမထိန်းသိမ်းနိုင်သည့်အပြင် ဂုဏ်ကျက်သရေ ပင်ယုတ်လျော့စေနိုင်ပါသည်။ တို့ကြောင့် စိတ်နေသဘောထားမြင့် မြတ်မှန်ကန်မှုရှိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအစဉ်နှလုံးသွင်းပြီး...

သေးသိမ်ယုတ်ညံ့သည်စိတ်ထားများကိုဖယ်ရှားပစ်ရန် အ မြဲတမ်းသတိမူကြိုးစားသင့်ပေသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်သည် နန်းကုန်းရှု ၏စကားကိုသဘောမပေါက်ဘဲငေး၍ကြည့်နေ၏။

နန်းကုန်းရှုက စကားဆက်လိုက်၏။

“ကျုပ်မင်းကိုတိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် သိုင်းလောကထဲထွက် အတွင်းမှာပဲ မင်းရဲ့အသက်ကိုခြေပစ်နိုင်တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။

“ခင်ဗျားလိုလျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ် ယောက်ရဲ့လက်ချက်နဲ့သေရရင် ကျုပ်သေပေ့ပါပြီ”

နန်းကုန်းရှု အေးတိအေးစက်ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်နာမည်ကကျော်ကြားနေလို့လဲ မင်းအတွက် အခွင့် သာစေတဲ့အခွင့်အရေးရတာပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကအရေးမယူဘူးဆိုပါတော့”

နန်းကုန်းရှုကစူးရှစွာစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ငါ့အိမ်ကိုမီးရှို့လိုက်တယ်၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့စာအုပ်စာတမ်း တွေပါလောင်ကျွမ်းသွားတယ်... ကျုပ်မတုံ့ပြန်ဘဲနေပါမလား”

သူသည် မဲ့ပြုံးပြုံး၍စကားဆက်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ... ငါတုံ့ပြန်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ တုံ့ပြန်တဲ့နည်းလမ်းက

တစ်နည်းတစ်ဖုံဖြစ်လာမှာပဲ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် စွေအိဖိန်းဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးကဉာဏ်ကောင်းပါတယ်... ငါ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တုံ့ပြန်မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ရသလား”

စွေအိဖိန်းကပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စက လွယ်လွယ်နဲ့စဉ်းစားလို့ရပါတယ်ရှင်”

“ဒါဖြင့် မင်းစဉ်းစားထားတာကိုပြောပြစမ်းပါ”

စွေအိဖိန်းက....

“ရှင်က လူငယ်အပေါ်မှာ ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ်ထိန်းတဲ့အနေနဲ့ မတိုက်ခိုက်ဘူး၊ ဒီအတွက် သူ့ဆရာသမားကိုသွားပြီးတုံ့ပြန်မှာပေါ့” နန်းကုန်းရွှေကပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မိန်းကလေးကဉာဏ်ကောင်းပေမဲ့ တစ်ဝက်လောက်ပဲ မှန်တယ်”

သူသည် ယန့်ကျင်းလိန်ဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“ငါဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲဆိုတာ ရှင်းရှင်းပဲဝန်ခံမယ်”

နန်းကုန်းရွှေ၏တုံ့ပြန်မှုမှာ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းမည်ဟုယန့်ကျင်းလိန်ယုံကြည်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည်သေချာစွာနားစွင့်နေလိုက်သည်။

နန်းကုန်းရွှေက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ငါ မင်းကိုတုံ့ပြန်မယ့်အစီအစဉ်မှာ နှစ်ပိုင်းရှိတယ်”

သူသည် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြလိုက်သည်။

“တစ်ပိုင်းကတော့ ငါ့ရဲ့အဆောက်အအုံကိုမီးရှို့လိုက်တဲ့အတွက်ဖြစ်တယ်”

သူသည် လက်ချောင်းတစ်ချောင်းထောင်ပြပြန်လေသည်။

“နောက်တစ်ပိုင်းက ငါ့အဆောက်အအုံထဲကတန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့စာအုပ်တွေအတွက်ဖြစ်တယ်”

စွေအိဖိန်းသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူမသည် ယန့်ကျင်းလိန်အားတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ယန့်ကျင်းလိန်ကလည်း သူ့အားစိုက်ကြည့်နေ၏။

သူတို့စိတ်ထဲတွင် ယင်းကဲ့သို့အဆောက်အအုံကိုမီးရှို့လိုက်သည့်အတွက် မလိုအပ်သောအနှောင့်အယှက်များဖြစ်ပေါ်လာတော့မည်ကို အလိုအလျောက်ပင် သိရှိနားလည်လိုက်ကြတော့သည်။ နန်းကုန်းရွှေသည် ပြာပုံဖြစ်နေသောအဆောက်အအုံကိုညွှန်ပြကာ...

“မင်း အဆောက်အအုံကိုမီးရှို့လိုက်တဲ့အတွက် ငါကလဲ မင်းရဲ့မွေးစားအဖေအိုကူရွက်ရဲ့ခုနစ်စဉ်ကြယ်နန်းတော်ကိုမီးရှို့ပစ်မယ်” ယန့်ကျင်းလိန်မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ကျွန်ုပ်အဖေရဲ့ နန်းတော်ကိုလွယ်လွယ်နဲ့ ရှို့နိုင်လို့မိမယ်ထင်နေလို့လား”

စွေအိမ်နီးသည် သူတို့ပြောဆိုနေသောစကားများကြောင့် ယန့်ကျင်းလိန်မှာ ခုနစ်ခဏကြယ်စားအိုကုရွက်၏မွေးစားသားဖြစ်ကြောင်းသိရှိလိုက်၏။

နန်းကုန်းရွှေကယန့်ကျင်းလိန်အားကြည့်ကာ....

“မင်းစိတ်ထဲမှာ မင်းမွေးစားအဖေရဲ့ နန်းတော်ကိုလွယ်လွယ်နဲ့မီးရှို့လို့မရနိုင်ဘူးများထင်နေသလား”

သူသည် ပြုံး၍စကားဆက်လိုက်သည်။

“ငါက မင်းမွေးစားအဖေရဲ့ နန်းတော်ကိုမီးရှို့ဖို့အပြင် အတိုးအနေနဲ့ မင်းမွေးစားအဖေရဲ့ အဆောက်အအုံကိုပါမီးရှို့လိုက်မယ်”

ထိုစကားကြောင့် ယန့်ကျင်းလိန်ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်လာသည်။

နန်းကုန်းရွှေကလက်ကာပြလိုက်၏။

“ဒေါသဖြစ်မနေနဲ့ဦး... မင်းကိုရယ်မရ ငိုမရအောင် တုံ့ပြန်ဖို့အစီအစဉ်ကျန်နေသေးတယ်... ဒါကိုပြောမပြုရသေးဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်အလွန်ခံပြင်းလာသည်။

“ပြောစရာရှိရင်မြန်မြန်ပြောပါ”

နန်းကုန်းရွှေကပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ရဲ့အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့စာအုပ်စာတမ်းတွေကို မီးရှို့လိုက်တဲ့အတွက် မင်းလက်တုံ့ပြန်မဲ့ရန်သူမှန်သမျှကို ငါကအကာအကွယ်ပေးသွားမယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ဒေါသထွက်လွန်း၍ မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲသွားတော့သည်။ သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက ကိုယ့်သိက္ခာကိုစောင့်စည်းပြီး ကျုပ်ကိုမတိုက်ခိုက်ချင်ပေမဲ့ ကျုပ်ကခင်ဗျားကိုတိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင်ကော”

“ဟာ... ဟာ... ဟား”

နန်းကုန်းရွှေကရယ်မောလိုက်၏။

“မင်းတတ်ထားတဲ့မတောက်တခေါက်ပညာနဲ့ ငါ့အင်္ကျီစကိုထိဖို့တောင် မလွယ်ပါဘူးကွာ”

ယန့်ကျင်းလိန်က စကားမပြောတော့ပါ။ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်တော့၏။ သူသည် နန်းကုန်းရွှေ၏အငိုက်ကိုချောင်း၍တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှိသမျှအတွင်းအားကိုစုစည်းပြီး လျှပ်တစ်ပြက်အချိန်အတွင်း သိုင်းကွက်သုံးကွက်ဆက်တိုက် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ နန်းကုန်းရွှေကမဲ့ပြုံးပြုံးကာ လိပ်ပြာတစ်ကောင် ပမာယန့်ကျင်းလိန်၏တိုက်ခိုက်မှုကြားမှရှောင်ထွက်သွား၏။

ယန့်ကျင်းလိန်ခံပြင်းလာလေသည်။

“ခွမ်း.....”

ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ရန် စားငယ်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သို့သော် နန်းကုန်းရှု၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဝါးတစ်ရိုက်အကွာသို့ ဆုတ်ခွာသွားပြီးဖြစ်လေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

သူသည် အားရပါးရရယ်မောလိုက်ပြီ.....

“ယန့်ကျင်းလိန် မင်းသေသောချာချာမှတ်ထားပါ။ မင်း ဒီနေ့ ရှို့လိုက်တဲ့မီးဟာ မင်းရဲ့ မွေးစားအဖေအမေတွေရဲ့ အဆောက်အအုံကိုလောင်ကျွမ်းစေတဲ့အပြင် မင်းကိုယ်မင်းလဲ လောင်ကျွမ်းစေတယ်ဆိုတာ မကြာခင်သိရလိမ့်မယ်။ စောင့်ကြည့်ပါလေ”

တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိမိအမှတ်မထင် ကျူးလွန်ခဲ့သောပြစ်မှုသည် သေးငယ်ပြီးမပြောပလောက်ဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ဖြစ်သော်လည်း ထိုပြစ်မှု၏အကျိုးဆက်သည် လွန်စွာကြီးကျယ်လာတတ်ပေသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်သည် အသေးအမွှာကိစ္စတစ်ခုဟုထင်မှတ်ပြီး အဆောက်အအုံကိုမီးရှို့ခဲ့ရာ ထိုပြစ်မှု၏အကျိုးဆက်သည် ယခုချက်ချင်းလက်ငင်းဆိုသလိုပင် တုံ့ပြန်မှုကိုခံနေရပြီဖြစ်သည်။

xxxx

နန်းကုန်းရှုသည် စကားဆုံးသည်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်ကိုတစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်ရာ မျက်စိရှေ့မှောက်မှပင် ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်ပြေးလိုက်ရန် မမိလိုက်တော့ပါ။

သူသည် ပြာပုံများကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်သည်။

စွေအိဖိန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့သက်ပြင်းချနေတာလဲ။ နန်းကုန်းရှုကပြောပြီးပြီမဟုတ်လား။ ရှင့်ရန်သူတွေကို သူကကာကွယ်ပေးမယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ရှေ့လျှောက် သူ့နဲ့ရှင်ဟာ လက်ရုံးရည်နှလုံးရည်ချင်းယှဉ်ပြိုင်ရမဲ့အချိန်ရောက်လာပြီ။ ရှင်အများကြီးသတိထားရတော့မယ်”

“ဒါကိုကျုပ်နားလည်ပြီးသားပါ... ခုနတုန်းက ကျုပ်ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားနဲ့မတိုက်ခိုက်မိတာကို စိတ်ထဲမှာမချင်မရဲဖြစ်နေမိလို့ပါ”

စွေအိဖိန်းကသူ့အားပြုံး၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်ကအိုတူရွက်ရဲ့ မွေးစားသားကို... ဒါကြောင့်လဲ ရှင်ဒီလောက် မာနထောင်လွှားနေတာ”

စွေအိဖိန်း၏စကားကြောင့် ယန့်ကျင်းလိန်၏မျက်နှာနီရဲသွားသည်။ အနည်းငယ်လည်းစိတ်တိုသွားပုံရ၏။

“ဒါကြောင့် ကျုပ်ပြောခဲ့တာပေါ့... တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်မသိတာအကောင်းဆုံးပဲလို့”

“သိတော့ဘာဖြစ်သလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က...

“ခုဆို ကျုပ်မွေးစားအဖေနဲ့အမေဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိသွားပြီပဲ... ကျုပ်နဲ့မိတ်ဆွေအဖြစ်ဆက်တွဲခွင့်ရှိပါတော့မလား”

စွေအိဖိန်းရယ်မော၏။

“ရှင်က ရှင့်ကိုယ်ရှင်အမြဲတမ်းအထင်ကြီးနေတာကိုး။ ကျွန်မ ဆရာကလဲ ရှင့်မွေးစားအဖေထက်အဆင့်မနိမ့်ပါဘူးရှင်”

ထိုစကားကြောင့် ယန့်ကျင်းလိန်အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟုတ်လား... ဘယ်သူများပါလိမ့်”

စွေအိဖိန်းနှုတ်ခမ်းစူလိုက်သည်။

“ကျွန်မပြောမပြနိုင်ဘူး... ရှင့်ဘာသာစုံစမ်းပေါ့။ ကျွန်မ ဆရာကအဝေးကြီးမှာနေတာ”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“အဝေးကြီးမှာနေတာဆိုတော့ စဉ်းစားဖို့လမ်းစရသွားပြီ ကျုပ်အေးအေးဆေးဆေးစဉ်းစားမယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့်ရှိသေဟန်ဖြင့်ဦးညွတ်ကာ...

“ဘီလူးနှစ်ကောင်ကိစ္စတော့ပြီးသွားပါပြီ... အခု ကျွန်တော် မြင်းလှည်းမောင်းသမားက ဘယ်ကိုမောင်းပို့ရမလဲဆိုတာ သခင်မ ရဲ့အမိန့်ကိုစောင့်နေပါတယ်ဗျာ”

စွေအိဖိန်းကခစ်ခနဲရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်မကတော့ ဆူဆူညူညူရှိတဲ့နေရာကိုသွားချင်တယ်”
ယန့်ကျင်းလိန်က သူမ၏စကားကိုသဘောပေါက်နားလည် လိုက်သည်။

“သခင်မလေးက... ထူးချွန်မှုသုံးရပ်အစည်းအဝေးကိုကြည့် ချင်နေတယ်ထင်တယ်။ ဟုတ်ပါသလား”

စွေအိဖိန်းကပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိုင်းလောကအကျော်အမော်တွေစုဝေးတဲ့နေရာကို ရှင်က မသွားချင်ဘူးလား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သွားချင်တာပေါ့ဗျာ... ဒါပေမဲ့ အစည်းအဝေးကျင်းပတဲ့ အချိန်ဟာ နှစ်ဆန်းဆယ်ရက်နေ့ဆိုတော့ ကျွန်တော်က မြင်းလှည်း မောင်းသမားလုပ်ရတဲ့ရက်ပေါင်း တစ်ရာကျော်လွန်သွားမယ်လို့ ထင် ပါတယ်”

စွေအိဖိန်းပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်၏။

“စိတ်ချ ရက်ပေါင်း ၁၀၀-ပြည့်တာနဲ့ ရှင့်ရထားကိုကျွန်မ မစီးတော့ပါဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဘာနဲ့သွားမလဲ”

စွေအိမိန်းက....

“ကျွန်မမှာခြေထောက်ရှိတယ်... ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ကိုယ်လျှောက်မှာပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်နှာချိုသွေးလိုက်၏။

“ကျုပ်ကရယ်စရာပြောတာပါဗျာ... ခင်ဗျားကျုပ်ရဲ့ရထားကိုသဘောကျတယ်ဆိုရင် ကျုပ်တစ်သက်လုံးခင်ဗျားအတွက် မြင်းလှည်းမောင်းပေးနေပျဲမယ်ဗျာ”

စွေအိမိန်း၏ရင်ထဲ၌တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွား၏။

သူမ၏ပါးပြင်မှာနီရဲလာသည်။

နှုတ်ခမ်းစုလိုက်ပြီး....

“ကြည့်စမ်း... မြင်းလှည်းမောင်းသမားက ကိုယ့်သခင်မကိုရည်းစားစကားပြောနေပါလား၊ ဒီအတွက် အပြစ်ဒဏ်ပေးရလိမ့်မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ပြုံးလိုက်၏။

“ပေးချင်တဲ့အပြစ်ပေးပါ... ကျုပ်ကိုမီးထဲသွားခိုင်းလဲသွားပျဲမယ်၊ ရေထဲခုန်ချဆိုလဲခုန်ချပျဲမယ်”

စွေအိမိန်းက သူ့အားမျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်ကာ....

“ဘယ်သူက ရှင့်ကိုမီးထဲရေထဲသွားခိုင်းလို့လဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဒါဖြင့် ပေးချင်တဲ့အပြစ်ပေးပါ”

စွေအိမိန်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ရက် ၁၀၀ပြည့်သွားသည့်တိုင်အောင် လိုအပ်ရင် ကျွန်မအတွက် မြင်းလှည်းမောင်းပေးရမယ်လို့ပြစ်ဒဏ်ခတ်မယ်”

စကားဆုံးသွားသည်နှင့် နှစ်ယောက်သားပြိုင်တူရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်သည် စွေအိမိန်းနှင့်အတူ တောင်အောက်ကိုဆင်းလာသည်။ ထို့နောက် ရွာသားထံအပ်နှံခဲ့သောရထားပေါ်တက်ကာမောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။

xxxx

ခရီးထွက်ခြင်း

ယန်ကျင်းလိန်သည် မြင်း ၆-ကောင်ဆွဲရထားကိုအရှိန်မှန် မှန်ဖြင့်မောင်းနှင်နေ၏။ မကြာမီ သူတို့သည် လမ်းဆုံလမ်းခွဲအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ ယန်ကျင်းလိန် ရထားကိုရပ်တန့်လိုက်၏။ သူသည် စွေအိဖိန်းဘက်သို့လှည့်၍ပြုံးပြလိုက်သည်။

“သခင်မလေးခင်ဗျာ အခုကျွန်တော်တို့သွားရမဲ့ဒေသဟာ စုချွမ်းနယ်အနောက်မြောက်ဘက်မှာတည်ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ် လမ်းကသွားမယ်ဆိုတာအမိန့်ရှိပါ”

စွေအိဖိန်းပြုံးလိုက်သည်။

“စုချွမ်းနယ်ဟာ လမ်းခရီးကြမ်းတမ်းလှပါတယ်... ရထားနဲ့ သွားလို့မလွယ်ပါဘူး။ နောက်ပြီး အစည်းအဝေးကျင်းပမဲ့အချိန်ကလဲ ဝေးပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့်....”

သူမသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ....

“ကျွန်မတို့ဟန်ခိုမြို့ကိုသွားမယ်... ရထား အဲဒီမှာအပ်ထား

ပြီးရွက်လှေစီးမယ်။ ကျန်စီမြစ်အတိုင်းဆန်တက်ပါ့မယ်။ ယန်မင် ဆိပ်ကမ်းမြို့ကိုရောက်တဲ့အခါမှာ အစည်းအဝေးကျင်းပတဲ့နေရာကို ခြေလျင်သွားမယ်... ဒါဆို ဒေသန္တရဗဟုသုတလဲရမယ်မဟုတ်လား”

ယန်ကျင်းလိန်သည် စွေအိဖိန်းအပေါ် မေတ္တာနှောင်ကြိုး တိတ်တခိုးတွယ်မိခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် စွေအိဖိန်း၏စကားကို တစ်သဝေ မတိမ်းလိုက်နာဆောင်ရွက်လေသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် ဟန်ခိုမြို့သို့ ဦးတည်၍မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

xxxx

ယန်ကျင်းလိန်တို့နှစ်ဦးသည် ယန်ခိုမြို့၌ တစ်ညတာတည်းခို ပြီး မြင်း ၆-ကောင်ကိုတည်းခိုခန်း၌အပ်နှံသည်။ ထို့နောက် ရွက်လှေ တစ်စင်းငှားရမ်း၍ ကျန်စီမြစ်အတိုင်းအထက်သို့ဆန်တက်သွားသည်။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံးရှိရွာခင်းများမှာ သာယာလှပေသည်။

သူတို့သည် ဝူစန်းတောင်ခြေရင်းသို့ရောက်ရှိသောအခါ ရွက် လှေခေတ္တရပ်နားလိုက်သည်။ ထိုအခါ စွေအိဖိန်းသည် ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရလာသည်။

“ကျွန်မ သတင်းတစ်ခုကြားဖူးတယ်... ဝူစန်းတောင်ပေါ်မှာ လဆန်းရက်ပိုင်းဆိုရင် အခိုးအငွေ့တစ်ခုဟာ တောင်ကြားထဲကနေ အပေါ်ကိုထောင်တက်နေတယ်လို့သိရတယ်။ အစည်းအဝေးဟာ

ရက်ပေါင်းလေးဆယ်တောင်လိုသေးတယ်... အဲဒီတော့ လှေကိုနှစ်
ရက်လောက်နားပြီး တောင်ပေါ်တက်ကြရင်မကောင်းဘူးလား”

ယန့်ကျင်းလိန်ကမဆိုင်းမတွပင်....

“ကောင်းသားပဲ”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် လှေပိုင်ရှင်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး
ဝူးစန်းတောင်ပေါ်သို့တက်သွားကြလေသည်။

xxxx

ဘုန်းတော်ကြီး

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်စွေအိဖိန်းတို့သည် တောင်တက်လမ်းအ
တိုင်း အေးဆေးစွာဖြင့်လျှောက်သွားကြသည်။ တောင်ထိပ်အနီးသို့
ရောက်ရှိသောအခါ....

“တုံ... တုံ... တုံ”

ရုတ်တရက် အုန်းမောင်းခေါက်သံလိုလိုကြားလိုက်ရသဖြင့်
စွေအိဖိန်းမျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“နွေခင်းကြောင်တောင် အုန်းမောင်းခေါက်သံကြားနေရပါ
လား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အုန်းမောင်းခေါက်သံမဟုတ်ဘူး... အဲဒါ ဘုန်းတော်ကြီး
တွေဘုရားကျမ်းစာရွတ်တဲ့အခါ ခေါက်ရတဲ့ကလတက်အသံပါ”

စွေအိဖိန်းကသေချာစွာနားစွင့်လိုက်သည်။

“ကလတက်အသံက သစ်သားသံမထွက်ဘဲ သံမဏိအသံ

ထွက်နေပါလား”

ယန့်ကျင်းလိန်ပြုံးလိုက်သည်။

“တော်ကြာတွေ့မှာပဲ... ဘာတွေလဲဆိုတာသိရမှာပေါ့”

သူတို့သည် တောင်ပေါ်ဆက်လက်တက်သွားရာ လမ်းကွေ့
တစ်ခုသို့ခရီးလိုက်သည်နှင့် တောင်ထိပ်သို့ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

xxxx

ပူစန်းတောင်သည် တောင် ၁၂-လုံးဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ရှိနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။ ယန့်ကျင်းလိန်တို့တက်ရောက်နေသောတောင်ထိပ်
မှာ မြစ်ကမ်းနံဘေးတွင်တည်ရှိသည်။ တောင်ထိပ်သို့တက်ရာလမ်း၏
အလည်တည့်တည့်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးထိုင်နေသည်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ကြရသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ရှေ့တွင် ကြီးမားပြီး အလွန်
လေးလံသောသံတံတုံးကြီးတစ်တုံးကို တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ခေါက်
နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်... လူငယ်တစ်ယောက်သည် ယန့်ကျင်းလိန်
တို့ထက်ဦးစွာရောက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ စွေအိဖိန်းသည် ခြေ
လှမ်းရပ်ကာ ယန့်ကျင်းလိန်အားလှမ်းပြောလိုက်၏။

“ခဏနေပါဦး... သူတို့ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာစောင့်
ကြည့်ပါဦး”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ထိုလူငယ်အားလှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထို
လူငယ်၏အသက်မှာ နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိမည်ဟုခန့်မှန်းရ၏။ အစိမ်း
ရောင်အင်္ကျီရှည်ဝတ်ဆင်ထားကာ စာပေသမားတစ်ယောက်အသွင်
ရှိလေသည်။ ထိုလူငယ်သည်လည်း တောင်ထိပ်သို့တက်ရန် ဖြစ်၏။
ဘုန်းတော်ကြီးကမူ ကျဉ်းမြောင်းသောလမ်းလေးပေါ်တွင် လမ်းပိတ်
၍ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ ဒီအတိုင်းဆိုရင် တပည့်တော်ဘယ်လိုလုပ်ကျော်သွား
နိုင်မှာလဲ”

ဘုန်းတော်ကြီးက စကားမပြောဘဲ သံတုံးကြီးကိုသာ အ
ဆက်မပြတ်ခေါက်နေလေ၏။ ထိုလူငယ်ကဘုန်းတော်ကြီးအားပြော
ဆဲနေစဉ်မှာပင် ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်စွေအိဖိန်းတို့အား မြင်တွေ့လိုက်
၏။ သူသည် ယန့်ကျင်းလိန်တို့ထံစစ်ကူလှမ်းတောင်းလိုက်သည်။

“အတော်ပဲ... အစ်ကိုကြီးတို့အစ်မကြီးတို့ခင်ဗျား သွားလမ်း
ဦး ဒီအတိုင်းပိတ်ထားလို့သင့်တော်ပါ့မလား”

စွေအိဖိန်း ထိုလူငယ်အားအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူငယ်သည် ရုပ်ရည်ချောမောပြီးခန့်ညား၏။ ယန့်ကျင်း
လိန်နှင့်နှိုင်းစာမည်ဆိုလျှင် ယန့်ကျင်းလိန်က ခန့်ညားသော်လည်း
ဆုတ်စက်ကြမ်းကြုတ်သောအသွင်ဆောင်သည်။

ထိုလူငယ်မှာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပုံရသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ထိုလူငယ်၏ထူးချွန်သောရုပ်သွင်ကို တွေ့မြင်လိုက်သဖြင့် အလို လိုခင်မင်သောစိတ်များပေါ်ပေါက်လာ သည်။ သူသည် ပြုံး၍....

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

လူငယ်ကပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်နာမည်ကစီးချူမန်းပါ”

ယန့်ကျင်းလိန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမိတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်နာမည်ကယန့်ကျင်းလိန်... သူကစွေအိဖိန်းပါ”

စီးချူမန်းလက်နှစ်ဆုပ်၍အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

စွေအိဖိန်းလက်ကပြလိုက်၏။

“နောက်မှပဲ အေးအေးဆေးဆေးပြောကြတာပေါ့... အခု

အရေးကြီးတာက ဘုန်းတော်ကြီးကိုလမ်းဖယ်ပေးခိုင်းဖို့ပါ”

သူသည် ဘုန်းတော်ကြီးရှေ့သို့လျှောက်သွားပြီး လက်အုပ်ချီ လိုက်ကြ၏။

“အရှင်ဘုရား ဘာကြောင့်လမ်းပိတ်ပြီးထိုင်ရတာလဲ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ထိုလူကရယ်မောလိုက်၏။

“သေချာကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျုပ်ကဘုန်းကြီးနဲ့တူနေလို့လား”

အခုမှ စွေအိဖိန်းသေသေချာချာကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝါရောင်အင်္ကျီရှည်တစ်ထည်ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သင်္ကန်းဝတ်ဆင်ထားခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူသည် ခေါင်းကိုပြောင်အောင် ရိပ်ထားသဖြင့် ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး နှင့်တူနေပေသည်။ စွေအိဖိန်း ရယ်လိုက်၏။

“ဟုတ်သားပဲ... ဒါနဲ့ ရှင်ကဘယ်သူလဲ”

ထိုလူက သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ်က သံမဏိခေါင်းတုံးလို့ခေါ်ပါတယ်”

စွေအိဖိန်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်... ကျေးဇူးပြု၍လမ်းဖယ်ပေးပါ”

သံမဏိခေါင်းတုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ်ခရီးပန်းလာလို့ ဒီမှာအနားယူနေတာ မင်းတို့လာချင် ရင် မနက်ဖြန်မှလာ”

စွေအိဖိန်းက....

“ကျွန်မတို့က ဝေးလံတဲ့ဒေသကရောက်လာတဲ့ဧည့်သည် တွေပါ... ဒါကြောင့် နောက်နေ့လာဖို့ဆိုတာအချိန်မရှိတော့လို့ပါ”

သံမဏိခေါင်းတုံး မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် သံတုံးကြီးဖယ်ပြီးတက်သွားပေါ့”

စီးချူမန်း အနီးသို့လျှောက်လာသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့သံတုံးကြီးကအချိန်တော်တော်လေးတယ် ဘယ်လိုလုပ်ဖယ်လို့ရမှာလဲ”

သံမဏိခေါင်းတုံးရယ်မောလိုက်၏။

“မင်းတို့မဖယ်နိုင်လဲ ပြန်သွားကြပေါ့”

စီချူမန်းရယ်မောလိုက်၏။

“ကျုပ်မှာ ဒီသံတုံးကြီးကိုဖယ်ရှားနိုင်တဲ့အင်အားမရှိဘူးဗျာ”

ဒါပေမဲ့....”

သူသည် ယန့်ကျင်းလိန်အားညွှန်ပြလိုက်ပြီး....

“ဟောဒီမိတ်ဆွေက ဒီသံတုံးကြီးကို ကောင်းကောင်းဖယ်ရှားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်”

သံမဏိခေါင်းတုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“စကားပြောမနေနဲ့... ဖယ်နိုင်ရင် ဖယ်ရှားလိုက်ပေါ့”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့်ယန့်ကျင်းလိန်က ရှေ့သို့ချဉ်းကပ်လာပြီး သံတုံးကြီးကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မလိုက်လေသည်။

သံမဏိခေါင်းတုံးသည် ယန့်ကျင်းလိန်၏ခွန်အားကို တွေ့မြင်ရလိုက်သည့်အခါထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။ သူသည် ထိုသံတုံးကြီးကိုခေါင်းပေါ်သို့မြှောက်လိုက်ပြီး တောင်အောက်သို့ပစ်ချလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း....”

သံမဏိတုံးကြီး မြစ်ထဲသို့ထိုးကျသွားသဖြင့် မြစ်ရေများသည် အပေါ်သို့စဉ်တက်လာလေသည်။

xxxx

ယန့်ကျင်းလိန်၏အပြုအမူကိုတွေ့မြင်ရသောအခါ သံမဏိခေါင်းတုံးမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် နောက်သို့ဆုတ်သွားရသည်။

စီချူမန်းက လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလိုက်၏။

“ဦးကျူးပါတယ်ဗျာ... ခင်ဗျား ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားအိုကူရွက်ရဲ့တပည့်ဖြစ်ရမယ်”

စွေအိမ်နန်းသည် စီချူမန်း၏တိကျမှန်ကန်သော အကဲခတ်ပညာကိုကြိုက်၍ဦးကျူးမိသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်ကပြုံး၍ ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... အိုကူရွက်ဟာ ကျုပ်ရဲ့မွေးစားဖခင်ပါ” သူသည် သံမဏိခေါင်းတုံးဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ်ကတော့ သံမဏိတုံးကြီးကိုဖယ်ရှားလိုက်ပြီ၊ ခင်ဗျား ဘာအနှောင့်အယှက်ပေးချင်သေးသလဲ”

သံမဏိခေါင်းတုံး ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်အနှောင့်အယှက်မပေးတော့ပါဘူး... သွားလိုရာသွားနိုင်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်တော့ ကျုပ်ရဲ့သံမဏိတုံးကြီး

ကိုပြန်တောင်းရပါလိမ့်မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်သွား၏။

“ကျုပ်လဲပြောလိုက်ပါရစေ... နောက်တစ်ခါ ကျုပ်နဲ့ထပ်ဆုံဆိုရင် ခင်ဗျားအသက်ရှင်လျက်ပြန်သွားနိုင်မယ်မထင်နဲ့”

သူသည် ယင်းကဲ့သို့ပြောလိုက်သောအခါ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရုတ်စက်ကြမ်းကြုတ်သောအရိပ်အယောင်များထွက်ပေါ်လာသည်။ စွေအိမိန်းသည် ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်အတူအဖော်ပြုလာသည်မှာအချိန်ကြာပြီဖြစ်၍ အံ့သြခြင်းမရှိတော့သော်လည်း စိချူမန်းမှာမူ အလွန်အံ့သြသွားသည်။

သူသည် ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်းမပြုသော်လည်း စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင်... သံမဏိခေါင်းတုံးမှာ တောင်အောက်သို့ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်လေသည်။

xxxx

သံမဏိခေါင်းတုံး ထွက်ခွာပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေးကြည့်ပြီးမှ ယန့်ကျင်းလိန်ကမိပြီးပြီးကာ...

“ဒီလူကိုအထင်သေးလို့မရဘူး... သာမန်လူထက် ခွန်အားအများကြီးကောင်းတယ်”

စွေအိမိန်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူကခွန်အားကောင်းတဲ့အပြင် ကိုယ်ဖော့လဲမည့်ဘူး”

စိချူမန်းက ယန့်ကျင်းလိန်အားအံ့သြစွာကြည့်လိုက်၏။

“ဒီလူကို နောင်ကြီးတို့မသိဘူးလား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိပါဘူးခင်ဗျာ”

စွေအိမိန်းက...

“ရှင်သိရင် ပြောပြစမ်းပါ”

စိချူမန်းက...

“သူက ဝက်ဝမ်းရဲ့ညီဝက်ပွမ်းပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“သူက ယပ်ကွင်းဖိုးသူတော်ဝက်ဝမ်းရဲ့ညီ မဟုတ်လား”

စိချူမန်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ... သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကယပ်ကွင်းနဲ့ကျော်ကြားပြီး တစ်ယောက်က သံတုံးကိုအသုံးပြုတတ်တယ်လေ”

ယန့်ကျင်းလိန် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“စောစောကသိလိုက်ရင် မြစ်ထဲကျသွားတာ သံတုံးမဟုတ်ဘဲ လူဖြစ်ရမယ်”

စီချူမန်းမျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ခင်ဗျားကဝက်ပွမ်းနဲ့ရန်ပြီးရှိလို့လား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရှိပါဘူး... ဒါပေမဲ့ သူ့အစ်ကိုဝက်ဝမ်းနဲ့တော့ရှိတယ်”

စီချူမန်းကပြုံးလိုက်သည်။

“နောင်ကြီးကလဲဗျာ... သူ့အစ်ကိုနဲ့ဖြစ်တာ သူ့ညီနဲ့ဘာဆို

လို့လဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်ကရယ်မောလိုက်သည်။

“ယောက်ျားဆိုတာပြတ်သားရမယ်၊ ရက်စက်ရမယ်၊ ရန်သူကိုသာမကဘဲ သူ့နဲ့ပတ်သက်သူအားလုံး တစ်ယောက်မကျန် ကျုပ်ကသတ်ပစ်မှာပဲ”

စီချူမန်းသည် ယန့်ကျင်းလိန်၏စကားကို ဘဝင်မကျသော်လည်း ပြန်လည်ချေပခြင်းမပြုဘဲ ဆက်လက်လျှောက်သွားလေသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်သည် စီချူမန်းအားအကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

စွေအိဖိန်းကလည်း ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်အတူလျှောက်သွားရင်း စီချူမန်းအား အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။ စီချူမန်းမှာ ဗဟုသုတနှင့်အတွေ့အကြုံ မိမိထက်များစွာသာသည်ကိုတွေ့ရှိရလေသည်။

သို့သော် သိုင်းပညာရပ်မှာမူ မိမိကိုမိရန် အတော်လိုနေသေးကြောင်းမှတ်ချက်ချမိလေသည်။

ဝူစန်းတောင်ထိပ်၏ရှုမျှော်ခင်းသည် လှပ၍နေ၏။

အနီးဝန်းကျင်ရှိတောင်များမှာလည်း တိမ်ခိုးတိမ်ငွေ့များလွှမ်းမိုးထားသဖြင့် တိမ်ပေါ်ရောက်နေသည့်အလားခံစားသည်။

“အင်း... ဝူစန်းတောင်ရဲ့အလှအပကို စာပေကျမ်းဂန်မှာပဲဖတ်ခဲ့သိခဲ့ရတယ်၊ အခုကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျရောက်လာတဲ့အခါမှာ စာပေကျမ်းဂန်မှာရေးသားထားတာထက် ပိုပြီးခံစားရတော့တာပဲ”

စွေအိဖိန်းကပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ဝူစန်းတောင်ကြားမှာ အလင်းရောင်တန်းတစ်ခုမကြာခဏထွက်ပေါ်နေတယ်ဆိုတာ ရှင်ကြားဖူးသလား”

“ကြားဖူးပါတယ်ဗျာ”

“အဲဒီအလင်းတန်းဟာ... အလွန်ထက်မြက်တဲ့ရှေးဟောင်းဓားတစ်လက်ကနေ ထွက်ပေါ်လာတာလို့ပြောကြတယ်၊ အဲဒါကောဟုတ်သလား”

စီချူမန်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင်မတွေ့ရသေးလို့ မပြောနိုင်ပါဘူး”

စွေအိဖိန်းက....

“ရှင်ကကော ဝူစန်းတောင်ကိုတက်လာတာ ဒီအကြောင်းကိုစုံစမ်းချင်လို့မဟုတ်လား”

စီချူမန်းရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘယ်အရာမျိုးမဆို ကံရှိမှကြုံရတတ်ပါတယ်... ဒါကြောင့် ကျုပ်သိပ်စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

စွေအိဖိန်းက...

“ဒါဖြင့် ရှင်ဘာကိုစိတ်ဝင်စားတာလဲ”

စီချူမန်းကရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်စိတ်ဝင်စားတာကိုပြောရမယ်ဆိုရင် ထူးချွန်မှုသုံးခု အစည်းအဝေးကိုတက်ဖို့ပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်ဗျ”

ယန့်ကျင်းလိန်ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ထူးချွန်မှုသုံးခုအစည်းအဝေးဆိုတာဘာလဲ၊ အဲဒါကိုခင်ဗျား သိလား”

စီချူမန်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အသေးစိတ်မသိပေမဲ့ အကြမ်းအားဖြင့်တော့သိပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ပြောစမ်းပါ”

စီချူမန်းသည် ခေါင်းညိတ်ပြီးကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်ထိုင် ချလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ ဒီမှာခဏနားရင်းပြောပြပါမယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်စွေအိဖိန်းတို့က စီချူမန်း၏ရှေ့တွင်ထိုင် ချလိုက်လေသည်။

xxxx

ထူးချွန်မှုသုံးရပ်

စီချူမန်းသည် စွေအိဖိန်းအား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက် လေသည်။ ပြုံးနောက်...

“ထူးချွန်မှုသုံးရပ်အစည်းအဝေးကို တက်ရောက်မဲ့သူမှန် သမျှ သူတို့သတ်မှတ်ထားတဲ့အနက်ရောင်အင်္ကျီရှည်နဲ့ အနက်ရောင် မျက်နှာဖုံးတစ်ခုကြိုတင်ချုပ်လုပ်ထားရမယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒါကဘာရည်ရွယ်ချက်ရှိလို့လဲ”

စီချူမန်းကပြုံးလိုက်သည်။

“သိုင်းလေဝကသားတွေရဲ့အကြောင်း ခင်ဗျားလဲသိထား မှာပါပဲ”

သူသည် စကားဆက်လိုက်သည်။

“သိုင်းလေဝကသားတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်

ရန်ငြိုးရှိကြတယ်၊ ကျေးဇူးခံကျေးဇူးစား ရှိကြတယ်၊ ဒါကြောင့် အစည်းအဝေးတက်လာကြတဲ့အခါမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်မှုတွေဖြစ်ပွားရအောင် အခုပြောတဲ့အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ဆင်ခိုင်းတာဖြစ်ပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အစည်းအဝေးကျင်းပတဲ့နောက်ဆုံးနေ့ ရောက်တဲ့အခါ နောက်ဆုံးထမင်းစားသောက်ပြီးမှပဲ မျက်နှာဖုံးနဲ့အင်္ကျီတွေကိုဖယ်ရှားခွင့်ပြုတယ်... အဲဒီအချိန်မှာ ရန်ငြိုးရှိတဲ့သူအချင်းချင်း ကိုယ်ဟာ ကိုယ်ရှင်းပေတော့”

ရွှေအိဖိန်းရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုစီစဉ်တာ အတော့ကိုရယ်စရာကောင်းတယ်... ကိုယ့်အနားမှာရှိတဲ့သူဟာ ကိုယ့်ရဲ့ရန်သူဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ”

ယန့်ကျင်းလိန်စိတ်ဝင်စားလာလေသည်။

“နောက်ကော ဘယ်လိုအစီအစဉ်များရှိပါသလဲ”

“ရှိတာပေါ့... အားလုံးထိုင်နေကြတဲ့စဉ်ခန်းအလယ်မှာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ဒယ်အိုးတစ်လုံးထားရှိတယ်၊ အဲဒီဒယ်အိုးထဲမှာလဲ ဆီတွေဆွဲပွက်နေတယ်... ဒယ်အိုးဘေးမှာဆိုင်းဘုတ်လေးတစ်ခု စိုက်ထားတယ်၊ အဲဒီဆိုင်းဘုတ်မှာတော့ လိမ်ပြောတဲ့သူ ဆီအိုးထဲကြွပါလို့ရေးထားတယ်”

ရွှေအိဖိန်း အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ဒီလိုစီစဉ်တာ လိမ်ပြောတဲ့သူကို သတိပေးတာနဲ့မတူဘူးလား”

စီချူမန်းကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ... အဲဒီစဉ်ခံပွဲမှာ စားပွဲပိုင်းတွေကိုအတန်းအစားသုံးမျိုးခွဲခြားထားရှိတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် ပို၍စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“ကျုပ်နားမရှင်းဘူး... ရှင်းပြစမ်းပါ”

စီချူမန်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အဲဒီအတန်းအစားသုံးမျိုးကို ပထမထူးချွန်မှု၊ ဒုတိယထူးချွန်မှု၊ တတိယထူးချွန်မှုလို့ သုံးမျိုးသုံးစားခွဲခြားထားတယ်၊ အစည်းအဝေးတက်တဲ့သူတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဘယ်အတန်းအစားနဲ့ ထိုက်တန်သလဲ ချင့်ချိန်စဉ်းစားပြီး ကိုယ်နဲ့ထိုက်တန်တဲ့အတန်းအစားထဲ ဝင်ထိုင်ရပါမယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“အစည်းအဝေးတက်ရောက်တဲ့လူတွေအားလုံးဟာ အနက်ရောင်မျက်နှာဖုံးတပ်ဆင်ပြီး အနက်ရောင်အင်္ကျီရှည်ဝတ်ဆင်ထားကြတာဆိုတော့ သူတို့ကဘယ်အတန်းအစားနဲ့ထိုက်တန်သလဲဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြောနိုင်မှာလဲ”

ဧည့်အိမ်နီးက....

“တက်ရောက်လာကြတဲ့ဧည့်သည်တွေက ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ပညာရပ်တွေကို ပြလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

စီချူမန်းခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး... တက်ရောက်လာကြတဲ့ဧည့်သည်တွေဟာ သူတို့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကိုပြောပြရပါမယ်၊ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်ကထူးချွန်မှုတစ်ခုဆိုရင်တတိယတန်းစားကိုဝင်ထိုင်ရပါမယ်၊ ထူးချွန်မှုနှစ်ခုဆိုရင် ဒုတိယတန်းစား စားပွဲကိုဝင်ထိုင်ရပါမယ်၊ ထူးချွန်မှုသုံးခုရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှသာ ပထမတန်းစားစားပွဲကိုဝင်ထိုင်နိုင်ပါတယ်”

ဧည့်အိမ်နီးက....

“သူတို့က မိမိလုပ်ရပ်တွေထက်ပိုပြောခဲ့ရင် ဘာလုပ်မလဲ”

စီချူမန်းက....

“ပြောတဲ့သူဟာ အမှန်အတိုင်းမပြောဘဲ လိမ်ပြောတာကို တွေ့ရှိတာနဲ့ အိမ်ရှင်က သူ့ကိုဒယ်အိုးထဲထည့်ပြီးကြော်လိုက်မှာပဲ”

သူတို့ ယင်းသို့စိတ်ဝင်စားစွာပြောဆိုနေစဉ် ရုတ်တရက် အလင်းရောင်တန်းတစ်ခု လျှပ်တစ်ပြက်ထွက်ပေါ်လာပြီး တစ်ဒဂံ အတွင်းမှာပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ယန်ကျင်းလိန်နှင့် ဧည့်အိမ်နီးတို့သည် ဓားပညာရှင်များဖြစ်ကြသည့်အလျောက်....

ထိုအလင်းတန်းမှာ ရှေးဟောင်းအလွန်ကျသောဓားတစ်လက်မှထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာနားလည်လိုက်ကြလေသည်။

ဧည့်အိမ်နီးသည် တောင်ထိပ်နှုတ်ခမ်းရှိရာသို့လျှောက်သွားပြီးဖြစ်ရေပြင်ကိုကြည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် စီချူမန်းဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“သိုင်းလောကမှာဖြစ်ပေါ်တဲ့သတင်းအချို့ဟာ မှားတတ်ပါတယ်၊ အခုကြည့်စမ်း ဒီအလင်းရောင်ဟာ တောင်အောက်ကထွက်ပေါ်လာတာမဟုတ်ဘဲ မြစ်ရေထဲကထွက်ပေါ်နေတာမဟုတ်လား”

စီချူမန်းသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်း... တကယ်လို့ တောင်အောက်ကထွက်ပေါ်နေတာဆိုရင် ရှာလို့လွယ်သေးတယ်၊ မြစ်ရေထဲမှာဆိုရင်တော့ ရှာလို့လွယ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သူသည် ပြုံး၍စကားဆက်လိုက်၏။

“ဒါကြောင့် ကျုပ်ကထူးချွန်မှုအစည်းအဝေးကိုသွားဖို့ စိတ်ဝင်စားနေတာဗျ”

ဧည့်အိမ်နီးက....

“ကျွန်မတို့လဲသွားမှာပဲ... လှေတောင်ငှားထားတယ်၊ ကျွန်မတို့နဲ့အတူလိုက်ခဲ့ပါလား”

စီချူမန်းပြီးလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ... ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တခြားဝင်စရာရှိ
နေသေးလို့ မလိုက်တော့ပါဘူး”

ဧည့်သည်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် ဟိုရောက်မှပဲပြန်ဆိုကြတာပေါ့”

စီချူမန်းက ပြောသည်။

“ဟိုရောက်ရင် မျက်နှာဖုံးနဲ့အနက်ရောင်အင်္ကျီဝတ်ရမှာဆို
တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တွေ့တာတောင် သိကြမှာမဟုတ်
ဘူး။ ပျော်စရာတစ်မျိုးပေါ့လေ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ယန်ကျင်းလိန်အား လက်နှစ်ဖက်
ဆုပ်၍နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကျုပ်ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး”

စီချူမန်းသည် ပြောပြောဆိုဆို တောင်အောက်သို့ဆင်းသွား
သည်။ ဧည့်သည်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ပြောသည်။ စီချူမန်းက
လည်း ပြန်လည်လှုပ်ယမ်းပြနေ၏။ ဧည့်သည်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက
ကွယ်သွားသည်အထိကြည့်ပြီးမှ နောက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မမျှော်လင့်ဘဲ ယန်ကျင်းလိန်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး
သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဧည့်သည်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ပြောသည်။

“ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

ယန်ကျင်းလိန်က ပြောသည်။ စကားပြန်မပြောပါ။
ဧည့်သည်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ပြောသည်။

“စီချူမန်းက တော်တော်ချောတဲ့ယောက်ျားပဲ... စိတ်နေ

စိတ်ထားလဲကောင်းတယ်... ပြောဆိုတာလဲယဉ်ကျေးတယ်”

ယန်ကျင်းလိန်က ပြောသည်။

“ဟင်း...”

ဧည့်သည်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ပြောသည်။

“ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ”

သူမသည် ယင်းသို့မေးလိုက်တော့မှ မိမိက စီချူမန်းအား
ခိုးကျူးပြောဆိုသည်ကို ယန်ကျင်းလိန်ကသဘောမကျမှန်း ရိပ်စား
မိလိုက်သည်။ သူမသည် ကြိတ်၍ရယ်လိုက်မိ၏။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်ယှဉ်လိုက်ရင် သူက ရှင်ထက်သာတယ်
လို့ ကျွန်မထင်တယ်”

ယန်ကျင်းလိန် က ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာက အဆင့်မီ
သေးပါဘူး”

ဧည့်သည်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ပြောသည်။ သူမသည် ယန်ကျင်း
လိန် မခံချင်လာအောင် စကားဆက်လိုက်ပြန်၏။

“သိုင်းပညာဆိုတာပြောရခက်သားလား... သူသာ ကြိုးစား
မယ်ဆိုရင် ၃- ၄- ၅ နှစ်မှာ ကျွန်မတို့ထက်သာချင်သာမှာပေါ့”

ယန်ကျင်းလိန်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်မခံချင်အောင်စနေတယ်ဆိုတာ အခုမှပဲ
သိတော့တယ်”

ဇွေအိမိန်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ရှင်... ဘယ်လိုလုပ်ပြောနိုင်သလဲ”

ယန်ကျင်းလိန်က...

“ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားထဲမှာ တို့ဆိုတဲ့ စကားတစ်လုံးပါ
တယ်လေ၊ အဲ့ဒါ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်ကိုရင်းနှီးမှုရှိတယ်ဆိုတာ
ဖော်ပြနေတယ်မဟုတ်လား”

ဇွေအိမိန်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ယန်ကျင်းလိန်ကပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ သခင်မလေး ကျုပ်တို့လဲ တောင်ပေါ်က ဆင်းကြရင်
ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ဝူစန်းတောင်မှဆင်းခဲ့ကြလေသည်။

xxxx

မြင့်မြင့် စာပေ

၉၁၂ ထူးတပင် အနောက်လမ်း၊
လှည်းတန်း၊ ကမာရွတ်

ကွန်လိုင်တောင်ကြား

ရွက်လှေသည် ရက်မကြာမီပင် ယန်မင်းဆိပ်ကမ်းသို့ဆိုက်
ကပ်လာသည်။ ယန်ကျင်းလိန်က လှေငှားခငွေကိုရှင်းပေးလိုက်၏။
ထို့နောက် သူတို့သည် မြောက်ဘက်အရပ်သို့ဦးတည်၍ ထွက်လာခဲ့
ရာ နှစ်ဆန်းရှစ်ရက်နေ့တွင် ကုန်းပိုင်းတောင်ကြားရှိရာသို့ရောက်ရှိ
လာခဲ့ကြသည်။

ကုန်းပိုင်းတောင်ကြား၏အဝင်ဝတွင် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု စိုက်
ထူထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်၌....

“ထူးချွန်မှုသုံးရပ်အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်လာသော
စည်သည်များသည် မိမိအစီအစဉ်ဖြင့် အနက်ရောင်မျက်နှာဖုံးတပ်
ဆင်ပြီး အနက်ရောင်အင်္ကျီဖြင့်တက်ရောက်ရမည်”

ကွန်လိုင်တောင်ကြားပိုင်ရှင်

ယန်ကျင်းလိန်နှင့်စွေအိမ်နီးတို့သည် ထိုဆိုင်းဘုတ်ကိုဖတ်
ရှုပြီးနောက် အနီးရှိမြို့ကလေးတစ်မြို့သို့သွားရောက်တည်းခိုကာ
လိုအပ်သောမျက်နှာဖုံးနှင့်အင်္ကျီပုကိုချုပ်လုပ်လိုက်လေသည်။

xxxx

ထူးချွန်မှုသုံးရပ်အစည်းအဝေးနေရာသည် ကျယ်ဝန်းသော
မြေပြန့်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ နောက်ဘက်တွင် မတ်စောက်သော
တောင်နံရံရှိပြီး ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နက်ရှိုင်းသောချောက်
တမ်းပါရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် အလွန်အန္တရာယ်ရှိသောနေရာတစ်ခု
ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာတွင်.....

ဧည့်သည်များအတွက် စားပွဲဝိုင်းဆယ်ဝိုင်းခန့်ထားရှိသည်။
သို့သော် တက်ရောက်လာကြသောဧည့်သည်များမှာ လေး
ငါးဆယ်မျှသာရှိသည်။ ဧည့်သည်များသည် စားပွဲရှိရာသို့ မသွားကြ
သေးဘဲ ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသောခုံတန်းရှည်များတွင်ထိုင်နေကြ၏။
ယန်ကျင်းလိန်နှင့် စွေအိမ်နီးတို့လည်း ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်ကြ
သည်။ မြေကွက်လပ်၏အလယ်တွင် ကြီးမားသောဆီအိုးတစ်လုံးရှိ
သည်။

ဆီများသည် ဆူပွက်နေ၏။

အိမ်ရှင်နေရာဟု ရေးသားထားသောစားပွဲရှည်နောက်တွင်
လူသုံးယောက်ထိုင်နေ၏။ ထိုလူသုံးယောက်မှာ အိမ်ရှင်ဖြစ်မည်ဟု
စွေအိမ်နီးနားလည်လိုက်၏။

စားပွဲပေါ်၌ ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသောဘူးတစ်လုံးရှိ၏။ ၎င်း
ဝါးဘူးသည် ငါးလက်မခန့်မြင့်သည်။ ဘူးထဲ၌ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော
အပြားချောင်းကလေးရှိသည်။

၎င်းမှာ ဆယ်လက်မခန့်ရှည်သည်။

ထို့ကြောင့် ဝါးဘူးအပေါ်သို့ နှစ်လက်မခန့်ထွက်နေ၏။ ထို
အပြားချောင်းကလေး၏ထိပ်တွင် အနီရောင်စာလုံးဖြင့် အက္ခရာများ
ရေးသားထားသည်။

မကြာမီမှာပင်..... အိမ်ရှင်သုံးယောက်အနက် အလယ်တွင်
ထိုင်နေသောလူ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ကြွရောက်လာကြတဲ့ဧည့်သည်တော်များခင်ဗျား အစည်း
အဝေးစပါတော့မယ်၊ ဒါကြောင့်.....”

သူသည် စားပွဲပေါ်မှဝါးဘူးအားညွှန်ပြကာ.....

“တစ်ဦးချင်းဒီကိုကြွလာပြီးမိန့်ကြပါ၊ အက္ခရာအစီအစဉ်
အလိုက် စကားပြောဖို့ဖြစ်ပါတယ်”

စွေအိမ်နီးမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“စကားပြောတဲ့လူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ထိုစဉ်... ဧည့်သည်များသည် တစ်ဦးချင်းလျှောက်သွားပြီး ဝါးဘူးထဲမှအပြားချောင်းကလေး တစ်ချောင်းစီနှိုက်ယူကြသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့် ဧွေအိမ်နီးတို့ကလည်း တန်းစီ၍ဝင်ရောက်နှိုက်ယူ၏။

သူတို့သည် မိမိတို့နေရာသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ ဧွေအိမ်နီးက မိမိ၏ဝါးချောင်းပြားကလေးအား ကြည့်လိုက်သည်။ အနီရောင်အကွရာ ၁၃ ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်မှာ ၁၀ အကွရာဖြစ်နေ၏။ သူတို့သည် မိမိတို့အလှည့်စောင့်ဆိုင်းရင်း ဧွေအိမ်နီးက ဝူစန်းတောင်မှာ တွေ့ဆုံခဲ့သောစီချူမန်း ရောက်ရှိလာခြင်းရှိမရှိအကဲခတ်ကြည့်ရှာဖွေနေ၏။

သို့သော် တက်ရောက်လာသောဧည့်သည်များ အားလုံးမှာ အင်္ကျီပွတ်ဆင်ထားကြသဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာပုံသဏ္ဍာန်ပင် ခန့်မှန်းရန် ခက်နေ၏။ ထိုစဉ်... ဧည့်သည်အားလုံး မဲနှိုက်၍ပြီးသွားပြီဖြစ်လေသည်။ အိမ်ရှင်သုံးယောက်အနက် ဝဲဘက်အစွန်ဆုံးလူက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ကြွရောက်လာကြတဲ့ဧည့်သည်တော်များခင်ဗျား အခုချိန်ကစပြီး မိမိရထားတဲ့အကွအစဉ်အလိုက် မိမိပြုလုပ်ခဲ့သောထူးချွန်မှုကို စတင်ပြောပြနိုင်ပါပြီ”

သူသည် ဆူပွက်နေသောဆီအိုးကိုညွှန်ပြလိုက်ပြီး....

“တကယ်လို့ မိမိပြောတဲ့စကားတွေဟာ လိမ်ညာတယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်ကဖော်ထုတ်လိုက်ရင် ဆီအိုးထဲကို ကိုယ်တိုင်ဝင်ရောက်ကြရမှာဖြစ်ပါတယ်”

သူသည် စူးရှတောက်ပသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် တက်ရောက်လာကြသောသူများအားလုံးကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်၏။

“အကွရာတစ်ရရှိတဲ့ဧည့်သည်တော်ခင်ဗျား... မဲကို ကျုပ်တို့ဆီပြန်ပေးပြီး မိမိလုပ်ခဲ့တဲ့ထူးချွန်မှုကိုစတင်ပြောပါတော့ခင်ဗျား”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ထိုစကားပြောသူအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုလူ၏မျက်နှာကိုမမြင်တွေ့ရသော်လည်း ထိုလူ၏အသံကိုနားထောင်ရင်း ထိုလူမှာ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သော အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်ဟု မှန်းဆထားသည်။

အိမ်ရှင်၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ဧည့်သည်များထဲမှ လူတစ်ယောက်ထရပ်ပြီး လက်တစ်ချက်စေ့ယမ်းလိုက်ရာ....

သူ့လက်ထဲမှ ဝါးချောင်းပြားကလေးများသည် လေထဲ၌ဝေ့ယမ်းလည်ပတ်ကာ စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန်ပျံသန်း၍ ဝါးဘူးထဲသို့တည့်မတ်စွာကျရောက်သွားလေသည်။

ဝါးပြားကလေးထိပ်မှ ရေးသားထားသောအကွရာတစ်ခုမှာ မူ အထင်းသားမြင်တွေ့နိုင်သည်။

ထိုလူက သူ၏အတတ်ပညာကို ယင်းသို့ပြသလိုက်သည်နှင့် ဧည့်သည်များအားလုံး အံ့ဩခိုးကျူးကုန်ကြသည်။ ယန်ကျင်းလိန်နှင့် ဧည့်အိမ်နီးတို့မှာမူ ထိတ်လန့်သွားကြ၏။

ထိုလူ ပြသသွားသောပညာရပ်မှာ လက်နက်ပုန်းပညာရပ် များအနက် လေ့ကျင့်ရန်အခက်ခဲဆုံးသောမြွေဟောက်တွင်းဝင် လက်နက်ပုန်းပညာဖြစ်ကြောင်း နားလည်သိရှိလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်လေ သည်။

အိမ်ရှင်သုံးယောက်သည် အနည်းငယ်အံ့ဩသွား၏။ ဘယ် ဘက်အစွန့်၌နေရာယူထားသည့်အိမ်ရှင်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကဲ... ခင်ဗျားရဲ့ ထူးချွန်မှုကိုအားလုံးကြားရအောင် ပြောပြ ပါဗျာ”

အက္ခရာတစ်ရရှိသူက....

“ကျုပ်ကတစ်ကောင်ကြွက်မို့ ကြမ်းတမ်းတဲ့ဘဝကိုရုန်းကန် နေရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ထူးချွန်မှုလုပ်ရပ်အတွက် ပြောစရာမရှိပါဘူး” သူသည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍စကားဆက်လိုက်သည်။

“အိမ်ရှင်ကိုမေးပါရစေ... ခုနက ကျုပ်ပြလိုက်တဲ့ပညာရပ် အနေနဲ့ ကျုပ်ကိုနေရာပေးနိုင်ပါ့မလားလို့သိချင်ပါတယ်”

အလယ်၌ထိုင်နေသောအိမ်ရှင်က ထရပ်လိုက်သည်။

“ဧည့်သည်တော်ပြသတဲ့ မြွေဟောက်တွင်းဝင် လက်နက်

ပုန်းပညာကို လက်ရှိသိုင်းလောကမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ဆယ်ယောက်ထက်ပိုပြီး တတ်မယ်မထင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ထူးချွန်မှုအနေနဲ့ဧည့်သည်ကိုတတ်ယ တန်း စားပွဲမှာဝင်ရောက်ထိုင်ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်”

အိမ်ရှင်၏မှတ်ချက်များကို ဧည့်သည်အားလုံးတို့က လက်ခံ ကျေနပ်ကြလေသည်။ အက္ခရာတစ်ချိတ်ထားသောလူသည် လက်နှစ် ဖက်ဆုပ်၍အရိုအသေပြုပြီး တတ်ယစားပွဲရှိရာသို့ သွားရောက်ထိုင်ချ လိုက်လေသည်။

xxxx

“အကွရာနှစ်ရတဲ့လူ ရှေ့ကိုကြွပါခင်ဗျာ”

ဧည့်သည်များထဲမှ လက်တစ်ဖက်ပြတ်နေသူထွက်လာ၏။

“ကျုပ်ကတော့ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး... ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်တုန်းက ခုနစ်စဉ်ကြွယ်စားအိုကူရွက်ရဲ့ခုနစ်စဉ်ကြွယ်စားနဲ့ တိုက်ခိုက်ခံခဲ့ရပြီး... အသက်မသေဘဲ လက်တစ်ဖက်ပြတ်နဲ့လွတ်မြောက်ခဲ့ပါတယ်”

ညာဘက်အစွန်တွင်ထိုင်နေသောအိမ်ရှင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အိုကူရွက်ရဲ့ခုနစ်စဉ်ကြွယ်စားအတွင်းက အသက်မသေဘဲ လွတ်မြောက်သွားတာ ထူးချွန်မှုတစ်ရပ်လို့ဆိုနိုင်ပါတယ်။ တတိယတန်းစားပွဲမှာဝင်ထိုင်ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်”

လက်တစ်ဖက်ပြတ်သောလူသည် တတိယတန်းစားပွဲသို့ သွားရောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဧည့်သည်များထဲမှလူတစ်ယောက်သည် အိမ်ရှင်အခေါ်မစောင့်ဘဲ ရယ်မောပြီးထွက်လာလေသည်။

“ကျုပ်ကအကွရာသုံးပါ”

ဘယ်ဘက်အစွန်ဆုံးအိမ်ရှင်က....

“ကဲ... ဧည့်သည်တော်ရဲ့ထူးချွန်မှုကိုပြောပြပါ”

အကွရာသုံးရရှိသောလူက....

“ကျုပ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ထူးချွန်မှုသုံးရပ်ကိုပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်... ဒါကြောင့် ပထမတန်းစားပွဲမှာထိုင်ပါရစေ”

အလယ်၌ထိုင်နေသောအိမ်ရှင်က....

“ပြောပါ”

ထိုလူက....

“ကျုပ်ရဲ့ထူးချွန်မှုသုံးရပ်ကတော့ သူများရဲ့ပစ္စည်းသုံးခုခိုးခဲ့တာပဲဖြစ်ပါတယ်”

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံးကရယ်မောလာကြသည်။

ထိုလူကလက်ကာပြု၏။

“မရယ်ပါနဲ့ဗျာ... ကျုပ်ပြောတာနားထောင်ပါဦး”

ရယ်မောသံများရပ်တန့်သွားသည်။

ထိုလူက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြလိုက်သည်။

“ပထမခိုးတဲ့ပစ္စည်းကတော့ အိုကူရွက်ရဲ့ဖိနပ်မ ချောင်ဆိုက်ချောင်ရဲ့ခေါင်းအုံးတစ်လုံးပါ”

သူသည် လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြလိုက်သည်။

“ဒုတိယပစ္စည်းကတော့... ဝါးစိမ်းတောထဲက နန်းကုန်းရွှေရဲ့

စုတ်တံတစ်ချောင်းဖြစ်ပါတယ်”

သူသည် လက်သုံးချောင်းထောင်ပြလိုက်သည်။

“နောက်ဆုံးတစ်ခုကတော့... ကျုပ်နယ်ခြားရောက်သွားပြီး

ဘီလူးတကော့ဘီလူးကုန်းစွန်းတော့ရဲ့ နဂါးကိုးကောင်အမိန့်ခိုးခဲ့တယ်”
ဧည့်သည်များသည် မရယ်နိုင်ကြတော့ပါ။ ထိုလူပြုလုပ်ခဲ့
သောလုပ်ရပ်များသည် အလွန်အန္တရာယ်များပြီး မည်သူမျှမလုပ်နိုင်
သောလုပ်ရပ်များဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် အားလုံးအံ့ဩထိတ်လန့်ကုန်
ကြလေသည်။

ဘယ်ဘက်အစွန်ဆုံးမှအိမ်ရှင်က....

“ဧည့်သည်ပြောတဲ့စကားတွေဟာ တကယ်အမှန်အကန်
ဆိုရင် ဧည့်သည်တောင်းဆိုထားတဲ့ပထမတန်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်နိုင်
ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဧည့်သည်ပြောတာတွေဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့
ကျုပ်ယူဆမိတယ်”

ထိုလူက ဆူပွက်နေသောဆီအိုးကိုညွှန်ပြလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က အစားတစ်လုတ်နဲ့ဆီကြော်ခံချင်ပျဲမလားဗျာ”
အိမ်ရှင်မိန်းကလေးအသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“စောရဝိဇ္ဇာ ပထမတန်းစားပွဲကြွနိုင်ပါပြီရှင်”

ထို့နောက် အကွရာစဉ်အလိုက် လေး၊ ငါး၊ ခြောက်၊ ခုနစ်၊
ရှစ်၊ ကိုး၊ ရရှိသောလူများသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မိမိတို့
၏လုပ်ဆောင်ချက်များပြောပြကြသည်။ သို့သော် အိမ်ရှင်များကထူး
ထူးခြားခြားမရှိဟုမှတ်ချက်ချကာ တတိယတန်း စားပွဲ၌နေရာပေး
လိုက်သည်။

ထို့နောက်... အကွရာတစ်ဆယ်ရရှိသော ယန့်ကျင်းလိန်၏
အလှည့်ရောက်ရှိလာသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်ရှေ့ထွက်ရပ်လိုက်၏။

“ကျုပ်ကတော့ သိုင်းလောကထဲရောက်လာတာ အချိန်မ
ကြာသေးပါဘူး... ထူးထူးခြားခြားလုပ်ရပ်ဆိုလို့ နှစ်ခုပဲရှိပါတယ်”

အိမ်ရှင်မိန်းကလေးကရယ်မောသည်။

“ပြောပါရှင်... ထူးထူးချွန်ချွန်လုပ်ရပ်သုံးခုမှမဟုတ်ပါဘူး...
လူတကာထက် ထူးချွန်မှုတစ်ခုသာပြုလုပ်ဖူးရင်လဲ ပထမတန်းစားပွဲ
မှာနေရာပေးပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ကခေါင်းညိတ်၍အသံဟစ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဂူစန်းတောင်ထိပ်မှာ သံတုံးသိုင်းသမားဝက်မွမ်း
ရဲ့သံတုံးကိုမြစ်ထဲပစ်ချလိုက်ပါတယ်”

စားပွဲအလယ်တွင်ထိုင်နေသောအိမ်ရှင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဧည့်သည်တော်ရဲ့ ခွန်အားကိုချိုးကျူးပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ဒီ
လုပ်ရပ်တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ပထမတန်း...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ယန့်ကျင်းလိန်ကကြားဖြတ်လိုက်၏။

“နောက်လုပ်ရပ်တစ်ခုကတော့ ဝါးစိမ်းတောထဲမှာရှိနေတဲ့
နန်းကုန်းဂူရဲ့ နေအိမ်ကို မီးရှို့ပစ်ခဲ့ပါတယ်”

သူ၏စကားကြောင့်... ဧည့်သည်နှင့်အိမ်ရှင်တို့ပါ ထိတ်လန့်

အံ့ဩကုန်ကြသည်။

အိမ်ရှင်ကလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍...

“ဒီလုပ်ရပ်တစ်ခုတည်းနဲ့လုံလောက်ပါပြီဗျာ... ပထမတန်းစားပွဲကိုကြပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ရင်ကော့၍ ပထမတန်းစားပွဲရှိရာသို့ သွားရောက်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

အကွရာ ၁၁-နှင့်အကွရာ ၁၂-တို့မှာ ထူးခြားသော အချက်များမရှိသဖြင့် အိမ်ရှင်က သူတို့အား တတိယတန်းစားပွဲတွင် နေရာပေးလိုက်သည်။ အိမ်ရှင်သည် ဆက်၍ခေါ်လိုက်၏။

“အကွရာ ၁၃”

စွေအိမ်နီးသည် သူမလက်ထဲမှဝါးချောင်းပြားကိုမြှောက်ပြပြီး ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမသည် ပထမတန်းစားပွဲရှိရာသို့အေးဆေးစွာလျှောက်သွားပြီးထိုင်ချလိုက်၏။ သူမ၏အပြုအမူကြောင့် အားလုံးအံ့အားသင့်ကုန်ကြလေသည်။

အိမ်ရှင်ကမျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဒီမှာ အကွရာ ၁၃၊ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့်မပြောမဆိုဘဲ ပထမတန်းစားပွဲကိုသွားထိုင်နေရတာလဲ”

စွေအိမ်နီးကရယ်မောလိုက်သည်။

“အကွရာတစ်ဆယ်က ကျွန်မရဲ့ မြင်းလှည်းမောင်းသမားပါ။ မြင်းလှည်းမောင်းသမားကတောင် ပထမတန်းစားပွဲကိုထိုင်ခွင့်ရရင်

ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ ဒီပြင်စားပွဲမှာသွားထိုင်ရမှာလဲ”

သူမ၏စကားကြောင့်... အိမ်ရှင်သုံးယောက်သည် ချောပိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြသည်။ အတန်ကြာမှဘယ်ဘက်အစွန်တွင်ရှိသောလူကရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားရဲ့ စကားကလမ်းကျပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထူးချွန်မှုတစ်ခုခုတော့ပြောပြပါခင်ဗျာ”

စွေအိမ်နီးက ယန့်ကျင်းလိန်အနီးသွားရောက်ထိုင်ချရင်း...

“ကောင်းပြီလေ အိမ်ရှင်ကျေနပ်အောင်တော့ပြောရမှာပေါ့”

သူမသည် ယန့်ကျင်းလိန်အားညွှန်ပြကာ...

“ကျွန်မမြင်းလှည်းသမားက နန်းကုန်းရွှေအိမ်ကိုမီးမရှိခင်စာပေဘီလူး၊ အလောင်းအစားဘီလူးနဲ့ ကျွန်မတို့တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

သူမ၏စကားကြောင့် တက်ရောက်လာကြသောပုဂ္ဂိုလ်များ ရုတ်ရုတ်သံသဲဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။ အိမ်ရှင်တို့များလည်း အံ့ဩကုန်ကြသည်။

အိမ်ရှင်တစ်ယောက်ကရယ်မောရင်း...

“သူတို့တောင် ပြည်မကိုရောက်လာကြပြီကိုး”

ဘယ်ဘက်အစွန်တွင်ထိုင်နေသောအိမ်ရှင်က...

“သူတို့ ဒီအစည်းအဝေးကိုတက်လာမယ်ဆိုရင် တော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမှာပဲ”

အလယ်တွင်ထိုင်နေသောအိမ်ရှင်က စွေအိမ်နန်းအား....

“ကဲ သူတို့နဲ့တွေ့တော့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာပြောပါ”
စွေအိမ်နန်းပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မသူတို့နဲ့တွေ့တဲ့အခါ အလောင်းအစားလုပ်
ခဲ့ပါတယ်၊ နောက်ဆုံး သူ့အစွမ်းပေးသွားပါတယ်၊ လောင်းကြေးအနေ
နဲ့ သူ့ရဲ့ မုတ်ဆိတ်မွေးကိုကျွန်မရရှိခဲ့ပါတယ်”

သူမ၏စကားကြောင့် အားလုံးဝါးခနဲပွဲကျသွားလေသည်။
အလယ်တွင်ထိုင်သောအိမ်ရှင်က ရယ်မောရင်း....

“ခင်ဗျားလုပ်ရပ်ကထူးချွန်တဲ့အပြင် ဘယ်သူမှမလုပ်ဘူးတဲ့
အတွက် ပထမတန်းစားပွဲမှာထိုင်သင့်ပါတယ်၊ တော်ကြာ အစည်းအ
ဝေးပြီးလို့မျက်နှာပုံးချွတ်ပြီးတဲ့အခါ ကျုပ်ခင်ဗျားနဲ့လောင်းချင်ပါသေး
တယ်”

ထို့နောက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မိမိ၏လုပ်ရပ်များ
ကိုပြောပြကြလေသည်။ သို့သော် ထူးထူးခြားခြားလုပ်ရပ်များမဟုတ်
ကြပါ။ သို့သော်.... အကွရာ ၃၀ အလှည့်သို့ရောက်လာသောအခါ
အားလုံးလှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကြကုန်ပြန်လေသည်။ ထိုလူသည် လက်
နှစ်ဖက်ဆုပ်ပြီး ခေါင်းမော၍ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လုပ်ခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေကိုပြော
ပြရရင် ပြောလို့ကုန်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

သူသည် စကားကိုရပ်ပြီး အိမ်ရှင်သုံးယောက်အားတစ်ချက်
ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ....

“အတိုချုံးပြီးတစ်ခုပဲတင်ပြပါမယ်၊ ကျုပ်ဟာနယ်ပေါင်း ၆၃
နယ်မှာရှိတဲ့ တောခိုသိုင်းသမားများရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်”
ယန်ကျင်းလိန်သည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ရင်
ထဲ၌တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွား၏။ ထိုလူသည် ဖိုမအတွင်းအားပိုင်ရှင်ပု
ယန်းချိုဖြစ်လိမ့်မည်လော့ဟုတွေးမိသည်။

အိမ်ရှင်မိန်းကလေးကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နယ်ပေါင်း ၆၃ နယ်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်သုံးယောက်ရှိခဲ့ဖူးပါ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တုန်းကခေါင်းဆောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပထမတန်းစားပွဲ
ကိုကြွပါရှင်”

ထိုလူသည် ခေါင်းညိတ်ပြီး... ပထမတန်း စားပွဲရှိရာသို့
လျှောက်သွားပြီး အကွရာတစ်နံဘေး၌ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

အကွရာ ၃၀ အလှည့်ကျပြီးနောက် အလှည့်ကျသောသူများ
သည် ထူးထူးချွန်ချွန်မရှိသောကြောင့် အားလုံး တတိယတန်း စားပွဲ
၌သာနေရာထိုင်ခင်းရရှိကြလေသည်။

xxxx

ကြွရောက်လာကြသောဧည့်သည်အားလုံး မိမိတို့နေရာသို့ ရောက်ရှိပြီးနောက် အိမ်ရှင်သုံးယောက်တို့သည် လူစုခွဲကာ ပထမတန်း၊ ဒုတိယတန်းနှင့် တတိယတန်း စားပွဲများသို့သွားရောက်ပြီး ဧည့်ခံကြလေသည်။ အိမ်ရှင်မိန်းကလေးက လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလိုက်ရာ စားပွဲထိုးများသည် ဟင်းလျာများနှင့်အရက်များ လာရောက်ချပေးကြလေသည်။

အိမ်ရှင်မိန်းကလေးသည် ပထမတန်း စားပွဲရှိရာသို့လျှောက်သွားပြီး ဧည့်သည်များအားတစ်ချက်ဂေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဧည့်သည်တော်များရှင်... အားရပါးရသုံးဆောင်ကြပါ”

သူမသည် ရယ်မော၍စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“အားလုံသုံးဆောင်ပြီးတဲ့နောက်မှာ အခုကျင်းပတဲ့အစည်းအဝေးအတွက် အမှတ်တရအနေနဲ့ မိမိတတ်ထားတဲ့ပညာရပ်တွေကိုပြသပါလို့မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ဦးညွတ်ကာပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ဧည့်သည်များသည် အားရပါးရစားသောက်ကြ၏။ ပထမတန်း စားပွဲမှဟင်းလျာများည် အလွန်တန်ဖိုးကြီးလှသောဟင်းလျာများဖြစ်လေသည်။

xxxx

ဧည့်သည်တော်များအားလုံး စားသောက်ကြပြီးဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်သုံးယောက်သည် ထိုင်ရာမှ ပြိုင်တူထရပ်လိုက်ကြသည်။

အိမ်ရှင်မိန်းကလေးက ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့်...

“ဧည့်သည်တော်များရှင်... အစည်းအဝေးပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မျက်နှာဖုံးစွပ်နဲ့အင်္ကျီကို ကျေးဇူးပြုပြီးချွတ်ချနိုင်ပါပြီရှင်”

သူမ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ဧည့်သည်များသည် တပ်ဆင်ထားသောမျက်နှာဖုံးနှင့် ဝတ်ဆင်ထားသော အနက်ရောင်အင်္ကျီပွကို ချွတ်ချလိုက်ကြသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်သည် ၆၃-နယ်ခေါင်းဆောင်ဆိုသူအား သတိထားပြီးကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် ထိုလူမှာ မိမိရန်သူ ပုယန်းချိဖြစ်ရမည်ဟုထင်မှတ်ထား၏။

သို့သော် ထိုလူမျက်နှာဖုံးကိုချွတ်ချလိုက်သောအခါ သူ၏စိတ်ပျက်သွား၏။ အကြောင်းမှာ... ထိုလူသည် မျက်လုံးတစ်ဖက်လပ်ပြီး ရုပ်ရည်မှာမျောက်မျက်နှာနှင့်ခပ်ဆင်ဆင်တူနေသောကြောင့်တည်း။

သူသည် အကွရာတစ်ဧည့်သည်ကိုသတိထားကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုလူမှာ ဆံပင်ဖြူဖွေးနေသောအဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။ အကွရာသုံးဧည့်သည်မှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး သေးသေးသွယ်သွယ်ရှိသောအဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ယန့်ကျင်းလိန် စိတ်ပျက်သွား၏။ သူသည် အိမ်ရှင်သုံးယောက်အားကြည့်လိုက်ပြန်၏။

အိမ်ရှင်သုံးယောက်မှာ... တစ်ယောက်က ကိုယ်လုံးထွေးကျိုင်းပြီးမှတ်ဆိတ်ဗရပျစ်နှင့်ဖြစ်၏။

တစ်ယောက်က မျက်လုံးစူးရှပြီး အသက် ၆၀ ကျော်ရှိသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျန်တစ်ယောက်မှာ အသက် ၁၈-၁၉-နှစ်ခန့်ရှိသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူမသည် အလွန်ချောမောပြီး အစိမ်းရောင်အင်္ကျီဆင်တူဝတ်ထား၏။ ထိုမိန်းကလေးသည် ဧည့်အိမ်နီးထက်ပိုချော၏။

ဧည့်အိမ်နီးထက်ပို၍ ခန့်ခန့်ညားညားရှိသည်ဟုထင်မိ၏။ မိန်းကလေးသည် ဧည့်သည်များကိုအရိုအသေပြုလိုက်၏။
“ကျွန်မနာမည်က ယို့ပေရင်းဖြစ်ပါတယ်”

သူမသည် မှတ်ဆိတ်ဗရပျစ်နှင့်လူအားညွှန်ပြကာ....

“သူကတော့ အစ်ကိုကြီးတို့ပင်ကမ်းပါ”

ထို့နောက် အဘိုးအိုအားမိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

“ဟောဒီ အဘကတော့ဝမ်းချင်းချင်းပါ”

သူမသည် ပြုံး၍စကားဆက်လိုက်၏။

“ကျွန်မတို့သုံးယောက်ဟာ စိတ်သဘောချင်းတိုက်ဆိုင်လို့ ကွန်လိုင်တောင်ကြားမှာအတူတကွနေထိုင်ပါတယ်”

ဧည့်အိမ်နီးသည် ယို့ပေရင်း၏ပြောဆိုဆက်ဆံပုံကို အလွန်သဘောကျသွား၏။ ထို့ကြောင့် ကြိုက်၍ချီးကျူးမိ၏။

ယို့ပေရင်းက ဧည့်သည်အားလုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မအနည်းငယ်မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ... ဒီအစည်းအဝေးပွဲပြီးဆုံးတဲ့ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတစ်ရပ်အနေနဲ့ ရောက်လာတဲ့ဧည့်သည်တွေဟာ ဘိုယိုကိုယ်ကိုမိတ်ဆက်ပေးရမယ်၊ တတ်ထားတဲ့ပညာ တစ်ကွက်နှစ်ကွက်ပြရမယ်... ဒါမှမဟုတ်ရင် အရက်သုံးခွက်သောက်ဖို့ ပြစ်ဒဏ်ခတ်ရပါလိမ့်မယ်”

ဧည့်သည်တော်များထဲမှ အတော်များများသည် ပြစ်ဒဏ်ခတ်သည့်အနေဖြင့် အရက်သုံးခွက်စီသောက်လိုက်ကြ၏။ ထိုစဉ် ၆၃-နယ် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသောအဘိုးအိုက ထိုင်ရာမှထလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်နာမည်က....”

သူ့စကားမဆုံးမီ အိမ်ရှင်ဝမ်းချင်းချင်းကကြားဖြတ်လိုက်၏။

“မိတ်ဆက်ပေးစရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ မျောက်ဝံသိုင်းသမားဝူစီကျန်းဆိုတာ မသိတဲ့သူမှမရှိဘဲဗျာ”

ဝူစီကျန်းပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့အိမ်ရှင်ကတော့ ကျုပ်တို့ကိုခြယ်လှယ်ချင်တိုင်း ခြယ်လှယ်ပြီးပါပြီ၊ ဒါကြောင့်... အိမ်ရှင်တို့ကလဲ ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ ပညာတစ်ကွက်နှစ်ကွက်လောက်တော့ပြသခွင့်ပါတယ်လေ”

ယို့ပေရင်းကရယ်ရင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဧည့်သည်ပြောတာလမ်းကျပါတယ်လေ၊ ကျွန်မကပဲတတ်ထားတဲ့မတတ်တခေါက်ပညာကို ဧည့်သည်တွေပျော်ရွှင်ရအောင် ပြသပါ့မယ်ရှင်”

သူမကပြောရင်း ဝူစီကျန်းအားခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဧည့်သည်တော်ရဲ့အရက်ခွက် ကျွန်မကိုအသုံးပြုဖို့ခွင့်ပြုပါ”
သူမကပြောပြီး သူမ၏ဖြူဖွေးသောလက်ဝါးဖြင့် စားပွဲပေါ်သို့ အသာအယာရိုက်ချလိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်တွင်ရှိသမျှ အရက်ခွက်များ နှုန်းသောပစ္စည်းများအားလုံးလှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ ဝူစီကျန်းသောက်သုံးသောအရက်ခွက်သာလျှင် အပေါ်သို့မြှောက်တက်သွားပြီးဆူပွက်နေသောဆီအိုးထဲသို့ထိုးကျသွားသည်။ ယို့ပေရင်းက မုတ်ဆိတ်မွေး ဗရပျစ်နှင့်လူအားပြုံးပြလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးတုံပင်ကမ်း ဧည့်သည်များကိုပညာပေးပြလိုက်ပါဦးရှင်”

တုံပင်ကမ်းပြုံး၍ ဆီအိုးအနီးလျှောက်သွားသည်။ သူသည် အင်္ကျီလက်ကိုပင့်တင်လိုက်၏။ လက်တစ်ဖက်ပြတ်သောဧည့်သည်မှာအံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ဟောဗျာ... ဒါ သိုင်းလောကမှာပျောက်ဆုံးနေတဲ့သံမဏိလက်ဝါးပါလား”

တုံပင်ကမ်း၏လက်မောင်းတစ်ခုလုံးမှာ နက်မှောင်၍နေ၏။

သူသည် ဆီအိုးထဲသို့လက်နှိုက်ပြီး ကျသွားသောအရက်ခွက်ကို ဆယ်ယူလိုက်သည့်အပြင် အရက်ခွက်ထဲ ဆီများပင်ပါလာသည်။ ဝစ်ချင်းချင်းရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါကျုပ်အလှည့်ပေါ့ဗျာ”

သူသည် တုံပင်ကမ်း လက်ထဲမှအရက်ခွက်ကိုလှမ်းယူပြီး ခွက်ထဲမှဆူပွက်နေသောဆီကို အေးဆေးစွာသောက်ချလိုက်လေသည်။

xxxx

အိမ်ရှင်သုံးယောက်သည် ၎င်းတို့၏အတတ်ပညာများကို အသီးသီးပြသလိုက်သည့်အခါ ဧည့်သည်များကလက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာချီးကျူးပြောဆိုကြကုန်သည်။ အကွရာတစ်ရရှိသောဧည့်သည်ကရယ်မောကာ...

“တုံပင်ကမ်းရဲ့သံမဏိလက်မောင်း... ဝစ်ချင်းချင်းရဲ့ကြေးအသည်းအူခွေသိုင်းပညာကိုတွေ့ရလို့ ချီးကျူးပါတယ်”

သူသည် ယို့ပေရင်းဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကလေးမရဲ့သိုင်းပညာက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းမဟုတ်ပေမဲ့ အင်မတန်နက်နဲခက်ခဲတဲ့ပညာဆိုတာကျုပ်လက်ခံပါတယ်”

ယို့ပေရင်းကဦးညွတ်လိုက်သည်။

၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“အခုလိုခိုးကျူးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... အဘရဲ့နာမည်
စာဆိတ်လောက်သိခွင့်ပြုပါ”

အကွရာတစ်ရသောအဘိုးအိုကရယ်မောကာ....

“ကျုပ်နာမည်ကပေါင်တုယင်ပါ... မင်းရဲ့သိုင်းပညာဟာ
ထထယ့်ကိုအထက်တန်းကျပါတယ်၊ ပိုပြီးအံ့ဩစရာကောင်းတာက
ထလေးမဟာ ဘယ်ဂိုဏ်းဘယ်အဖွဲ့ကဆိုတာ လုံးဝခန့်မှန်းလို့မရ
အောင်ခုံးကွယ်ထားနိုင်တာပဲဖြစ်တယ်”

သူတို့သည် ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် လက်အောက်ငယ်သား
တစ်ယောက်ရောက်ရှိလာပြီး...

“သခင်မလေးခင်ဗျာ တောင်ကြားဝင်ပေါက်မှာ ဧည့်သည်
သုံးယောက်ရောက်နေပါတယ်”

ယို့ပေရင်းမျက်မှောင်ကြိုက်သွားသည်။

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလို့ပြောသလဲ”

လက်အောက်ငယ်သားက....

“သူတို့က နယ်ခြားဘီလူးတောင်ကြားကလာတဲ့ ဧည့်သည်
လို့ပြောပါတယ်”

xxxx

နယ်ခြားကလာသောဧည့်သည်

ယို့ပေရင်း တွေဝေသွားသည်။ အတန်ကြာ တွေဝေနေပြီးမှ
ဝမ်းချင်းချင်းဘက်လှည့်လိုက်သည်။

“နယ်ခြားကဘီလူးတွေ ရောက်လာကြပါတယ်၊ ကျွန်မတို့
ကျင်းပတဲ့အစည်းအဝေးကလဲပြီးဆုံးသွားပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”
ဆံပင်ဖြူအဘိုးအိုပေါင်တုယင်ကရယ်မောလိုက်၏။

“သူတို့လာတာ သိပ်နောက်ကျတယ်လို့လဲမဆိုနိုင်ပါဘူး...
သူတို့ကိုလက်ခံခြင်းအားဖြင့် သူတို့အကြောင်းနဲ့ သူတို့ပညာရပ်များကို
သိခွင့်ရနိုင်တာပေါ့ မဟုတ်လား”

ယို့ပေရင်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... သူတို့က အဝေးကလာတဲ့ဧည့်သည်ဖြစ်တဲ့
အတွက် အဘ သူတို့ကိုသွားကြိုပါ... ကျွန်မတို့ ဒီမှာဧည့်သည်တွေကို
ဧည့်ခံထားပါ့မယ်”

ဝမ်းချင်းချင်းက လက်အောက်ငယ်သားနှင့်အတူ ဧည့်သည်များကိုကြိုဆိုရန်ထွက်ခွာသွားသည်။

ယန်ကျင်းလိန်က စွေအိဖိန်းအားအသံတိုးတိုးဖြင့်....

“ဘီလူးတောင်ကြားက ဧည့်သည်ဆိုပါလား... စာပေဘီလူးစုပုခိုင်နဲ့အလောင်းအစားဘီလူးပေါင်အိစိမ်းတို့ ပါသလားမသိဘူး”

စွေအိဖိန်းသည် ထိုအကြောင်းကိုစိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိပါ။ သူမ၏မျက်လုံးသည် ဧည့်သည်များကိုဝေကြည့်၍ရှာဖွေနေ၏။

ယန်ကျင်းလိန်အနည်းငယ်အံ့သြသွားပြီး....

“ဘာကိုကြည့်နေတာလဲ”

စွေအိဖိန်းက....

“ကျွန်မတော့အံ့သြနေတယ်”

ယန်ကျင်းလိန်နားမလည်နိုင်ဘဲဖြစ်သွား၏။

“ဘာကိုအံ့သြနေတာလဲ”

“ကျွန်မတို့ ဝူစန်းတောင်မှာမိတ်ဆွေဖွဲ့ခဲ့တဲ့စီချူမန်းရောက်လာတာကိုမတွေ့ရဘူးရှင်”

ယန်ကျင်းလိန်သည် စွေအိဖိန်းက စီချူမန်းအား အရေးတယူမေးမြန်းနေသည်ကိုမကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“သူ့ကိုစွန့်သူရှိမှာပေါ့... မင်း သူ့ကိုဒီလောက်တောင်ပဲ ဂရုစိုက်ရသလား”

စွေအိဖိန်းက ယန်ကျင်းလိန်အားလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ယန်ကျင်းလိန်မျက်နှာ သူနဲ့သူနဲ့မူနဲ့မူနဲ့ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ရင်ထဲ၌ကြိတ်၍ရယ်လိုက်မိသည်။

သူမသည် သူ့အား မျက်လုံးတစ်ချက်ပြူးပြပြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင်.... ဝမ်းချင်းချင်းသည် ဧည့်သည်သုံးယောက်နှင့်အတူရောက်ရှိလာလေသည်။

xxxx

ဘီလူးတောင်ကြားဟူသောအမည်သည် သိုင်းလောကတွင် ကျော်ကြားလာသည်မှာ ၅-နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဧည့်သည်များသည်ရောက်ရှိလာကြသော ဘီလူးတောင်ကြားမှဧည့်သည်များကိုစိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေကြလေ၏။ မကြာမီမှာပင် ဝမ်းချင်းချင်းနှင့်ဧည့်သည်သုံးယောက်စလုံးရောက်ရှိလာကြသည်။

အားလုံးသောလူများသည် ဧည့်သည်သုံးယောက်အား အထဲခတ်ကြည့်ကြ၏။ ဘယ်ဘက်မှလျှောက်လာသူသည် ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်နှင့်တူ၏။ သူ၏ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာလည်းဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်အသွင်ဆောင်နေ၏။

ညာဘက်မှလူသည် ပိန်ပိန်နီသွယ်သွယ်ရှိသောအဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထိုအဘိုးအိုသည် ဆံပင်များဖြူဖွေးပြီး သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ သိမ်းငှက်များကဲ့သို့စူးရှတောက်ပနေ၏။ အလယ်မှာရှိသောလူသည် ပုံသဏ္ဍာန်အထူးဆန်းဆုံးဖြစ်၏။ သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသောအင်္ကျီမှာ ရောင်စုံပိတ်စများဖြင့်ဖာထေးထား၏။

သူ၏ဆံပင်များမှာ ကြမ်းတမ်း၍ထောင်နေ၏။ သူ၏ဘယ်ဘက်လက်တစ်ဖက်မှာ တံတောင်ဆစ်အထိဖြတ်နေ၏။ သူ၏ဘယ်ဘက်ခြေထောက်မှာလည်း မရှိတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ဘယ်ဘက်တွင် နက်ပြောင်သောချိုင်းထောက်တစ်ခုဖြင့်ထောက်ထားလေသည်။

ဈေးအိမ်နီးက ထိုလူသုံးယောက်အား အကဲခတ်၍သေချာစွာကြည့်နေ၏။ သူမသည် စာပေဘီလူးနှင့်အလောင်းအစားဘီလူးတို့ကိုတွေ့ဆုံပြီးဖြစ်ရာ ယခုတွေ့ရသောဗေဒင်ဆရာနှင့်တူသူသည် ဗေဒင်ဘီလူးဖြစ်ရမည်ဟုမှတ်ချက်ချနိုင်ခဲ့ပေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်... အင်္ဂါမစုံ အဖာအထေးအင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသောသူမှာ ဘီလူးလေးယောက်အနက် သိုင်းပညာအတော်ဆုံးဖြစ်သည့်သိုင်းဘီလူးများဖြစ်နေသည်လော။

ယန့်ကျင်းလိန်ကမူ ညာဘက်မှလျှောက်လာသော ကိုယ်ခန္ဓာသေးသွယ်သည့်အဘိုးအိုအားအကဲခတ်ကြည့်နေ၏။ ယင်းအဘိုးအိုသည် မိမိ၏ဖခင်အားလုပ်ကြံသူများအနက် အဓိကခေါင်းဆောင်ပုယန်းချိုဖြစ်နေမည်လောဟုတွေးနေမိ၏။ ယင်းသို့တွေးတောနေစဉ်မှာပင် ထိုလူသုံးယောက်သည် ဧည့်သည်များရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ ဝမ်းချင်းချင်းက ပြုံး၍မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

“ဧည့်သည်တော်တွေရှိတုန်း ကျုပ်မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်” သူသည် ရှေးဦးစွာပိန်ပိန်နီသွယ်သွယ်ရှိသောအဘိုးအိုအား မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“သူနာမည်ကိုတော့ အားလုံးက ကြားဖူးပါလိမ့်မယ်... ဖိုမအတွင်းအားရှင်ပုယန်းချိုပါ”

ပုယန်းချိုက ဧည့်သည်များကိုလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍...

“ကျုပ်ပုယန်းချီပါ”

ဝမ်းချင်းချင်းကရှင်းပြလိုက်သည်။

“အခု ပုယန်းချီဟာ ကုန်းစွန်းတရားရဲ့ညာလက်ရုံးတစ်ဆူ ဖြစ်နေပါတယ်ခင်ဗျား”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ထိုအဘိုးအိုမှာ ပုယန်းချီဖြစ်ကြောင်း ကြားသိလိုက်ရသည်အခါ အံတင်းတင်းကြိတ်၍ကြည့်လိုက်သည်။ သူ ခံစားလုံးအစုံသည် မီးတောက်မီးလျှံထွက်လာသည့်ပမာနီရဲ့၍နေ ခန်း ထိုစဉ် ယန့်ကျင်းလိန်အနီးတွင်ရပ်နေသော ပေါင်တုယင်က ယန့် ကျင်းလိန်အားတစ်ချက်ကြည့်ကာ....

“ဪ... ရန်သူနှစ်ယောက်မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီမှာ လာဆိုကြ တာကိုး ပွဲကြီးပွဲကောင်းတော့ကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

သူသည် အသံတိုးတိုးဖြင့်တစ်ယောက်တည်း ပြောနေသော် လည်း ယန့်ကျင်းလိန်ကကြားသွားသည်။ မိမိနှင့်ပုယန်းချီတို့ ရန်ငြိုးရှိ သည်ကို ပေါင်တုယင်ကသိရှိနေသည်မှာ အံ့ဩစရာဖြစ်ပေသည်။ ထို စဉ် စွေအိမိန်းက သူ့အနားသို့ကပ်၍အသံတိုးတိုးဖြင့်....

“ရှင့်ရန်သူတော့ရောက်လာပြီ... အိမ်ရှင်က သူ့ကိုစားပွဲမှာ ထိုင်ခိုင်းမှာပဲ။ ဒေါသကိုထိန်းထားပါ။ အခြေအနေကြည့်ပြီးမှ လှုပ်ရှား တာပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ဒေါသထွက်နေသောမျက်နှာတွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် သောအပြုံးယှက်သန်းလာသည်။ သူ၏ဟန်မူရာပြောင်းလဲမှုကို ပေါင် တုယင်သာမက ယို့ပေရင်းကပင် တွေ့မြင်သတိပြုမိသွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝမ်းချင်းချင်းက ထပ်မံမိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပြန် သည်။

“သူကတော့ဗေဒင်ဘီလူးစင်းချူရပါ”

ဗေဒင်ဘီလူးသည် အလွန်ကျော်ကြားနေသဖြင့် ဧည့်သည် များ၏မျက်လုံးအစုံသည် သူထံသို့စုရုံးရောက်ရှိသွားကြသည်။ ဝမ်း ချင်းချင်းက အင်္ဂါမစုံသောလူအားမိတ်ဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ကျမ်းထိုက်ယောင်ပါ... သိုင်းဘီလူးဖြစ် ပါတယ်”

အားလုံးသောဧည့်သည်များသည် သိုင်းဘီလူးအမည်ကို ကြားဖူးခဲ့ကြသည်။ ယခုကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်ရသောအခါ သိုင်းဘီလူး ဆိုသောသူမှာ ကိုယ်လက်အင်္ဂါမစုံသောချိုင်းထောက်နှင့်လူဖြစ်နေ သည်ကိုတွေ့ရသောအခါ အံ့ဩသွားကြလေသည်။

ဝမ်းချင်းချင်းက ဧည့်သည်များကို မိတ်ဆက်ပေးပြီးသည့် နောက် သူတို့သုံးယောက်အား ယို့ပေရင်းကပထမတန်းစားပွဲသို့ ဖိတ် ခေါ်သွားလေသည်။ ဝူစီကျန်းသည် ပုယန်းချီအားတွေ့မြင်သောအခါ ရယ်မောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ၆၃ နယ်ခေါင်းဆောင်ရာထူးကိုစွန့်ပစ်ပြီး ကုန်းစွန်းတော့ဆီသွားပြီးမှီခိုတာဟာ အလံတစ်ရာတောင်ကြားကိစ္စ နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကလဲ့စားချေမှာကိုကြောက်လို့နဲ့တူတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ပုယန်းချီသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ဝူစီကျန်း အားကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား စကားကြည့်ပြောပါ”

သူသည် ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် စားပွဲပေါ်မှဖန်ခွက်ကို တင်ကျပ်စွာကိုင်ဆုပ်လိုက်ရာ အပိုင်းအပိုင်းအစစကွဲသွားလေသည်။ ဗေဒင်ဘီလူးစင်းချူရှ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

သူသည် အိတ်ထဲမှကြေးပြားသုံးပြားကိုထုတ်ယူပြီး စားပွဲ ပေါ်ပစ်ချလိုက်သည်။ သိုင်းဘီလူးကျမ်းထိုက်ယောင်ကရယ်ကာ...

“ခင်ဗျားကလဲဗျာ... နေရာတကာ ဗေဒင်ချည်းပဲတွက်နေ တော့တာပဲ”

သူသည် စားပွဲပေါ်မှကြေးပြားကို....

တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အရက်ခွက်ကွဲသွားတဲ့အတွက် ပုယန်းချီရဲ့ ကံကြမ္မာကို တွက်ချက်ပေးစမ်းပါဦး”

စင်းချူရှသည် ကြေးပြားကိုသေချာကြည့်ပြီး...

ပုယန်းချီကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ဗေဒင်ရဲ့ ရှေ့ပြေးလက္ခဏာအတိုင်း ကျုပ်ကအမှန်အတိုင်း ပြောရင် စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ”

ပုယန်းချီကရယ်မောလိုက်သည်။

“ပြောပါဗျာ... ကျုပ်မှာဘာမှကြောက်စရာမရှိပါဘူး”

စင်းချူရှကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်မြင်တဲ့အတိုင်းပြောရရင် ခင်ဗျား ဒီနေ့သွေးထွက်သံ ယိုဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျ”

ပုယန်းချီသည် စင်းချူရှ၏ဗေဒင်ပညာကို ကောင်းစွာယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့်... စင်းချူရှစကားကိုကြားလိုက်ရသည့်အခါ ကျောချမ်းသွားလေသည်။ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဧည့်သည်များကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်၏။ ထိုလူအုပ်ထဲ၌ အိုကူရွက်နှင့်နန်းကုန်းရွ ကိုမတွေ့ရသဖြင့် အနည်းငယ်စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်မှာ စင်းချူရှ၏ဗေဒင်ပညာကိုအံ့ဩ၍မဆုံး အောင်ဖြစ်နေ၏။ ထိုအချိန်တွင်... စင်းချူရှသည် ပုယန်းချီ၏ပန်းကို အသာအယာပုတ်လိုက်ပြီး...

“သိပ်လဲစိုးရိမ်မနေပါနဲ့... ဗေဒင်ကဖော်ပြတဲ့လက္ခဏာအရ ခင်ဗျားသွေးထွက်သံယိုဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ ကယ်မဲ့သူပေါ်လာတဲ့အတွက် အ သက်တော့ချမ်းသာရာရပါလိမ့်မယ်”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ...”

ပုယန်းချိုကရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့မေဒင်ပညာကို ကျုပ်ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သွေးအိုင်ထဲက ရုန်းကန်ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတာချည်းပါ၊ ဒါကြောင့် သွေးထွက်သံယိုကြူရမယ်ဆိုတာရိုးနေပါပြီ”

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဧည့်သည်အားလုံးကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကြွရောက်လာကြတဲ့ဧည့်သည်ထဲက ကျုပ်နဲ့မပြေလည်တဲ့ သူရှိရင် အချိန်မရွေးထွက်ခဲ့ပါဗျာ”

ပုယန်းချိုကပြောရင်း သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝူစီကျန်းအား နှိတ်ကြည့်လိုက်၏။

သူသည် စိန်ခေါ်သောအပြုံးဖြင့်ပြုံးနေ၏။

ဝူစီကျန်းကလည်း နှယ်နှယ်ရရမဟုတ်ပါ။ တစ်ချိန်က ၆၃ နယ်၏ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော့။

ထို့ကြောင့်... ပုယန်းချိုစိန်ခေါ်သည်ကိုခံပြင်းလာသည်။

သူသည် ယို့ပေရင်းအားလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍....

“ကျုပ်နဲ့ပုယန်းချို တစ်ချိန်ကမပြေလည်မှုတွေနည်းနည်းရှိပူးတယ်၊ ဒါကြောင့်... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ပေးပါလို့ ပြောပါရစေခင်ဗျာ”

ယို့ပေရင်းကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရပါတယ်... ကျွန်မတို့ရဲ့အစည်းအဝေးမှာလဲ တက်ရောက်လာတဲ့ဧည့်သည်တွေဟာ အချင်းချင်းမပြေမလည်တာရှိခဲ့ရင် ဖြေရှင်းနိုင်တယ်လို့ခွင့်ပြုထားပါတယ်”

သူမကပြောပြီးသည်နှင့်... လက်အောက်ငယ်သားများကို စားပွဲများဖယ်ရှားခိုင်းလိုက်၏။ ပုယန်းချိုကမြေကွက်လပ်ရှိရာသို့ ရှေ့ဆုံးမှလျှောက်သွားသည်။ ဝူစီကျန်းကနောက်မှလိုက်သွားလေသည်။

xxxx

ခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက်

ဝူစီကျန်းသည် ယခင်က ၆၃ နယ်၏ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ပုယန်းချိုကလည်း ၆၃ နယ်၏နောက်ဆုံးခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခေါင်းဆောင်နေရာလှရင်း...

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရန်ငြိုးထားခဲ့ကြသည်။

ယခု သူတို့သည် မရှောင်လင့်ဘဲ ဤနေရာတွင်လာရောက်ဆုံတွေ့ကြသဖြင့် အနာဟောင်းကိုသတိရလာပြီးယှဉ်ပြိုင်ရန်အသင့်ပြင်လာကြခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

ဧည့်သည်များသည်လည်း... ၆၃ နယ်၏ခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက်ယှဉ်ပြိုင်ကြမည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာဝိုင်းရံကြည့်ရှုနေကြ၏။ ပုယန်းချိုက မြေကွက်လပ်အလယ်တွင်ရပ်တန့်သည်။ ဝူစီကျန်းလည်း သူနှင့်မျက်နှာဆိုင်ကာရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်... ပေါင်တုယင်က ရုတ်တရက် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး

ကာ...

“ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးစလုံးဟာ ၆၃ နယ်ရဲ့ခေါင်းဆောင်တွေဖြစ်ကြတဲ့အတွက် သိုင်းပညာကတော့ သူများထက်ထူးချွန်မှာ အသေအချာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ပွဲကြီးပွဲကောင်းကြည့်ကြရတော့မှာပါ”

ပုယန်းချို သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာပေါင်တုရင်... ဘေးထိုင်ပြီးဘုမပြောနဲ့၊ ဝါသနာပါရင်တော်ကြာဝင်ပြီးယှဉ်ပြိုင်နိုင်တယ်”

ဝူစီကျန်းမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားကြီးကနယ်ခြားရောက်ပြီး ညာလက်ရုံးဖြစ်သွားတာနဲ့ ဘဝင်မြင့်သွားတော့တာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်လိုမိတ်ဆွေဟောင်းကိုတော့အထင်သေးတဲ့စကားမပြောပါနဲ့ဗျာ”

ပုယန်းချို မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး...

“ကဲ... အချိန်ကုန်တယ်၊ ဘယ်လိုယှဉ်ပြိုင်ချင်သလဲပြောပါ”

ဝူစီကျန်းက ဆူပွက်နေသောဆီအိုးကိုညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“ခုနတုန်းက အိမ်ရှင်တွေ ဟောဒီ ဆီအိုးနဲ့ပညာပြသွားကြတယ်၊ တို့လဲ ဒီဆီအိုးနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ကြရင်မကောင်းဘူးလား”

ပုယန်းချိုသည်... ဆူပွက်နေသောဆီအိုးကိုကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘာလဲ... ဒီဆီအိုးထဲကိုဆင်းကြရမယ်ဟုတ်လား”

ဝူစီကျန်း ခေါင်းခါယမ်းရင်းရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဟာ လက်နှစ်ဖက်သွေးစွန်းကြတဲ့သူတွေ ဖြစ်ပေမဲ့ ဒီနေရာဟာ ငရဲပြည်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဆီအိုးထဲဆင်း စရာမလိုပါဘူး။”

ပုယန်းချိုမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုယှဉ်ပြိုင်မလဲပြောပါ”

ပူစီကျန်းကရယ်မောရာမှရပ်တန့်ကာ...

“ဆီအိုးကိုအလယ်မှာထားပြီး... ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက်ယှဉ်မယ်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ”

ပုယန်းချိုခေါင်းညိတ်သည်။

“စိန်လိုက်လေ”

ပူစီကျန်းဘာစချိုက်ရယ်ပြီး သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ချက်လှုပ် ရှားလိုက်၏။ သူ၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် ဆီအိုးနှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ရောက်ရှိသွားပြီးဖြစ်နေပေသည်။

ပုယန်းချိုမဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ပညာတိုးတက်လာတာကိုး”

သူလည်း ပြောရင်း ဆီအိုးနှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဆီအိုးနှုတ်ခမ်းပေါ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်တန့် လျက်ရှိနေကြပြီဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သိုင်းဘီလူးကျမ်းထိုက်ယောင်က ပုယန်းချို အနီးသို့မသိမသာချဉ်းကပ်သွားသည်။ အကြောင်းမှာ ဗေဒင်ဘီလူးက ပုယန်းချိုမှာသွေးထွက်သံယိုမှုရှိနိုင်ကြောင်း ဟောကိန်းထုတ်ထားသဖြင့်အရေးကြီးလျှင်ကူညီရန်အသင့်ပြင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင် ယိုပေရင်းကကျမ်းထိုက်ယောင်၏ရှည်ရှယ်ချက်ကိုသတိပြုမိသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ စွေအိမ်နန်းမှာမူ ပုယန်းချိုတို့၏ယှဉ်ပြိုင်မှုကို လုံးဝဂရုစိုက်ခြင်းမပြုပါ။

သူမသည် စီချူမန်းရောက်မလာသေးသည့်အတွက် မျှော်ကြည့်နေ၏။ ယန်ကျင်းလိန်သည် အခြေအနေကြည့်ကာ ပုယန်းချိုကို တိုက်ခိုက်ရန်အသင့်ပြင်ထားသည်။

ဗေဒင်ဘီလူး ဟောကိန်းထုတ်ထားချက်အရ ပုယန်းချိုအား ကြားဝင်ကူမည့်သူရောက်ရှိလာမည်ဟု အဆိုရှိထားသည်မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့် သူသည်ကယ်တင်သူရောက်မလာမီ ပုယန်းချိုအား အသေသတ်လိုက်ရန် အသင့်စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ပူစီကျန်း စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီဖြစ်၏။ ပုယန်းဆိုကလည်း
ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အလွန်သတိ
ကြီးစွာဖြင့်တိုက်ခိုက်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ ယင်းကဲ့သို့တိုက်ခိုက်ခြင်းမှာ
မြေပြင်ပေါ်၌တိုက်ခိုက်နေခြင်းနှင့်လုံးဝမတူပါ။ အလွန်အန္တရာယ်များ
သောတိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

အကြောင်းမှာ အခြားနေရာ၌တိုက်ခိုက်ခြင်းသည် တစ်ဖက်
လူ၏တိုက်ခိုက်ခြင်းကိုရှောင်တိမ်းနိုင်သည်။

ယခုမှာမူ ဆီအိုး၏ပိုက်နှုတ်ခမ်းပေါ်၌တိုက်ခိုက်နေရသော
ကြောင့် သူတို့၏ခြေထောက်များသည် ခြစ်ခြစ်ပူသောဒဏ်ကိုခံနေရ
သည်။ ဆူပွက်နေသောဆီ၏အပူရှိန်ကိုလည်းတောင့်ခံနေရသည်။
တစ်ချက်မှာသွားလျှင် ဆီအိုးထဲသို့ထိုးကျသွားမည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့်... သူတို့နှစ်ယောက်သည် အနည်းငယ်မျှမမှာစိတ်
ကြာဘဲ သတိကြီးစွာဖြင့်တိုက်ခိုက်နေကြရလေသည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏

ဒုတိယပိုင်းဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်

တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အတွက်အတ္ထုပ္ပတ္တိအရာအာ

ဒုတိယပိုင်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၄၀၉၂၀
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၉၅၀၉၂၀

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
စာနံဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဦးကျော်ဟင်း၊ (ယုံကြည်ချက် စာပေ)
အမှတ် ၁၁၁၊ ၃၃ လမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးသော်လွင်မြင့်၊ (စန္ဒကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉ (H)၊ နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်ထွန်း၊ (ပုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
ဝိုလ်ထစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အသိမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- နိုင်ငံ့သည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ဇိုက်မျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်ရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ဆီအိုးပေါ်ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း

ပုယန်ချိုနှင့်ပူစီကျန်းတို့သည် လွန်ခဲ့သောနှစ် ၂၀-က တစ်ကြိမ်တိုက်ခိုက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့သည် သိုင်းကွက် ၄၀၀ အထိ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သော်လည်း အရှုံးအနိုင်မရှိဘဲဖြစ်နေခဲ့၏။ နောက်ဆုံး ပုယန်းချိုကစကားစစ်ထိုးသောကြောင့် ပူစီကျန်း ခံပြင်းဒေါသထွက်ကာ အကွက်မှား၍ရှုံးနိုင်ခဲ့ဖူး၏။

ထို့ကြောင့်... ပုယန်းချိုသည် ပူစီကျန်းကိုအထင်မသေးဝံ့ဘဲ သတိကြီးစွာဖြင့်ရင်ဆိုင်နေရသည်။

ပူစီကျန်းမှာမူ တစ်ချိန်တုန်းကရှုံးနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ယခု တစ်ကြိမ် သူသည် ပုယန်းချိုအား ဆီအိုးထဲရိုက်ချရန်သန္တစောနေလေ၏။ သူ၏တိုက်ခိုက်မှုသည် တစ်ကွက်ထက်တစ်ကွက်ပြင်းထန်လာသည်။ ပုယန်းချိုလည်း မတတ်နိုင်တော့ပါ။

သူသည် အတွင်းအားကိုစုစည်း၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့သည် သိုင်းကွက် ၁၀ ကွက်မျှယှဉ်ပြိုင်လာသောအခါ ပုယန်းချိုသည် ဤအတိုင်းယှဉ်ပြိုင်သွားပါက မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ပရိယာယ်သုံးလိုက်သည်။ သူသည် ဝူစီကျန်းတိုက်ခိုက်လာသောသိုင်း ကွက်တစ်ကွက်ကိုရှောင်တိမ်းလိုက်ရာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်ယိမ်းယိုင် သွား၏။ ဝူစီကျန်း ဝမ်းသာသွားသည်။

သူသည် ဆန္ဒစောပြီး ပုယန်းချိုအားဆီအိုးထဲသို့ဆွဲချရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ပုယန်းချိုသည် မိမိ၏ပရိယာယ်ထဲသို့ ဝူစီကျန်းတိုက် ဝင်ကျရောက်လာသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပြိုင်တူတန်းထုတ်လိုက်လေ၏။

ဝူစီကျန်းသည် ပုယန်းချို၏အကြံကိုသိလိုက်သည်။ သို့သော် နောက်ကျသွားချေပြီ။ သူသည် အတတ်နိုင်ဆုံးရှောင်တိမ်းလိုက်လေ သည်။ ပုယန်းချို၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်သည် သူ၏ပခုံးကိုထိမှန်သွား၏။

“ဝုန်း...”

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဒယ်အိုးထဲသို့ကျသွားသည်။ ထိုအချိန် တွင် ပုယန်းချိုကဒယ်အိုးထဲသို့ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။ သူ၏စိတ်ထဲ တွင် ဝူစီကျန်း ဒယ်အိုးထဲထိုးကျသွားသည်ဟုထင်လိုက်၏။ သို့သော် ထိုတဒဂ်အချိန်အတွင်း လူရိပ်နှစ်ခုသည် လျှပ်တစ်ပြက်ဝင်ရောက်လာ လေသည်။

တစ်ယောက်က အိမ်ရှင်ယို့ပေရင်းဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက် နာ သိုင်းဘီလူးကျမ်းထိုက်ယောင်ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်က ဝူစီကျန်းကိုကယ်တင်ရန်ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်က ပုယန်းချိုအတွက်စိုးရိမ်သဖြင့် ပြေးလွှားဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ယန်ကျင်းလိန်သည် ယို့ပေရင်း၏လှုပ်ရှားမှုကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသော အခါထိတ်လန့်အံ့ဩသွားသည်။ အကြောင်းမှာ ယို့ပေရင်း၏ကိုယ် ဖော့ပညာသည် ကိုယ်ဖော့ပညာရပ်တွင် အဆင့်မြင့်ဆုံး လေပေါ်ပျံဝဲ ကိုယ်ဖော့ပညာဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကျမ်းထိုက်ယောင်က ပုယန်းချိုအား စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲဗျ”

ပုယန်းချို ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာပြုံးလိုက်၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ကျုပ်က ပရိယာယ်ဆင်လိုက်လို့ပါ”

သူသည် ဝူစီကျန်း၏အခြေအနေကိုကြည့်လိုက်သောအခါ ယို့ပေရင်းကအချိန်မီကယ်တင်လိုက်သည်ကိုတွေ့ရ၏။

ပုယန်းချိုမကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။ ဝူစီကျန်းက သူ၏မျက်လုံး တစ်ဖက်ဖြင့် ရှုံ့မှန်းစွာကြည့်လိုက်ပြီး--

“နှစ်ပေါင်း ၂၀-ကျော်ခဲ့ပြီ၊ ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာ တိုးတက် မှုမရှိပေမဲ့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုကတော့ပိုလာတယ်ဗျ”

ပုယန်းချို မှဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားမကျေနပ်ရင် ထပ်ယှဉ်ရုံပေါ့”

ပူစီကျန်းကတိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ... ဒီတစ်ခါ သူသေကိုယ်သေယှဉ်ပြိုင်မယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် ယန်ကျင်းလိန်က ပူစီကျန်းထံသို့လျှောက်လာလေသည်။

“အဘ... ခဏနားပါ... ကျုပ်သူနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ချင်လို့ပါ”

ပူစီကျန်းကကြည့်လိုက်၏။ ယန်ကျင်းလိန်မှာ နန်းကုန်းစွမ်းအိမ်ကိုမီးဝင်၍သည့်အကြောင်းသိထားသဖြင့် အလွန်အဆင့်မြင့်သော သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟုယုံကြည်လေ၏။ ထို့ကြောင့်

“ကောင်းပြီလေ... ဒီလူတော်တော်ဉာဏ်များတယ်... မင်းသတိထားရလိမ့်မယ်”

ယန်ကျင်းလိန်က ပုယန်းချိုအားစူးရှစွာစိုက်ကြည့်ကာ...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... ဉာဏ်များချင်သလောက် များစမ်းပါစေ သူအသေဆိုးနဲ့သေစေရမယ်”

ပုယန်းချိုက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ယန်ကျင်းလိန်”

ပုယန်းချိုရှင်ထိတ်သွား၏။

“ယန်ကျင်းလိန်ဟုတ်လား”

ယန်ကျင်းလိန်ကအေးစက်စွာဖြင့်...

“ဒီနာမည်ကိုခင်ဗျားမှတ်မိရင် လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅-နှစ်လောက်က အလံတစ်ရာတောင်ကြားရဲ့ကိစ္စကိုမှတ်မိဦးမှာပေါ့နော်”

ပုယန်းချို နားလည်လိုက်၏။ ယခုရင်ဆိုင်နေရသော ယန်ကျင်းလိန်သည် လွန်ခဲ့သောဆယ့်ငါးနှစ်က မိမိလူစုတိုက်ခိုက်ခဲ့သော ယန်ရှောင်ထင်း၏သားဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်းသိရှိလိုက်၏။

သူသည် ယန်ကျင်းလိန်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ ယန်ကျင်းလိန်သည် အသက်ငယ်ရွယ်သော်လည်း သိုင်းပညာအလွန်အဆင့်မြင့်ကြောင်း သူ၏စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးများတွင် ပေါ်လွင်နေသည်မဟုတ်ပါလော။

သူသည် ဗေဒင်ဘီလူးဟောက်နန်းကို တစ်ဆက်တည်းသတိရလာ၏။ သူသည် ယင်းသို့သတိရလာသည်နှင့် ကျောချင်းသွားလေသည်။ သို့သော် မိမိနှင့်အတူ သိုင်းဘီလူးကျမ်းထိုက်ယောင်နှင့် ဗေဒင်ဘီလူးစင်းချူရှုတို့ရှိနေသည်ကိုတွေးမိလိုက်သဖြင့် လှုပ်ရှားသော စိတ်နှလုံးသည် တည်ငြိမ်သွား၏။

“ဟား... ဟား... ဟား”

သူသည် အားရပါးရရယ်မောလိုက်သည်။

“မဆန်းပါဘူး... သွေးကြွေးကို သွေးနဲ့ပြန်ဆပ်ရမှာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ မင်းမှာအရည်အချင်းရှိမရှိဆိုတာစဉ်းစားပါဦး”

ယန့်ကျင်းလိန်က ဆီအိုးကိုညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်သိရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အိုးထဲခုန်ချလိုက်ပါ”

ပုယန်းခိုက ရယ်မောလိုက်၏။

“ငါပြောပြီးသားပဲ... မင်းမှာအရည်အချင်းရှိသလား”

ယန့်ကျင်းလိန် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ... ကျုပ်ရဲ့ ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားပညာကိုပြသလိုက်ရမှာပေါ့”

ပုယန်းခိုရယ်မောလိုက်၏။

“ဘယ်သူ ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ပြောပြီး စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ယန့်ကျင်းလိန်က

ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ သိုင်းကွက်သုံးကွက်ယှဉ်ပြိုင်ပြီးဖြစ်သွားသည်။

အရုံးအနိုင်မရှိဘဲလက်ညှိနေ၏။ ယန့်ကျင်းလိန်က အသက်ငယ်ရွယ်ပြီး ခွန်အားပြည့်ပြုံးသည်။ ဤသည်မှာ သူ၏သာလွန်သော အချက်ဖြစ်သည်။ ပုယန်းခိုက အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သည်။ ဉာဏ်များသည်။

ထို့ကြောင့်... သူတို့သည် သိုင်းကွက် ၃၀ ခန့်အထိယှဉ်ပြိုင်လာသည့်တိုင်အောင် မည်သူကမျှအသာစီးမရဘဲဖြစ်နေ၏။

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ပုယန်းခိုအား လက်တွေ့ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ မိမိထင်ထားသလောက်ခရီးမပေါက်ဘဲဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။ ပုယန်းခိုမှာ သူ၏သိုင်းပညာရပ်များကို အစွမ်းကုန်အသုံးပြု၍တိုက်ခိုက်လိုက်သော်လည်း အနိုင်မရသဖြင့် အနည်းငယ်စိုးရိမ်ပူပန်လာလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူနှင့်အတူပါလာသောသိုင်းဘီလူး ကျမ်းထိုက်ယောင်အားဝင်ရောက်ကူညီပေးရန် အချက်ပြလိုက်လေသည်။

သို့သော် သိုင်းဘီလူးကျမ်းထိုက်ယောင်မှာ ပုယန်းခိုအချက်ပြသည်ကိုမသိရှိသည့်အလား အကူအညီမပေးဘဲရပ်မြဲရပ်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ယန့်ကျင်းလိန်သည် သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ခြင်းဖြင့်အနိုင်ရလိမ့်မည်မဟုတ်ဟုယုံကြည်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ရွှေရောင်စားကလေးခုနစ်လက်ကို ထုတ်ယူပြီး ပုယန်းခိုထံသို့ပစ်လွှတ်လိုက်လေသည်။ ဤပညာသည် အိုကုရွက်၏လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားသော ပညာရပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားကို ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းရှိသူ လက်ရှိသိုင်းလောက၌တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမပေါ်သေးပါ။

ပုယန်းခို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ ကမန်းကတန်းနောက်သို့ခုန်ပျံဆုတ်ခွာသွားလေသည်။ သို့သော် ယန့်ကျင်းလိန်က တကယ်ပစ်လွှတ်လိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။

သူသည် ဓားခုနစ်လက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပြီး ရယ်မော
၍ပြောလိုက်၏။

“ဒီလောက်လဲမကြောက်ပါနဲ့... ကျုပ်အသုံးမပြုသေးပါဘူး”
သူသည် မှဲပြုံးပြုံး၍စကားဆက်လိုက်သည်။

“ပရိသတ်အများရှေ့မှာ ကျုပ်ရဲ့ဓားခုနစ်လက်က ခင်ဗျား
ကိုယ်ခန္ဓာပေါ် တိုက်ခိုက်မယ့်နေရာကို အတိအလင်းပြောပြပါ့မယ်
ခင်ဗျားရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်ပေတော့”

ပုယန်းချို၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။
ယန့်ကျင်းလိန်ကပြုံး၍စကားဆက်လိုက်သည်။

“သေရာနားထောင်ပါ... ကျုပ်ရဲ့ဓားခုနစ်လက်က ခင်ဗျား
ခေါင်းတည့်တည့်မှာတစ်လက်... လက်နှစ်ဖက်မှာနှစ်လက်... ရင်ဝမှာ
တစ်လက်... ဝမ်းဗိုက်မှာတစ်လက်... ခြေထောက်မှာနှစ်လက် ဝမ်း
လွတ်လိုက်ပါ့မယ်... ကြိုးစားပြီးရှောင်ပေတော့”

ဧည့်သည်တော်များသည် အိုကူရွက်၏ခုနစ်စဉ်ကြယ်စား
အလွန်ထက်မြက်သည်ကိုကြားဖူးကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် အ
ခွင့်ရတုန်း ထိုပညာရပ်များကို သူထက်ငါလှ၍ ရှေ့တိုးပြီးကြည့်ကြ
လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်... သိုင်းဘီလူးကျမ်းထိုက်ယောင် သံမဏိချိုင်း
ထောက်ကိုထောက်ကာ ပုယန်းချိုရှေ့တွင်ရပ်တန့်လိုက်၏။

“ကဲ... ယန့်ကျင်းလိန် မင်းရဲ့ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားရဲ့အစွမ်းကို
ငါနားလည်ချင်လို့... ငါ့ကိုအလျင်ဆုံးပစ်ပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်က သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ပုယန်းချိုကို အကာအကွယ်ပေးမယ်ဆိုတာ
ကျုပ်သိပြီးပါပြီ၊ ရပါတယ်... ခင်ဗျားနဲ့ပေဒင်ဘီလူးပါ အတူလာကြ
ပါ... ကျုပ်က တစ်ယောက်တည်းပဲယှဉ်ပါ့မယ်”

ကျမ်းထိုက်ယောင် ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းက အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့မာနထောင်လွှားလွန်း
အားကြီးတယ်... တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

သူသည် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
ထိုစဉ်မှာပင်...

ယို့ပေရင်းက သူတို့ကြားထဲသို့လျှောက်လာလေသည်။

သူမသည် ယန့်ကျင်းလိန်အား ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ရှင်နဲ့ပုယန်းချို ရှင်းစရာရှိရင်ရှင်းပါ... ဒီက ဧည့်သည်တော်
ကြီး ကျမ်းထိုက်ယောင်ကိုတော့ ကျွန်မရင်ဆိုင်ပါ့မယ်”

ပုယန်းချိုက ယို့ပေရင်းအားကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျမ်းထိုက်ယောင်ကို ဘယ်လိုယှဉ်ချင်သလဲ”

ယို့ပေရင်းသည် ခြေလက်အင်္ဂါမစုံသော ကျမ်းထိုက်ယောင်
ကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မအနေနဲ့သိုင်းကွက်ချင်းမယှဉ်ဘဲ အတွင်းအားချင်း ယှဉ်ပြိုင်ရင် လုံလောက်ပြီလို့ထင်ပါတယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ကျမ်းထိုက်ယောင်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ... အိမ်ရှင်က ဒီလောက်စိတ်ဝင်စားနေရင်လဲ ကျုပ်ကလက်ခံရမှာပေါ့”

ထိုစဉ် စင်းချူရှု ရှေ့သို့လျှောက်လာသည်။

သူသည် ယန့်ကျင်းလိန်အား ပြုံး၍ကြည့်ကာ...

“ပုယန်းချိုဟာ ကျုပ်ကခေါ်လာတဲ့စည်သည်ပါ... ဒါကြောင့် သူ့ကိုယ်စား ကျုပ်ယှဉ်ပါ့မယ်”

ထိုစဉ် စွေအိဖိန်းက စင်းချူရှုထံသို့လျှောက်လာပြီး...

“ရှင်အနေနဲ့ ပုယန်းချိုအတွက် ကိုယ်စားပြုစရာမလိုပါဘူး ကျွန်မကိုသာ ဗေဒင်တွက်ပေးစမ်းပါရှင်”

စင်းချူရှုကမျက်မှောင်ကြုတ်၍ စွေအိဖိန်းအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ စွေအိဖိန်းမှာ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သိုင်းပညာမည့်မှန်းအကဲခတ်မိသည်။ စွေအိဖိန်းသည် အိတ်ထဲမှရွှေတုံးလေးတစ်တုံးကိုထုတ်ယူပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်လိုက်သည်။ သူမ၏လက်ဝါးသည်ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလာပြီး ရွှေတုံးလေးသည် ပျော့ပျောင်းလာကာရှည်မျောမျောဖြစ်သွား၏။

သူမသည် ထိုရွှေတုံးလေးကိုလှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဟောဒီမှာ ဗေဒင်တွက်တဲ့အခေပွေပါရှင်”

စင်းချူရှုကရွှေတုံးလေးကိုလှမ်းယူပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်လှမ်းလိုက်ရာ ရှည်မျောမျောရွှေတုံးလေးသည် အလုံးငယ်တစ်လုံးပြန်ဖြစ်သွားလေသည်။ သူသည် ရွှေတုံးလေးကို အိတ်ထဲသေချာစွာထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စွေအိဖိန်းအားပြုံး၍ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်ရဲ့ဗေဒင်ပညာက ဒါထက်မကရသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာမို့လျှော့ယူလိုက်ပါ့မယ်” သူသည် စွေအိဖိန်း၏မျက်နှာကို သေချာကြည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ပြုံးပြကာ...

“မိန်းကလေးအတွက် ဗေဒင်ဟောရမယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံးကတော့ မိန်းကလေးရဲ့ဗူးစာရှင်အပိုင်းကိုဟောဖို့ အရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် အိတ်ထဲမှကြေးပြားသုံးပြားကို ထုတ်ယူပြီး စားပွဲပေါ်သို့ပစ်ချလိုက်သည်။ ထိုကြေးပြားသုံးပြားသည် စားပွဲထဲသို့စိုက်ဝင်သွားလေသည်။ သူသည် ကြေးပြားကိုကြည့်လိုက်ပြီးမှ စွေအိဖိန်းအားပြုံးပြသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ဇာတာအရ ငယ်စဉ်ကတည်းက နှင်းတွေအမြဲပွဲလွှမ်းနေတဲ့ဒေသမှာ ကြီးပြင်းလာတာဖြစ်ရမယ်။ ကလေးမရဲ့ပတ်ဝန်း

ကျင်တစ်ခုလုံးမှာမိန်းကလေးတွေချည်းပဲရှိတယ်။ ယောက်ျားဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမရှိခဲ့ဘူး”

စင်းချူရှု၏ဟောကိန်းကိုကြားလိုက်ရသောအခါ စွေအိဖိန်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဗေဒင်ဘီလူးစင်းချူရှု၏ဟောကိန်းမှာ သွေးထွက်အောင်မှန်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် စင်းချူရှုအပေါ်ကြိတ်၍ခိုးကျူးမိလေသည်။
စင်းချူရှုကဆက်လက်ဟောလိုက်၏။

“ကလေးမရဲ့တစ်သက်တာမှာ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ယိုင်းပင်း ထောက်မကူညီမှု အများဆုံးရရှိထားပေမဲ့ အမျိုးသမီးကြောင့် ဘေးအန္တရာယ်တွေ့ကြုံရပါတယ်”

သူသည် မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်သွားပြီး...

“အင်း... အချက်တစ်ချက်ကိုတော့ ကျုပ်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဖို့မသင့်ဘူးထင်တယ်”

စွေအိဖိန်းသည် စင်းချူရှုဗေဒင်ပညာကို အလွန်ယုံကြည် သွားပြီဖြစ်သည်။ သူမကပြုံးလိုက်၏။

“ဟောပါရှင်... ကျွန်မအပြစ်မပြောပါဘူး”

စင်းချူရှုကပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီအချက်ကတော့ ကလေးမရဲ့အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက် နေပါတယ်”

စွေအိဖိန်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် ယှက်သွေးရောင်သန်းသွား လေသည်။ စင်းချူရှုကစကားဆက်လိုက်သည်။

“ကလေးမရဲ့အိမ်ထောင်ရေးဟာ... အကွေ့အကောက် အ ဆန့်အတား အင်မတန်များတယ်။ နောက်ဆုံး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော ရရင် အိမ်ထောင်ကျတာတောင်မှ အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ယောက်ျားနဲ့ပဲ ကျ နှိပ်ပါတယ်”

စွေအိဖိန်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲသွားလေသည်။ သူမ ဆည် အတွင်းအားကိုအသုံးပြုပြီး စားပွဲထဲစိုက်ဝင်နေသော ရွှေကြေး ငြားကိုနှိုက်ယူပြီး စင်းချူရှုလက်ထဲသို့ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ခုလိုဟောပေးတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်... နောက်ထပ် တစ်ခုဟောပေးပါဦးရှင်”

စင်းချူရှုခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပြောပါ”

“အခုယှဉ်ပြိုင်တဲ့ယှဉ်ပြိုင်ပွဲဟာ ဘယ်သူအနိုင်ရမယ်ဆိုတာ ညီချင်လို့ပါ”

စင်းချူရှုပြုံးလိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ... လက်ဆောင်အဖြစ်ဟောပေးပါ့မယ်”

သူသည် ရွှေပြားသုံးပြားကိုလက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ထဲထည့်၍ ခေါက်လိုက်သည်။

ထို့နောက်... စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်ရာ ရွှေကြေးပြားသုံး
ပြားသည် စားပွဲပေါ်သို့ညင်သာစွာစိုက်ဝင်သွားသည်။

သူရယ်မောလိုက်သည်။

“တွေ့လာ... ရွှေကြေးပြားသုံးပြားစလုံးဟာ တစ်ညီတည်း
ဖြစ်နေတယ်... ဒါကြောင့် ဒီနေ့ယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာဘယ်သူမှမရုံးနိုင်ပါဘူး”

သူတို့ ဗေဒင်ပညာဆွေးနွေးနေသည်ကို ပေါင်တုယင်အလွန်
စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ၎င်းတို့အနီးသို့လျှောက်
သွားလေသည်။

၀၀၀၀

မြင့်မြင့် ဝေဗ

ပုယန်းချိုအား နှစ်ဖက်
လှည့် တန်း ကမ္ဘာ

ကယ်တင်ရှင်

ယန်ကျင်းလိန်သည် ရွှေရောင်စားငယ်ခုနစ်လက်ကို လက်
နှစ်ဖက်ဖြင့်ကစားနေသည်။ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပုယန်းချိုအား
စိုက်ကြည့်နေ၏။ ပုယန်းချိုသည် ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားကွက်အကြောင်း
ဦး ကောင်းစွာသိထားသည်။

ထို့ကြောင့်... ယန်ကျင်းလိန်၏လက်နှစ်ဖက်ကို မျက်တောင်
ခတ်စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျမ်းထိုက်ယောင်နှင့်ယို့
ဆောင်းတို့ အတွင်းအားချင်းယှဉ်ပြိုင်ကြသည်။

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်းကုန်လွန်သွား၏။ ယန်ကျင်းလိန်
သည် ရွှေစားခုနစ်လက်အား အပေါ်မြှောက်၍ပြန်လည်ဖမ်းယူပြီး
ဆယ်မမြှောက်လိုက်သည်။ သို့သော် ပုယန်းချိုထံသို့ပစ်လွှတ်ခြင်းမပြု
သောအချိန်ဆွဲထားသည်။ ပုယန်းချိုက ရင်တမမဖြင့်စောင့်ဆိုင်းရင်း
အောက်ဆုံး ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်လာသည်။

“ဒီမှာ မင်းတို့ကိစ္စကိုရင်လဲရပ်လိုက်ပါ”

ထန်းကျင်းလီနီက စားများကိုမြှောက်ကစားနေရာမှ ရပ်တန့် လို့ကပ်သည်။ သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် အရိပ်အယောင်များပေါ်လွင်နေသည်။ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် မီး တောက်မီးလျှံများပမာ ပုယန်းချိုအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပုယန်းချို ရှောင်နိုင်ရင်ရှောင်ပေတော့”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ရွှေစားခုနစ်လက်သည် ပုယန်းချို ထံသို့ပစ်လွှင့်သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

ပေါင်တုယင်က စင်းချူရှအားပြုံးပြလိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ဗေဒင်ပညာကို ကျုပ်စိတ်ဝင်စားလာပြီဗျ”

စင်းချူရှကပြုံးလိုက်၏။

“စိတ်ဝင်စားရင်မေးနိုင်ပါတယ်... ကျုပ်အကြောင်းငွေမယူဘဲ

လက်ဆောင်အဖြစ်ဟောပေးပါမယ်”

ပေါင်တုယင်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်အကြောင်းကိုဟောစမ်းပါဗျာ”

စင်းချူရှခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နာမည်ပြောပါ”

“ပေါင်တုယင်ပါ”

စင်းချူရှက ရွှေပြားသုံးပြားကိုလက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ခေါက် ပြီး စားပွဲပေါ်ချလိုက်သည်။ သူသည် ရွှေကြေးပြားများကိုကြည့်ရင်း အံ့ဩစွာဖြင့် ပေါင်တုယင်အားမော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ပေါင်တုယင်ဆိုတာ ခင်ဗျားရဲ့နာမည်အစစ်မဟုတ်ဘူးထင် တယ်”

ပေါင်တုယင်က ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားသည်။

သူသည် ပြန်ပြောရန်ပါးစပ်ဟလိုက်ပြီးမှ ရုတ်တရက် သူ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားလေသည်။

“ခဏနေပါဦးဗျာ”

သူသည် အနီးရှိကုလားထိုင်တစ်လုံးရွေ့ယူပြီး ရိုက်ချိုးပစ် လိုက်၏။ ပြီးနောက်... ကုလားထိုင်အပိုင်းအစများကို ပုယန်းချိုထံသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။

၀၀၀၀

“ထောက်... ထောက်... ထောက်”

ဓားငယ်ခုနစ်လက်သည် ပေါင်တုယင်ပစ်လွှင့်လိုက်သော ကုလားထိုင်အစများသို့စိုက်ဝင်သွား၏။ သို့သော် ယန့်ကျင်းလိန် ပစ်လွှင့်လိုက်သောအင်အားမှာ ပြင်းထန်လွန်းလှသဖြင့် ဓားတစ်လက်သည် ကုလားထိုင်အပိုင်းအစကိုထိုးဖောက်ပြီး ပုယန်းချို၏ပခုံးကိုစိုက်ဝင်သွားလေသည်။ သွေးများချင်းချင်းနီသွားသည်။

ဤသည်မှာ စင်းချူရှု၏ဗေဒင်ဟောကိန်းနှင့်ကိုက်ညီသွားလေသည်။ စင်းချူရှု၏ဟောကိန်းမှာ ပုယန်းချိုအနေဖြင့်သွေးထွက်သံယိုမှုရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း ကယ်တင်ရှင်ထွက်ပေါ်လာ၍ အသက်အန္တရာယ်မှကင်းလွတ်သွားမည်ဟူ၍ဖြစ်ပေသည်။

၀၀၀၀

ယန့်ကျင်းလိန်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေ၏။ ဒေါသထွက်လွန်း၍လည်း မျက်လုံးအစုံသည်နီရဲနေ၏။ သူသည် မိမိ၏ကိစ္စ၌ဝင်စွပ်ခဲ့သောပေါင်တုယင်အားလှမ်းကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားရဲ့သိုင်းပညာကဘယ်ဆိုးလို့တုန်းဗျ... ကျေးဇူးပြုပြီးဆင်းခဲ့ပါ”

ပေါင်တုယင်ပြုံးလိုက်သည်။

“လာခဲ့ပါမယ်ဗျာ”

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စား

ရွှေရောင်သန်းနေသော ဓားငယ်ခုနစ်လက်သည် ပုယန်းချိုထံပစ်လွှင့်သွား၏။ ဓားတစ်လက်မှာ ပုယန်းချို၏နဖူးသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ပစ်လွှင့်သွားသည်။ ဓားနှစ်လက်က ပုယန်းချို၏လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်းကောင်း ဓားတစ်လက်က ဝမ်းဗိုက်။ တစ်လက်က ရင်ဝကျန်နှစ်လက်က ခြေထောက်နှစ်ဖက်သို့ပစ်လွှင့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ရွှေရောင်အလင်းတန်းများ ပစ်လွှင့်လာသဖြင့် ပုယန်းချို၏မျက်လုံးအစုံသည် ပစ်လွှင့်လာသောဓားငယ်များကို သံသံကွဲကွဲမမြင်တွေ့ရတော့ချေ။ အားလုံးသောလူများသည် ပုယန်းချိုမှာ ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားချက်ဖြင့် မုချအသက်ပျောက်ရတော့မည်ဟု ထင်မှတ်ထားလိုက်ကြပြီဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင်... ပေါင်တုယင်ပစ်လွှတ်လိုက်သော ကုလားထိုင်အပိုင်းအစများသည် ပုယန်းချိုအား အကာအကွယ်ပေးလိုက်သလိုဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော် သူသည် ယန်ကျင်းလိန်ထံမသွားတော့ဘဲ စင်းချူအားရယ်ရယ်မောမောပြောဆိုလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကျုပ်ကိုဗေဒင်မဟောခင် ခင်ဗျားအတွက်ကျုပ်ထံလက်ဆောင်တစ်ခုကြိုတင်လုပ်ပေးခဲ့တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ထံဗေဒင်ကြည့်ခက ကောင်မလေးထက်တော့တန်ဖိုးရှိပါတယ်နော်”

စင်းချူရှအံ့အားသင့်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုဘာများလက်ဆောင်ပေးခဲ့လို့လဲ”
ပေါင်တုယင်ကရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်သာ ကုလားထိုင်နဲ့ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေပုယန်းချိုတို့ ကယ်လိုက်ရင် ခင်ဗျားရဲ့ ဗေဒင်မှန်နိုင်ပါ့မလား”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ယန်ကျင်းလိန်ထံသို့လျှောက်သွားလေသည်။

၀၀၀၀

ဗေဒင်ဘီလူးစင်းချူရှတွေဝေသွား၏။

သူသည် ပေါင်တုယင်၏နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းထိယမ်းလိုက်လေသည်။

“သူ့လက္ခဏာမှာသေချာတွေ့တာက သူဟာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ ဘာဖြစ်လို့ များ နာမည်မကြီးရတာပါလိမ့်”

ထိုစဉ် သူ့အနားတွင်ရပ်နေသော စောရအဘိုးအိုက အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ခင်ဗျားရဲ့ ဗေဒင်မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ပေါင်တုယင်ဆိုတာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားတဲ့နန်းကုန်းရွာပါ။ သူက ရုပ်ဖျက်ပြီးနာမည်ပြောင်းထားတာဗျ”

စင်းချူရှ အံ့သြသွားသည်။

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ... သူ့ကို နန်းကုန်းရွာမှန်း ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

အဘိုးအိုကပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်နာမည်ကုဝမ်းပါ... ကျုပ် သူ့အိတ်ထဲက တံဆိပ်တုံးတစ်ခုနှိုက်ယူထားမိလို့ သူဟာ နန်းကုန်းရွာမှန်သိခဲ့ရတာပါ”

စွေအိဖိန်းသည် ထိုတံဆိပ်တုံးကိုလှမ်းယူ၍ သေချာကြည့်လိုက်သည်။ ထိုတံဆိပ်တုံးပေါ်တွင် နန်းကုန်းရွာ၏အမည်ကိုတွေ့ရလေသည်။ စွေအိဖိန်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ရှင် သူ့အိတ်ထဲကနှိုက်ယူလိုက်တာဟုတ်လား”

ကုဝမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... တော်ကြာ အိမ်ရှင်က ကျုပ်ပြောတာတွေကို မယုံမှာစိုးလို့ အထောက်အထားပြနိုင်အောင် ကျုပ်ကကြိုတင်ခိုးထားတာပါ”

သူသည် အိတ်ထဲမှကြေးပြားတစ်ပြားကို ထပ်မံထုတ်ယူ၍
ဝူစီကျွန်းအား လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ဒါက ခင်ဗျားရဲ့ ပစ္စည်းပါ... ခုနတုန်းက ကျုပ်နှိုက်ယူထား
လိုက်တာပါ”

ဝူစီကျွန်းမျက်မှောင်ကြွတ်၍ ပြန်လည်ယူထားလိုက်သည်။
ကုဝမ်းသည် ဓားငယ်တစ်လက်နှင့် ပုလဲလေးလုံးကို ထပ်မံ၍နှိုက်ယူ
လိုက်ပြန်သည်။ သူသည် ထိုပစ္စည်းများကို စွေ့အိဖိန်းလက်သို့အပ်
လိုက်သည်။

“အဲ့ဒီဓားငယ်က ကလေးမရဲ့ ပစ္စည်းပါ... ပုလဲလေးလုံးက
တော့ ယန့်ကျင်းလိန်ရဲ့ ပစ္စည်းပါ။ ခင်ဗျား သူ့ကိုပြန်ပေးလိုက်ပါ”

ဗေဒင်ဘီလူးစင်းချူရှသည် ကုဝမ်း၏ခါးပိုက်နှိုက်ပညာကို
အတော်အံ့သြမိနေတော့၏။ သူသည် မိမိ၏ပစ္စည်းများပျောက်ဆုံး
သွားမည်စိုးသဖြင့် အိတ်ထဲမှပစ္စည်းများကိုစစ်ဆေးလိုက်လေသည်။
ကုဝမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါဗျာ... ခင်ဗျားပစ္စည်းကိုတော့ ကျုပ်မခိုးပါဘူး”
ထိုစကားကြားလိုက်ရမှ ဗေဒင်ဘီလူးစင်းချူရှသည် စိတ်
အေးသွားကာ ပေါင်တုယင်နှင့်ယန့်ကျင်းလိန်တို့ကို လှမ်းကြည့်နိုင်
တော့သည်။

ပေါင်တုယင်သည် ယန့်ကျင်းလိန်ထံသို့လျှောက်သွား၏။
ယန့်ကျင်းလိန်က သူ့အားရုံမှန်းစွာဖြင့်ကြည့်နေ၏။ ပေါင်တုယင်က
ဝန်းတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့စိန်ခေါ်ရတာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားက မဆီမဆိုင် ဘာကြောင့်ဝင်စွပ်တာလဲ”

ပေါင်တုယင်က...

“ကျုပ်က ပုယန်းချိုကိုကယ်လိုက်လို့ မင်း မကျေမနပ်ဖြစ်
နေတာကိုး”

ယန့်ကျင်းလိန်က အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်...

“ပုယန်းချိုဟာ ကျုပ်အဖေကိုသတ်သွားတဲ့ရန်သူဆိုတာ
ခင်ဗျားမကြားမိဘူးလား”

“ဟာ... ဟာ... ဟား”

ပေါင်တုယင်က ခေါင်းမော၍ရှယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“သိလို့ သူ့ကိုကယ်လိုက်တာပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန်မှာ ဒေါသထွက်လွန်း၍ မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်း
မသိအောင်ဖြစ်သွားလေသည်။ ထိုစဉ် ပုယန်းချိုက ပေါင်တုယင်အနီး
သို့လျှောက်သွားပြီး ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်အသက်ကိုကယ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

သူသည် ပြောပြီးနောက်ညွတ်လိုက်ရာ ပေါင်တုယင်၏လက်ထဲ
တစ်ဖက်သည် သူ၏ပါးပြင်သို့ရိုက်ချလာလေသည်။

“ဖြန်း—”

ပုယန်းချို၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ဖက်သို့လည်ထွက်ပြီး ဖင်ထိုင်ထွက်
သွားလေသည်။ ယန့်ကျင်းလိန် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ပေါင်တုယင်
ကပုယန်းချိုအားကယ်တင်လိုက်သောကြောင့် ပုယန်းချို၏ဘက်ထော်
သားဖြစ်မည်ဟု ယူဆထားသည်။

ယခုမူ ပေါင်တုယင်က ပုယန်းချို၏ပါးကိုရိုက်လိုက်သော
ကြောင့် နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားရလေသည်။ သူသည် ရွှေစား
လေးများကိုပြန်လည်ကောက်ယူရင်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေ၏။

ပေါင်တုယင်က ပုယန်းချိုအားဒေါသကြီးစွာဖြင့်—

“ဒီမှာပုယန်းချို မင်း သိပ်ကံကောင်းတယ်ကွ... အမှန်တော့
မင်းကိုငါသတ်ဖို့လိုက်ရှာနေတာ၊ ရှာမတွေ့တာနဲ့ မသတ်ဖြစ်တာ
အခု မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ရပြန်တော့လဲ မင်းအသက်ကိုမသတ်ဖြစ်တဲ့
ကယ်လိုက်ရသေးတယ်”

ပုယန်းချိုကအံ့သြစွာဖြင့် ပေါင်တုယင်အား ငေးမောကြည့်
နေသည်။

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

ထိုအချိန်မှာပင် ဗေဒင်ဘီလူးနှင့်သိုင်းဘီလူးတို့သည်

ပေါင်တုယင်ရှေ့သို့ရောက်ရှိလာကြသည်။

သိုင်းဘီလူးကျမ်းထိုက်ယောင်က—

“ခင်ဗျားဟာ ပေါင်တုယင်မဟုတ်ဘူး... သိုင်းလောကမှာ
အလွန်ကျော်ကြားတဲ့ လူထူးခြားသိုင်းသမား နန်းကုန်းရွှေမဇာတ်လား”

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံးသောလူများ ထိတ်လန့်အံ့သြ
သွားကြကုန်၏။ သူတို့သည် စကားတစ်ခွန်းမှမပြောနိုင်ကြဘဲ တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြလေသည်။

၀၀၀၀

ယန့်ကျင်းလိန်နားလည်လိုက်၏။ နန်းကုန်းရွှေသည် မိမိအား
တုံ့ပြန်သည့်အနေဖြင့် ပုယန်းချို၏အသက်ကို ဖယ်တင်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ယန့်ကျင်းလိန်သည် မိမိကမဆင်ခြင်ဘဲ သူ၏နေအိမ်အား
မီးရှို့ခဲ့မိသည်ကိုနောင်တရသွား၏။

နန်းကုန်းရွှေက မျက်နှာပေါ်မှ ရုပ်ဖျက်ထားသောအရာ
များကိုဖယ်ရှားလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျမ်းထိုက်ယောင်၏မျက်နှာကို
နေစေ့ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ ကျုပ်ရုပ်ဖျက်
ထားတာကိုသိနိုင်စွမ်းရှိတာ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

ကျမ်းထိုက်ယောင်က—

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ပညာကိုနည်းနည်းပါးပါး လောက်ကြည့်ချင်သေးတယ်ဗျာ”

နန်းကုန်းရွှေက ကောင်းကင်ပေါ်မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အားရပါးရရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ထိုစဉ်မှာပင် ပုယန်းချိုသည် အခြေအနေမဟန်မှန်းသိလိုက် သဖြင့် ထိုနေရာမှကမန်းကတန်း ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေသည်။

နန်းကုန်းရွှေ မြင်တွေ့သွားသည်။

“ပုယန်းချိုမပြေးနဲ့ မင်းကိုငါပါးသုံးချက်ရိုက်ချင်သေးတယ်” သူသည် ပုယန်းချိုနောက် ပြေးလိုက်သွား၏။

စင်းချူရှုနှင့်ကျမ်းထိုက်ယောင်တို့က ပုယန်းချိုအားကူညီနိုင် ရန် နန်းကုန်းရွှေနောက်သို့ပြေးလိုက်သွားလေသည်။ ယို့ပေရင်းက ကျမ်းထိုက်ယောင်ထွက်ခွာသွားသည်ကို တွေ့သည့်အခါ...

“ဒီမှာ ကျွန်မတို့အတွင်းအားပြိုင်လို့မပြီးသေးဘူးလေ”

သူမက ယင်းသို့အော်ပြောရင်း ကျမ်းထိုက်ယောင်နောက် သို့ ပြေးလွှားလိုက်သွားလေသည်။

ဧည့်သည်တော်များသည် အခြေအနေအရ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အိမ်ရှင်ကိုနှုတ်ဆက်ကာ အသီးသီးထွက်ခွာသွားကြ လေသည်။ ယန်ကျင်းလိန်နှင့်စွေအိဖိန်းတို့လည်း ထွက်ခွာရန် နှုတ် ဆက်ကြ၏။ ဝမ်ချင်းချင်းက သူတို့အားဟန်တားလိုက်၏။

“မသွားပါနဲ့ဦးဗျာ... ယို့ပေရင်းက ခင်ဗျားတို့ကို အတော် သဘောကျနေတယ်၊ ဒါကြောင့် သူပြန်လာတဲ့အထိစောင့်ကြပါ”

ယန်ကျင်းလိန်သည် ယို့ပေရင်းအပေါ် အလိုလိုရင်းနှီးမှုဖြစ် ပေါ်နေပြီဖြစ်သည်။ ယခု ယို့ပေရင်းကလည်း မိမိနှင့်ရင်းနှီးလိုသည့် ဆန္ဒရှိသည့်စကားကြားလိုက်ရသောအခါ ခေါင်းညိတ်၍ လက်ခံ လိုက်လေသည်။ သို့သော် စွေအိဖိန်းကမူ ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့မှာ အရေးကြီး တဲ့ကိစ္စရှိနေတာမို့ သွားကြပြီလို့ ယို့ပေယင်ကိုပြောပေးပါရှင်”

ယန်ကျင်းလိန် မတတ်နိုင်တော့ပါ။ သူသည် ဝမ်ချင်းချင်းနှင့် တုံပင်ကမ်းတို့အားနှုတ်ဆက်ကာ တောင်ကြားမှထွက်ခွာခဲ့လေ၏။

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်စွေအိမ်နီးတို့သည် တောင်ကြားမှထွက်
ခွာလာခဲ့ကြ၏။

လမ်းတွင် ယန့်ကျင်းလိန်ကစွေအိမ်နီးအားကြည့်ကာ...

“တို့မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားကပြောခဲ့တယ်
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

ယန့်ကျင်းလိန်ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဘာများအရေးကြီးလို့လဲ... ကျုပ်စဉ်းစားလို့မရပါလား”

စွေအိမ်နီးက သူ့အား မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။

“ခုချိန်ကစပြီး... ရှင်ဟာကျွန်မရဲ့မြင်းလှည်းမောင်းသမား

ဘဝကလွတ်မြောက်သွားပါပြီ၊ ဒါကြောင့်... ကျွန်မရှင်ကိုမချုပ်ချယ်
တော့ပါဘူး။ ရှင်နေခဲ့ချင်တယ်ဆိုရင် ပြန်သွားနိုင်ပါတယ်”

အခုမှ ယန့်ကျင်းလိန်သည် စွေအိမ်နီးကမိမိအပေါ်အထင်
လွဲနေကြောင်းနားလည်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ရက်ပေါင်းတစ်ရာပြည့်သွားပေမဲ့ ကျုပ်
က အလုပ်မထွက်ချင်သေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုအလုပ်မထုတ်ပါ
နဲ့ဦးဗျာ”

စွေအိမ်နီးနှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ ရက်တစ်ရာပြည့်တာတောင် မြင်းလှည်း

သမားဘဝကိုမစွန့်လွှတ်ချင်သေးဘူးလား”

ယန့်ကျင်းလိန်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ရုပ်လဲချောတယ်... သိုင်းပညာလဲတော်တယ်၊

စိတ်ကောင်းလဲရှိတယ်... ဒါပေမဲ့...”

စွေအိမ်နီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် သဘောထားသေးသိမ်တယ်”

စွေအိမ်နီး မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲသွားသည်။

“ဘယ်လို ဘာပြောတယ်”

စွေအိမ်နီးသည် ခါးထောက်လိုက်ပြီး....

“ရှင်ကကော ကျွန်မ စီရူးမန်းနဲ့တွေ့တုန်းက သူ့နဲ့ခင်ခင်
မင်မင်စကားပြောတာကို မနာလိုဝန်တို့ဖြစ်မနေဘူးလား”

သူတို့သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လမ်းကလေးအတိုင်း တစ်
ဖက်သို့ချိုးကွေ့လိုက်ကြ၏။ ဤတွင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထား
သောလူတစ်ယောက်နှင့်ပက်ပင်းတိုးမိသွားလေသည်။ ထိုလူ့အား
သေချာကြည့်လိုက်သည့်အခါ ထိုလူမှာစီရူးမန်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ကြရလေ၏။

ဓား

စီချူးမန်သည် ယန့်ကျင်းလိန်အားတွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဟောဗျာ ခင်ဗျားတို့ စကားပြောတဲ့အထဲမှာ ကျုပ်နာမည် ကိုကြားမိလိုက်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကိုသတိရနေလို့လား”

စွေအိဖိန်းသည် ယန့်ကျင်းလိန်အားမခံချင်အောင်ကျိစားလို သဖြင့် စီချူးမန်နားသို့လျှောက်သွားပြီးရင်းရင်းနှီးနှီးလေသံဖြင့်—

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... ကျွန်မဖြင့် ရှင့်ကိုသတိရလိုက်တာပြော မနေပါနဲ့တော့”

ယန့်ကျင်းလိန်၏မျက်နှာမည်းမှောင်သွားသည်။

စွေအိဖိန်းကစကားဆက်လိုက်၏။

“ထူးချွန်မှုသုံးရပ်အစည်းအဝေးကပြီးသွားပါပြီ၊ ကျွန်မတို့ လဲ ရင်ရောက်လာမလားလို့စောင့်နေပါသေးတယ်”

စီချူးမန်သည် စွေအိဖိန်း၏စကားကိုအဖြေမပေးသေးဘဲ ယန့်ကျင်းလိန်အားဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်နောက်ကျတဲ့အကြောင်း မပြောမီ ခင်ဗျားကိုကျေးဇူး တင်စကား အရင်ပြောရလိမ့်မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟောဗျာ... ကျုပ်ကိုဘာကြောင့်ကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ”

စွေအိဖိန်းလည်းနားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွား၏။

“သူ့ကိုဘာကြောင့်ကျေးဇူးတင်ရတာလဲရှင့်”

စီချူးမန်က ခါးတွင်ချိတ်ထားသောဓားရှည်တစ်လက်ကို ညွှန်ပြလိုက်ပြီး—

“သူကအမှတ်မထင်ကျုပ်ကိုညွှန်ပြလိုက်တဲ့အတွက် ဟောဒီ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ဓားကိုရရှိခဲ့တာမို့ သူ့ကိုကျေးဇူးတင်တာပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်စွေအိဖိန်းတို့က စီချူးမန်၏ခါးတွင် ချိတ် ထားသောဓားကို သေချာစွာကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထိုဓားကို ဓားအိမ် အသစ်ဖြင့်စွပ်ထားသောကြောင့် မည်သည့်ထူးခြားသောလက္ခဏာ

ထိုမျှမတွေ့ရချေ။ စွေအိဖိန်းမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဟုတ်ပြီ ရှင်မြစ်ရေထဲကဒီဓားကိုဆယ်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

စီချူးမန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“နေပါဦး ခင်ဗျားဓားဆယ်ရတာနဲ့ကျုပ်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

စီချူမန်းပြီးလိုက်ပြီး....

“ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ”

သူစကားဆက်လိုက်၏။

“ကျုပ်ကလုပ်စရာရှိတာတွေလုပ်ပြီး အစည်းအဝေးတက်ဖို့ ထွက်လာခဲ့တာ ဝူစန်းတောင်ခြေရောက်တဲ့အခါ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ငါးတစ်ကောင်မျောလာတာကိုတွေ့လိုက်ရတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ငါးကမျောလာတယ်ဆိုတော့ သေနေပြီပေါ့ဟုတ်လား”

စီချူမန်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

စွေအိဖိန်းက....

“ဒါငါးနဲ့ဓားက ဘာဆိုင်လို့လဲ”

စီချူမန်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါငါး ဘာကြောင့်သေဆုံးသွားတယ်ဆိုတာ သံသယဖြစ်မိလို့ ငါးသေကိုဆယ်ယူလိုက်ပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်စိတ်ဝင်စားလာလေသည်။

“ဆက်ပြောပါဦး”

စီချူမန်းက....

“အဲဒါငါးကြီးကိုဆယ်ပြီးကြည့်တဲ့အခါ ငါးစိုက်ထဲမှာ ဓားတစ်လက်ကိုတွေ့လိုက်ရတော့တာပါပဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါ ငါးကလက်ဆောင်ပေးတယ်ဆိုရမှာပေါ့... ကျုပ်ကို ဘာဆိုင်လို့ကျေးဇူးတင်ရတာလဲ”

စီချူမန်းက....

“ဆိုင်တာပေါ့”

သူသည် ပြုံး၍စကားဆက်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား သံတုံးကြီးကိုမြစ်ထဲပစ်ချလိုက်တာ သတိရသေးလား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မှတ်မိတာပေါ့ဗျာ”

စီချူမန်းက....

“ကျုပ် အကျိုးအကြောင်းဆက်စပ်ပြီး တွေးကြည့်မိတယ်။ ခင်ဗျားပစ်ချလိုက်တဲ့သံတုံးဟာ ဓားကိုညှပ်ထားတဲ့ကျောက်ဆောင် နီရိုက်ခွဲလိုက်သလိုဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဓားက ရေစီးအတိုင်း မျောပါသွားရာက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ငါးစိုက်ထဲကို တိုးဝင်သွားမိတာဖြစ်မယ်”

သူသည် ပြုံး၍စကားဆက်လိုက်၏။

“ခါကြောင့် ခင်ဗျားကိုကျေးဇူးတင်တယ်လို့ပြောတာပေါ့
ယန့်ကျင်းလိန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ကုသိုလ်ကံက အင်မတန်ကောင်းနေလို့ပါဗျာ...
ကျုပ်ကိုကျေးဇူးတင်တာ ကျုပ်လက်မခံနိုင်ပါဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကကျေးဇူးတင်စကားပြော
ကျန်တစ်ယောက်က ကျေးဇူးအတင်မခံဖြင့် အခြေအတင်ဖြစ်နေကြ
ရာ စွေအိဖိန်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း ရယ်ချင်လာလေ
တော့သည်။ သူမသည် လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“ကံပါရှင်... ရှင်ရတဲ့ဓားက ဘယ်လိုဓားမျိုးဖြစ်တယ်ဆို
တာလဲ ကြည့်ပါဦး”

စီချူမန်းက ခါးမှာချိတ်ထားသောဓားကိုဖြုတ်၍ပြသလေ
သည်။ ယန့်ကျင်းလိန်က ဓားကိုဆွဲထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခြမ်း....”

စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင် လင်းခနဲလက်သွားသည်။

သူသည် ဓားလက်ကိုင်ကိုသေချာကြည့်လိုက်ရာ....

“ထိုက်အား”

ဟူသောစာလုံးနှစ်လုံး ထွင်းထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
သည်။ ယန့်ကျင်းလိန်အံ့သြဝမ်းသာသွား၏။

“ဟောဗျာ... ခင်ဗျားသိပ်ကံကောင်းပါလား”

သူသည် ဓားရိုးပေါ်မှစာကိုညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“ဒီဓားဟာ ခြောက်ပြည်ထောင်တုန်းက ပန်းပဲဆရာအိုတီး
ဘူထုလုပ်ထားတဲ့အလွန်ကျော်ကြားတဲ့ဓားတစ်လက်ပဲ”

စီချူမန်းပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒီဓားက တော်တော်ထက်တယ်၊ ဓားအိမ်ရိုးရိုး
နဲ့စွပ်လို့မရဘူး၊ ကျုပ်ဦးလေးက ဆီစိမ်ထားတဲ့သားရေနဲ့ ဓားအိမ်
ချုပ်ပေးမှပဲ ဟန်ကျသွားတော့တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က ဓားကိုယူ၍ဝေယမ်းလိုက်၏။

ထို့နောက် စီချူမန်းအားပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒီဓားကိုကျုပ်စမ်းချင်တယ်... ဘယ်လိုလဲ”

စီချူမန်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရပါတယ်... စမ်းပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် အနီးရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ် ခုတ်
ချလိုက်ရာ....

“ဗျင်....”

ကျောက်တုံးသည်ထက်ခြမ်းကွဲသွားလေ၏။

စွေအိဖိန်းက ဝမ်းသာအားရရယ်မောလိုက်၏။

“အတော်ထက်တဲ့ဓားပါလား”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ခင်ဗျား ဒီဓားကိုရထားတဲ့အတွက် တစ်နေ့သိုင်းလောက
မှာလှမ်းလှမ်းတောက်ကျော်ကြားလာမှာ သေချာတယ်”

စီချူမန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ် နာမည်ကျော်ကြားဖို့ စိတ်မဝင်စားပါဘူးဗျာ”

စွေအိဖိန်းက....

“ဒီလိုဆိုရင် ရရှိထားတဲ့ဓားကိုအသုံးမပြုလိုက်ရတဲ့အတွက်
နှမြောစရာကောင်းမှာပေါ့နော်”

စီချူမန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီဓားကို ကျုပ်ကောင်းကောင်းအသုံးချချင်လို့ပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“မိတ်ဆွေရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောပြစမ်းပါဦးဗျာ”

စီချူမန်း၏မျက်နှာတည်ကြည်လေးနက်သွား၏။

“ကျုပ်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဟောဒီဓားနဲ့အမှောင်လောကကို
ဖြူဖျက်ပြီး အကျဉ်းချစ်နေရတဲ့သိုင်းလောကသားတွေကို ကယ်တင်
ချင်တာပါ”

၀၀၀၀

အမှောင်လောက

အမှောင်လောကဟူသည် မည်သည့်အရာကိုရည်ညွှန်းပြီး
ခေါ်ဆိုပါသနည်း။ ယန့်ကျင်းလိန် မသိပါ။ စွေအိဖိန်းလည်းမသိပါ။

သူတို့သည် အံ့အားသင့်ကုန်ကြလေ၏။

ယန့်ကျင်းလိန်ကမျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“မိတ်ဆွေ... အမှောင်လောကဆိုတာဘာလဲ”

စီချူမန်းက....

“အမှောင်လောကဆိုတာ ဒုစရိုက်ကမ္ဘာတစ်ခုကိုရည်ညွှန်း
ပြီးပြောတာပါ”

စွေအိဖိန်းမျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ဒုစရိုက်ကမ္ဘာဟုတ်လား”

စီချူမန်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... အဲဒီအမှောင်လောကထဲမှာ သိုင်းလောက
သားတွေ အတော်များများရောက်နေကြတယ်ဗျာ”

ယန့်ကျင်းလိန် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်၏။

“အမှောင်လောကဆိုတာ ခင်ဗျားပြောမှပဲ ကျုပ် ကြားဖူးတော့တယ်ဗျာ”

စွေအိဖိန်းက....

“ဒါနဲ့ အမှောင်လောကဆိုတာဘယ်မှာရှိသလဲ”

စီချူမန်းသက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အမှောင်လောကဆိုတာ လူသိအလွန်နည်းတဲ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုပါ”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ကဲပါ... အေးချမ်းတဲ့နေရာတစ်ခုသွားပြီးတော့ အေးအေးဆေးဆေးပြောကြတာပေါ့”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ဆက်လက်လျှောက်သွားကြလေသည်။

၀၀၀၀

တောင်ထိပ်ပေါ်၌ အလွန်တိတ်ဆိတ်၍သာယာနေ၏။ ထိုနေရာတွင် ညီညာသောမြေကွက်လပ်တစ်ခုရှိသည်။

စီချူမန်းတို့သုံးယောက်သည် မြေကွက်လပ်ပေါ်အေးဆေးစွာထိုင်ချလိုက်ကြ၏။ အားလုံးထိုင်ချပြီးသည့်အခါ စီချူမန်းက မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ဟာ သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံရသင့်သလောက်ရပြီးပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်မေးခွန်းတစ်ခုမေးပါရစေ”

ယန့်ကျင်းလိန်က စွေအိဖိန်းကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

စွေအိဖိန်းကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... မေးပါရှင်”

စီချူမန်းက....

“လက်ရှိသိုင်းလောကမှာ အကျော်ကြားဆုံးသိုင်းသမားတွေ သိုင်းလောကထဲကပျောက်ကွယ်သွားတာဘယ်သူတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ကြားဖူးကြသလား”

စွေအိဖိန်းကအနည်းငယ်စဉ်းစားကာ....

“ကျွန်မသိသလောက်ပြောရမယ်ဆိုရင် သိုင်းသမား လူမွန်ကန်းရယ်၊ သံမဏိလက်ဝါးချွန်းကျန်းဝေ၊ နောက်ပြီး မုတ်ဆိတ်သိုင်းသမားတန်ဟုန်လျှံတို့ပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်ကစကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်သိထားတာတော့နှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ တစ်ယောက်က တစ်ဖွဲ့လုံးပျောက်ကွယ်သွားတဲ့သက်ခြွေဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့သံမဏိအသည်း စုမားယုံတို့ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ သူတို့ ဘာကြောင့်ပျောက်ကွယ်သွားတယ်ဆိုတာကော သိကြသလားဗျာ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“သူတို့ သေဆုံးသွားပြီလား... ဒါမှမဟုတ် အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးလားဆိုတာမသိနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့သိုင်းလောကက ပျောက်ကွယ်သွားတာဟာ သိုင်းလောကကိုငြီးငွေ့ပြီး ဇာတ်မြုပ် သွားတာလို့ဝေဖန်ပြောဆိုကြတာပဲ”

စီချူမန်းသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူတို့ဟာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။ ငြီးငွေ့စရာလဲမရှိပါဘူး။ အမှန်ပြောရရင်... သူတို့အားလုံး အမှောင် လောကထဲကိုရောက်သွားလို့ဖြစ်ပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်စွေအိဖိန်းတို့သည် ထိုစကားကြားရသော အခါ အမှောင်လောကကိုစိတ်ဝင်စားလာကြ၏။

စွေအိဖိန်းကမျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဒါနဲ့အမှောင်လောကဆိုတာ ဘယ်မှာရှိပါသလဲရှင်”

စီချူမန်းက....

“ကွမ်စီနယ် မိုးကြိုးတောင်ကုန်းတစ်ဝိုက်မှာရှိပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“အဲ့ဒီမှာ ခေါင်းဆောင်တဲ့လူရှိသလား”

စီချူမန်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရှိတာပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူလဲဆိုတာ နာမည်တော့မသိဘူး။ သူ့ကိုယ်သူတော့ ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်လို့ပြောတာပဲ”

စွေအိဖိန်းမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်ဆိုတဲ့လူရဲ့ သိုင်းပညာက အတော့်ကိုထက် မြက်နေလို့လား”

စီချူမန်းက....

“ကျုပ်သိထားတာကတော့ ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ပြိုင်စံရှားပဲ။ ဉာဏ်ပညာအမြော်အမြင်လဲ အတော့်ကိုထူးချွန်တယ်လို့ သိရပါတယ်”

စွေအိဖိန်းက....

“ရှင်ပြောသလို သူကသိပ်တော်တယ်ဆိုရင် သိုင်းလောက ကိုအပိုင်စီးဖို့ကောင်းတာပေါ့... ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်လွန်းတဲ့တောထဲမှာ သွားနေရတာလဲ”

စီချူမန်းက....

“ဒီလူဟာ သိုင်းလောကကိုချုပ်ကိုင်ပြီး အပိုင်စီးချင်နေတာ အမှန်ပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်ကမျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်မလုပ်တာလဲ”

စီချူမန်းက....

“သူကဟာ ရှောင်လင်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနဲ့ သိုင်းပညာ
ချင်းယှဉ်ပြိုင်ပြိုင်နဲ့သွားတဲ့အတွက် ပြည်မကိုခြေတစ်လှမ်းမှ မနင်း
ပါဘူးလို့ ကတိပေးထားတာရှိလို့ပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဒီရှောင်လင်ဘုန်းတော်ကြီးက ဘယ်သူလဲ”

စီချူမန်းက....

“မသိပါဘူးဗျာ ဒါ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်-၄၀ လောက်ကအကြောင်း
တွေပါ”

စွေအိဖိန်းသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒီလူ ဒီလောက်တောင် တော်နေရင် လူတစ်ယောက် နှစ်
ယောက်နဲ့သွားပြီးဖြိုခွဲလို့ဘယ်ရမလဲ”

စီချူမန်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါကြောင့် ကျုပ်က အသိမိတ်ဆွေတွေတို့
လိုက်ပြီးစည်းရုံးနေတာပေါ့”

သူသည်ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကိုလဲဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်မှာတာဝန်ရှိပါတယ် တာဝန်ပြီးဆုံးတာနဲ့လိုက်လာပါ
ယ်ဗျာ”

သူ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို လူတစ်ယောက်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ အဲ
ဒီလူကိုစည်းရုံးလို့ရရင် အတော့်ကိုခရီးရောက်လိမ့်မယ်ဗျ”

စွေအိဖိန်းနာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“သူ ဘယ်သူ့ကိုမိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်”

စီချူမန်းက သူတို့နှစ်ယောက်အားတစ်လှည့်စီကြည့်ကာ...

“ဘယ်သူများပါလိမ့်”

ယန့်ကျင်းလိန်ကပြုံးလိုက်သည်။

“ကွန်လိုင်တောင်ကြားပိုင်ရှင်ယိုပေယင်းပါ”

စီချူမန်းခေါင်းညိတ်၍ရယ်မောလိုက်သည်။

“သူတို့ကိုစည်းရုံးစရာမလိုတော့ပါဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စီချူမန်းက....

“သူတို့သုံးယောက်စလုံးကျုပ်နဲ့အတော်ရင်းနှီးပါတယ်... သူ
တို့ကလိုက်ပါမယ်လို့ ကတိခံပြီးသားပါ”

စွေအိဖိန်းနှုတ်ခမ်းစူလိုက်ပြီး...

၄၈ ◆ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ယိုးပေယင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မမလိုက်ဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ပြူးကျယ်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ဧည့်သည်အိမ်နီးအားကြည့်လိုက်လေသည်။ စိချူမန်းကလည်း ဧည့်အိမ်နီးအားကြောင့်အမ်းအမ်းဖြင့်ကြည့်မိ၏။ ဧည့်အိမ်နီး စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ သူနဲ့တော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... အထင်မလွဲပါနဲ့”
စိချူမန်းပြုံးလိုက်သည်။

“သူတို့က ကျုပ်နဲ့အတူသွားမှာမဟုတ်ပါဘူး... သူတို့ အိမ်အစဉ်နဲ့သူတို့ သွားမှာပါ”

ထိုစကားကြားမှ ဧည့်အိမ်နီးကလိုက်ပါရန် သဘောတူလိုက်လေသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်သည် ဧည့်အိမ်နီးသဘောထားပြောင်သွားမည်ကိုစိုးရိမ်သဖြင့်....

“ကဲ... မိုးကြိုးတောင်ကို ဘယ်တော့သွားဖို့စဉ်ထားသလဲ”
စိချူမန်းအားလှမ်းမေးလိုက်သည်။

စိချူမန်းကအနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“အမှောင်လောကကိုဖြိုဖျက်နိုင်ဖို့အတွက် သူတို့ရဲ့အပြစ်ရောက်နေတဲ့အဖွဲ့ဝင်တွေကို အရင်ဆုံးသုတ်သင်ရှင်းလင်းရမယ်။ ဒါကြောင့် မိုးကြိုးတောင်ကိုလာမယ့်နှစ် ငါးလ လဆန်းငါးရက်နေ့ သွားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်”

ဧည့်အိမ်နီး ပို၍စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“အမှောင်လောကမှာအဖွဲ့ဝင်တွေရှိသေးတယ် ဟုတ်လား”
စိချူမန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်က အတော့်ကိုကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး အလွန်ညာဏ်များတယ်။ သူလက်အောက်မှာ သံမဏိအသည်းစုမာယုံတလဲ အတော့်ကိုအကြံပက်စက်တယ်။ နောက်ပြီး ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးကတော့ လက်ရှိသိုင်းလောကမှာကျော်ကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအနီးတစ်ဝိုက်မှာ သူ့ရဲ့သူ့လျှို့ဝှက်တွေလွှတ်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် အချို့ကျော်ကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သူတို့ထောင်ချောက်ထဲကို ဆင်းသက်မိပြီး အမှောင်လောကထဲရောက်သွားကြပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“နေပါဦး... ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားဘယ်လိုသိတာလဲဗျ”
စိချူမန်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စကို ကျုပ်က မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ခဲ့ရတာပါ”
သူသည် စကားဆက်လိုက်၏။

“တစ်နေ့ ကျုပ် ကွမ်စီနယ်ကိုရောက်တော့ တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ လူတစ်ယောက်ကိုမမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလူက သူတွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်အပျက်ကိုပြောပြခဲ့လို့ သိရပါတယ်”

ဧည့်အိမ်နီး ပို၍စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“အဲဒီလူကဘယ်သူလဲ”

စီချူမန်းက....

“သူက အဆိပ်မိထားတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ... သူသေခါနီးမှ သူဟာအမှောင်လောကကထွက်ပြေးလာတာဖြစ်ကြောင်းနဲ့ အမှောင်လောကလှုပ်ရှားမှုကိုဖွင့်ပြောရင်း သေဆုံးသွားခဲ့တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ခင်ဗျားပြောပြတဲ့အတိုင်းဆိုရင် လက်ရှိသိုင်းလောကမှာ အင်အားရှိပြီး ကျော်ကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအနီးမှာ အမှောင်လောကအဖွဲ့တွေရှိနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

စီချူမန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

စွေအိဖိန်းက....

“ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ဆီမှာရှိတယ်ဆိုတာကိုကော ထုတ်ပြောသေးလား”

စီချူမန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... သူပြောသင့်သလောက်တော့ ပြောပြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောရင်းနဲ့သေဆုံးသွားတဲ့အတွက် တစ်ယောက်နှစ်ယောက်လောက်ကိုပဲ မှတ်မိလိုက်တယ်”

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

စွေအိဖိန်းက စိတ်ဝင်တစားမေးသည်။ စီချူမန်းက....

“ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားအိုကူရွက် ချောင်ဆိုက်ချောင်နဲ့ ကုန်းစွန်းတော့”

သူသည် စဉ်းစားရင်း ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“နောက်တစ်ယောက်ကျန်သေးတယ်... သူကတော့ ရေခဲတောင် ဒေဝီလုပ်နွဲ့ယင်... သူတို့လူစုထဲမှာ အမှောင်လောကရဲ့ သုလ္လှိုရှိနေတယ်လို့သိရတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။ စွေအိဖိန်းက သူ့အားတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဆက်လက်မေးမြန်းလိုက်၏။

“သူတို့ တော်တော်ကိုသတ္တိရှိတာပဲ... ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် နန်းကုန်းရွက်လွှတ်ထားရတာလဲ”

စီချူမန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“တခြားလူတွေကအဖွဲ့အစည်းရှိတယ်... တပည့်လက်သား နှိတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သုလ္လှိုလုပ်လို့ရတာပေါ့။ နန်းကုန်းရွက်ကျတော့ တစ်ယောက်တည်းသမားမို့ သုလ္လှိုဘယ်ထားလို့ရပါ့မလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန် မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်က ညွှန်ကြားပေးတယ်ဗျ”

စီချူမန်းမျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“သူ့ကိုညွှတ်တယ်လို့ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ”

ယန္တုကျင်းလိန်က....

“ဒါရှင်းပါတယ် ခုန ခင်ဗျားပြောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ထိပ်တန်း သိုင်းပညာရှင်တွေပါ။ သူတို့က အမှောင်လောကကိုခူးထောက်မှာ တုလား”

စီချူမန်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက အမှောင်လောကအကြောင်းမှမသိဘဲ”

သူသည် သက်ပြင်းချ၍ စကားဆက်လိုက်၏။

“အမှောင်လောကရဲ့သူလျှိုဟာ အဆိပ်ကိုအသုံးပြုတဲ့နေရာ မှာ အတော်ကျွမ်းကျင်တယ်။ သူတို့ရဲ့အဆိပ်ကိုသောက်မိလိုက်တာနဲ့ အသက်မသေချင်ရင် သူတို့ဩဇာကိုနာခံရတော့မယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သိုင်းပညာ ဘယ်လောက်ပဲအဆင့်မြင့်မြင့် သူတို့ရဲ့အဆိပ်မိ သွားရင် လမ်းနှစ်လမ်းပဲရွေးစရာရှိတော့တယ်လေ”

စွေအိဖိန်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်မနားလည်ပြီ အသက်ရှင်ချင်ရင် အမှောင်လောကကို သစ္စာခံရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အသက်သေဆုံးမယ် ဒါပဲမဟုတ်လား”

စီချူမန်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ယန္တုကျင်းလိန်သည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ထိတ် လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

စီချူမန်းကစကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“အမှောင်လောကရဲ့လူတွေဟာ ဘယ်အထိအကြံကြီးသလဲ ဆိုရင် တော်ရုံတန်ရုံလူကိုရှိတယ်လို့တောင်မထင်ဘူး။ သူတို့ဟာ သိုင်း လောကရဲ့လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုမှရွေးပြီး လုပ်ကြံသိမ်းသွင်းတာပါ”

ယန္တုကျင်းလိန်သည် အမှောင်လောကမှလူများသည်အလွန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ကြောင်းသိလိုက်ရသောအခါ သူ၏မွေးစားဖခင် အိုကုရွက်နှင့်မွေးစားမိခင်ချောင်ဆိုက်ချောင်တို့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန် လာမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် မွေးစားဖခင်နှင့်မိခင်ထံသို့ အမြန်ဆုံး သွားရောက်သတင်းပို့ရန်နှင့် သူတို့အတွင်း၌ရှိသောအမှောင်လောက ၏သူလျှိုများကိုသုတ်သင်ရှင်းလင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

၀၀၀၀

စွေအိဖိန်းသည် ရေခဲတောင်ဒေဝီလုပ်ငန်းယင်၏တပည့်ဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် သူမသည် စီချူမန်းထံမှ အမှောင်လောက၏ကြံ ဧည့်မှုကိုသိလိုက်ရသဖြင့် မိမိ၏ဆရာသမားထံ သွားရောက်သတင်း ပို့ရန်စဉ်းစားမိလေသည်။

သူမသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးမှ....

“ရှင် ခုနကပြောသွားတဲ့လူတွေထဲမှာ ကျွန်မတို့နဲ့ပတ်သက်သူတွေပါနေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့သဘောကတော့ သူတို့တိုသွားပြီးသတိပေးချင်တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ကလည်း ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်လဲသဘောတူပါတယ်”

စီချူမန်းက....

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ကမလိုက်တော့ဘူးလား”

စွေအိဖိန်းက....

“လိုက်တော့လိုက်ပါမယ်... ဒါပေမဲ့ တစ်နေရာရာမှာချိန်ပြီး ပြန်တွေ့ကြရင်မကောင်းဘူးလား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒီအကြံကောင်းတယ်”

စီချူမန်းက သူတို့နှစ်ယောက်အား တစ်လှည့်စီကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်....

“မသိလို့မေးပါရစေ... ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူနဲ့ပတ်သက်နေကြလို့လဲ”

စွေအိဖိန်းက ယန့်ကျင်းလိန်အားညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သူက ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားအိုကုဂ္ဂန်နဲ့ ချောင်ဆိုက်ချောင်နဲ့ မွေးစားသားဖြစ်ပါတယ်”

ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမိတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကျွန်မကတော့ ရေခဲတောင်ဒေဝီလူပင်းယင်ရဲ့တပည့်ပါ”

စီချူမန်းသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသည့်အခါလွန်စွာ အံ့

ဩသွားလေသည်။

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ပညာက ဒီလောက်ကောင်းနေတာ

တို့အ ခုလို ခင်ဗျားတို့နဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

ယန့်ကျင်းလိန်ကပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားလိုလူမျိုးနဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

တစ်ဆက်တည်းပင် စီချူမန်းအားတောင်းပန်လိုက်၏။

“ကျုပ်တို့မှာ အရေးတကြီး ပြန်ပြီးသတိပေးရမှာမို့ ဒီကနေ့ ငမ်းခွဲကြပါစို့”

စွေအိဖိန်းက....

“ကျွန်မတို့ ဘယ်အချိန်မှာပြန်ဆုံကြမယ်ဆိုတာပြောပါရှင်”

စီချူမန်းအနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... လာမယ့်နှစ် ငါးလ လဆန်းငါးရက်နေ့

နယ်ခြားမှာနေတဲ့ကုန်းစွမ်းတော့ရဲ့အိမ်ဂေဟာမှာ ပြန်တွေ့ကြပါစို့”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီဗျာ... ကျုပ်တို့မှာတစ်နှစ်အချိန်ရှိပါတယ်၊ အဲဒီ

အချိန်အတွင်း အမှောင်လောကရဲ့ သူလျှိုတွေကို ဖော်ထုတ်ဖို့ အစွမ်း
ကုန်ကြိုးစားရပါလိမ့်မယ်”

“စွေ အိမ်နီးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီအကြံကောင်းပါတယ်”

သူမသည် စီချူမန်းအား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင် ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

စီချူမန်းက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သူသည် လက်နှစ်ဖက် ဆုပ်၍....

“ကဲ... ကျုပ်တို့ကုန်းစွမ်းတာ့ရဲ့ အိမ်ဂေဟာမှာ ပြန်ဆုံကြပါ

စို့”

oooo

အမည်းရောင်လက္ခဏာ

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်စွေ အိမ်နီးတို့ စီချူမန်းအား နှုတ်ဆက်
ကာတောင်ထိပ်ပေါ်မှ ဆင်းမည်အပြုတွင်....

“ခဏနေပါဦးဗျာ”

စီချူမန်းက ဟန့်တားလိုက်သဖြင့် ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်စွေ အိ
မ်နီးတို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဘာကိစ္စရှိသေးလို့လဲခင်ဗျာ”

စီချူမန်းက....

“ခင်ဗျားတို့ကို အရေးကြီးတဲ့ အချက်ပြောရဦးမယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်စွေ အိမ်နီးတို့ နားစွင့်လိုက်ကြ၏။

စီချူမန်းက....

“အမှောင်လောကရဲ့ သူလျှိုကို သိဖို့ မလွယ်ပါဘူး... ဒါကြောင့်

သူတို့ကိုစုံစမ်းဖော်ထုတ်ဖို့ သူတို့ရဲ့ ထူးခြားတဲ့အမှတ်လက္ခဏာကို သိဖို့လိုအပ်တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ... သူတို့တယ်သူတယ်ဝါဆိုတာ ဘယ်လိုသိနိုင်ပါ့မလဲ”

စီချူမန်းက....

“ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ ထူးခြားတဲ့လက္ခဏာကိုသိဖို့လိုတယ်၊ အဲ့ဒါဘာလဲဆိုတော့ အမည်းရောင်လက္ခဏာလို့ခေါ်တယ်”

စွေအိမ်နန်းမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“အမည်းရောင်လက္ခဏာဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲရှင့်”

“အမှောင်လောကသူလျှိုတွေဟာ အမည်းရောင်ပစ္စည်းတစ်ခုခုကိုအမှတ်အသားလုပ်ထားကြပါတယ်၊ ဥပမာ တစ်ချို့က အမည်းရောင်လက်ကိုင်ပဝါကိုအမြဲဆောင်တယ်၊ တစ်ချို့က အမည်းရောင်အင်္ကျီကိုအမြဲဝတ်တယ်၊ အမည်းရောင်အမှတ်အသားတစ်ခုခု သူတို့ဆီမှာရှိတတ်ကြပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“အင်း ခက်တော့ခက်သားပဲ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် အနက်ရောင်ပစ္စည်းဆောင်တဲ့လူတွေကို သံသယဖြစ်ရမဲ့အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေကုန်လား”

စီချူမန်းက မချိုပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်လဲ သူများပြောလို့ကြားခဲ့တာပဲ... သူကသေသွားလို့ တိတိကျကျမမေးလိုက်ရဘူးဗျာ”

စွေအိမ်နန်းရယ်လိုက်သည်။

“ဒါလောက်သိရရင်ပဲ မဆိုးပါဘူးလေ၊ သဲလွန်စတော့ရနိုင်တာပေါ့”

စီချူမန်းကပြုံး၍လက်ဝေယမ်းလိုက်သည်။

“ကဲ... ဒါပါပဲ၊ ကျုပ်သွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူသည် ယန့်ကျင်းလိန်တို့ထက် ဦးစွာ တောင်အောက်သို့ပြေးလွှားဆင်းသွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

စီချူမန်းထွက်လွှားပြီးနောက် စွေအိမ်နန်းက ယန့်ကျင်းလိန်အားနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကဲ... ကျွန်မတို့လဲလမ်းခွဲကြပါမို့”

ယန့်ကျင်းလိန်ပြုံးလိုက်၏။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားကခင်ဗျားဆရာအတွက် စိုးရိမ်နေပြီလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... ဒီသတင်းကြားရက်သားနဲ့အမြန်ပြန်ပြီး အကြောင်းမကြားရင် ကောင်းပါ့မလား”

၆၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်လဲမွေးစားဖခင်ဆီကို အမြန်ဆုံးပြန်ပြီး အကြောင်းကြားရမှာပါ”

ယင်းသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ လမ်းခွဲထွက်သွားကြလေတော့၏။

၀၀၀၀

ပေယျိုလှုံကပြုံးပြလိုက်၏။

“နေပါဦး... မင်းရဲ့မြင်းခုနစ်ကောင်ဆွဲတဲ့ရထားကော”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စနဲ့ပြန်လာရတာမို့ ရထားကို ခဏထားခဲ့ပါတယ်”

သူသည် ပြာပုံကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“တို့ရဲ့နန်းတော်ကို ဘယ်သူကမီးရှို့တာလဲ... အဖေတို့ကော ဘယ်သွားနေတာလဲ”

ပေယျိုလှုံကစိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့်....

“ပြောရမှာယုံနိုင်စရာတောင်မရှိဘူး... တစ်နေ့ညကပဲ ရုတ်တရက်မီးလောင်ပြီး နန်းတော်တစ်ခုလုံးပြာကျသွားတာပဲလေ”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မီးရှို့တဲ့လူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဖေဖေစုံစမ်းလို့ရပြီလား”
ပေယျိုလှုံခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“သူ မသိပါဘူး... နန်းတော်မီးလောင်ခံရလို့ ဒေါသအရမ်း ထွက်နေတဲ့အချိန်မှာ မင်းအမေ ချောင်ဆိုက်ချောင်ရောက်လာတယ်လေ။ သူ့အိမ်ဂေဟာလဲမီးရှို့ခံရတယ်လို့လာ အကြောင်းကြားတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ထိတ်လန့်ခဲ့ပြင်းသွားသည်။

“မီးရှို့တဲ့လူကိုကျုပ်သိတယ်”

ပေယျိုလှုံအံ့သြသွားသည်။

“မီးရှို့တဲ့သူကို မင်းသိတယ်ဟုတ်လား”

ယန့်ကျင်းလိန်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အခု သူတို့ဘယ်သွားကုန်ကြတာလဲ”

ပေယျိုလှုံက....

“မင်းအဖေကစိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး တပည့်လက်သားတွေတို့ မင်းအမေရဲ့ အိမ်အရင်ဆောက်ပေးဖို့နဲ့နန်းတော်ကို ပြန်ဆောက်ဖို့အမိန့်ပေးပြီး သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မြင်းရှစ်ကောင်ရထားနဲ့ မီးရှို့တဲ့လူကိုစုံစမ်းမယ်ဆိုပြီးထွက်သွားကြတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ကြားရတာစိတ်မကောင်းပါဘူး”

ထို့နောက် ပေယျိုလှုံအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကတစ်ယောက်တည်း ဒီမှာဘာလို့နေတာလဲ”
ပေယျိုလှိုင်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့်အပိုင်
အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“မင်းအဖေကငါ့ကိုချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမွေးစားအဖေမဲ့
တွေ့ရင် ငါ့ကိုလုံးဝဂရုမစိုက်တော့ဘူး၊ ငါ့ကိုမခေါ်တဲ့အတွက် ဒီမှာ
တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တာပေါ့ကွာ”

သူသည် မျက်ရည်များကျလာသဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါယူ၍
မျက်ရည်သုတ်လိုက်၏။ ယန့်ကျင်းလိန်သည် ပေယျိုလှိုင်၏လက်ကိုင်
ပဝါကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အခါ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား၏။
စိချူမန်း၏စကားကိုလည်း ရုတ်တရက်သတိရလာလေသည်။

“အမှောင်လောကရဲ့ သူလျှိုတွေဟာ အမည်းရောင်ပစ္စည်း
တစ်ခုခုကိုအမှတ်အသားလုပ်လေ့ရှိတယ်”

ယခု ပေယျိုလှိုင်ကိုင်ဆောင်သောလက်ကိုင်ပဝါမှာ အနက်
ရောင်ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ပေယျိုလှိုင်အပေါ် အနည်းငယ်
သံသယဖြစ်လာမိလေသည်။

သို့သော် သူသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ပေယျိုလှိုင်နှင့်မကြာ
ခဏအတူနေထိုင်ဖူးသည်။ ပေယျိုလှိုင်မှာ မွေးစားဖခင်အပေါ် သစ္စာ
ရှိသည်။ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းသည်။ စိတ်နေသဘောထားလည်း
နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသောသံသယများ တစ်မှဟုတ်ချင်း
ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“ဒါနဲ့ဒေါ်လေး အဖေဖေရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကော ဘယ်
လိုရှိပါသလဲ”

ပေယျိုလှိုင်က....

“မင်းအဖေဟာ အတွင်းအားပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်
ဆိုတာ မင်းလဲသိသားနဲ့ ကျန်းမာရေးကောင်းပါတယ်”

သူမသည် ခေတ္တရပ်ပြီးမှစကားဆက်လိုက်၏။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်... ခုတလော သူဟာ နည်းနည်းသတိ
လစ်တတ်တယ်လို့ပြောတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် မျက်မှောင်ကြုတ်၍စဉ်းစားလိုက်သည်။

စိချူမန်း၏စကားသည် မှန်ကန်နေပြီဖြစ်၏။

သူ့မွေးစားဖခင်အနေဖြင့် အဆိပ်မိကောင်းမိထားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် စိတ်ထဲ၌စိုးရိမ်ပူပန်လာမိလေသည်။

“ဒါနဲ့ သူတို့ ဘယ်ကိုသွားတယ်ဆိုတာ ဒေါ်လေးသိတယ်မ
ဟုတ်လား”

ပေယျိုလှိုင်က....

“သူတို့က မီးရှို့တဲ့တရားခံကိုလိုက်စုံစမ်းတာဆိုတော့ ဘယ်
သွားမယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

မြင်းရှစ်ကောင်ရထားသည် အလွန်လျင်မြန်လှသဖြင့် သူတို့ နောက်သို့လိုက်ရန် လွယ်ကူမည်မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် သူတစ်မျိုးတစ်ဖုံစဉ်းစားရလေသည်။

၀၀၀၀

ယန့်ကျင်းလိန်သည် မွေးစားဖခင်နောက်သို့လိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်မှန်းသိသဖြင့် သူသည် ဤနေရာတွင်နေပြီး စုံစမ်းသမ္မုပြုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

အကယ်၍ ပေယျိုလျှံမှာ အမှောင်လောက၏သူလျှံ မဟုတ်သည့်တိုင် သူမထံမှတစ်ဆင့် သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာသံလွန်စများကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်သည်မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် သူသည် ပေယျိုလျှံအားပြုံးပြလိုက်ပြီး....

“ဒီမှာဒေါ်လေး... အဖေနဲ့အမေက ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိလို့ ကျုပ်လိုက်မသွားတော့ဘူး၊ ဒေါ်လေးနဲ့ပဲအတူတူနေခဲ့မယ်” ပေယျိုလျှံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းသားပဲ... ငါလဲအဖော်ရတာပေါ့ကွယ်”

၀၀၀၀

သိုင်းလောကမှာပထမ

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ပေယျိုလျှံမှာ အမှောင်လောက သူလျှံ ဘုတ်မဟုတ်စုံစမ်းလိုသဖြင့် မသိမသာစကားစလိုက်လေသည်။

“ဒါနဲ့ဒေါ်လေး အခုတလော ဘီလူးတကဘီလူးကုန်းစွန်း တာရဲ့သတင်းကို ကြားမိသလားဗျာ”

ပေယျိုလျှံကချက်ချင်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကြားဖူးသားပဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“သူ့ရဲ့သိုင်းပညာက တော်တော်အဆင့်မြင့်တယ်ဆို”

ပေယျိုလျှံက....

“အင်း ဒေါ်လေးကတော့ ကောင်းကောင်းမသိပါဘူးကွယ်၊ ငင်းအဖေနဲ့တော့ အဆင့်ညီတယ်လို့ပြောသိကြားတာပဲ”

“သူ့လက်အောက်မှာ ဘီလူးလေးယောက်ရှိတယ်၊ ဒီလေး ယောက်စလုံးကိုတော့ ကျွန်တော်တွေ ခဲ့ဖူးတယ်၊ လူတော်တွေပါပဲ”

ပေယျိုလျှံမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မင်းကတာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းတွေပြောနေတာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျွန်တော် ဒီတစ်ခါအပြင်ရောက်သွားတာ မိတ်ဆွေတစ်ချို့ကိုတွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ လာမယ့်နှစ်မှာ ကုန်းစွန်းတော့ဆီကိုသွားဖို့ ချိန်းထားကြတယ်”

ပေယျိုလျှံမျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဘာသွားလုပ်ကြမလို့လဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကုန်းစွန်းတော့ရဲ့ ဘီလူးလေးယောက်နဲ့ ပညာချင်းယှဉ်ပြိုင်ချင်လို့ပါ”

သူ့စကားဆက်လိုက်၏။

“နောက်ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော့်အဖေလို သတ်တဲ့ရန်သူ ပုယန်းချိုကိုလိုက်ရှာမလို့ပါ”

ပေယျိုလျှံခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဒေါ်လေးတစ်ယောက်တည်းပျင်းနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့အဖော်လိုက်ခဲ့ပါလား”

ပေယျိုလျှံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... ဒေါ်လေးလိုက်ခဲ့မယ်၊ မင်းကိုလဲကူညီလို့ ခုတာပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန်ပြုံးလိုက်၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

ယန့်ကျင်းလိန်က စကားဆက်လိုက်ပြန်၏။

“ဒေါ်လေးက သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံရင့်ကျက်တယ် ဟုသုတလဲကြွယ်ဝတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်စကားတစ်ခွန်းမေး ခဲ့ပါတယ်”

ပေယျိုလျှံကသူ့အားကြည့်လိုက်၏။

“ဘာမေးမလို့လဲ... မေးပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“လက်ရှိသိုင်းလောကမှာ ကျွန်တော့်မွေးစားဖခင်နဲ့မိခင်တို့ ဘာ သိုင်းလောကမှာပထမသူ့ရဲကောင်းလို့ခေါ်နိုင်သလားဗျာ”

ပေယျိုလျှံခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... မင်းအဖေနဲ့မင်းအမေတို့ဟာ ထိပ်တန်း ဝုဒ္ဓါလီလို့သာခေါ်နိုင်ပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ကထပ်မံမေးလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုပထမလို့ခေါ်နိုင်သလဲ”

သူသည် စကားဆက်လိုက်၏။

“လူထူးခြားသိုင်းသမားနန်းကုန်းရှုမဟုတ်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ရေခဲတောင်ဒေဝီလုပ်ငန်းယင်လား”

ပေယျိုလျှံခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“သူတို့လဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ဘီလူးတခုဘီလူးကုန်းစွန်းတခုလား”

ပေယျိုလျှံပြုံးလိုက်သည်။

“သူတို့အားလုံးဟာ... အဆင့်အတန်းတစ်ညီတည်းရှိတဲ့လူတွေပါပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မယှဉ်ဖြိုင်ခဲ့ဖူးလို့ ဘယ်သူက ဘာလဲဆိုတာမပြောနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာကိုယ့်ကိုယ်ကို ပထမလို့ ဘယ်သူမှမပြောရပါဘူး”

သူမသည် ပြောရင်းတစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရလာ၏။

“လောကပေါ်မှာ ထိပ်တန်းအဆင့်ရှိတဲ့သိုင်းပညာရှင်တွေ အတော်များများရှိပါတယ်။ သူတို့ဟာတောတောင်ထဲသွားပြီးနေထိုင်ကြတဲ့အတွက် သူတို့နာမည်ကို ဘယ်သူကမှမသိကြပါဘူး။ ဒေါ်လေးစိတ်ထဲမှာ သူတို့မှပထမလို့ခေါ်နိုင်မယ်ထင်တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ရင်ထဲတွင် တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွား၏။

ပေယျိုလျှံက... အမှောင်လောက၏ခေါင်းဆောင် ငရဲပြည်

ပိုင်ရှင်ကိုရည်စူးပြီးပြောသည်ဟု သံသယဖြစ်လာ၏။

“ဒါဖြင့် သူတို့ကဘယ်သူတွေလဲဒေါ်လေး”

ပေယျိုလျှံပြုံးလိုက်၏။

“ဒေါ်လေးသိထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟာ မင်းအဖေအမေထက် အစစအရာရာသာတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် မိမိထင်ထားသည့်မှာမှန်ကန်နေပြီဟု ယုံကြည်လာလေသည်။

“ဒေါ်လေးပြောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကဘယ်သူလဲ”

ပေယျိုလျှံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကိုပြောပြရမယ်ဆိုရင်... မင်းအဖေပြောပြတာကို မင်းလဲမှတ်မိဦးမှာပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘယ်သူများပါလိမ့်”

ပေယျိုလျှံက....

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅-နှစ်လောက်က အလံတစ်ရာတောင်ကြားမှာ မင်းအဖေလုပ်ကြံခံရလို့ မင်းရဲ့မွေးစားအဖေက မင်းကိုကယ်တင်မွေးစားလိုက်သလို မင်းနဲ့ဘဝတူဖြစ်တဲ့ကလေးမလေး မယုသန်းတို့လဲ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကယ်သွားတယ်လေ”

ယန့်ကျင်းလိန်သတိရလာ၏။

“ဟုတ်ပြီ... ဒေါ်လေးပြောတာက နန်ဟိုက်နယ်က သီလရှင် အိချင်းမဟုတ်လား”

ပေယျိုလှိုင်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် သီလရှင်အိချင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ ပထမ လို့ ဒေါ်လေးထင်မိတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“သူဒီလောက်တော်ရင် ဘာကြောင့် သိုင်းလောကထဲကိုခြေ မချတာလဲ”

ပေယျိုလှိုင်က....

“ဒါကြောင့် ဒေါ်လေးပြောနေတာပေါ့... သူကကျော်ကြားမှု ကိုမှမလိုချင်ဘဲ၊ တကယ်လို့ သူသာ သိုင်းလောကကိုခြေချရင် သူ့ကို အံ့တုနိုင်မဲ့လူတစ်ယောက်မှရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်အံ့သြသွားသည်။

“သူ သိုင်းလောကကိုခြေမချချင်တာတော့ ထားပါတော့ လေ၊ သူကယ်သွားတဲ့မယ့်သန်းဆိုတဲ့မိန်းကလေးလဲ အခုလောက်ဆို သိုင်းပညာတော်တော်တတ်နေပြီပေါ့... ဘာကြောင့် သိုင်းလောကကို ခြေမချသေးတာလဲ”

ပေယျိုလှိုင်ပြုံးလိုက်သည်။

“သီလရှင်အိချင်းက အတော်သေချာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ

မသေချာရင် ဘာကိုမှမလုပ်ဘူး။ ဒေါ်လေး စိတ်ထင်ပြောရရင် သူ တပည့်မလေးမယ့်သန်းက သူ့စိတ်ကြိုက်မဖြစ်သေးလို့ မလွှတ်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“အိချင်းသီလရှင်အပြင် သိုင်းပညာအလွန်တော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်သူများရှိသေးလဲခင်ဗျာ”

ပေယျိုလှိုင်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒေါ်လေးစဉ်းစားလို့ မရတော့ပါဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်လည်း ဘာမျှဆက်မမေးနိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်လေတော့၏။

၀၀၀၀

ယန့်ကျင်းလိန်သည် အိချင်းမိန်းကလေးကြောင့်အနက်ရောင် လက်ကိုင်ပဝါအသုံးပြုသည့် ပေယျိုလှိုင်အပေါ် သံသယစိတ်များဖြစ် ပေါ်လာမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် တီးခေါက်စုံစမ်းမေးမြန်းလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ပေယျိုလှိုင်က အမှောင်လောကနှင့်ဝရံပြည်ပိုင်ရှင် အကြောင်း လုံးဝပြောဆိုခြင်းမရှိသောကြောင့် သူသည် စိတ်လျှော့ လိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ပေယျိုလျှံအား နှုတ်ဆက်ကာ မွေးစားဖခင်နောက်သို့လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ပေယျိုလျှံက တစ်ယောက်တည်းအလွန်ပျင်းရိပြီးငွေ နေသဖြင့် သူမလည်းလိုက်မည်ဟုပြောလေသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်လည်း မွေးစားဖခင်၏အခြေအနေကို ပိုမိုသိချင်လာသဖြင့် ပေယျိုလျှံနှင့်အတူ စားစမ်းတောင်မှထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေ၏။

သူတို့သည် အိုကူရွက်တို့သွားရာလမ်းဘက်ခန့်မှန်း၍ လိုက်ပါခဲ့ကြရာ ငါးရက်ခန့်ကြာသောအခါ သူတို့သည်စုချွန်းနယ်စပ် ထင်ပီးတောင်သို့ရောက်ရှိသွားသောအခါ ပေယျိုလျှံ၏ခြေလှမ်းများ ရုတ်တရက်ရပ်တန့်သွားလေသည်။ သူမ၏မျက်လုံးအစုံကလည်း ဝါးပင်များထူထပ်သောနေရာတစ်ခုသို့စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ယန့်ကျင်းလိန်အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဒေါ်လေး ဘာဖြစ်လို့ရပ်လိုက်တာလဲ”

ပေယျိုလျှံကထူထပ်သောဝါးတောသို့ညွှန်ပြလိုက်ပြီး....

“မင်း ဟိုကိုကြည့်စမ်း... မင်းအဖေ အဲ့ဒီကိုရောက်ခဲ့တယ်။ အဲ့ဒီကနေထွက်သွားတာ သိပ်ကြာမယ်မဟုတ်သေးဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ပေယျိုလျှံညွှန်ပြသောနေရာသို့ သေချာစွာကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ လူတစ်ယောက်သည် ခြေလက်ပြတ်၍

သေဆုံးနေသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

ယင်းလူမှာ ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားလက်ချက်ဖြင့်သေဆုံးနေခြင်းဖြစ်သည်ကို တစ်ဆက်တည်းသိရှိလိုက်ရလေသည်။

သူသည် ကမန်းကတန်းပြေးလွှားသွား၏။ ထိုနေရာတွင် ခြင်းခွာရာများနှင့် လှည်းဘီးရာများကိုတွေ့ရှိလိုက်လေသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်ဝမ်းသာသွား၏။

“ဟုတ်တယ်ဒေါ်လေး ဖေဖေတို့စီးတဲ့ရထားဘီးရာလဲ တွေ့တယ်ဗျ”

ပေယျိုလျှံက....

“ဒါဖြင့် မြန်မြန်လိုက်ကြရအောင်”

သူမသည် ဘီးရာဘီးတည်ရာအတိုင်းပြေးလွှားသွား၏။

ယန့်ကျင်းလိန်ကလည်းနောက်မှပြေးလိုက်သွားလေ၏။

၀၀၀၀

လမ်းခွဆုံ....

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်ပေယျိုလျှံတို့လည်း ကိုယ်ဖော့ပညာကို အသုံးပြု၍လျင်မြန်စွာလိုက်သွားရာ မကြာမီ သူတို့သည် လမ်းဆုံလမ်းခွတစ်ခုသို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထိုလမ်းခွလမ်းဆုံမှာ လမ်းသုံးခုဆုံသောနေရာဖြစ်သည်။

သူတို့သည် လှည်းဘီးရာကိုလိုက်လံရှာဖွေသောအခါ ထို
သုံးလမ်းစလုံးပေါ်တွင် မြင်းခွာရာနှင့်လှည်းဘီးရာများ ပြည့်နှက်
သည်ကိုတွေ့ရှိရ၍ အကြံအိုက်သွားလေသည်။

ယန့်ကျင်းလိန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“ဒေါ်လေး ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဗျာ”

ပေယျိုလှိုင်သည် လမ်းသုံးလမ်း၏အခြေအနေကို အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လမ်းမကြီးကိုညွှန်ပြလိုက်၏။

“လမ်းသုံးလမ်းထဲမှာ ဒီလမ်းဟာအကျယ်ဆုံးပဲ... မင်းအထက်
က ရထားနဲ့ဆိုတော့ ဒီလမ်းကျယ်ကြီးကိုအသုံးပြုမှာပဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ဒီလမ်းမကြီးကပဲလိုက်သွားကြမယ်”

သူတို့သည် လမ်းမကြီးအတိုင်းပြေးလွှားသွားကြတော့၏။

၀၀၀၀

ပေယျိုလှိုင်နှင့်ယန့်ကျင်းလိန်တို့သည် ကိုယ်ဖော့ပညာကို သုံး
ကာ လမ်းမကြီးအတိုင်းပြေးလိုက်သွားကြရာ သုံးလေးမိုင်ခန့် အထိ
ရောက်သွားကြသည့်တိုင် မြင်းရှစ်ကောင်ဆွဲသောရထား၏အရိပ်အ
ယောင်ကိုပင် မမြင်တွေ့ရဘဲရှိလေသည်။

သူတို့သည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် အရှိန်ကိုလျှော့ချလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် နေဝန်းနီသည် တောင်အောက်သို့ ငုပ်လျှိုးစင်
ရောက်တော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဒေါ်လေး မိုးချုပ်တော့မယ်... နားဖို့နေရာရှာမှဖြစ်မယ်
ထင်တယ်”

ပေယျိုလှိုင်သည် လျှောက်နေရင်း ပတ်ဝန်းကျင်သို့တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လမ်းဘယ်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ခြံဝင်း
တစ်ခုအားတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ သူမကညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟိုမှာခြံဝင်းတစ်ခုတွေ့ရတယ်... အဲဒီကအိမ်ရှင်ကို တစ်ည
နားဖို့ခွင့်တောင်းရမှာပဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ခြံဝင်းရှိရာသို့ဦးတည်လျှောက်သွားကြ
လေသည်။

၀၀၀၀

ထူးဆန်းသောခြံဝင်း

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့် ပေယျိုလျှံတို့သည် ခြံဝင်းရှိရာသို့ ရောက်သွား၏။ ၎င်းခြံဝင်းအား ကျောက်တုံးများဖြင့်ခြံဝင်းခတ်ထားသည်တွေ့ရသည်။

ခြံဝင်းအတွင်း၌ ကျယ်ဝန်းသောအဆောက်အအုံတစ်ခုတင်တွေ့ရသည်။ အဆောက်အအုံလေးဘက်လေးတန်တွင် ပန်းများ၊ ဝါးပင်များအစီအစဉ်ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သူတို့သည် ခြံဝင်းရှေ့သို့ရောက်ရှိလာသောအခါ ခြံဝင်းတံခါးပိတ်ထားသည်ကိုတွေ့၏။ ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပေယျိုလျှံက ယန့်ကျင်းလိန်အားလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဒီခြံဝင်းမှာ ဘာများထူးဆန်းနေတယ်လို့ မင်းထင်သလဲ ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တော့ ဘာမှမတွေ့ပါလား”

တစ်ဆက်တည်းပင် ပေယျိုလျှံအားပြန်မေးလိုက်၏။

“ဒေါ်လေးကကော ထူးဆန်းတာကိုမြင်လို့လား”

ပေယျိုလျှံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒီအဆောက်အအုံကိုသေချာကြည့်လိုက်ရင် အနီအစဉ်တကျရှိနေတဲ့နက္ခတ်တာရာတွေကိုကြည့်ပြီး တည်ဆောက်ထားသလိုဖြစ်နေတာကိုတွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီခြံဝင်းပိုင်ရှင်ဟာ အနည်းဆုံးတော့ သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်”

သူတို့ ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် ခြံဝင်းတံခါးပွင့်သွားပြီး အတွင်းဘက်မှ အသက် ၆၀-ခန့်ရှိအဘိုးအိုတစ်ဦးထွက်လာပြီး သူတို့အား အကဲခတ်ကြည့်ကာ...

“မင်းတို့က ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ချင်လို့လဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်ကအရိုအသေပြုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့က ခရီးသည်တွေပါ... ခရီးသွားရင်း မိုးချုပ်သွားလို့ တစ်ညတာတည်းခိုခွင့်ပြုဖို့ ခွင့်တောင်းတာပါခင်ဗျာ” အဘိုးအို မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မင်းတို့ကဘယ်သူတွေလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျွန်တော် ယန့်ကျင်းလိန်ပါ... သူက ကျွန်တော့်ဒေါ်လေးပေယျိုလျှံပါ”

အဘိုးအိုကပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ... အထဲကိုကြွပါ”

အဘိုးအိုသည် ယန်ကျင်းလိန်နှင့်ပေယွဲ့လှိုင်အား အဆောင်အဖိုထဲသို့ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ထို့နောက် ကန်စွန်းဥနှင့်ပိန်ဥများ ချကျွေးရင်း အဘိုးအိုက မိမိကိုယ်မိမိမိတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်နာမည်က စုမာချောင်ပါ”

သူသည် ယန်ကျင်းလိန်နှင့်ပေယွဲ့လှိုင်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်အကဲခတ်မမှားဘူးဆိုရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်က သိုင်းလောကသားတွေဖြစ်ရမယ်”

ယန်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

အိမ်ရှင်စုမာချောင်က ရယ်မောလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ဟန်ကျတာပဲ”

ယန်ကျင်းလိန်က နားမလည်နိုင်ဘဲဖြစ်သွားသည်။

စုမာချောင်က စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“ဒီနေ့ညမှာပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခုရှိနေတယ်၊ ကျုပ်နဲ့အတူ သွားကြည့်ဖို့အဖော်လိုနေတုန်း မင်းတို့ရောက်လာတော့ ဟန်ကျသွားတာပေါ့”

ယန်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူးခင်ဗျာ”

စုမာချောင်က....

“မင်းတို့ ဒီကိုဖြတ်လာတဲ့အခါမှာ ဓားတောင်တစ်ခုကိုတွေ့ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ပေယွဲ့လှိုင်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

စုမာချောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်သေနေတာကိုကော တွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

စုမာချောင်က....

“အဲဒီလူကိုသတ်တဲ့လူဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့နေရာမှာ နာမည်ကြီးတဲ့ ခုနစ်စဉ်ကြယ်ဓားအိုကူရွက်လက်ချက်ပေါ့”

ယန်ကျင်းလိန်နှင့် ပေယွဲ့လှိုင်တို့ အချင်းချင်းအပြန်အလှန် ဩညံမိလိုက်ကြ၏။

ယန်ကျင်းလိန်သည် စုမာချောင်က မိမိမွေးစားဖခင်ကို ပုတ်ခတ်ပြောသည်ဟုယူဆကာ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

စုမာချောင်စကားဆက်လိုက်သည်။

“အဲဒီအိုကူရွက်ဆိုတဲ့လူဟာ သူ့မိန်းမချောင်ဆိုက်ချောင်နဲ့
အတူ မြင်းရှစ်ကောင်ဆွဲတဲ့ရထားနဲ့သွားလေရဲ့”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“သူသတ်သွားတဲ့လူက ဘယ်သူလဲဗျာ”

စုမာချောင်ကပြုံးလိုက်သည်။

“သူနာမည်ကပေါင်ထုံပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ဟုတ်ပြီ... ကျီးကန်းညီအစ်ကိုထဲက တစ်ယောက်အပါအ
ဝင်ပဲဖြစ်ရမယ်”

စုမာချောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သူကကျီးကန်းညီအစ်ကိုထဲမှာအကြီးဆုံးပဲ၊
ဒုတိယဖြစ်တဲ့ပေါင်ယန်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်က အို
ကူရွက်လက်ချက်နဲ့သေဆုံးသွားတယ်လို့ကြားရတယ်၊ ဒါကြောင့်
ကျန်တဲ့ပေါင်ယုံက သူ့ကိုကလဲ့စားချေဖို့စိန်ခေါ်လိုက်တယ်လေ”

ယန့်ကျင်းလိန်မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သူ တော်တော်စိုက်ပါလား... သူ့အနေနဲ့အိုကူရွက်ကို အံတု
လို့ရပါ့မလား”

စုမာချောင်က....

“သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့တော့ဘယ်အံတုပုံပါ့မလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် သူ့မှာအကူအညီတောင်းထားတဲ့လူတွေရှိမှာပေါ့”
စုမာချောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် သူကအိုကူရွက်ကို ဒီနေ့ညသန်း
ခေါင်ယံအချိန်မှာ ဒီကနေဆယ်မိုင်ဝေးတဲ့သိမ်းငှက်တောင်ကြားမှာ
ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ချိန်းလိုက်တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဒီလိုဆို အိုကူရွက်တို့ ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာပဲရှိမှာပေါ့”

စုမာချောင်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ့မှာတခြားကိစ္စရှိလို့ထင်တယ်... ကမန်းကတန်းသွားကြ
တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်တန်ရင်ပြန်လာမယ်လို့ပြောသွားပါတယ်”

ပေယျိုလှုံ အနည်းငယ်သံသယဖြစ်သွားသည်။

“ပေါင်ယုံရဲ့အကြောင်းကို ကျွန်မကောင်းကောင်းသိတယ်၊
သူ့ကို ဘယ်သူကကူညီပုံမှာလဲ”

စုမာချောင်ကပြုံးလိုက်သည်။

“ထင်ပါဆန်းတောင်ကိုအထင်မသေးနဲ့... ထိပ်တန်းသိုင်း
သမားတွေအများကြီးရှိတယ်၊ နောက်ပြီး သူတို့က သိုင်းလောကနဲ့
အဆက်အသွယ်မရှိတဲ့အတွက် အိုကူရွက်အကြောင်းကို ဘာမှသိတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်... ပေါင်ယုံကစည်းရုံးပြီး အိုကူရွက်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်

ဖို့ချိန်းလိုက်တာပေါ့”

သူသည် ပြုံး၍စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူကကျုပ်ကိုပီဖိတ်ခေါ်ထားတာ”

ယန့်ကျင်းလိန်အနည်းငယ်ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဒီနေ့ညသွားပြီးကူညီမှာပေါ့”

စုမာချောင်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အကူအညီတောင်းပေမဲ့ ကျုပ်လက်မခံပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့...”

သူ့စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူ့အတွက် အသက်ချမ်းသာရာရအောင် ကျုပ်က ဝက်ပါ တစ်ခုတည်ဆောက်ပေးခဲ့ပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုဝက်ပါလဲဗျာ”

စုမာချောင်ပြုံးလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ ပေါင်ယုံမခိုင်ခဲ့ရင် ရှောင်တိမ်းနိုင်အောင် သူ့ကို အသက်ကယ်တဲ့ဝက်ပါဆိုပါနဲ့”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“အိုကူရွက်က အလွန်တော်တဲ့လူပဲ... ဒီဝက်ပါကို သူကနား မလည်တော့ဘူးတဲ့လား”

စုမာချောင်ရယ်လိုက်သည်။

“သူနားမလည်ဘူးလို့ မဆိုလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဆင်ထား တဲ့ဝက်ပါကိုတော့ သူဘယ်နည်းနဲ့မှနားလည်မှာမဟုတ်ဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်ရင်ထဲ၌ အနည်းငယ်ရင်လေးလံလာသည်။

စုမာချောင်က ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး...

“ကဲ မင်းတို့လဲခရီးပန်းလာကြတယ်၊ တစ်ရေးလောက် အိပ် လိုက်ကြပါဦး”

သူသည် အခန်းနှစ်ခန်းကိုညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟောဒီမှာ အခန်းတွေအဆင်သင့်ရှိပါတယ်၊ သန်းခေါင်ယံ အချိန်ကျရင် ကျုပ်လာခေါ်ပါ့မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်ပေယွဲ့လျှံတို့သည် တစ်ယောက်တစ်ခန်း ဆီဝင်ရောက်၍ အနားယူလိုက်ကြလေ၏။

၀၀၀၀

ယန့်ကျင်းလိန်အိပ်၍မရပါ။ အတွေးများသည် တစ်ခုပြီးတစ် ခုအဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်နေ၏။ စုမာချောင်သည် မည်သူနည်း။

ကျီးကန်းညီအစ်ကိုဖြစ်သောပေါင်ယုံက မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ် နှားထဲ စစ်ကူတောင်းထားပါသနည်း။

မွေးစားဖခင်အိုကူရွက်တို့ မည်သည့်နေရာသို့ အလောတ ဩသွားနေကြပါသနည်း။

သူသည် စဉ်းစားရင်းမျက်ခွံများလေးလံလာသဖြင့် မျက်လုံး
မှိတ်ပြီးအိပ်စက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်....

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

အခန်းတံခါးခေါက်သံထွက်ပေါ်လာ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စုမာချောင်၏အသံကိုပါကြားလိုက်
ရလေသည်။

“မောင်ရင်လေး ထတော့... သွားဖို့အချိန်တန်ပြီ”

၀၀၀၀

ကိုးနဝင်းဝက်ပါ

ယန့်ကျင်းလိန်သည် အိပ်မရဘဲ အတွေးများတစ်ခုပြီး တစ်ခု
ဦးနှောက်ထဲသို့တိုးဝင်လာ၏။ အလွန်ညဉ့်နက်တော့မှ မျက်ခွံလေးလံ
လာပြီးအိပ်ပျော်သွားသည်။ သို့သော် သိပ်မကြာလှပါ။

အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် အိပ်ရာမှနိုးလာ၏။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဧည့်သည်တို့... ဧည့်သည်တို့ သွားဖို့အချိန်နီးပြီ၊ ထကြပါ”

တစ်ဆက်တည်းမှာ အိမ်ရှင်စုမာချောင်၏အသံကို ကြား
လိုက်ရသည်။ သူသည် အိပ်ရာမှထလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... လာပါပြီခင်ဗျာ”

သူသည် အဝတ်အစားများဝတ်ဆင်ပြီး အခန်းတံခါးဖွင့်၍
ထွက်လာ၏။ တစ်ဖက်ခန်းမှပေယျိုလှိုလည်း ထွက်လာသည်ကို တွေ့
ရ၏။ စုမာချောင်က ပြုံးပြလိုက်ရင်း....

“ကဲ... သွားဖို့ အားလုံးစီစဉ်ပြီးပါပြီ၊ သွားကြပါစို့”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့မှထွက်သွားရာ ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်ပေယျိုလှိုက်က သူ့နောက်မှလိုက်သွားကြလေ၏။

၀၀၀၀

ခြံဝင်းရှေ့တွင် ခန့်ညားထည်ဝါသောရထားလုံးတစ်လုံးစီ ရှိနေသည်။ စုမာချောင်သည် ခြံဝင်းတံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်ပေယျိုလှိုက်တို့အား ရထားလုံးဖြင့် ခေါ်ဆောင်ထွက်ခွာသွားလေသည်။ သူတို့သည် ခြောက်မိုင်ခန့်ခရီးပေါက်လာကြသည့်အခါ လမ်းခရီးသည် ကြမ်းတမ်း၍လာလေ၏။

မြင်းရထားဖြင့် ဆက်သွား၍မရနိုင်အောင်ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် စုမာချောင်က ရထားလုံးကိုရပ်တန့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် သုံးဦးသားခြေလျင်ဆက်လျှောက်သွားကြလေသည်။

မကြာမီ သူတို့သည် တောင်ကြားတစ်ခုသို့ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။ ပေယျိုလှိုက်က ပတ်ဝန်းကျင်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သိမ်းငှက်တောင်ကြား ရောက်ပြီလား”

စုမာချောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ရှေ့တစ်ကွေ့ဆိုရင်ရောက်ပါပြီ”

သူတို့ဆက်လက်လျှောက်သွားကြရာ....

မကြာမီ ကျောက်တုံး များဖြင့်ရှုပ်ပွနေသောနေရာတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

စုမာချောင်ကခြေလှမ်းရပ်တန့်ပြီး ယန့်ကျင်းလိန်အားလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟိုကျောက်တုံးတွေဟာ ကျုပ်တည်ဆောက်ထားတဲ့ကိုးနဝင်းဝင်္ကံပါပဲပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် စုမာချောင်က ရန်သူများအား အကူအညီပေးနေသဖြင့် စိတ်ထဲ၌မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။ ထိုအချိန်တွင် စုမာချောင်သည် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့တက်သွားလေ၏။

ပေယျိုလှိုက်နှင့်ယန့်ကျင်းလိန်တို့က သူ့နောက်လိုက်သွားရာ မကြာမီ သူတို့သည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ရောက်ရှိသွားလေ၏။

စုမာချောင်ကရှေ့သို့ညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“အဲဒီကနေကြည့်ရင်... တောင်ကြားတစ်ခုလုံးကို ကောင်းကောင်းမြင်နိုင်ပါတယ်”

သူသည် ပြောပြီးထိုင်ချလိုက်၏။ ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်ပေယျိုလှိုက်တို့မှာလည်း စုမာချောင်၏နံဘေးတွင်ထိုင်ချလိုက်ကြ၏။

စုမာချောင်ပြောသည့်အတိုင်း ထိုနေရာမှ ပြိုင်တူလှမ်းကြည့်လိုက်ကြရာ သိမ်းငှက်တောင်ကြားတစ်ခုလုံးကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်မြင်တွေ့ရသည့်အပြင်....

စုမာချောင်တည်းဆောက်ထားသောဝက်ပါကိုလည်း...
ကောင်းစွာမြင်တွေ့ရ၏။

စုမာချောင်က ယန့်ကျင်းလိန်အားလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...
“ကျုပ်ရဲ့ကိုးနဝါးဝက်ပါကို မင်းနားလည်သလား”
ယန့်ကျင်းလိန်အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

“ဝက်ပါရဲ့သဘောတရားကိုတော့ ကျုပ်သိသင့်သလောက်
သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးရဲ့ကိုးနဝါးဝက်ပါကိုတော့ ကျုပ်ကသိပ်
နားမလည်ဘူးဗျ”

စုမာချောင်ပြုံးလိုက်၏။

“မင်းစိတ်ဝင်စားရင် ငါ့ဆီမှာတစ်လ ဆယ်ရက်နေထိုင်ပါ။
သင်ပေးပါ့မယ်”

သူသည် ပြုံး၍စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဦးကစေတနာနဲ့ပြောတာပါ။ မင်းကသိုင်းလောကမှာ သွား
လာလှုပ်ရှားနေတော့ ဒီလိုဝက်ပါမျိုးနဲ့ကြုံတွေ့တဲ့အခါ ဒုက္ခမရောက်
အောင်လို့ပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာက... တခြားလူတစ်ယောက်ကလဲ ဒီလို
ကိုးနဝါးဝက်ပါကို နားလည်ထားတယ်ဆိုတဲ့သဘောလား”

စုမာချောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကိုးနဝါးဝက်ပါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးအပြင်
တခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကလဲ နားလည်ပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က...

“အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကဘယ်သူလဲ”

စုမာချောင်ကပြောရန်ပါးစပ်ဟလိုက်ပြီးမှ စကားလွှဲလိုက်
ဆဲသည်။

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင် ပေါင်ယံတို့လူစုရောက်လာနေပြီ”
ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်ပေယျိုလျှံတို့က လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထူးသုံးယောက် တောင်ကြားထဲသို့ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ရောက်
နေလာကြသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

၀၀၀၀

တောင်ကြားထဲသို့လူသုံးယောက်ဝင်လာကြသည်။

သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် အသက် ၄၀ ကျော်
ခန့်ရှိပြီးအဝါရောင်ဝတ်ရုံရှည်ကိုဝတ်ဆင်ထား၏။

အခြားတစ်ယောက်မှာ ရသေ့ဖြစ်ပြီး ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသည်။

ဆစ်ခေါက်သံဝတ်ရုံကို ဆင်မြန်းထား၏။ ကျန်တစ်ယောက်မှာကား
ဗုတ်ဆိတ်ဗရပျစ်နှင့်အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထိုလူသုံးယောက်
တောင်ကြားထဲသို့ဝင်ရောက်လာပြီးမကြာမီမှာပင် ငွေရောင်ဝတ်ရုံ
ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ဦး ထပ်မံဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

ထိုလူမှာ အသက် ၅၀-ကျော်ခန့်ရှိပြီး ရုပ်ရည်အင်မတန် ကြမ်းတမ်း၍အရပ်ဆိုးလှသဖြစ်သည်။

ယန့်ကျင်းလိန်က စုမာချောင်ဘက်လှည့်၍...

“ပေါင်ယုံဆိုတာ ဘယ်သူလဲဗျ”

စုမာချောင်က ငွေရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသူအား ညွှန်ပြလိုက်၏။

“ပေါင်ယုံဆိုတာ သူပါပဲ”

ယန့်ကျင်းလိန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျန်တဲ့သုံးယောက်က ဘယ်သူများပါလိမ့်”

စုမာချောင်က အဝါရောင်အင်္ကျီရှည်ဝတ်ဆင်ထားသောသူအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သူကတော့ သံမဏိလက်ချောင်းထင်းလုံခပါ”

သူသည် ရသေ့အားညွှန်ပြလိုက်ပြီး....

“ဟောဒီရသေ့ကတော့ လောက်တင်လို့ခေါ်ပါတယ်... ဘာပညာအင်မတန်ထူးချွန်ပါတယ်”

သူသည် နောက်ဆုံး မုတ်ဆိတ်ဗရပျစ်နှင့်လူအားညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟောဒီလူကတော့ မုတ်ဆိတ်မွေးအဘိုးအိုယင်းရဲ့ပါ။ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာအတွင်းအားက အလွန်အဆင့်မြင့်ပါတယ်”

ပေယျိုလှုံ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဦးကိုကြည့်ရတာ ပေါင်ယုံလိုလူမျိုးကိုအားပေးကူညီခဲ့သူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့် အကူအညီပေးရတာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်ကလည်း ခေါင်းညိတ်၍မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဦးက ဘာကြောင့် သူ့အတွက် ကိုးနဝါးဝက်ပါဆိုတည်ဆောက်ပေးရတာလဲ”

စုမာချောင်ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ပြောတာမှန်ပါတယ်... ကျုပ် ဒီလိုလူမျိုးကို ဘာကြောင့်အကူအညီပေးတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ရသလား”

ပေယျိုလှုံ အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

“ဒါဆိုရင် ဦးက ပေါင်ယုံအတွက်မဟုတ်ဘဲ ပေါင်ယုံနဲ့အဖော်ဆိုက်လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သုံးယောက်အတွက်ဖြစ်ရမယ်”

စုမာချောင် ရယ်မောလိုက်၏။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့... ဒီလူသုံးယောက်က ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေပါ။ သူ့အသက်မသေရအောင် ကျုပ် အခုလိုအပင်ပန်းခံပြီး ကိုးနဝါးဝက်

ထုတ်ပေးပါတယ်ဆိုတည်ဆောက်ပေးထားတာပါ”

စုမာချောင်က စကားဆက်လိုက်ပြန်၏။

“ကျုပ်ခုလိုကူညီတာ တခြားအကြောင်းလဲရှိပါသေးတယ်”
ယန့်ကျင်းလိန်က....

၉၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဘယ်လိုအကြောင်းများလဲခင်ဗျာ”

စုမာချောင်က....

“အိုကုရွက်ဟာ သိုင်းပညာအားကိုးပြီး အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှအသက်ချမ်းသာမပေးဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်က ခုလိုကူညီလိုက်တာပါ”

သိုင်းပညာအားကိုးဖြင့် လူအများကိုထိခိုက်နစ်နာစေရန်ကြံစည်ကြိုးစားမှုကိုထိန်းကွပ်ဆုံးမရန် လူတိုင်းတွင် တာဝန်ရှိသည်။ သိုင်းပညာအားကိုးဖြင့်ထင်ရာစိုင်းသူကို ဤအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေမည်ဆိုပါက အေးချမ်းစွာနေထိုင်သူများအတွက် ကြီးစွာသော အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သိုင်းပညာအားကိုးပြီး ထင်ရာစိုင်းနေသူကို ဝိုင်းဝန်းနှိမ်နင်းရန် လူတိုင်းတွင်တာဝန်ရှိ၏။

ယန့်ကျင်းလိန် မှပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ဦးနုကိုးနင်းဝက်ပါက အလွန်ဆန်းကြယ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိုကုရွက်လိုလူစားနဲ့တွေ့တဲ့အခါ အကျိုးသက်ရောက်နိုင်ပါ့မလား”

စုမာချောင်ကယန့်ကျင်းလိန်အားလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ယန့်ကျင်းလိန်၏လေသံသည် အိုကုရွက်ဘက် အလေးသာနေသည်ကို အကဲခတ်မိလေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မြင်းရွာသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရသည်။ ယန့်ကျင်းလိန် ဝမ်းသာသွား၏။

သူသည် ပေယွဲ့လှိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒေါ်လေး... သူတို့ရောက်လာကြပြီ”

ထိုစဉ်မှာပင် မြင်းရှစ်ကောင်ဆွဲသောရထားတစ်စင်းသည် တောင်ကြားအဝင်ဝ၌ရပ်တန့်သွားလေ၏။

၀၀၀၀

စုမာချောင်သည် ယန့်ကျင်းလိန်အပေါ်သံသယဖြစ်လာ၏။ ယန့်ကျင်းလိန်၏အပြုအမူမှာ အိုကုရွက်နှင့်အတော်ရင်းနှီးပုံရနေသည်ဟုအကဲခတ်မိလိုက်သည်။ သူ ရင်ထိတ်သွား၏။

“ခုကွပ်ပါ... ငါ အန္တရာယ်ကိုဖိတ်ခေါ်လိုက်မိပြီနဲ့တူတယ်”

သူ၏ရင်ထဲမှ ကြိတ်၍ရေရွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် လေသံကိုပြောင်းလိုက်သည်။

“အိုကုရွက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ကပြောမယ့်သာပြောနေတာ အမှန်တော့ သူ့ကိုရန်မစရင် သူကဘယ်သူ့ကိုမှခုကွပ်မပေးပါဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် စုမာချောင်လေသံပြောင်းလာသည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ... သူက ဘယ်သူ့ကိုမှခုကွပ်မပေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရန်သူနဲ့ရင်ဆိုင်တဲ့အခါမှာတော့ ဖြတ်ပြတ်သားသားလုပ်တတ်တဲ့အတွက် သူ့ကိုရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်လို့အထင်လွဲကြတာပါ”

စုမာချောင်ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်တို့ကတော့ မယုံသာမကတော့ သူတို့က
ကံတရားပေါ်မှာလဲ မှုတည်နေပါသေးတယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် အိုကုရွက်နှင့် အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော
အမျိုးသမီးသည် ရထားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်ကိုတွေ့ရသည်။
ယန့်ကျင်းလိန်က ပေယွဲ့လျှော်ကလေးလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒေါ်လေး... ကျွန်တော်တို့သွားတွေ့ရင်ကောင်းမလား”
ပေယွဲ့လျှော် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသွားပါနဲ့ဦး... သူတို့ကိစ္စပြီးမှသွားကြတာပေါ့”
သူတို့သုံးယောက်သည် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ကြည့်နေကြလေ

သည်။ အိုကုရွက်နှင့်ချောင်ဆိုက်ချောင်တို့သည် ပေါင်ယုံတို့လူစုရေ
ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။ ချောင်ဆိုက်ချောင်က ထိုလူများအား တစ်ချက်
စေ့ကြည့်သည်။

ထို့နေ့က အိုကုရွက်ဘက်လှည့်၍ပြုံးပြကာ...

“ပေါင်ယုံဟာ ကျွန်မတို့မွေးစားသားရဲ့ရန်သူဖြစ်တဲ့အတွက်
လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ကျန်တဲ့ သုံးယောက်ကိုတော့ ချွင်းချက်အနေနဲ့
အသက်ချမ်းသာရာပေးလိုက်မယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

အိုကုရွက်က ရှည်လျားသောမုက်ဆိတ်မွေးကိုလက်ချောင်
များဖြင့်သပ်ရင်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ငါတော့အံ့ဩသွားပြီ မင်းက အမြဲတမ်းငြိထက်ပိုရက်စက်
တဲ့လူပါ... ကနေ့ကျမှ ဘာဖြစ်လို့သနားတဲ့စိတ်ပေါ်လာရတာလဲ”
ချောင်ဆိုက်ချောင်ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလူသုံးယောက်က တိုရန်သူမှမဟုတ်ဘဲ၊ ပေါင်ယုံက ဖိတ်
ခေါ်လို့ ဘုမသိဘမသိနဲ့ တိုကိုလာပြီးရန်စတာပါ”
အိုကုရွက်ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ... မင်းသဘောအတိုင်းပဲ”
သူတို့နှစ်ယောက်၏စကားကြောင့် လောက်တင်ရသေ့တို့
မှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်လာလေ၏။

“ဒီမှာ စကားနဲ့အနိုင်မယူပါနဲ့... လက်တွေ့ယှဉ်ပြိုင်ကြတာ
အကောင်းဆုံးပါ”

“ရှင် သိုင်းပညာတော်တော်ကောင်းတယ်နဲ့တူတယ်၊ ကျွန်မ
အေးပါရစေ၊ ရှင်ရဲ့ သိုင်းပညာထဲမှာ ရှင်အကျွမ်းကျင်ဆုံးပညာက ဘာ
ပညာလဲ”

လောက်တင်ရသေ့က...

“ဘယ်သိုင်းပညာကိုမှ နှစ်စစ်တတ်ပါတယ်... အဲဒါ
ကျွမ်းကျင်ဆုံးကတော့ သိုင်းပညာပါ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်က လောက်တင်ရသေ့၏ခါး၌ချိတ်ထား
သောစားကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဪ... ရှင်က ဓားမညာရှင်တစ်ယောက်ကိုး၊ ရှင်ခါး
ချိတ်ထားတဲ့ဓားက အတော့်ကိုထက်မယ်ထင်တယ်”
လောက်တင်ရသေ့ကခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်ရဲ့ ဓားကမညံ့ပါဘူးဗျာ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင်သေသေချာချာစဉ်းစားစမ်းပါ၊ ရှင်ဓားကကျွန်မရဲ့သို
ကွက်ဆယ့်နှစ်ကွက်အထိခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလား”

လောက်တင်ရသေ့အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

“ကျုပ်မှာ ဓားပညာ ဝါ-ကွက်ရှိပါတယ်... ခင်ဗျား
ဘယ်လောက်ပဲတော်တဲ့လူဖြစ်ပါစေ ကျုပ်ရဲ့ ဓား ဝါ-ကွက်ကို
ဖို့တော့မလွယ်ပါဘူး”

ချောင်ဆိုက်ချောင်က အိုကူရွက်အားလှည့်ကြည့်ပြီး အား
ပါးရရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

သူမသည် ရယ်လွန်းရ၍ ဗိုက်ကိုပင်နှိပ်ထားရလေသည်။
လောက်တင်ရသေ့ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ့ရယ်နေတာလဲဗျာ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်မှာမူရယ်မောနေရသဖြင့် အဖြေမထူ
နိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။ အိုကူရွက်က သူမကိုယ်စား အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားစကားက လေလုံးထွားသလိုဖြစ်နေလို့ သူကရယ်
တာပါ”

လောက်တင်ရသေ့မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ကျုပ်က ဝါ-ကွက်ယှဉ်ပြိုင်မယ်လို့ပြောတာ လေလုံးထွား
တာလားဗျာ”

အိုကူရွက်လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကဲပါဗျာ... ခင်ဗျားအတွက် အကွက်ရှစ်ဆယ်မယ်လိုက်၊
သူ့ကိုတစ်ကွက်ပြည့်အောင်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ရင် မဆိုးဘူးလို့ဆိုရမှာပဲ”

သူ၏စကားကြောင့် ထင်းလုံနှင့်ယင်းရို့တို့ ခေါင်းတွင်တွင်
ခဲယမ်းလိုက်၏။ လောက်တင်ရသေ့မှာ အလွန်ခံပြင်းသွား၏။

“ခင်ဗျားတို့က လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားသူတွေပါ၊
စကားကိုအရမ်းမပြောပါနဲ့... ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားထဲမှာ ကျုပ်က
သူ့ကို သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တောင် မယှဉ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

စကားအချို့ပြောနေခြင်းဖြင့် အမှန်တရားကို အဖြေရှာနိုင်
မည်မဟုတ်ပေ။ မည်သူကမှန်၍ မည်သူကမှားသည်ကို လက်တွေ့
စမ်းသပ်ကြည့်မှသာ သိနိုင်ပေတော့မည်။ ချောင်ဆိုက်ချောင်၏
စကားအရ သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်းဖြင့် အနိုင်ယူမည်ဆိုသည်မှာ
လုံးဝမဖြစ်နိုင်ချေ။

ယုံကြည်ရန်အကြောင်းလည်း လုံးဝမရှိပါ။

သို့သော် မဖြစ်နိုင်ဟု တစ်ထစ်ချပြောရန်လည်းမဖြစ်နိုင်ဘဲ
လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်မှသာ သိနိုင်ပေတော့မည်။

ချောင်ဆိုက်ချောင်ရယ်မောရင်း...

“ရှင်ပြောတာမှန်တယ်... ရှင့်ရဲ့ဓားက ထိုးသွင်းပြီးပြန်မှ
သိမ်းလိုက်တဲ့အခါ ဓားတစ်ပိုင်းကျန်တဲ့အတွက် သိုင်းကွက်တစ်ဝတ်
နဲ့ ရှင်ရှုံးသွားမယ်လို့ပြောနေတာ”

လောက်တင်ရသေ့ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားအသုံးပြုမှုဓားကပိုထက်နေလို့လား”

ချောင်ဆိုက်ချောင်ကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက ဓားကိုမသုံးပါဘူး”

သူမသည် ခေါင်းပေါ်မှထိုးထားသောဆံထိုးတစ်ချောင်းကို
ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူမသည် ဆံထိုးအား လောက်တင်ရသေ့
သို့ထိုး၍ပြလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မသုံးမဲ့လက်နက်က ဟောဒီဆံထိုးပါပဲ”

လောက်တင်ရသေ့သည် ချောင်ဆိုက်ချောင်က မိမိအား
စော်ကား ပြောဆိုနေသည်ဟုယူဆပြီး ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်
လာလေသည်။ သူသည်ဓားကိုဆွဲထုတ်ပြီး ချောင်ဆိုက်ချောင်ရှေ့သို့
လျှောက်သွားသည်။ ချောင်ဆိုက်ချောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲပါလေ... ရှင့်ကို စပြီးတိုက်ခိုက်ဖို့အခွင့်အရေးပေးမယ်”

သူမသည် လက်တစ်ဖက်နောက်ပစ်ပြီး လက်တစ်ဖက်က
ဆံထိုးကိုကိုင်လျက် မလှုပ်မယှက်ရပ်၍နေ၏။ လောက်တင်ရသေ့မှာ
လွန်စွာခံပြင်းလာလေသည်။ သူသည် လျှပ်တစ်ပြက်ဆိုသလို ဓားဖြင့်
ချောင်ဆိုက်ချောင်၏ရင်ဝသို့ထိုးသွင်းလိုက်လေ၏။

သို့သော် ချောင်ဆိုက်ချောင်ကရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုဘဲမလှုပ်
မယှက်ရပ်တန့်နေ၏။ လောက်တင်ရသေ့သည် ချောင်ဆိုက်ချောင်က
ထိုးဝခုခံခြင်းမပြုဘဲရပ်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ကြောင်အုမ်းအမ်း
ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် လျင်မြန်စွာထိုးလိုက်သောဓား
၏အရှိန်ကို အမှတ်မထင်လျှော့ချလိုက်မိသည်။

ဤသည်မှာ ချောင်ဆိုက်ချောင်၏ပရိယာယ်ပင်ဖြစ်သည်။
လောက်တင်ရသေ့၏ဓား အရှိန်လျှော့လိုက်သည်နှင့် သူမ၏နောက်
တစ်ထားသောလက်က လျှပ်တစ်ပြက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

သူ၏လက်ချောင်းကလေးများသည် လောက်တင်ရသေ့၏
ဓားဖျားကိုဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အခြားလက်
တစ်ဖက်မှကိုင်ထားသောဆံထိုးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်ရာ...

“ချွမ်း...”

လောက်တင်ရသေ့၏ဓားသည် သုံးချိုးတစ်ချိုးခန့်ကျိုးသွား
လေတော့၏။

“မြစ်...” ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ လောက်တင်ရသေ့၏စားစာသည် ကျီးပဲ့ထွက်သွားသည်။ ကျန်ရှိသောလူများအားလုံး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြ၏။ လောက်တင်ရသေ့လည်းမယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်အံ့ဩထိတ်လန့်သွားလေသည်။

သူသည် ရှက်လည်းရှက် မခံမရပ်နိုင်အောင်လည်းခံမြင်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ကျန်ရှိသောစားတစ်ပိုင်းဖြင့် မိမိ၏ရင်ထဲသို့တို့စိုက်လိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လူရိပ်တစ်ရိပ်က ရုတ်တရက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ လောက်တင်ရသေ့၏လက်ထဲမှစားသည် လူရိပ်လက်ထဲသို့ရောက်ရှိသွားသည်။ လောက်တင်ရသေ့ကလွန်ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏စားကိုလုယူသွားသည့်လူရိပ်မှာ အိုကူရွက်ပုံဖြစ်နေကြောင်းတွေ့လိုက်ရ၏။

လောက်တင်ရသေ့သည် ပို၍ဒေါသထွက်သွားလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ မလွန်ထွန်းဘူးလားဗျာ”

အိုကူရွက်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားယောက်ျားပဲဗျာ... ယှဉ်ပြိုင်တဲ့အခါ ရှုံးတဲ့အခါ မယ်၊ နိုင်တဲ့အခါနိုင်မယ်၊ ဒါ သဘာဝပဲ၊ ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်သတ်သေချင်ရတာလဲ”

လောက်တင်ရသေ့မှာ ဝမ်းနည်းလွန်း၍ မျက်ရည်များကျလာလေသည်။

အိုကူရွက်က ကျန်ရှိနေသောယင်းရို့နှင့်ထင်းလုံတို့အား တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့တွေ့ကြတယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကိုနိုင်မလား ဆိုတာ စဉ်းစားစေချင်တယ်”

ထင်းလုံနှင့်ယင်းရို့တို့မှာ မည်သို့ပြန်ဖြေရမှန်းမသိဘဲဖြစ်တာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အိုကူရွက်က ပေါင်ယုံဘက်လှည့်လိုက်၏။

“ဒီမှာပေါင်ယုံ... မင်းတို့ကျိုးကန်းညီအစ်ကိုသုံးယောက် အလံတစ်ရာတောင်ကြားမှာလုပ်ခဲ့တဲ့ဖြစ်ဒဏ်ကြောင့် မင်းအစ်ကိုနှစ်ယောက်နဲ့အတူ မင်းလဲ ငရဲပြည်ကိုသွားဖို့သင့်တယ်”

ပေါင်ယုံ၏မျက်လုံးအစုံတွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့်အနိပ်အယောင်များ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာပြီး ချက်ချင်းပင် ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ အိုကူရွက်က စကားဆက်လိုက်၏။

“မင်း အကူအညီခေါ်လာတဲ့လူတွေဟာ ကျုပ်ကိုမယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပါ၊ ဒါကြောင့် သိလျက်နဲ့ခေါ်လာတာ မင်းမှာကောက်ကျစ်တဲ့အကြံအစည်ရှိလို့ပဲဖြစ်မယ်”

ပေါင်ယုံ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေနပ်သည့်အရိပ်အယောင်များပေါ်လွင်လာသည်။ သို့သော် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောပါ။

အိုကူရွက်က နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး...

“မင်းရဲ့အကြံအစည်ဟာ ဘာလဲဆိုတာ ငါမသိပေမဲ့ စွာတော့ရမှာပါ”

ပြောပြီး သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် သိမ်းငှက်တောင်ကြားအထိ အနေအထားကိုဝေကြည့်ရှာဖွေလိုက်၏။

ပေါင်ယုံကမဲ့ပြုံးပြုံးကာ...

“ကျုပ် ခင်ဗျားကိုမနိုင်မှန်းသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားတို့လင်မယားကို ဒီနေရာမှာမြေမြုပ်ပစ်မယ်ဆိုတာမှတ်ထားစမ်းပါ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့်တောင်နံရံဘက်သို့ခြေလှမ်းရွေ့လျားလိုက်သည်။

“ရပ်လိုက်”

အိုကူရွက်ကဟန့်တားလိုက်၏။ သို့သော် ပေါင်ယုံက အိုကူရွက်၏စကားကိုလုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်လက်လျှောက်သွား၏။

“ကဲကွာ”

အိုကူရွက်က လက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ သူ့လက်ထဲမှ ဓားငယ်တစ်လက်သည် ပေါင်ယုံ၏ခြေထောက်ဆီသို့ပစ်လွှင့်သွားသည်။ ပေါင်ယုံ၏ခြေထောက်ပေါ်သို့စိုက်ဝင်သွားသဖြင့် ဒူးထောက်ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။ သို့သော်အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ပေါင်ယုံထံမှ အသံမထွက်ပါ။ သူသည် ခြေထောက်မှဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ဆက်လက်လျှောက်သွားသည်။ အိုကူရွက် အနည်းငယ်အံ့သြသွား၏။

“ဒီတစ်ခါမရပ်ရင် မင်းနောက်ကျောမှာ ဓားစိုက်ဝင်သွားလိမ့်မယ်”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ပေါင်ယုံ၏လက်တစ်ဖက်သည် နံရံပေါ်သို့ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ ဓားငယ်တစ်လက်သည် နံရံပေါ်၌ သွယ်နေသောနွယ်ပင်တစ်ပင်ဆီသို့ပစ်လွှင့်သွားသည်။

“ထောက်....”

သို့သော် သူ၏ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာရရှိသွားသဖြင့် ဓားငယ်ကိုပစ်ရာ၌ အနည်းငယ်တိမ်းစောင်းသွားသောကြောင့် နွယ်ပင်တစ်ပိုင်းသာပြတ်သွားလေသည်။

အိုကူရွက်သည် အလွန်ညာဏ်ကောင်းသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ပေါင်ယုံ၏အပြုအမူကိုတွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် သံသယစိတ်များဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ သူသည် တောင်နံရံထိပ်သို့ ထပ်မံလှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ပေါင်ယုံ၏အကြံကို ရုတ်တရက် ရိပ်စားမိလိုက်လေတော့၏။

“တောင်ကြားအဝ မြန်မြန်ပြေးကြ”

ယင်းရဲ့တို့လူစုအားအော်ပြောရင်း ချောင်ဆိုက်ချောင်၏လက်ကိုဆွဲလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

သူ၏လက်တစ်ဖက်သည် ပေါင်ယုံထံသို့ဝေယမ်းလိုက်၏။
ဓားငယ်တစ်လက်သည် ပေါင်ယုံထံသို့ပစ်လွှင့်သွားသည်။ ထိုအချိန်
မှာပင် ပေါင်ယုံ၏လက်တစ်ဖက်သည် တောင်နံရံပေါ်သို့ဝေယမ်း
လိုက်ပြန်သည်။

အိုကူရွက်၏ဓားငယ်သည် ပေါင်ယုံ၏ကျောပေါ်မရောက်မီ
ပေါင်ယုံပစ်လွှင့်လိုက်သောဓားငယ်သည် နံရံပေါ်၌သွယ်တန်းသွား
သောနွယ်ပင်အား တိခနဲဖြတ်လိုက်သည်။

အိုကူရွက်က ချောင်ဆိုက်ချောင်လက်ကိုဆွဲ၍ တောင်ကြား
အဝသို့ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားသည်။ ယင်းရို့၊ လောက်တင်ရသေ့နှင့်
ထင်းလုံခတို့သည် ဘုမသိဘမသိဖြင့် အိုကူရွက်တို့နောက်လိုက်၍
ပြေးလွှားသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် တောင်နံရံထိပ်ပေါ်မှကျောက်
တုံးကြီးများသည် တစ်ဟုန်ထိုးလိုမိုဆင်းကျလာလေတော့သည်။

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း”

အသံများ ကျယ်လောင်စွာဟိန်းထွက်လာရာ မြေကြီးများ
ပင် သွက်သွက်ခါတုန်သွားလေ၏။ ဖုန်များ၊ သဲများ၊ ကျောက်ခဲလေး
များပါ လွင့်စဉ်လာသည်။ အိုကူရွက်နှင့်ချောင်ဆိုက်ချောင်တို့သည်
တောင်ကြားဝသို့ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြသည့်အခါ တောင်ကြား
တစ်ခုလုံး ကျောက်တုံးကျောက်ဝူများပြိုကျပိတ်ဆို့သွားသည်ကိုတွေ့
မြင်လိုက်ရလေသည်။

လောက်တင်ရသေ့၊ ယင်းရို့နှင့်ထင်းလုံခတို့သည်ပင် သီသီ
လေးမျှသာလွတ်မြောက်ခဲ့သည်။ သူတို့တစ်ကိုယ်လုံး ဖုန်များသဲများ
ဖြင့်ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိနေတော့၏။

၀၀၀၀

ယန့်ကျင်းလိန် ပေယျိုလျှံနှင့်စုမာချောင်တို့သည် တောင်
ကြားလမ်း၏အခြေအနေအားအကဲခတ်ကြည့်နေရာမှ မမျှော်လင့်
သောမြင်ကွင်းအားတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
သွားကြလေသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်သည် အိုကူရွက်အတွက် စိုးရိမ်
သွားသဖြင့် ထိုင်ရာမှထပြီးကမန်းကတန်းပြေးဆင်းသွား၏။

ပေယျိုလျှံ နောက်မှပြေးလိုက်သွား၏။

စုမာချောင်ကကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် နောက်မှလိုက်သွား၏။

“ဖေဖေ”

ယန့်ကျင်းလိန်ကပြေးလွှားသွားရင်း ခေါ်လိုက်သည်။

အိုကူရွက်က အသံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ယန့်
ကျင်းလိန်နှင့်ပေယျိုလျှံတို့အားတွေ့မြင်သွားသည်။

“ဟင်... သားလေးပါလား”

ယန့်ကျင်းလိန်က အနီးသို့ပြေးလွှားလာရင်း—

“ဖေဖေ ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်နှုတ်ခမ်းစူလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း... သူ့အဖေကိုသိတတ်လိုက်တာ၊ ငါ့ကိုတောင် မေးဖော်မရဘူး”

ယန်ကျင်းလိန်ရယ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ဖေဖေမေးပြီးရင် မေမေ့ကိုပါမေးမှာပေါ့ ချောင်ဆိုက်ချောင်ရယ်မောလိုက်၏။

“ဒါမှငါ့သား”

ယန်ကျင်းလိန်က ချောင်ဆိုက်ချောင်အားပြုံးပြလိုက်ပြီး

“မေမေ နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

ချောင်ဆိုက်ချောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နေကောင်းပါတယ်... မင်းဘယ်ကလိုက်လာတာလဲ”

ယန်ကျင်းလိန်ကပေယ့်လျှံအားညွှန်ပြ၏။

“ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဖေဖေတို့ကိုမတွေ့ဘူး... ဒေါ်လေးပဲတွေ့တယ်၊ ဒေါ်လေးပြောပြလို့ ကျွန်တော်လိုက်လာတာ”
ထိုစဉ် လောက်တင်ရသေ့နှင့်ယင်းယို့ ထင်းလုံခတို့အနီးသို့ လျှောက်လာကြသည်။ သူတို့သည် ပြိုင်တူလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အရံအသေပြုကာ....

“ကျုပ်တို့ကိုကယ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ချောင်ဆိုက်ချောင်မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ ပေါင်ယုံအကြောင်းကိုသိပြီလား”

ထင်းလုံခခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလူ ဒါလောက်အကြံပက်စက်လိမ့်မယ်လို့မထင်မိတာ အခုနိပါ။ ကျုပ်တို့တောင်းပန်ပါတယ်”

အိုကူရွက်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“သူက သူ့ရဲ့အကြံအစည်အောင်မြင်ဖို့အတွက် ခင်ဗျားတို့တို့ပါ အသက်စတေးဖို့ကြံစည်ရက်တာကိုအံ့ဩပါတယ်ဗျာ”

လောက်တင်ရသေ့ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိုင်းလောကသားတွေက....”

ချောင်ဆိုက်ချောင်ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ရက်စက်တယ်... နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်တယ်... လူမဆန်ဘူးလို့ပြောကြတယ်မဟုတ်လား”

ထင်းလုံခခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် တကယ်လက်တွေ့ကျတော့ သိုင်းလောကသားတွေရဲ့သတင်းတွေ မမှန်ကန်ဘူးဆိုတာ အခု ကောင်းကောင်းကြီးသိရပါပြီဗျာ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်ပြုံးလိုက်၏။

“ကျွန်မတို့ရဲ့သဘောထားကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ကိုမထိရင် ကျွန်မတို့က ဘယ်သူ့ကိုမှအနိုင်မကျင့်ဘူး၊ ထိပါးလာရင်

တော့ ပြတ်ပြတ်သားသားတုံ့ပြန်တတ်ပါတယ်”

အိုကူရွက်ကရယ်မောကာ....

“ဒါ ကျုပ်တို့အသက်ငယ်ရွယ်တုန်းကအကျင့်တွေပါ။ အခု အသက်ရလာတဲ့အခါမှာတော့ ချင့်ချင်ချိန်ချိန်နဲ့လုပ်ပါတယ်ဗျာ”

ယင်းယို့ကလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍အရိုအသေပြုကာ...

“ဒီတစ်ခါ ကျုပ်တို့ သင်ခန်းစာကောင်းကောင်းရလိုက်ပါပြီ နောက်ဆိုရင် ဆင်ခြင်နိုင်ပါပြီ”

လောက်တင်ရသေ့ကအရိုအသေပြုရင်း....

“ကဲ... ကျုပ်တို့ကိုသွားခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီရှင်... သွားလိုရာသွားနိုင်ပါပြီ”

ယင်းရို့ တို့သုံးယောက် အိုကူရွက်တို့အား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ရန်ကိုရန်ဖြင့်တုံ့ပြန်ခြင်း

ယန့်ကျင်းလိန်သည် အိုကူရွက်နှင့် ချောင်ဆိုက်ချောင်တို့၏ အပြုအမူကိုကြည့်ကာ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

အိုကူရွက်ကသူ့အားပြုံးပြလိုက်ရင်း....

“ဒါနဲ့ မင်းအိမ်ရောက်တော့ တို့လဲ့ နန်းတော်မီးလောင်ကျွမ်း သွားတာကိုတွေ့ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ပါတယ်။ ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်တာပါ”

အိုကူရွက်မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာ မင်းကြောင့်ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် နန်းတော်ကိုမီးရှို့သွား တဲ့လူ မင်းသိတာပေါ့ဟုတ်လား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်နဲ့ရန်ငြိုးရှိလို့ အခုလိုပေးဖေ့ရဲ့ နန်းတော်ကိုလာပြီး မီးရှို့သွားတာပါ”

အိုကူရွက်အံ့ဩသွားသည်။

“မင်းက ဘယ်သူနဲ့များရန်ငြိုးဖို့ ခဲ့လို့လဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျွန်တော် နန်းကုန်းရွှေ့အိမ်ကိုမီးရှို့ခဲ့လို့ပါ”

အိုကူရွက်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းကကြံကြံဖန်ဖန် သူ့ကိုမှသွားပြီးရန်စခဲ့တာကိုး”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် သူနှင့်နန်းကုန်းရွှေ့ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့်ကိစ္စ ရပ်များကို အသေးစိတ်ပြန်လည်ပြောပြလိုက်လေသည်။

၀၀၀၀

ချောင်ဆိုက်ချောင်သည် ယန့်ကျင်းလိန်၏စကားကိုတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေပြီးမှ....

“နေပါဦး သူတို့ကတုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ နန်းတော်ကိုမီးရှို့တာ တော့ထားပါတော့၊ ဘာကြောင့် ငါ့ရဲ့အိမ်ဂေဟာကိုပါ မီးရှို့ရတာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“သူက အတိုးအနေနဲ့ မေမေ့ရဲ့အိမ်ဂေဟာကိုပါမီးရှို့မယ် လို့အတိအလင်းပြောသွားပါတယ်”

အိုကူရွက်အနည်းငယ်ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ကောင်းကွာ... ငါသူနဲ့စာရင်းရှင်းမှဖြစ်တော့မယ်”

ချောင်ဆိုက်ချောင်ကဟန့်တားလိုက်သည်။

“အို... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်ဒေါသကြီးနေရတာလဲ၊ ခေါင်းအေးဆေးထားစမ်းပါ၊ ပြီးမှ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကိုလုပ်ဖို့ ဧည့်စားကြတာပေါ့”

အိုကူရွက်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ငါ့ရဲ့ဝါဒက ငါတို့ကိုမထိရင် ငါတို့ကသူများကိုနည်းနည်း လေးမှသွားမထိတော့၊ အဲ... ငါတို့ကိုထိပါးလာရင်တော့ သည်းမခံတော့၊ ပြတ်ပြတ်သားသားရှင်းပစ်ရမှကျေအပ်နိုင်မှာ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်က....

“ဒါကတော့... ရှင့်သားက သူများအိမ်ကိုအလျှင်သွားပြီး မီးရှို့ခဲ့တာကိုး”

အိုကူရွက်ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွား၏။

ချောင်ဆိုက်ချောင်က....

“ရန်ကိုရန်ချင်းမတုံ့ပြန်သင့်ဘူးလို့ ရှင်သဘောပေါက်ပြီဆို၊ နုဘယ်လိုဖြစ်သွားရပြန်တာလဲ”

အိုကူရွက်က....

“မင်းပြောတာတော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါဒီအတိုင်း ခေါင်းငုံ့ခံရင် သိုင်းလောကသားတွေ ငါ့ကိုအထင်သေးသွားမှာပေါ့။

အနည်းဆုံးတော့ သွားပြီးရှင်းရမယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ကဟန်တားလိုက်၏။

“ဖေဖေ နန်းကုန်းရှု့ကိစ္စကဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ သားလိုက်လာတာက အလွန်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုပြောပြချင်လို့ပါ။ ဒါကြောင့် သူ့ဆီမသွားပါနဲ့ဖေဖေ”

အိုကူရွက်မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ဟုတ်လား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ဖေဖေရဲ့အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ပတ်သက်နေလို့ပါ”

အိုကူရွက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါတော့စိတ်ဝင်စားလာပြီ... ဘယ်သူကများ ငါ့ကိုလုပ်ကြံမယ်လို့ကြားလာတာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျွန်တော်ပြောမဖြစ် ဖေဖေ့ကိုစကားတစ်ခွန်းလောက်မေးပါရစေ”

အိုကူရွက်ရယ်မောလိုက်၏။

“တို့ သားအဖပါကွ... ခွင့်တောင်းစရာလိုသေးလား”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“မကြာမီကပဲ... သိုင်းလောကမှာ အမှောင်လောကဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုပေါ်လာတယ်။ အဲဒါဖေဖေကြားဖူးလား”

အိုကူရွက်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဖေဖေ မကြားဖူးပါလား”

ယန့်ကျင်းလိန်ကပေယွဲ့လျှံဘက်လှည့်လိုက်သည်။

“ဒေါ်လေးကောကြားဖူးသလား”

ပေယွဲ့လျှံက အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးမှခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သဲ့သဲ့တော့ကြားဖူးတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ပေယွဲ့လျှံအပေါ် ပို၍သံသယဖြစ်လာသည်။ မိမိဖခင်ကပင်မကြားဘူးပါလျက် သူက အဘယ်ကြောင့် ကြားရပါသနည်း။ သူ စကားဆက်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်လဲ ဒီအကြောင်းကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီက မကြာမီကမှကြားခဲ့တာပါ”

အိုကူရွက်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မင်းငါ့ကိုလိုက်ရှာတာ ဒါကိုပြောပြမလို့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဖေဖေ... နောက်ပြီး ဖေဖေနဲ့လဲ ပတ်သက်လာလို့ပါ”

အိုကူရွက် အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဖေဖေနဲ့သက်ဆိုင်တယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေပြောပြချက်အရဆိုရင် သိုင်းလောကကထိပ်တန်းသိုင်းသမား အတော်များများကို အမှောင် လောကအဖွဲ့ကသိမ်းသွင်းစည်းရုံးပြီး လိုရာခိုင်းဖို့ကြံစည်နေတယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

အိုကူရွက်ရယ်မောလိုက်၏။

“သူတို့က ဖေဖေကိုလာစည်းရုံးမှာကိုစိုးရိမ်လို့လား”

“ဒီလိုပါဖေဖေ သူတို့က သူတို့အလိုရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို အဆိပ်ခပ် လိုက်ပါတယ်၊ အဆိပ်မိတဲ့လူတွေဟာဖြေဆေးလိုချင်တာနဲ့ သူတို့အဖွဲ့အစည်းထဲကိုအလိုလိုဝင်လိုက်ရပါတယ်”

ချောင်ဆိုက်ချောင်ကကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“မမြစ်နိုင်တာတွေပဲသားရယ်၊ သူတို့ကဘယ်လိုလုပ် အဆိပ်ခပ်နိုင်မှာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“သူတို့ရဲ့အဆိပ်မိပြီး အမှောင်လောကထဲဝင်သွားတဲ့လူတွေ မနည်းတော့ဘူးလို့ပြောပါတယ်”

“ဘယ်သူများပါလိမ့်”

“လူတော့အတော်များတယ်... ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက်ကတော့ သံမဏိအသည်းစုမာယု၊ လှမွန်ကန်းနဲ့ တောင်ပိုင်းဘာသာရေးအသင်းတစ်ဖွဲ့လုံး သူတို့အဖွဲ့ထဲရောက်သွားပါပြီ”

အိုကူရွက်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“အမှောင်လောကရဲ့ခေါင်းဆောင်က ဘယ်သူလဲ”

“သူ့မှာမည်တော့ ဘယ်သူမှမသိဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ ငရဲပြည် ဝိုင်ရှင်လို့ပြောတယ်”

“သူတို့ကဘယ်မှာရှိသလဲ”

“ကွမ်စီနယ်မိုးကြိုးတောင်ကြားမှာရှိတယ်လို့သိရတယ်”

“မင်းမိတ်ဆွေကဘယ်သူလဲ... သူ ဘာကြောင့် ဒါလောက် အသေးစိတ်သိထားရတာလဲ”

သူ့မှာမည်စီချူမန်းလို့ခေါ်ပါတယ်... သူ ဘာကြောင့်သိထား သလဲဆိုတာ ကျွန်တော်မသိပါဘူး၊ သူက အမှောင်လောကကို ဖြိုခွဲဖို့ ကျွန်တော့်ကိုစည်းရုံးထားတယ်”

အိုကူရွက်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ထားပါတော့လေ... ဖေဖေအတွက်တော့မပူပါနဲ့၊ သူတို့က ဖေဖေကိုအဆိပ်ခပ်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေးမရှိပါဘူး”

“အပြောရခက်ပါတယ်ဖေဖေ... သူတို့ကပရိယာယ်အလွန် ချားတယ်၊ ဖေဖေလူယုံထဲမှာ သူတို့သူလျှိုလွှတ်ထားရင်ကော”

အိုကူရွက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“စိတ်ချ... ငါ့လူယုံတွေဟာ ငါ့ဆီမှာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ အောင်နေလာခဲ့တဲ့လူတွေပဲရှိတယ်၊ သူတို့ကို အမှောင်လောကက

ဘယ်လိုလာပြီးစည်းရုံးနိုင်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်တင်ပြသွားတဲ့ စုမာယုံလိုပုဂ္ဂိုလ် လူမွန်ကန်းလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အမှောင်လောကနဲ့လုံးဝအဆက်အသွယ်မရှိဘဲ အမှောင်လောကထဲရောက်သွားကြတယ်မဟုတ်လား”

ချောင်ဆိုက်ချောင်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မင်းပြောပြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သိုင်းလောကမှာလျှမ်းလျှမ်း တောက်ကျော်ကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။ သူတို့ သိုင်းလောကထဲက ရုတ်တရက်ကွယ်ပျောက်သွားတာ နှစ်မနည်းတော့ဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်ကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့်... ဖေဖေသတိထားဖို့ ကျွန်တော်သတိလာပေးတာပါ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲပါလေ... ဒါကလွယ်ပါတယ်”

သူမသည် အိုကူရွက်အားပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“သတိဆိုတာပိုတယ်မရှိပါဘူး... ရှင် အတွင်းအားကို လည်ပတ်ပြီး အဆိပ်မိတဲ့လက္ခဏာရှိမရှိစမ်းကြည့်နိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“ငါမှ ဘာမှမဖြစ်တာ၊ စမ်းကြည့်ဖို့လိုသေးလား”

ချောင်ဆိုက်ချောင်ပြုံးလိုက်သည်။

“စမ်းကြည့်တာပဲရှင်... ပင်ပန်းတာလိုက်လို့”

အိုကူရွက်ကပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ....

“ကဲပါကွာ... မင်းတို့ ဒါလောက်တောင်စိတ်ပူနေရင် ငါစမ်းလိုက်ပါ့မယ်”

သူသည် ပြောရင်းကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်ထိုင်ချကာ မျက်လွှာချလျက် အတွင်းအားများကိုခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တစ်ပတ်လည်ပတ်စေသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်၊ ပေယျိုလှိုင်နှင့် ချောင်ဆိုက်ချောင်တို့သည် အိုကူရွက်၏အခြေအနေကိုအကဲခတ်ကြည့်နေကြသည်။

အိုကုရွက်မှာ စစ်ဆေး၍မပြီးသေးသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩသွားလေသည်။

“မဟုတ်တော့ဘူးနဲ့တူတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ချောင်ဆိုက်ချောင်ဆိုလိုသည်ကို နားလည်နိုင်ဘူး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲမေမေ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်က အိုကုရွက်အားညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“မင်းအဖေကိုကြည့်စစ်... ငါ့ထက်အလျင် အတွင်းအားကို အသုံးပြုတယ်၊ အခုထိ သူကမပြီးဆုံးသေးပါလား”

ထိုစဉ်မှာပင် အိုကုရွက်မျက်လုံးဖွင့်လာသည်။ သူ၏မျက်ခုံးမွှေးအစုံသည် အလယ်သို့စုရုံးသွား၏။ သူသည် ချောင်ဆိုက်ချောင်အား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး...

“မင်းပြောတာမှန်တယ်... ငါ့သားပြောတာလဲဟုတ်နေပြီ၊ ငါ့မှာ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့အဆိပ်တစ်မျိုးမိနေပြီ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်နှင့်ယန့်ကျင်းလိန်တို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်က ပေယျိုလျှံအားအက်ခတ်ကြည့်လိုက်၏။ ပေယျိုလျှံမှာ ပကတိတည်ကြည်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်စဉ်းစားရခက်သွားသည်။ ပေယျိုလျှံသည် အမှောင်လောကမှသူလျှိုဖြစ်နိုင်မည်လော။

ထူးဆန်းသောအဆိပ်

ယန့်ကျင်းလိန်က ချောင်ဆိုက်ချောင်အားခေါင်းညိတ်ပြပြီး “မေမေလဲ စစ်ဆေးကြည့်ပါဦး”

ချောင်ဆိုက်ချောင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ငါ့ကိုလဲ သူတို့စည်းရုံးမဲ့စာရင်းထဲမှာထည့်ထားလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေလဲပါပါတယ်”

ချောင်ဆိုက်ချောင်ပြုံးလိုက်သည်။

“ခါ လွယ်ပါတယ်”

သူမသည် စာစ်ပျဉ်ခွေထိုင်ချပြီး အတွင်းအားဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးစစ်ဆေးလိုက်သည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် စစ်ဆေးမှုပြီးဆုံးသွားသည်။ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ယန့်ကျင်းလိန်အားပြုံးပြလိုက်သည်။

“ငါ့သားကြားတဲ့သတင်း မှားနေပြီထင်တယ်... မေမေမှာ တာမှမဖြစ်ပါလား”

သူမသည် ပြောရင်း အိုကုရွက်အားလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ

သို့သော် ဖခင်နှင့်အနီးကပ်ဆုံးသောလူမှာ ပေယျိုလှုံဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အဆိပ်ခတ်နိုင်သူမှာလည်း သူမတစ်ယောက်တည်းသာ အခွင့်အရေးရှိနေသည်။ သို့သော် ပေယျိုလှုံသည် ချောင်ဆိုက်ချောင် အပေါ် လုံးဝမကျေမနပ်ဖြစ်နေသူဖြစ်သည်။ အကယ်၍ အဆိပ်ခတ်သူမှာ ပေယျိုလှုံဖြစ်လျှင် ချောင်ဆိုက်ချောင်ကိုချမ်းသာပေးမည် ဟုတ်သည်မှာသေချာ၏။

ယခုမူ ချောင်ဆိုက်ချောင်မှာ လုံးဝအဆိပ်မမိဘဲ ဖခင်ဖြစ်သူသာ အဆိပ်မိနေသောကြောင့် အဆိပ်ခတ်သူသည် ပေယျိုလှုံမဖြစ်နိုင်ဟုကောက်ချက်ချနိုင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် အဆိပ်ခတ်သူမှာ မည်သူဖြစ်မည်နည်း။

ယန့်ကျင်းလိန်မှာ အတွေးရခက်သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

အတွင်းသူလှို

ချောင်ဆိုက်ချောင်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ စိုးရိမ်ပူပန်သည့် အရိပ်အယောင်များဖွံ့လျက်နေ၏။

“မိထားတဲ့အဆိပ်ကို အတွင်းအားနဲ့ဖယ်ထုတ်လို့ရမယ်ထင်တယ်”

သူမက ဆိုကုစွက်အားအကြံပြုလိုက်၏။

“ကျုပ်မိထားတဲ့အဆိပ်က အတော့်ကိုထူးဆန်းတယ်၊ အတွင်းအားကဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ကိုစမ်းပြီးပြီ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သောအရောင်များဝင်းလက်သွား၏။

“အဆိပ်ဘယ်လိုမိထားသလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ဂျွန်မတို့အမြန်ဆုံးပြန်သွားမယ်၊ သူလှိုကိုဖော်ထုတ်ပြီးဖြေဆေးကို တောင်းမယ်”

အိုကုရွက်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ဒီအဆိပ်ရဲ့အစွမ်းသတ္တိကိုငါစစ်ဆေးပြီးပြီ၊ အဆိပ်ကိုတစ်ကြိမ်တစ်ခါတည်းခတ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ နေ့ရှည်လများ ဖြည်းဖြည်းချင်းအချိန်ဆွဲပြီးခတ်မှအစွမ်းပြလာနိုင်တာကွယ့်”

သူသည် စဉ်းစားရင်းစကားဆက်လိုက်၏။

“ဒီအဆိပ်ကို ကျုပ်နေ့စဉ်သောက်နေတဲ့ကြာစေ့အရည်ထဲမှာထည့်တိုက်ရင် အပိရီဆုံးပါပဲ”

သူက ချောင်ဆိုက်ချောင်အားကြည့်လိုက်၏။

“ခုနစ်စဉ်ကြယ်နန်းတော်ထဲမှာ ကျုပ်ကိုအနီးကပ်ဆုံး ဆက်ဆံပြုစုတဲ့လူတွေ ဘယ်သူများရှိသလဲဆိုတာဝိုင်းပြီးစဉ်းစားစမ်းသိချောင်ဆိုက်ချောင်က ပေယျိုလျှံအားကြည့်လိုက်၏။

“ကြာစေ့အရည်တိုက်ကျွေးတဲ့လူကတော့ သုံးယောက်ပဲရှိတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်မရယ် ပေယျိုလျှံရယ်... နောက်ပြီး ကျွန်မရဲ့အယုံကြည်ရဆုံးဖြစ်တဲ့ကြူးရှောင်ဖုံးပဲ၊ အခု ကြူးရှောင်ဖုံး ပျောက်ကွယ်သွားတာ တစ်လလောက်ရှိသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် ကြူးရှောင်ဖုံးဟာ သံသယအဖြစ်နိုင်ဆုံးပဲလို့ကျွန်မယူဆတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... သူပဲဖြစ်ရမယ်”

အိုကုရွက်ကခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“သူ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ချောင်ဆိုက်ချောင်အံ့ဩသွားသည်။

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ပြောနိုင်တာလဲ”

အိုကုရွက် မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းလဲ အတွင်းအားပြည့်စုံတဲ့သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ပဲ၊ အဆိပ်အကြောင်းကို နည်းနည်းပါးပါးတော့သိထားတယ်မဟုတ်လား”

ချောင်ဆိုက်ချောင်မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ရှင်ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

အိုကုရွက်က...

“အဆိပ်ဟာ ချက်ချင်းသေနိုင်တဲ့အဆိပ်နဲ့ ဖြည်းဖြည်းမှသေစေတဲ့အဆိပ်ရှိတယ်၊ တဖြည်းဖြည်းမှသေစေတဲ့အဆိပ်ဆိုရင် နေ့စဉ်ရက်ဆက်စားပြီး အဆိပ်ရဲ့ အချိန်အဆပြည့်သွားတာနဲ့အဆိပ်ဟာ ထကြွလာတော့တာပဲ၊ အခုငါဘာမှမဖြစ်သေးတာကိုထောက်ရင် အဆိပ်ရဲ့အချိန်အဆမပြည့်သေးလို့မဟုတ်လား”

ချောင်ဆိုက်ချောင်မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်...

“ကျွန်မ နားမရှင်းသေးဘူး”

“ကျုပ်ဆိုလိုတာက ကြူးရှောင်ဖုံး ပျောက်ကွယ်သွားတာ တစ်လလောက်ရှိပြီဆိုတော့ သူ့အဆိပ်ကိုဆက်မခတ်နိုင်တဲ့အတွက်

သူ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပြောနေတာပါ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်က ပေယွဲ့လှုံအားတစ်ချက်ကြည့်ပြီး—

“ဒါဖြင့် ကျွန်မနဲ့ပေယွဲ့လှုံလောက်ပဲ သံသယဖြစ်ဖို့ကျန်တော့
တယ်မဟုတ်သား”

ယန့်ကျင်းလိန်ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“မေမေနဲ့ ဒေါ်လေးတို့နှစ်ယောက်ထဲမှာ သံသယဖြစ်ရမယ်
ဆိုရင် ဒေါ်လေးကိုပဲကျွန်တော်သံသယဖြစ်မှာ”

ပေယွဲ့လှုံခုံပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဒေါ်လေးမှာ အနက်ရောင်ပဝါအသုံးပြုတာကိုတွေ့လိုက်ရ
လို့ပါ”

အိုကူရွက်က....

“အနက်ရောင်ပဝါကိုင်တာနဲ့ သူဟာသူလျှိုဖြစ်တယ်လို့ မင်း
ကဘယ်လိုကြောင့်စွပ်စွဲနိုင်တာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေစီချူမန်းကပြောပြခဲ့ပါတယ်၊ အမှောင်
လောကသူလျှိုတွေမှာ အနက်ရောင်အရာဝတ္ထုကိုလျှို၊ ဝှက်သင်္ကေတ
အဖြစ်အသုံးပြုတယ်၊ လက်ကိုင်ပဝါကိုအမျိုးသမီးများကဖြူနီဝါမိမ်း

ပြာစတဲ့အရောင်ကိုသာအသုံးပြုပါတယ်၊ အနက်ရောင်ကိုအသုံးပြု
တာမတွေ့ဘူးလို့ပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်၏စကားအဆုံးတွင်....

အိုကူရွက်နှင့်ချောင်ဆိုက်ချောင်တို့၏မျက်လုံးများသည် ပေ
ယွဲ့လှုံအားစူးရှစွာကြည့်လိုက်လေတော့၏။

၀၀၀၀

သူမ၏စကားကြောင့် အိုကူရွက် ချောင်ဆိုက်ချောင်နှင့်ယန့်
တျင်းလိန်တို့အံ့အားသင့်သွားလေ၏။ ပေယျိုလျှံက ယင်းကဲ့သို့ သတ္တိ
ရှိရှိဝန်ခံသည်ကိုလည်းအံ့ဩမိ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ရုတ်တရက်
စကားမပြောနိုင်ကြဘဲဖြစ်သွားလေသည်။

အတန်ကြာမှ အိုကူရွက်က မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် မင်းက အမှောင်လောကနဲ့အဆက်အသွယ်
နဲ့တယ်ဟုတ်လား”

“ရှိတယ်”

“ခေါင်းဆောင်ကဘယ်သူလဲ”

“ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်”

အိုကူရွက်သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ငါ့အခုအချိန်မျိုးမှာအရမ်းစိတ်တိုနေတယ်ဆိုတာ မင်းသိ
ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုမပြောစမ်းပါနဲ့”

ပေယျိုလျှံက ခါးမှာချိတ်ထားသောအနက်ရောင်လက်ကိုင်
ဝေါကိုဆွဲထုတ်၍ပြလိုက်၏။

“ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာပါ... ဟောဒီလက်ကိုင်ပဝါက
ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်ပေးလိုက်တာ၊ လက်ကိုင်ပဝါရဲ့ ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ
အဆိပ်ပါတယ်၊ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အဆိပ်ရှိတဲ့လက်ကိုင်ပဝါထောင့်နဲ့
ကြာစေ့အရည်ထဲစိမ်ပြီး ရှင်ကို အမှောင်လောကကိုပို့ပေးလိုက်တာ
ပဲလေ”

မှူးယပ်ဆေး၏အစွမ်း

ပေယျိုလျှံသည် အပြုံးမပျက်ပါ။

သူမသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အနီရောင်ဆေးလုံးတစ်လုံးထု
ထုတ်ယူ၍မျိုချလိုက်၏။

ထို့နောက် အိုကူရွက်အားပြုံးပြကာ...

“ရှင်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်မကိုသံသယဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား”

အိုကူရွက်က စကားမပြောဘဲ ပေယျိုလျှံအား အကဲခတ်
ကြည့်နေသည်။ ပေယျိုလျှံကအေးဆေးစွာပြုံးနေသည်။

သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကြောက်ရွံ့သည့်အရိပ်အယောင်
များ လုံးဝမတွေ့ရပေ။

သူမသည် ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သံသယဖြစ်မနေပါနဲ့... အနံ့မရှိအရောင်အဆင်းမရှိတဲ့
အဆိပ်ကို ကျွန်မက ရှင်နေ့တိုင်းသောက်နေကျကြာစေ့ရည်ထဲထည့်
ပြီး ရှင်ကိုတိုက်ကျွေးတာပါ”

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ချောင်ဆိုက်ချောင်နှင့် ယန့်ကျင်းလိန်တို့ ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားကြသည်။

ဆိုကုရွက်မှာ ဒေါသထွက်လွန်း၍မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲသွားသည်။ မိမိ၏အရင်းနှီးဆုံးသောလူက အမှောင်လောက၏သူလျှိုဖြစ်နေသည်မှာ မည်သို့မျှမျှော်လင့်မထားသောကိစ္စဖြစ်သည်။

သူသည် စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့်....

“ပေယျိုလျှံ့ မင်းဒီလိုလုပ်တာငါ့ကိုမကြောက်ဘူးလား”

ပေယျိုလျှံ့ကပြုံးလိုက်၏။

“ရှင့်ကိုကျွန်မကြောက်စရာမလိုပါဘူး”

ချောင်ဆိုက်ချောင်မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ငါတို့ရဲ့ဝါဒက သူများကထိပါးမလာရင် ငါတို့ကလဲ သူများကို လက်ဖျားနှဲ့တောင်မတို့ဘူး ဒါပေမဲ့ ငါတို့ကိုထိပါးလာရင်တော့...”

ပေယျိုလျှံ့ကမထီမဲ့မြင်ပြုံးလိုက်၏။

“ကျွန်မကလုပ်ရဲရင်ခံရဲတယ်၊ ဘာကိုမှမကြောက်ဘူး”

ချောင်ဆိုက်ချောင်နှာခေါင်းရွံ့လိုက်သည်။

“ညည်းတတ်ထားတဲ့မတောက်တစ်ခေါက်ပညာနဲ့ အံ့တုလို့ ရမယ်ထင်နေသလား”

ပေယျိုလျှံ့က ထီမထင်ဟန်ဖြင့်....

“သိုင်းပညာအနေနဲ့ ကျွန်မရှင်တို့ကိုမယှဉ်နိုင်မှန်းသိပါတယ်၊

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ဆေးလုံးတစ်လုံးမျှထားပြီးဖြစ်တဲ့အတွက် ရှင့်တို့ကို

ကြောက်စရာမလိုတော့ပါဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်အံ့ဩသွားသည်။

“ခုန ခင်ဗျားသောက်လိုက်တဲ့ဆေးလုံးကအာရုံကို မူးယစ်တဲ့ဆေးလုံးလား”

ပေယျိုလျှံ့ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“နေပါဦး ဒီဆေးလုံးက ဘာများစွမ်းလို့လဲ”

ပေယျိုလျှံ့က....

“ဒီဆေးလုံးသောက်သုံးထားရင် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘာဝေဒနာခံစားရတော့ဘူးလေ”

“ကျွန်တော်မယ့်ဘူးဒေါ်လေး”

ပေယျိုလျှံ့ ရယ်မောလိုက်သည်။

“လောကပေါ် ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ရာတွေအများကြီးရှိပါတယ်၊ မယ့်မရှိပါနဲ့”

သူမက ပြုံး၍စကားဆက်လိုက်၏။

“မယ့်ရင် ငါသက်သေပြမယ်”

သူမသည် အိတ်ထဲမှထက်မြက်သောစားငယ်တစ်လက်နှင့် ခြစ်တစ်လုံးထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက်.... သူမ၏ဘယ်ဘက်

ထက်မအားဖြတ်ချလိုက်၏။

သွေးများချင်းချင်းနီရဲသွားသည်။

ပေယျိုလှုံမှာ အပြုံးမပျက်ရယ်လျက်နေ၏။ ထို့နောက် နေခြစ်ခြစ်ပြီး ပြတ်နေသောလက်မကိုမီးဖြင့်ရှို့လိုက်သည်။

သူမသည် အိုကူရွက်ကိုပြုံးပြရင်း...

“က... ရှင်တို့ ကျွန်မကိုဘယ်လိုပဲညှဉ်းပမ်းနှိပ်စက်ပါစေ ကျွန်မ ဘယ်လိုဝေဒနာမှခံစားရမှာမဟုတ်ဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဒေါ်လေး... ကျွန်တော့်အဖေရဲ့အဆိပ်ကိုဖြေပေးနိုင်တဲ့ နည်းပြောပြပါ။ ဒေါ်လေး အသက်ချမ်းသာဖို့ ကျွန်တော်တောင်းပန် ပေးပါ့မယ်”

အိုကူရွက်ကလက်ကာပြလိုက်၏။

“ငါ့သာ... သူ့ကိုတောင်းပန်လို့ အကြောင်းမထူးတော့ဘူး သူ့ရဲ့အခြေအနေကလဲ အသက်ရှင်ဖို့ကြိုးစားချင်ပုံမရဘူး။ နောက်ပြီး သူ့ကိုလဲ ဖြေဆေးပေးထားမဲ့ပုံမရှိဘူး”

ပေယျိုလှုံခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ရှင်ပြောတာမှန်တယ် ကျွန်မက ဆေးလုံးသောက်ထားတဲ့ အတွက် တိုတောင်းတဲ့အချိန်အတွင်းသေသွားရပါတော့မယ်။ ငရဲပြည် ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်တည်းကသာ ရှင့်အသက်ကိုကယ်နိုင်မယ်။ ရှင် အသက်ရှင်ချင်သေးတယ်ဆိုရင် ၁၅-ရက်အတွင်း ကွမ်စီနယ် မိုးကြိုး တောင်ကိုရောက်အောင်သွားပါ။ ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်ကိုသစ္စာခံပါမယ်လို့

ကတိပေးလိုက်ရင် အသက်ချမ်းသာရာရနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟာ... ဟာ... ဟား”

အိုကူရွက်သည် ခံပြင်းလွန်း၍ရယ်မောလိုက်လေ၏။

ပေယျိုလှုံမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာလဲ ရှင်ကအသေခံမလို့လား”

အိုကူရွက်သည် စူးရှသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ပေယျိုလှုံအား ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ဘယ်သူ့ကိုမှခုခံမထောက်ဘူး”

ချောင်ဆိုက်ချောင်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဒေါသမကြီးပါနဲ့ ကျွန်မသူ့ကိုမေးစရာတစ်ခုရှိသေးတယ်”

ပေယျိုလှုံ မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မေးချင်တာတွေကို မြန်မြန်မေးပါ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်က....

“ယန့်ကျင်းလိန်ကြားခဲ့တဲ့သတင်းအရ ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်က ကုန်းစွန်းတော့ ရေခဲတောင်ဒေဝီလုပ်ပင်းယင်နဲ့ ကျုပ်တို့လင်မယားနှစ် ယောက်ကိုလုပ်ကြံဖို့ အစီအစဉ်ဆွဲထားတယ်။ အခု အိုကူရွက်အဆိပ် မိနေပြီ။ ကျုပ်ကဘာဖြစ်လို့အဆိပ်မမိသေးတာလဲ”

ပေယျိုလှုံက....

“ကျုပ်ညည်းကိုကယ်လိုက်လို့ပါ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ညည်းကလားကျုပ်ကိုကယ်မှာ”

ပေယျိုလျှံက...

“ကျုပ်ကသေရမဲ့လူပါ... ဘာဖြစ်လို့လိမ့်မိပြောရမှာလဲ”

ချောင်ဆိုက်ချောင် အနည်းငယ်အံ့သြသွားသည်။

“ပြောပါဦး ညည်းကကျုပ်ကိုဘာကြောင့်ကယ်ရတာလဲ”

ပေယျိုလျှံက....

“တကယ်တော့ အမှောင်လောကကစေလွှတ်လိုက်တဲ့လူတွေဟာ အင်မတန်လျှို့ဝှက်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်မသိနိုင်ကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညည်းတို့လင်မယားကိုလုပ်ကြံရမဲ့အခါမှာတော့ နှစ်ယောက်တွဲပြီးလွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့အချင်းချင်းသိထားကြပါတယ်”

ချောင်ဆိုက်ချောင်ခံပြင်းလာလေသည်။

“ပြောစမ်း... အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲ၊ သူ့အခု ကျုပ်တို့ဂေဟာမှာ ရှိနေသေးသလား”

ပေယျိုလျှံခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရှိတော့ပါဘူး... သူ့ကိုကျွန်မသတ်လိုက်ပါပြီ”

ချောင်ဆိုက်ချောင် ရိပ်စားမိသွားလေသည်။

“ဟုတ်ပြီ... ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံးတပည့် အခုပျောက်ဆုံးသွားတဲ့

ကြူးရှောင်မိုးမဟုတ်လား”

ပေယျိုလျှံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သူ့အလောင်းကို နန်းတော်နောက်ကလိုဏ်ဝှဲထဲမှာဖြုတ်ထားပါတယ်”

ချောင်ဆိုက်ချောင်က....

“ညည်း ဘာကြောင့်သူ့ကိုသတ်ပစ်ရတာလဲ”

ပေယျိုလျှံက....

“ညည်းအဆိပ်မိသွားရင် အမှောင်လောကထဲရောက်သွားမှာကိုစိုးရိမ်လို့ပါ”

အိုကုရွက်မှာ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားလေသည်။

“မင်းက သူ့ကိုတော့ အမှောင်လောကကိုမရောက်စေချင်ဘူး၊ ကျုပ်ကိုတော့ ဘာကြောင့်ရောက်သွားအောင် ကြံစည်ရတာလဲ”

ပေယျိုလျှံသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်မရှင်ကိုချစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း အပိုင်လိုချင်လို့ပါ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီလိုကိုး... ညည်းကတို့လင်မယားကွဲအောင်လုပ်ကြံပေမဲ့ အခု ကျုပ်သူနဲ့အတူအမှောင်လောကကိုရောက်အောင်သွားမယ်”

အိုကုရွက်ကနှာခေါင်းရွံ့လိုက်ပြီ...

“မင်းတို့ကျုပ်ကိုအထင်သေးတာကိုး၊ ကျုပ်အသေသာခံမယ်၊ အမှောင်လောကကိုဘယ်တော့မှမသွားဘူး”

ချောင်ဆိုက်ချောင်ရယ်လိုက်သည်။

“ဒါတွေ နောက်မှစဉ်းစားကြတာပေါ့၊ အခုလောလောဆယ် တော့ ကျွန်မတို့ကိုသစ္စာဖောက်တဲ့ရန်သူလျှို့ကို ဘယ်လိုဆုံးမကြ မယ်ဆိုတာ...”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ပေယျိုလျှံရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုညှဉ်းပမ်းနှိပ်စက်ဖို့ ညည်းတို့အချိန်မရတော့ပါဘူး ကျွန်မနောက်ဆုံးသတိပေးချင်တာက ဒီနေ့မှစပြီး ငါးရက်တစ်ကြိမ် အဆိပ်တန်ခိုးပြုလိမ့်မယ်၊ ပထမနေ့ဒုတိယအကြိမ်ကို ရှင်ခံနိုင်ရည် ရှိ ချင်ရှိမယ်၊ တတိယအကြိမ်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ဒါကြောင့် အသက်ရှင်ချင်ရင် ကျွန်မပြောပြတဲ့မိုးကြိုးတောင်ကိုသာ အရောက်သွားပါတော့”

သူမသည် ပြောရင်း ရုတ်တရက် မြေပြင်ပေါ်သို့ ရုပ်သေး ကြိုးပြတ်လဲကျသွားလေသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ ပေယျိုလျှံမှာသေဆုံးနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

၀၀၀၀

လမ်းနှစ်သွယ်

ချောင်ဆိုက်ချောင်သည် အိုကုရွက်အားကြည့်လိုက်၏။

“ကဲ... ရှင်ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ”

“ဘာကိုဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ”

“အဆိပ်ထဲခင် မိုးကြိုးတောင်ကိုသွားရင်ကောင်းမလား”

“ကျုပ်ပြောပြီးသားပဲ... အသေခံလိုက်မယ်၊ ခုနစ်စဉ်ကြယ် စားရုံနာမည်အညှိုးမခံနိုင်ဘူး”

“ရှင့်ကို သွားပြီးသစ္စာခံခိုင်းတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ဆီကဖြေ ဆေးရဖို့ပါ... နောက်ပြီး ကျွန်မကအဆိပ်မိသလိုဟန်ဆောင်ပြီး လိုက် ခဲ့မှာပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်ကဝင်ပြောသည်။

“ဒီအကြံကောင်းတယ်ဖေဖေ၊ ဒီအကြံသာ ဖေဖေသဘော တူမယ်ဆိုရင် ဖေဖေ သိုင်းလောကအတွက်အများကြီးအကျိုးပြုရာ နောက်မှာပဲ”

အိုကူရွက် နားမလည်ဘဲဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုအကျိုးပြုနိုင်မှာလဲ”

“ဒီလိုပါပေမေ ကျွန်တော်နဲ့စီချူမန်းက လာမဲ့ငါးလငါးလ
မှာ အမှောင်လောကကိုဖြိုဖျက်ဖို့စဉ်ထားပါတယ်။ ဖေဖေက အ
ရောက်နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကိုအများကြီးကူညီနိုင်တာပေါ့”

ချောင်ဆိုက်ချောင်ကလည်း အားတက်သရောဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်ရှင့်... ဒီအစီအစဉ်ဟာ သူ့အတတ်နဲ့သူ့ကိုဖြို
စူးတဲ့သဘောပါပဲ”

အိုကူရွက်တွေဝေသွားသည်။ ချောင်ဆိုက်ချောင်က...

“အင်... သားဖြစ်သူက သိုင်းလောကထဲတစ်ခေါက် ခြေ
ချလိုက်တာနဲ့ အမှားအမှန်ကိုတောင်ခွဲခြားတတ်လာပြီ။ ပြောရရင် ရှင်
ထက်တောင်သာနေပြီရှင့်”

အိုကူရွက်မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“မင်းဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်ကတစ်ခပ်ခပ်ရယ်ကာ...

“ရှင် ယန့်ကျင်းလိန်ကိုခေါ်မွေးစားတုန်းက တစ်နေ့ သိုင်း
ပညာအဆင့်မြင့်ပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လူဆိုးတစ်ယောက်အဖြစ်
ပြုစုဖျိုးထောင်ဖို့ရည်ရွယ်ထားတယ်မဟုတ်လား”

အိုကူရွက်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒါဟာ ငါ့ရဲ့တုံ့ပြန်မှုတစ်မျိုးပေါ့”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီ...

“ဒါပေမဲ့ ငါ့ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်မလာပါဘူး။ သူ့ရဲ့စိတ်နေစိတ်
ထားကိုက မတရားမှုကိုမလိုလားဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်
စက်စက်မသတ်ရက်ဘူး”

သူသည် ကြင်နာသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ယန့်ကျင်းလိန်အား
ကြည့်လိုက်သည်။

“နောက်တော့ ငါ့ရဲ့မွေးစားသားဟာ ငါ့ရဲ့သားအရင်းထက်
အစစအရာရာသာလွန်နေတာကိုတွေ့ရတဲ့အခါ သူ့ကိုသားအရင်းလိုပဲ
ချစ်လာမိတော့တယ်လေ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်ကခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဒါဖြင့် သားပေးတဲ့အကြံ ရှင်ဘာကြောင့်လက်မခံရတာလဲ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

အိုကူရွက်ရယ်မောလိုက်၏။

“နောက်ဆုံးတော့ မင်းကငါ့ကိုတရားချနေတာကိုး”

ယန့်ကျင်းလိန်ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ... သားအကြံကိုလက်ခံပါလို့တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ... ငါ့ကိုလက်ခံစေချင်ရင် ကတိနှစ်ခုတော့ပေး

ရလိမ့်မယ်”

ချောင်ဆိုက်ချောင်သည် အိုကူရွက်ကလက်ခံလာသဖြင့်
ဝမ်းသာပီတိဖြစ်သွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင်....

“ပြောပါရှင်... ကတိနှစ်ခုမဟုတ်ဘူး၊ ကတိတစ်ရာပေးဆို
ရင်လဲ ပေးပါ့မယ်”

၀၀၀၀

အိုကူရွက်က ချောင်ဆိုက်ချောင်အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
၏။ ပြီးမှ တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်သည်။

“ပထမပေးရမဲ့ကတိကတော့... ငါတစ်ယောက်တည်းသွား
မယ်၊ မင်းမလိုက်ရဘူး”

ချောင်ဆိုက်ချောင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီးမှ ခေါင်း
ညိတ်လက်ခံလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီရှင်... ကျွန်မပြန်ပြီး နန်းတော်ကိုပြန်ဆောက်
မယ်၊ ဒါမှ ရှင်ပြန်လာတဲ့အခါအဆင်သင့်နေနိုင်မှာ”

အိုကူရွက်က....

“ငါ့ရဲ့နန်းတော်ကိုမဆောက်နဲ့တော့၊ မင်းရဲ့ဂေဟာကိုပဲ
ပြန်ဆောက်ပါ။ ငါပြန်လာရင် မင်းဆီမှာပဲနေတော့မယ်”

ချောင်ဆိုက်ချောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီရှင်... ရှင်က ကောင်းကောင်းနေတတ်လို့
ကျွန်မက အလှဆုံးနဲ့အခန့်ညားဆုံးဆောက်ထားပါ့မယ်”

“ဂုဏ်ပကာသနတွေ မလိုတော့ပါဘူး... ပျဉ်ထောင်အိမ်ပဲ
ဆောက်ပါ... ငါပြန်လာတဲ့အခါ သိုင်းလောကကအနားယူပြီး ကိုယ်
တိုင်ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေစိုက်ပျိုးပြီး စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာ
နေပါတော့မယ်”

ချောင်ဆိုက်ချောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“စိတ်ချ... ကျွန်မလဲ ကြောင်ကြောင်ကြားကြားတွေ မဝတ်
တော့ဘူး... ရှင်နဲ့အတူ မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက် လုပ်ကိုင်စား
သောက်ပါတော့မယ်”

အိုကူရွက်က ယန့်ကျင်းလိန်ဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့ရဲ့ဒုတိယလိုလားချက်ကတော့ မင်းတို့ လာမဲ့ရက်အထိပဲ
စောင့်မယ်၊ မင်းတို့ရောက်မလာရင်တော့ ငါ့ကိုတွေ့မှာမဟုတ်တော့
ဘူး၊ ငါ့ရဲ့အရိုးကိုပဲတွေ့ရမယ်... ဒါပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ... ကျွန်တော်လဲ အချက်နှစ်ချက်တောင်း
ဆိုချင်ပါတယ်”

“ပြောပါ”

“ပထမအချက်က အဆိပ်ထကြွပြီးဝေဒနာမခံစားရအောင်
မိုးကြိုးတောင်ကို အခုချက်ချင်းသွားပါ”

အိုကုရွက်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီအကြံကောင်းပါတယ်”

“ဒုတိယအချက်က ဖေဖေကိုမိုးကြိုးတောင်အထိ ရထား
လိုက်ပို့ခွင့်ပြုပါ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

အိုကုရွက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်ကွာ ဒါမှလဲ တို့သားအမိသားအဖတေ
ရတဲ့အချိန်လေးမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေနိုင်တာပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန်ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒါဖြင့် ရထားပေါ်တက်ပါဖေဖေ”

အိုကုရွက်နှင့်ချောင်ဆိုက်ချောင်တို့သည် မြင်းရှစ်ကောင်
သောရထားပေါ်သို့တက်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်
ရထားမောင်းသူနေရာ၌ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ သူသည် စုမာချောင်အားသတိရလာလေသည်။
သူသည် ကိုးနဝင်းဝက်ပါသို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကိုးနဝင်းဝက်
ထံ၌ စုမာချောင်တစ်ယောက်ရှိနေသေးသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေ
သည်။ သူသည် စုမာချောင်က မိမိအား ကိုးနဝင်းဝက်ပါသိုင်းပညာ
ရပ်သင်ကြားပေးမည်ဟုပြောထားသည်ကို သတိရလာသည်။

သို့သော် အချိန်မရသည်ကိုတွေးမိသဖြင့်....

သူသည် ကျာပွတ်ကိုတစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းကာ မြင်းရှစ်ကောင်

ရထားအား လျင်မြန်စွာမောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ကိုးနဝင်းဝက်ပါပညာကိုသင်ယူရန်

နှင့်အရေးလွတ်သွားသဖြင့်....

နောင်တွင်... သူသည် ကိုးနဝင်းဝက်ပါကြောင့် ကောင်းစွာ

အကဲအခဲနှင့်ကြုံတွေ့ရလေတော့သည်။

ထူးဆန်းသောဝေဒနာ

သုံးရက်အကြာတွင် မြင်းရှစ်ကောင်ဆွဲသောရထားသည် ကွမ်စီနယ်ထဲသို့ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာလေသည်။ သို့သော် မိုးကြိုးတောင်ရောက်ရန် ရက်အနည်းငယ်လိုသေး၏။ ယန်ကျင်းလိန်သည် ရထားအား အမြန်ဆုံးမောင်းနှင်နေ၏။

သို့ဖြင့် ပဉ္စမနေ့သို့ရောက်လာသည့်အခါ ချောင်ဆိုက်ချောင်သည် အိုကူရွက်၏အခြေအနေကိုအကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ပဉ္စမနေ့၏နံနက်ပိုင်းတွင် မည်သို့မျှထူးခြားမှုမတွေ့ရပေ။ သို့သော် မွန်းတည့်ချိန်သို့ရောက်ရှိလာသောအခါ အိုကူရွက်၏မျက်ခုံးမွေးအစုံသည် အနည်းငယ်ကြုတ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း ညိုမည်းလာ၏။

“ရထားကိုရပ်လိုက်ပါဦး”

ချောင်ဆိုက်ချောင်က ယန်ကျင်းလိန်အား ရထားရပ်စေ၏။

ယန်ကျင်းလိန်ကရထားကိုရပ်လိုက်၏။ ချောင်ဆိုက်ချောင်က အိုကူရွက်အားအကဲခတ်ကြည့်ရင်း....

“နေထိုင်မကောင်းဘူးလား”

အိုကူရွက်မျက်နှာရုံ့ မဲ့သွားသည်။

“ကျုပ်ရင်ထဲဟာလာဟင်းလင်းနဲ့ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ပြောမပြနိုင်အောင်ဖြစ်လာနေတယ်”

ချောင်ဆိုက်ချောင်နှင့်ယန်ကျင်းလိန်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိလိုက်ကြ၏။ ပေယျိုလျှံ၏စကားမှာ မှန်တန်နေလေပြီ။ သူမပြောသည့်အတိုင်း....

ပဉ္စမနေ့တွင် အဆိပ်များစတင်ထကြွလာပြီမဟုတ်ပါလား။

“အာ....”

ရုတ်တရက် အိုကူရွက်ထံမှစူးရှစွာအော်ဟစ်သံထွက်ပေါ်လာပြီး လူးလိုမိုနေသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

“ဝုန်း....”

သူသည် လူးလိုမိုရင်း ရထားပေါ်မှလိမ့်ကျသွားလေ၏။

မြေပေါ်ကျသွားသည်နှင့် သူ၏လက်နှစ်ဖက်သည် ရင်ဘတ်ကိုကုတ်ဖဲ့ရင်း လူးလိမ့်၍နေလေသည်။

ချောင်ဆိုက်ချောင်သည် အိုကူရွက်၏ဖြစ်အင်ကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်များတွင်တွင်စီးကျလာလေသည်။

သူမသည် အိုကူရွက်အားပွေ့ချီရန်ကြိုးစားသည်။

အိုကူရွက်ကတင်းရုန်းကန်နေ၏။

ယန့်ကျင်းလိန်မှာ ဖခင်၏ဝေဒနာခံစားရပုံကိုကြည့်ကာ ခံတင်းတင်းကြိတ်နေ၏။ ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်အား အမှုန့်ကြိတ်ပစ်ရန် ကြိုးဝါးနေ၏။ ရှောင်ဆိုက်ရှောင်သည် ပေယျိုလျှံမသေဆုံးမီ ပြောသွားသောစကားကိုပြန်လည်သတိရလာသည်။

သူသည် အိုကူရွက်ကိုအားပေးစကားပြောလိုက်၏။

“အိုကူရွက် ကျွန်မပြောတာကို သတိထားနားထောင်ပါ။ ပေယျိုလျှံက ပထမအကြိမ်နဲ့ဒုတိယအကြိမ် အဆိပ်ထကြွလာတဲ့အခါ အတွင်းအားနဲ့ ခုခံထိန်းထားနိုင်တယ်လို့ပြောခဲ့တယ်။ ရှင်စိတ်တင်းပြီး အတွင်းအားနဲ့ခုခံကြည့်ပါလား။”

အိုကူရွက်သည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ဝေဒနာခံစားနေရသည့်ကြားမှ စိတ်ကိုတင်းပြီး အတွင်းအားကိုအသုံးပြုရန် အာရုံစူးစိုက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး ဝေဒနာကိုအတွင်းအားဖြင့်ခုခံနေတော့၏။

၀၀၀၀

အမှောင်လောကမှစေတမန်

အိုကူရွက်သည်အတွင်းအားဖြင့် ပြင်းထန်သောဝေဒနာကို ခြံကြံခံနေ၏။ ထိုစဉ် အနက်ရောင်အင်္ကျီပွတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် တောလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်၏။

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်ရှောင်ဆိုက်ရှောင်တို့ အိုကူရွက်အတွက် ဧည့်သိပ္ပံပြုလုပ်ရမှန်းမသိစိတ်ရှုပ်နေကြသဖြင့် ထိုသူအား သတိမထားမိချေ။ တစ်ခဏအကြာတွင် ထိုလူ အနီးသို့ရောက်ရှိလာ၏။ သူသည် အိုကူရွက်ဝေဒနာခံစားနေရသည်ကိုတွေ့သဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“အင်း... ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ အဆိပ်ရှိတဲ့ပိုးမွှားတွေအတော်များတယ်။ ခရီးသည်တွေသတိမထားရင် အဆိပ်မိတတ်ကြပါတယ်” သူသည် အိုကူရွက်အားအကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီပုဂ္ဂိုလ် အဆိပ်မိနေပြီနဲ့တူတယ်”

သူသည် သေးငယ်သောအုန်းမှုတ်ခွက်တစ်ခွက်ကိုထုတ်၍
ယန့်ကျင်းလိန်အား ပေးလိုက်၏။

“ဒီမှာသူငယ်... ဒီအုန်းမှုတ်ခွက်နဲ့ စမ်းရေသွားခပ်ပြီးတိုက်
လိုက်ပါ။ ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် အိုကူရွက်အတွက်စိတ်ဒုက္ခရောက်နေစဉ် ထို
လူ၏စကားကိုကြားလိုက်သည်နှင့်စဉ်းစားခြင်းပင်မပြုတော့ဘဲ အုန်း
မှုတ်ခွက်ကိုယူပြီး အနီးရှိစမ်းရေကိုခပ်၍ အိုကူရွက်အားတိုက်ကြော
၏။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်မှာ အိုကူရွက်သည် ထိုစမ်းရေသောက်
သုံးပြီးသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံးခံစားနေရသောဝေဒနာများ လုံးဝ
ပျောက်ကွယ်သွားသည့်ပြင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အားအင်ပြည့်စုံ
လာသည်ဟုခံစားလိုက်ရလေ၏။

သူသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး...

“တယ်ဟုတ်ပါလား... ငါ့ဝေဒနာလုံးလုံးပျောက်သွားပြီ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်သည် ရင်ထဲ၌တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွား၏။
အနက်ရောင်အင်္ကျီပွနှင့်လူအားလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ထို
သူသည် ထွက်ခွာပျောက်ကွယ်သွားသည်ကိုအံ့ဩစွာတွေ့ရှိရ၏။

ချောင်ဆိုက်ချောင် အံ့ဩနေ၏။ ယန့်ကျင်းလိန်လည်းအံ့ဩ
နေ၏။ သူတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ
ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေကြ၏။

အိုကူရွက် သူတို့အားကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီလူဘယ်သူလဲ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“မဟုတ်မှလွဲရော ဒီလူဟာအမှောင်လောကရဲ့လူဖြစ်မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ကအုန်းမှုတ်ခွက်ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဒီမှာ အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲမှာစာရေးထားတယ်”

ချောင်ဆိုက်ချောင်နှင့်အိုကူရွက်တို့ ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ရာ
အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲ၌...

“ငါ့ပြည်ပိုင်ရှင်က ဝေဒနာပျောက်ကင်းတဲ့ ရေတစ်ခွက်

သက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အမှောင်လောကက ကြွရောက်လာ
တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုကြိုဆိုပါတယ်”

အိုကူရွက်အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

သူသည် အုန်းမှုတ်ခွက်အားရိုက်ချိုးလိုက်၏။

ထို့နောက် ယန့်ကျင်းလိန်အား...

“ကဲ... တို့သွားကြမယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် အိုကူရွက် ဝေဒနာပျောက်ကင်းသွားသည်ကိုတွေ့ရသောအခါဝမ်းသာသွား၏။

သူသည် ရထားပေါ်ခုန်တက်လိုက်ပြီး...

“ဟ....”

သူသည် မြင်းစက်ကြိုးကိုတစ်ချက်လှုပ်ခါလိုက်၏။

မြင်းရှစ်ကောင်သည် လည်ဆန့်၍ဟိုလိုက်ပြီး အရှေ့စူးစူးသို့ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဆဋ္ဌမနေ့ရောက်သောအခါ ယန့်ကျင်းလိန်တို့သည် မိုးကြိုးတောင်သို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။ သူတို့သည် ထိုအနီးတစ်ဝိုက်တွင် နေထိုင်ကြသောမုဆိုးများထံ အမှောင်လောက၏တည်နေရာကိုမေးမြန်းကြည့်သည်။ သို့သော် ရရှိသောအဖြေမှာ မသိဟူ၍ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် ထိုအနီးတစ်ဝိုက်တွင်ရှာဖွေကြည့်၏။ နေဝင်ခါနီးမှ လျှိုတစ်ခုထဲသို့ဝင်ရောက်အနားယူကြသည်။

သူတို့သည် အနားယူပြီး သန်းခေါင်ကျော်အချိန်ရောက်ရှိသောအခါ သည်းထိတ်ရင်တုန်ဖွယ်ရာအသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ထိုအသံသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသည်။ အိုကူရွက်တို့ သေချာစွာနားစွင့်လိုက်သည့်အခါမှ....

“အမှောင်လောကကိုတွေ့ချင်ရင် သရဲအရိပ်တောင်ကုန်းကို အလျင်ဆုံးတက်ရလိမ့်မယ်”

ဟုပီပီပြင်ပြင်ကြားလိုက်ရတော့သည်။

+++

သရဲအရိပ်တောင်ကုန်းဆိုသည်မှာ မည်သည့်နေရာ၌ရှိနေပါသနည်း။

အမှောင်လောကသို့သွားလိုလျှင် သရဲအရိပ်တောင်ကုန်းကို တက်ရမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် သရဲအရိပ်တောင်ကုန်းဆိုသည်မှာ မည်သည့်နေရာကိုခေါ်မှန်းမသိရပေ။

အိုကူရွက်၊ ချောင်ဆိုက်ချောင်နှင့်ယန့်ကျင်းလိန်တို့ အခက်ကြုံနေရလေသည်။ အိုကူရွက်သည် မြင်းရှစ်ကောင်နှင့်ရထားအား မိုးကြိုးတောင်အနီးတွင်ထားခဲ့သည်။

သူတို့သည် သရဲအရိပ်တောင်ကုန်းအားလိုက်လံရှာကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင်...

အသက်ကြီးရင့်သော မုဆိုးအဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့်တွေ့ဆုံမိမှ....

“မင်းတို့လိုက်ရှာနေတဲ့သရဲအရိပ်တောင်ကုန်းဆိုတာ တို့က တောင်တစ်လုံးလို့ခေါ်တာကွ”

သူသည် အားလုံးထက်ပိုမြင့်ပြီး မိုးပေါ်ထိုးထွက်နေသော
တောင်ကုန်းတစ်လုံးအားညွှန်ပြလိုက်၏။

“ဟိုမှာတွေ့လာ... ထိုးထွက်နေတဲ့တောင်တစ်လုံးပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အဘ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ထိုအဘိုးအိုအား ကျေးဇူးတင်စကား
ပြောကာ တောင်တစ်လုံးခေါ်သရဲအရိပ်တောင်ကုန်းသို့ တက်သွား
ကြလေတော့သည်။

၀၀၀၀

သရဲအရိပ်တောင်ကုန်း

လရောင်အောက်တွင် သရဲအရိပ်တောင်ကုန်းသည် အမည်
နှင့်လိုက်ဖက်စွာ သရဲပုံသဏ္ဍာန်နှင့်တူနေလေ၏။ အိုကုရွက်တို့သုံး
သောက်သည် ကိုယ်ဖော့ပညာကိုအသုံးပြုကာ တောင်ထိပ်သို့တက်
သွားကြလေသည်။ တောင်ထိပ်သို့ရောက်ခါနီးတွင်... ပိုးစုန်းကြူးအ
ဆင်းရောင်များထွက်ပေါ်နေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

တောင်ထိပ်သို့ရောက်ရှိသွားသောအခါ...

ထိုနေရာတွင် ကြီးမားသောရေတွင်းတစ်ခုကိုသာတွေ့ရှိ
ထိုင်ရ၏။ သူတို့သည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြ၏။ ခဏအကြာ
တွင် ယန့်ကျင်းလိန်သည် ရေတွင်းဘေးမှ ပိုးစုန်းကြူးအလင်းရောင်
အဖိတ်ဖိတ်တောက်ပနေသောစာလုံးများကိုတွေ့မြင်သွားသည်။

“ဟိုမှာစာရေးထားတယ်”

ထိုစာမှာ...

“အမှောင်လောကရောက်ချင်ရင် ရေတွင်းထဲဝင်ပါ”

စာကိုဖတ်ပြီးနောက်.....

“ဟား... ဟား... ဟား”

အိုကူရွက်ကရုတ်တရက်ရယ်မောလိုက်၏။

“ကောင်းကွာ အမှောင်လောကရဲ့တံခါးဝကရေတွင်းထဲ ခုဖြစ်နေတာကိုး”

သူသည် ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်ပြီး ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်ချောင် ဆိုက်ချောင်တို့အားစေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ မင်းတို့အားလုံးပြန်ကြ၊ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေခံပါ။ ငါသွားတော့မယ်”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ရေတွင်းထဲသို့ခုန်ချလိုက်တာ သည်။ ချောင်ဆိုက်ချောင်ကဟန့်တားလိုက်၏။

“ခဏ”

သို့သော် အိုကူရွက်၏အရိပ်အယောင်ပင်မတွေ့ရတော့ပါ။

၀၀၀၀

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်ချောင်ဆိုက်ချောင်တို့သည် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြလေ၏။ သူတို့သည် ရေတွင်းထဲသို့ခုန်ကြည့်ကြသည်။ ရေတွင်းတစ်ခုလုံးမှာ မည်းမှောင်၍နေ၏။ မည်မျှနက်ရှိုင်းနေမှန်းလည်းခန့်မှန်း၍မရပါ။

ချောင်ဆိုက်ချောင် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာ၏။

“ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား ထောင်ချောက်ဖြစ်နေရင် ဒုက္ခပဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က နှစ်သိမ့်စကားပြောလိုက်သည်။

“ငါ့ပြည်ပိုင်ရှင်ကကတိတည်တယ်၊ မှားနိုင်စရာမရှိပါဘူး”

သူတို့စကားပြောဆိုနေစဉ် သူတို့နောက်ဘက်မှရယ်မောသံ တစ်သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့် ချောင်ဆိုက်ချောင်တို့ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ အနက်ရောင်အင်္ကျီပွတ်ဆင်ထားသောလူသုံးယောက် သည် သူတို့နောက် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာတွင်ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ချောင်ဆိုက်ချောင်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မင်းတို့ဘယ်သူတွေလဲ”

ထိုလူသုံးယောက်အနက် အလယ်တွင်ရပ်နေသောသူက.....

“ကျုပ်နာမည်လူမွန်ကန်းပါ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ကို အမှောင်လောကထဲခေါ်သွားမလို့လား”

လူမွန်ကန်းခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေကျေနပ်နပ်ဝင်ချင်တဲ့သူကို မှခေါ်တာပါ။ နို့ခို့ဆိုရင် လက်မခံပါဘူး”

ချောင်ဆိုက်ချောင်မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ခါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ကျုပ်တို့လမ်းကိုပိတ်ထားရတာလဲ”

လူမွန်ကန်းက....

“ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်ရဲ့အမိန့်အရ ခင်ဗျားတို့ကိုအကြောင်းကြား

စရာတစ်ခုရှိလို့”

“ပြောစရာရှိရင် မြန်မြန်ပြောပါ”

လူမွန်ကန်းက....

“လာမယ့် ခုနစ်လဆယ့်ငါးရက်နေ့မှာ အမှောင်လောကက တံခါးဖွင့်ထားပါမယ်။ သိုင်းလောကသားတွေလာရောက်လည်ပတ် ရင် ကြိုဆိုမယ့်အကြောင်းလာပြောတာပါ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒီကိစ္စကစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါတယ်... ကျုပ်တို့ သား

အမိ အချိန်တန်ရင်လာခဲ့ပါမယ်”

လူမွန်ကန်းလမ်းဖယ်ပေးလိုက်၏။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ လိုရာကြာနိုင်ပါပြီခင်ဗျာ”

ချောင်ဆိုက်ချောင်နှင့် ယန်ကျင်းလိန်တို့သည် သရဲအရိပ် တောင်ကုန်းမှပြေးလွှားဆင်းသွားကြသည်။

၀၀၀၀

မိုးကြိုးတောင်ခြေရင်းတွင် မြင်းရှစ်ကောင်ဆွဲထားရပ်နေ ၏။ ချောင်ဆိုက်ချောင် ရထားပေါ်သို့တက်သွားရာ ယန်ကျင်းလိန်က ညွတ်လိုက်သည်။

“မေမေ ကျွန်တော် ဒီနေရာကနေလမ်းခွဲသွားပါတော့မယ်”

ချောင်ဆိုက်ချောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... မေမေပြန်တော့မယ်။ မင်းအဖေလွတ် ဘာတဲ့အခါ အေးအေးချမ်းချမ်းအနားယူဖို့ အိမ်ကိုအသင့်ဆောက် ဘားလိုက်ပါ့မယ်”

သူမသည် ယန်ကျင်းလိန်အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူမ၏ ချက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များဝဲနေ၏။

“အစစအရာရာ သတိထားပါ။ မေမေသွားတော့မယ်နော်”

သူမသည် ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ရထားကိုမောင်းနှင် ထွက်ခွာသွား၏။ ယန်ကျင်းလိန်သည်ဖုန်တထောင်းထောင်းကြားမှ ရထားပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိကြည့်ရင်းကျန်ရစ်ခဲ့၏။

၀၀၀၀

စောရတိဋ္ဌာကုဝမ်း

ယန့်ကျင်းလိန်သည် အတန်ကြာတွေဝေနေပြီးမှ ထိုနေရာထွက်ခွာသွား၏။ သူသည် မိုးကြိုးတောင်မှဆင်းလာပြီးလျှင် ရင်နနယ်ဘက်သို့ဦးတည်သွား၏။ ငါးရက်ကြာပြီးသောအခါ သူသည် သိန်းသန်းတောင်ပေါ်သို့ရောက်ရှိသွား၏။ သိန်းသန်းတောင်သည် ရင်နနယ်တွင်ကျော်ကြားသောတောင်တစ်လုံးဖြစ်၏။

ရှုမျှော်ခင်းအလွန်သာယာပြီး ကဗျာဆရာများ မကြာမီတက်ရောက်သောတောင်တစ်လုံးဖြစ်၏။ ယန့်ကျင်းလိန် တောင်ပေါ်သို့ရောက်ရှိသွားသောအခါ အဘိုးအိုတစ်ယောက်က လက်ဖက်ဖက်နောက်ပစ်၍ ရှုမျှော်ခင်းများကိုကြည့်နေ၏။ ထိုအဘိုးအိုကို မိတွေ့မြင်ဖူးသည်ဟုစိတ်ထဲ၌ထင်မိ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ထပ်မံကြည့်လိုက်၏။

ထိုအဘိုးအိုမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်းတွေးတောနေရာမှ ထိုအဘိုးအိုက သူ့အားနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“မိတ်ဆွေလေး... ငါတို့ကွန်လိုင်တောင်ကြားမှာတွေ့ဆုံခဲ့ပြီးကြတာမဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက ယင်းသို့ပြောလိုက်မှ ယန့်ကျင်းလိန် ကောင်းစွာ နှုတ်မိလာသည်။ ထိုအဘိုးအို၏အမည်မှာ ကုဝမ်းဖြစ်၏။

“အဘကုဝမ်းကိုတွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

ကုဝမ်းကပြန်လည်ပြုံးပြရင်း...

“အင်း... ငါလဲဝမ်းသာပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“အဘက တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယသမားဆိုတော့ စိတ်ထွတ်ကိုယ်လွတ်သွားလာနိုင်တာပေါ့နော်”

ကုဝမ်းက သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချရင်း...

“သိုင်းလောကမှာ အတော်ကိုရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ ဒါကြောင့် စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့လူသူမရှိတဲ့ တောတောင်ထဲကိုရောက်လာတာပါ”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော်လဲ သိုင်းလောကိုအတော် စိတ်ပျက်နေပါပြီ”

ကုဝမ်း၏မျက်လုံးအစုံသည် နဖူးပေါ်သို့မြင့်တက်သွား၏။

“မင်းအသက် ငယ်ငယ်ပဲရှိသေးတာ၊ လုပ်ရမဲ့အလုပ်တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ ဘာကြောင့် စိတ်ပျက်စကားပြောနေရတာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်၏။

“အဘ အမှောင်လောကဆိုတာကြားဖူးသလား”

ကုဝမ်း ခေါင်းညိတ်၏။

“ကွန်လိုင်တောင်ကြားမှာရှိတုန်းက အိမ်ရှင်ရဲ့ပေယင် ပြောတာ ကြားဖူးပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“အခု အဲဒီအမှောင်လောကအဖွဲ့အစည်းဟာ သိုင်းလောက တစ်ခုလုံးကို ဒုက္ခပေးလာပြီဗျ”

ကုဝမ်းအံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟုတ်လား... ငါဘာမှမသိရပါလား”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် အိုကူရွက်၏အဖြစ်အပျက်များကို အသေးစိတ်ပြန်လည်ပြောပြလိုက်၏။

၀၀၀၀

ကုဝမ်းသည် ယန့်ကျင်းလိန်ပြောပြသည့်အကြောင်းအရာ များကိုသေချာစွာနားထောင်ပြီးနောက်....

“ဒီလိုဆို သိုင်းလောကမှာထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ်လဲ တော်တော် များများ သူ့လက်အောက်ရောက်သွားပြီဟုတ်လား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ကုဝမ်းသက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၏။

“မင်းတို့က အမှောင်လောကကိုဖြိုခွဲမယ်ဆိုတာ ငါတော့ ချီးကျူးတယ်ကွ၊ ငါ့ရဲ့အကူအညီလိုအပ်ရင်လဲအချိန်မရွေးပြောပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ကုဝမ်း၏စကားကြောင့် အကြံတစ်ခုရ လာ၏။

“အဘက တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပြောနေတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် အဘကိုတာဝန်တစ်ခုပေးချင်တယ်”

“ပြောပါ”

“ကျွန်တော်တို့ အမှောင်လောကကိုသွားဖြိုဖျက်တဲ့အခါ အဲဒီထဲမှာအကျဉ်းချခံထားရတဲ့သိုင်းလောကသားတွေကို ကယ်ထုတ် မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖြေဆေးမရှိရင် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့်—”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ကုဝမ်းက ရယ်လိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ မင်းက ငါ့ကိုအဆိပ်ဖြေဆေးခိုးခိုင်း တာကိုး”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ဒါကို အဘကူညီနိုင်ပါ့မလား”

ကုဝမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ... ငါကူညီမှာပေါ့၊ ခက်တာက သူတို့ ဘယ်မှာရှိမှန်းမသိဘဲ ဘယ်လိုလုပ်သွားကြမလဲ”

“စိတ်ချပါ... သူတို့အမှောင်လောကကို လာမယ့်ခုနစ်လ ဆယ်ငါးရက်နေ့မှာ ဘယ်သူမဆို လာလည်ပတ်နိုင်အောင် တံခါးဖွင့် ထားမယ်လို့ပြောပါတယ်”

ကုဝမ်းက မျက်မှောင်ကုပ်နေ၍စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ထားပါတော့လေ... ဒါပေမဲ့ ဖြေဆေးရဖို့ဆိုတာ ချက်ချင်း ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ... အနည်းဆုံး သူတို့ဆီမှာ လေးငါးရက်လောက် နေမှဖြစ်မယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်၏။

“ဒီအတွက်တော့ ကျွန်တော်လဲ ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး”

ကုဝမ်းမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခုနကပြောပြတဲ့အထဲမှာ သူတို့က ထိပ်တန်းသိုင်းသမား တွေကိုစည်းရုံးနေတယ်လို့ပြောတာပါတယ်၊ အဲဒါဟုတ်လား”

ယန့်ကျင်းလိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ကုဝမ်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ငါအကြံတစ်ခုရပြီ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“အဘရဲ့အကြံပြောပြပါဦး”

“သံမဏိယပ်တောင်သိုင်းသမားဆိုတာ မင်းကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးပါတယ်”

ကုဝမ်းက....

“သံမဏိယပ်တောင်သိုင်းသမားဆိုရင် သူတို့ကဝမ်းပန်းတ သာကြိုဆိုမှာပဲကွ”

ယန့်ကျင်းလိန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“အဘသဘောက သံမဏိယပ်တောင်သိုင်းသမားကို အဘ တိုယ်စားသွားခိုင်းမလို့ဟုတ်လား”

ကုဝမ်းကခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ့အကြောင်း ငါကောင်းကောင်းသိတယ်... ဘယ်သွားပါ့ မလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်နားမလည်နိုင်ဘဲဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒါဖြင့်....”

“ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ငါ သူ့ကိုယ်စားရုပ်ဖျက်ပြီးသွား ဖယ်လေ၊ သူတို့ကငါ့ကို သူတို့ဆီမှာနေဖို့စည်းရုံးမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ သူတို့ ခဲ့အဆိပ်ဖြေဆေးကိုစုံစမ်းရှာဖွေပြီး ခိုးယူနိုင်တာပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန်ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒီအကြံသိပ်ကောင်းတယ်အဘ”

သူသည် ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

“အဘ အခုလိုကူညီတဲ့အတွက်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ကုဝမ်းကရယ်မောလိုက်သည်။

“ကဲ... လာမယ့် ၇-လ ၁၅-ရက်နေ့မှာ သရဲအရိပ်တောင်

ကုန်းမှာပြန်ဆိုကြတာပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ... ကျွန်တော်က နယ်ခြားကုန်းစွမ်းတော့ဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ အဘကကော ဘယ်သွားဖို့အစီအစဉ်ရှိသလဲ”

ကုဝမ်းက....

“လိုအပ်တာတွေကို အချိန်ယူပြီးကြိုတင်ပြင်ဆင်ရမှာမို့ ဘယ်မှသွားဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

သူသည် အိတ်ထဲမှ ရှစ်လက်မခန့်ရှိကြေးပြားတစ်ပြားကို နှိုက်၍ ယန့်ကျင်းလိန်အားပေးလိုက်ရင်း....

“မင်း ကုန်းစွန်းတော့ဆီသွားမယ်ဆိုရင်... ဟောဒီပစ္စည်းကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က ကြေးပြားကိုလှမ်းယူ၍သေချာစွာကြည့် လိုက်ရာ....

ကြေးပြားပေါ်တွင် နဂါးကိုးကောင်ပုံဖော်ထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ကုဝမ်းကပြုံးပြကာ...

“အဲ့ဒါက ကုန်းစွန်းတော့ရဲ့အမိန့်ပေးကြေးပြားပါပဲ... ဟို ရောက်လို့တားတဲ့လူနဲ့တွေ့ရင် ဒီကြေးပြားထုတ်ပြလိုက်ပါ။ ဒါဆို မင်း ကိုဘယ်သူမှမနှောင့်ယှက်တဲ့အပြင် ရိုရိုသေသေနဲ့ သွားလိုတဲ့နေရာ ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် ဝမ်းသာသွား၏။ သူသည် ကုဝမ်းကိုကျေးဇူး တင်စကားပြောပြီး ထိုနေရာမှထွက်ခွာခဲ့လေတော့သည်။

၀၀၀၀

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွား၏။ ယန့်ကျင်းလိန်သည် နယ်ခြားသို့ဦးတည်၍ထွက်ခွာသွားရာ ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့် ခရီးနှင့် မိသည့်အခါ သူသည် စီချူမန်းနှင့်ချိန်းဆိုထားသော ဝမ်းနောင်စမ်း တောင်သို့ရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏။

ဝမ်းနောင်စမ်းသည် စိမ်းလန်းဖိုပြည်ပြီးအလွန်သာယာလှပ သောနေရာတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဝမ်းနောင်စမ်းတောင်၏ခြေရင်းတွင် အလွန်ကျယ်ဝန်းသောရေကန်တစ်ကန်ရှိလေသည်။

ယင်းရေကန်သည် ဝမ်းနောင်စမ်းတောင်ထိပ်မှစီးဆင်းကျ နေသောရေတံခွန်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ ယန့်ကျင်းလိန် သည် ထိုလှပသောရွှေမျှော်ခင်းများကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ...

ခရီးပန်းလာသောစိတ်များပင် လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ သူသည် လေကောင်းလေသန့်များကိုရှုရှိုက်ရင်း ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်ထိုင်၍ အနားယူလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်... အလွန်ကြည်လင်နာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော ဗျပ်စောင်းသံတစ်သံကိုကြားလိုက်ရလေသည်။ သူအနည်းငယ်အံ့ဩသွား၏။ ယင်းကဲ့သို့လူသူတိတ်ဆိတ်သောနေရာ၌ မည်သူလာရောက်၍ ဗျပ်စောင်းတီးနေပါသနည်း။

သူသည် ဗျပ်စောင်းသံထွက်ပေါ်လာရာသို့လှမ်းကြည့်၏။ တောင်ကုန်းတစ်ဖက်တွင် လူနှစ်ယောက်ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ တစ်ယောက်သောသူသည် မုတ်ဆိပ်မွေးဖရပျစ်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာထွားကျိုင်းသူဖြစ်သည်။ ဗျပ်စောင်းတီးသောသူမှာ အဖြူရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ထိုအမျိုးသမီးအားတွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ ထိုမိန်းကလေးမှာ ကွန်လိုင်တောင်ကြားမှ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ ရှိပေယင်းဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

“ယို့ပေရင်း”

သူသည် လှမ်းအော်ခေါ်ရင်းပြေးလွှားသွားလေတော့၏။

ဗျပ်စောင်းတီးခတ်နေသူမှာ ယို့ပေရင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူမအနီးတွင်ထိုင်နေသူမှာ တုံပင်ကမ်းဖြစ်ပေသည်။ ယို့ပေရင်းကလည်း ယန့်ကျင်းလိန်အား မြင်တွေ့သွားကာ ဗျပ်စောင်းတီးခတ်ရာမှရပ်တန့်ပြီး ထရပ်လိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေကြီးယန့်ကျင်းလိန်ပါလား”

ယန့်ကျင်းလိန်က အနီးရှိကျောက်တုံးပေါ်ထိုင်ချရင်း...

“ခင်ဗျားတို့ရောက်နေတာအတော်ကြာပြီလား”

တုံပင်ကမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျုပ်တို့ရောက်တာသုံးရက်ရှိပါပြီ”

“ဒါနဲ့ ဝမ်းချင်းချင်းကိုမတွေ့ပါလား”

တုံပင်ကမ်းက....

“သူ မလာတော့ဘူး... တောင်ကြားကို စောင့်ကြပ်ရဦးမယ် မဟုတ်လား”

“ဒါနဲ့ စီချူမန်းတစ်ယောက်ကောမတွေ့ပါလား”

တုံပင်ကမ်းက အဖြေမပေးပါ။ ယို့ပေရင်းက....

“ဝမ်းချင်းချင်းနဲ့ စစ်တုရင်ထိုးရင်းကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဒါဖြင့် သူ မလာတော့ဘူးပေါ့”

“လာတော့လာပါလိမ့်မယ်... သူတို့က စစ်တုသမားတွေဆို

တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တွေ့တာနဲ့ အနည်းဆုံးဆယ်ပွဲမှ မထိုးရရင် ရပ်နိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်က ယို့ပေရင်းအား အမှတ်မထင် အကဲခတ် ကြည့်လိုက်၏။ ယို့ပေရင်းမှာ အလွန်လှပချောမောပြီး အဘက်ဘက်မှ ပြည့်စုံသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ချက်ချမိ၏။

“ဒါနဲ့ အမှောင်လောကအကြောင်းကို ခင်ဗျားတို့သိပြီးပြီ ဖြစ်ပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့... စီချူမန်းက အသေးစိတ်ပြောပြပြီးပါပြီ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ခင်ဗျားတို့အင်တိုက်အားတိုက်ကူညီပါလို့ ကျုပ်ပြောချင် ပါတယ်”

ယို့ပေရင်းကပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ... ဒီလိုမတရားကြံစည်တဲ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေပါဘူး။ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီးဖြူဖျက်မှာပါ။ သူမသည် ယန့်ကျင်းလိန်အားကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင့်ရဲ့မွေးစားအဖေနဲ့မွေးစားအမေတို့ဟာ ထိတ်ထိတ်ကြဲ သိုင်းသမားတွေပါ။ ဒါကြောင့် အမှောင်လောကကလူတွေ ဘာမှ တတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ထင်ပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်ခေါင်းခါယမ်း၏။

“မပြောနဲ့တော့ဗျာ ကျုပ်ရဲ့မွေးစားအဖေကိုယ်တိုင် သူတို့နဲ့ အဆိပ်ကိုမိထားပါတယ်”

သူသည် အဖြစ်အပျက်များကို အသေးစိတ်ပြန်လည်ပြောပြ လိုက်လေ၏။ ယင်းစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ယို့ပေရင်း စိတ် မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

“အင်း အမှောင်လောကလူတွေဟာ အတော်ကြောက်စရာ ကောင်းပါလား။ ဒါနဲ့ ဧဇ္ဇေအိမ်နီးရဲ့ဆရာယို့ပေရင်းနဲ့ ဘီလူးတကု ဘီလူးကုန်းစွန်းတော့တို့ အခြေအနေဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ မပြော တတ်သေးဘူး”

သူတို့ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် လူရိပ်တစ်ခုသည် တောင်ပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာတက်လာလေသည်။

၀၀၀၀

တောင်ပေါ်သို့တက်ရောက်လာသူမှာ အလောင်းအစား ဘီလူး ပေါင်အိမ်ပင်ဖြစ်သည်။ ပေါင်အိမ်မီးသည် ယန့်ကျင်းလိန် ရောက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟောဗျာ... မင်းရောက်နေတာကိုး”

ယန့်ကျင်းလိန်ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

သူသည် ပေါင်အိမ်မီး၏မေးစေ့အားကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားရဲ့ မှတ်ဆိတ်မွေး တော်တော်ရှည်လာပြီပဲ”
 ပေါင်အိမ်စိမ်းက သူ၏မှတ်ဆိတ်မွေးကိုစမ်းကြည့်လိုက်၏။
 “ဒါနဲ့ စွေ့အိမ်နီးတစ်ယောက် ရောက်မလာသေးပါလား”
 “ဟုတ်ကဲ့ သူ့ကိုချိန်းထားပါတယ်၊ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”
 ပေါင်အိမ်စိမ်းကရယ်မောလိုက်၏။
 “ကျုပ်က ကုန်းစွန်းတော့ကိုယ်စား ခင်ဗျားတို့ကိုဖိတ်ခေါ်ပါ
 တယ်ဗျာ”
 ယန့်ကျင်းလိန်ပြုံးလိုက်၏။
 “ခင်ဗျားကြည့်ရတာ စွေ့အိမ်နီးကိုသိပ်ပြီးသတိရနေတယ်
 ဟုတ်လား”
 ပေါင်အိမ်စိမ်းကရယ်လိုက်၏။
 “အလောင်းအစားမှာ ငါကရှုံးထားတဲ့အတွက် အရင်းပြန်လို့
 ချင်တာပေါ့”
 ယို့ပေရင်းကကြားဖြတ်လိုက်သည်။
 “ရှင်က အလောင်းအစားဘီလူးကိုး”
 ယန့်ကျင်းလိန်ကပြုံးလိုက်သည်။
 “ဩတ်... ကျုပ်မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်”
 သူသည် ယို့ပေရင်းနှင့်တုံပင်ကမ်းတို့အားမိတ်ဆက်ပေး
 လိုက်သည်။

ပေါင်အိမ်စိမ်းက ယို့ပေရင်းနှင့်တုံပင်ကမ်းတို့အား အကဲခတ်
 ကြည့်လိုက်ပြီး...
 “ခင်ဗျားတို့က ကွန်လိုင်တောင်ကြားကပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုး၊
 ကျမ်းထိုက်ယောင်က ခင်ဗျားတို့အကြောင်းကိုပြန်ပြောပြလို့ ကျုပ်
 က လောင်းချင်တဲ့စိတ်ပေါ်လာတယ်ဗျ”
 ယို့ပေရင်းကရယ်မောလိုက်သည်။
 “ကျွန်မလဲ အလောင်းအစားဝါသနာပါပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီ
 ဘစ်ခါတော့ လောင်းကြေးကိုပြောင်းရလိမ့်မယ်”
 ပေါင်အိမ်စိမ်းကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။
 “ကျုပ်နားမရှင်းဘူးဗျ”
 ယို့ပေရင်းက...
 “ရှင်းရှင်းပြောရရင် ရှင့်မှတ်ဆိတ်မွေးမရှည်သေးလို့ပါရှင်”
 သူမ၏စကားကြောင့် အားလုံးရယ်မောကုန်လေသည်။
 ပေါင်အိမ်စိမ်းစိတ်မဆိုးပါ။ ရယ်မောရင်း...
 “အလျင်တစ်ခါတုန်းက စွေ့အိမ်နီးက ငါ့ရဲ့မှတ်ဆိတ်မွေးကို
 အနိုင်ရသွားတယ်၊ အခုလဲ ခင်ဗျားနိုင်အောင်လောင်းစေချင်တယ်”
 ယို့ပေရင်း ရယ်မောလိုက်သည်။
 “အရင်တစ်ခါတုန်းက ရှင့်မှတ်ဆိတ်မွေးရှုံးသွားတယ်၊ ဒီ
 ဘစ်ခါတော့ ဘာနဲ့လောင်းမလဲ”

ပေါင်အိစိမ်းရယ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ရှိတဲ့ပစ္စည်းမှန်သမျှ နောက်ဆုံး ကျုပ်ရဲ့အသက်ကိုပေးလောင်းချင်တယ်ဆိုရင် လောင်းနိုင်ပါတယ်”

ယို့ပေရင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“လောင်းချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့က လောင်းကြေးရာ လောင်းမယ့်အကြောင်းအရာပါ ဆန်းသစ်တီထွင်မှကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ပေါင်အိစိမ်းသဘောကျသွားလေသည်။

“ကောင်းဗျာ... ကျုပ် အခုလို လောင်းမဲ့သူနဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလောင်းချင်သလဲဆိုတာပြောပါ”
ထိုစဉ် တုံပင်ကမ်းကကြားဖြတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ပြောနေတာကိုကြားတာနဲ့ ကျုပ်လဲစိတ်ဝင်စားလာပြီဗျ”

ယို့ပေရင်းကပြုံးလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီးကဝါသနာပါရင် အရင်လောင်းပါလားရှင်”
တုံပင်ကမ်းကပေါင်အိစိမ်းအားကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်နဲ့လောင်းမလားဗျာ”

ပေါင်အိစိမ်းကရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်နာမည်ကအလောင်းအစားဘီလူးပဲ... ဘယ်သူနဲ့မဆို

အလောင်းအစားလုပ်ဖို့ကြိုဆိုပါတယ်”

တုံပင်ကမ်းရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်... လောင်းကြေးနဲ့လောင်းမဲ့အကြောင်းအရာကို ကျွန်တော်အကြံပေးပါမယ်”

ပေါင်အိစိမ်းသည် အလောင်းစားပြုလုပ်ရမည်ကို အလွန်ဝမ်းသာနေသည်။

“ပြောပါဗျာ... ပြောပါ”

တုံပင်ကမ်းက....

“ခင်ဗျားတို့ဘီလူးလေးယောက်ထဲမှာ ဘယ်သူ သိုင်းပညာအတော်ဆုံးပဲ”

ပေါင်အိစိမ်းပြုံးလိုက်သည်။

“သိုင်းပညာနဲ့ပတ်သက်ရင် ကျမ်းထိုက်ယောင်ဟာ အတော်ဆုံးပါပဲ”

တုံပင်ကမ်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ယို့ပေရင်းနဲ့ကျမ်းထိုက်ယောင်တို့နှစ်ယောက်ကယ်သူကပိုတော်တယ်ဆိုတာလောင်းမယ်”

ပေါင်အိစိမ်းခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီအကြောင်းအရာကိုလောင်းရမှာ သိပ်မဟန်ဘူး”

တုံပင်ကမ်းက....

၁၇၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပေါင်အိစိမ်းက....

“ခင်ဗျား ယို့ပေရင်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့လောင်းနိုင်ပါ့မလား”
တုံပင်ကမ်းရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ယို့ပေရင်းဘက်မှာရှိတယ်”

ပေါင်အိစိမ်းက....

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်ကဆယ်လေးတစ်လေးနဲ့လောင်းခုံတယ်”
တုံပင်ကမ်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဒီလိုအသာမျိုးမလိုချင်ပါဘူး”

ပေါင်အိစိမ်းက....

“ကျုပ်တို့ သိုင်းဘီလူးရဲ့ သိုင်းပညာဟာ အလွန်တော်တယ်
ဆိုတာ အားလုံးကသိထားပါတယ်”

တုံပင်ကမ်းက....

“ခင်ဗျားပြောတာတော့ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ သိုင်းဘီလူး
ဟာ ခြေတစ်ဖက်လက်တစ်ဖက်မရှိဘူးဆိုတာ ထည့်စဉ်းစားပါဦး”

ပေါင်အိစိမ်းက....

“ခင်ဗျား လောင်းချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်လက်ခံပါ့မယ်၊
လောင်းကြေးက ဘာနဲ့လောင်းမလဲ”

တုံပင်ကမ်းက....

“ခင်ဗျား ခါတိုင်း ဘယ်လိုလက်နက်ပုန်းကိုအသုံးပြုသလဲ”
ပေါင်အိစိမ်းသည် အိတ်ထဲမှ တစ်လက်မခန့်ရှည်သောသံ

ချောင်းတစ်ချောင်းကိုထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဟောဒီခုနစ်စဉ်ကြယ်သံချောင်းကိုအသုံးပြုတယ်”
တုံပင်ကမ်းက သူ၏အိတ်ထဲမှသုံးမြှောင့်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော

လက်နက်ပုန်းတစ်ခုထုတ်ယူလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့ရဲ့ လောင်းကြေးကတော့ လက်နက်ပုန်းချင်းထပ်ဖို့
ခဲပဲ”

ပေါင်အိစိမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားပေးတဲ့လောင်းကြေးအကြံက မဆန်းပါလားဗျ”
တုံပင်ကမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ အခုလောင်းကစားလုပ်တာက ပစ္စည်းတန်ဖိုးကို
လောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမှတ်တရ
သဘောနဲ့လောင်းတာပါ”

သူသည်ပြောပြီး သုံးမြှောင့်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော လက်နက်ပုန်း
၏ချွန်ထက်သောထိပ်ဖူးကိုချိုးလိုက်သည်။ ပေါင်အိစိမ်းကလည်း သူ
၏သံချောင်းကိုအနည်းငယ်ချိုးလိုက်သည်။ တုံပင်ကမ်းက....

“နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်မှာ ကျုပ်တို့ ကုန်းစွန်းတော့ဆီကို
ရောက်မယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ယို့ပေရင်းနဲ့ကျမ်းထိုက်ယောင်တို့ကို သိုင်း

ပညာချင်းယှဉ်ခိုင်းပျံ့မယ်၊ တကယ်လို့ ကျမ်းထိုက်ယောင်က အနိုင်သွားတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ လက်နက်ပုန်းဟာ သစ္စာခံတဲ့အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ဒီအထိမ်းအမှတ်ကိုကိုင်ဆောင်ထားတဲ့သူဟာ အချိန်မရွေး ခိုင်းရင် ကျုပ်ကအချိန်မရွေးလိုက်နာပျံ့မယ်”

ပေါင်အိစိမ်းသည် တုံပင်ကမ်းရှင်းပြသည်ကိုကြားလိုက်သောအခါ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်သွားပေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့အကြံကအတော့ကိုကောင်းတယ်ဗျာ... ကျုပ်ရဲ့ရင်ကျုပ်ပေးလိုက်တဲ့အမှတ်အသားကိုပြတာနဲ့ ခိုင်းတာအားလုံး တစ်သဝေမတိမ်းလိုက်နာပျံ့မယ်”

တုံပင်ကမ်းပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ... တို့အချင်းချင်း အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းများ လဲကြပါနဲ့”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့်လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်ရာ သူ၏လက်နက်ပုန်းသည် ပေါင်အိစိမ်းထံသို့ပစ်လွှင့်သွားပြီး ပေါင်အိစိမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုသုံးကြိမ်တိတ်ပတ်ပြီးမှ ပေါင်အိစိမ်းဖြန့်ထားသောလက်ပေါ်သို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ပေါင်အိစိမ်းကလည်း လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ကဲ... ကျုပ်ရဲ့အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းကိုလက်ခံပါ”

သူ၏လက်နက်ပုန်းသည် တုံပင်ကမ်းထံသို့ပစ်လွှင့်သွားပြီး တုံပင်ကမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်သို့သုံးပတ်ခန့်ပတ်ပြီးမှ....

တုံပင်ကမ်းဖြန့်ထားသောလက်ထံသို့ ကျသွား၏။

ပေါင်အိစိမ်းက....

“ကဲ... ကျုပ်ကိုသွားခွင့်ပြုပါ၊ ခင်ဗျားတို့လူစုကိုကြိုဆိုဖို့ ကြို

တင်အကြောင်းကြားထားပါမယ်”

သူသည် ပြောပြီးခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်ရာ ယို့ပေရင်းက ဟန့်တား၏။

“ခဏနေပါဦးရှင်”

ပေါင်အိစိမ်း ခြေလှမ်းရပ်တန့်၏။

“ဘာများ မှာကြားဦးမလို့လဲ”

ယို့ပေရင်းက....

“ရှင်မိတ်ဆွေ ဗေဒင်ဘီလူးစင်းချူရှကို စကားတစ်ခွန်းပါး လိုက်ချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ”

ယို့ပေရင်းက....

“ကျွန်မဒီကိုလာတုန်းက ရှင်တို့ဘီလူးတောင်ကြားကို လှမ်းပြီး အကဲခတ်ကြည့်ပါတယ်၊ အဲဒီဘက်ကဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အရောင်အဆင်းဟာသိပ်ပြီးမဟန်လှဘူး၊ ဘေးအန္တရာယ်တွေ နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မ သူဆမိတယ်၊ ဒါကြောင့် ဗေဒင်ဘီလူးကို ဗေဒင်နည်းနည်းပါးပါး တွက်ကြည့်ပါလို့ မှာလိုက်ချင်လို့ပါ”

ပေါင်အိမ်စိမ်းရယ်မောလိုက်၏။

“အခုလိုသတိပေးတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ဘီလူးတောင်ကြားမှာ ဘာအန္တရာယ်မှမရှိဘူးဆိုတာ ကျုပ်ယုံကြည် ပါတယ်”

ယို့ပေရင်းက....

“ဘယ်ဟာမျိုးမဆို သတိဆိုတာပိုတယ်လို့မရှိပါဘူး”

ပေါင်အိမ်စိမ်းခေါင်းညိတ်၏။

“ကောင်းပါပြီဗျာ... ကျုပ်ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့်လျင်မြန်စွာထွက်ခွာသွား၏။

၀၀၀၀

တုံပင်ကမ်းသည် ထွက်ခွာသွားသည့်ပေါင်အိမ်စိမ်း၏နောက် ကျောကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်၏။

သူသည် ယို့ပေရင်းအားမချီပြုံးပြုံးဖြေကာ....

“ပေါင်အိမ်စိမ်းဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သိုင်းလောကမှာ ထိပ်တန်း ပညာရှင်တစ်ယောက်အဆင့်ရှိတယ်၊ သူ့ရဲ့အတွင်းအားလက်နက်ပုန်း ပညာနဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာကိုကြည့်လိုက်တာနဲ့ ကျုပ်သူ့ကိုနိုင်ဖို့ဆိုတာ သိပ်မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

“အစ်ကိုကြီးရဲ့သိုင်းပညာက... ပေါင်အိမ်စိမ်းထက်မည့်ဘူး

ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လောင်းကြေးအနေနဲ့ အစ်ကိုကြီး ခွံးမှာသေချာပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ယို့ပေရင်းက....

“ကျွန်မ သိုင်းဘီလူးကိုနိုင်ပါ့မလားလို့ သံသယဝင်မိလို့ပါ”

တုံပင်ကမ်းကရယ်မော၏။

“ငါ့ညီမရဲ့ပညာကို ငါကောင်းကောင်းယုံပါတယ်ကွာ”

ထိုစဉ် ယန့်ကျင်းလိန်သည် သိုင်းဘီလူးနှင့် သိုင်းပညာယှဉ် ပြိုင်လိုသောစိတ်ဆန္ဒ ရုတ်တရက်ပေါ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည်ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သိုင်းဘီလူးရဲ့ပညာ ဘယ်အဆင့်ရှိတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ တော့ မမြင်ဖူးသေးဘူးဗျ”

ယို့ပေရင်းကပြုံးလိုက်၏။

“ရှင်အခုပြောမှ ကျွန်မသတိရလာတယ်ရှင်”

သူမသည် တုံပင်ကမ်းဘက်သို့လှည့်လိုက်၏။

“ဟောဒီအစ်ကိုကြီးယန့်ကျင်းလိန်က အိုကုဗွတ်နဲ့ချောင် ဆိုက်ချောင်တို့ရဲ့မွေးစားသားပဲ... သူနဲ့ သိုင်းဘီလူးနဲ့ အရင်ဆုံးယှဉ် ပြိုင်ခိုင်းရင် မကောင်းဘူးလား”

တုံပင်ကမ်းကရယ်မောလိုက်၏။

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

ယို့ပေရင်းက....

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ပေါင်အိမ်မီးတို့လောင်းထားတဲ့ လောင်းကြော့ကို ကျွန်မကိုယ်စားယန့်ကျင်းလိန်နဲ့လဲလိုက်ပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

တုံပင်ကမ်းက....

“ဟုတ်သားပဲ... ခင်ဗျားနဲ့ယို့ပေရင်းနဲ့နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကကျုပ်အတွက်ပိုပြီးသေချာတာပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် လူငယ်ပီပီ အနိုင်ယူလိုသောစိတ်များဖြစ်ပေါ်လာသည်။ နောက်ဆုံး သူသည်ခေါင်းညိတ်၍ လက်ခံလိုက်၏။ သို့သော် တုံပင်ကမ်းမှာလည်း သိုင်းပညာ အလွန်ထက်မြက်သည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျတွေ့မြင်ခဲ့သည်။

ထို့ပြင် တုံပင်ကမ်း၏စိတ်နေသဘောထားမှာလည်း အလွန်မြင့်မြတ်သည်ကို သိရှိထားသည်။ သူသည် တုံပင်ကမ်းနှင့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလိုသောဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးတုံပင်ကမ်းက ဘယ်အဖွဲ့ဘယ်ဂိုဏ်းက များပါလဲဗျာ”

ယို့ပေရင်းကပြုံးလိုက်၏။

“ကျွန်မအစ်ကိုကြီးကတော့ ရှောင်လင်ကျောင်းက အိမ်ငါးဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ တပည့်ပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဪ အစ်ကိုကြီးက အိမ်ငါးဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ တပည့်ကိုးဒေကြောင့် သိုင်းပညာဒီလောက်တော်နေတာပေါ့”

တုံပင်ကမ်းကပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်က အိမ်ငါးဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ တပည့်ဖြစ်ပေမဲ့ သူ့ရဲ့ညော့ကိုအစွန်အဖျားလောက်သာရပါတယ်ဗျာ၊ နောက်ပြီး... ကျုပ်ဆရာက သူ့အကြောင်းကိုမပြောပါနဲ့လို့မှာကြားလို့ ကျုပ်ကဖွင့်မပြောတာကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ယို့ပေရင်းအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ တုံပင်ကမ်းသည် နှယ်နှယ်ရရပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်မှန်းသူသိလိုက်၏။ တုံပင်ကမ်းသည် ဤမျှသိုင်းပညာအဆင့်မြင့်နေလျှင် ယို့ပေရင်းက သူတို့၏ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေသောကြောင့် ယို့ပေရင်း၏ပညာသည် တုံပင်ကမ်းထက်ပင် သာလွန်နေမည်လော။

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ယင်ဆွဲတွေးတောနေစဉ် ယို့ပေရင်းက သူ၏သဘောထားကိုနားလည်ဟန်ဖြင့်...

“ကျွန်မက ကျွန်မဆရာအကြောင်းကိုပြောမပြတာ စိတ်မရှိပါနဲ့... ကျွန်မဆရာက သူ့နာမည်ကိုထုတ်ဖော်ပြောတာမကြိုက်လို့ပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ... ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ် ရှိကြတာပဲ”
ယို့ပေရင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မဆရာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ထုတ်ဖော်မပြောပြနိုင်
ပေမဲ့ အချက်တစ်ချက်ကိုတော့ပြောပြနိုင်ပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ကနားစွင့်နေ၏။

ယို့ပေရင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မဆရာက ရှင့်မိတ်ဆွေ စီချူမန်းရဲ့ဆရာနဲ့ အလွန်
ရင်းနှီးတဲ့သူငယ်ချင်းပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်ပန်းတစ်ချက်တွန့်လိုက်၏။

“စီချူမန်းရဲ့ဆရာကဘယ်သူလဲဗျ”

ယို့ပေရင်းက....

“စီချူမန်းရဲ့ဆရာဟာ သိုင်းလောကမှာအတုမရှိ ပြိုင်စံရှား
တဲ့သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ပါ”

ယန့်ကျင်းလိန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကိုဆိုလိုတာလဲ”

ယို့ပေရင်းက....

“သူ့ဆရာက သိုင်းလောကက အနားယူသွားတဲ့ တောင်
ပင်လယ်သီလရှင်အိချင်းပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်အံ့သြဝမ်းသာသွား၏။

“သီလရှင်အိချင်းဆိုတော့ ကျုပ်ရဲ့အသိတစ်ယောက် သူ့ဆီ
မှာရောက်နေတယ်၊ ခင်ဗျားသိသလားမသိဘူး”

ယို့ပေရင်းက....

“သူကမိန်းမလား... ယောက်ျားလား”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“မိန်းမပါ”

ယို့ပေရင်းက....

“ရှင်ပြောတဲ့သူဟာ မုယ့်သန်းဖြစ်နေမလား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... သူပါပဲ၊ ခင်ဗျားသူ့ကိုတွေ့ဖူးသလား”

ယို့ပေရင်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်မတွေ့ဖူးပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“သူကအိချင်းသီလရှင်ဆီမှာနေတာ နှစ်ပေါင်းဆယ်လေး
ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီ၊ သိုင်းလောကထဲကိုရောက်လာတာ ခုထိမတွေ့
ရသေးဘူး”

“သူပညာမစုံသေးလို့ သူ့ဆရာက မလွှတ်သေးတာဖြစ်ပါ
လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်”

သူသည် စီချူမန်းကိုသတိရလာသည်။

“စီချူမန်းတစ်ယောက် ပညာအလွန်တော်တယ်... ဒါပေမဲ့ အတွင်းအားနဲ့တခြားပညာကျတော့ နည်းနည်းလိုသေးတယ်လို့ထင်တယ်”

ယို့ပေရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... စီချူမန်းက နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာကြာ သင်ကြားပေးလာတဲ့တိုင်အောင် သူ့ဆရာက သူ့ကိုစိတ်ချလက်ချ မလွှတ်တဲ့အတွက် သူ တိတ်တိတ်လေး ခိုးထွက်လာတာဖြစ်တယ်”

ယန်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုကိုး... ဒါကြောင့် ကျုပ်က စီချူမန်းဟာ အဆင့်မြင့်တဲ့ သိုင်းပညာတတ်လျက်သားနဲ့ တစ်နေရာမှာ လိုနေတာလို့ထင်မိတာ” သူ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ စီချူမန်းမှာထိုက်အားစားတစ်လက်ရရှိတဲ့အကြောင်းကို သိပြီးပြီလား”

ယို့ပေရင်းကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပြောပြပါတယ်... သူက စားပညာထူးချွန်တဲ့အပြင် အခု ထက်မြက်တဲ့စားတစ်လက်ရရှိထားတဲ့အတွက် စားပညာမှာ ကျွန်မ တို့ထက် သာမယ်ထင်တယ်”

ယန်ကျင်းလိန်က တုံ့ပင်ကမ်းဘက်လှည့်လိုက်သည်။

“စီချူမန်းအပေါ်ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

တုံ့ပင်ကမ်းက ယို့ပေရင်းအားတစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုယ်ဖော့ပညာဘက်ကတော့ သူက ကျုပ်ထက်သာတယ်၊ အတွင်းအားကျတော့ သူကနည်းနည်းလိုတယ်ဗျ”

ယို့ပေရင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“စီချူမန်း ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့ထိပ်တန်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်မှာသေချာတယ်ရှင်”

ယန်ကျင်းလိန်သည် ယို့ပေရင်းက စီချူမန်းအပေါ် အဆက်မပြတ်ချီးကျူးနေသောစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ သူ၏ရင်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်သောခံစားချက်တစ်ခု အလိုလိုခံစားလိုက်ရပေသည်။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ စီချူမန်းဟာ တော်တော်ဘက်ညီတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ”

ယို့ပေရင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“စွေအိမိန်းကလဲ ရုပ်ချောတယ်... သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်တယ်၊ ရှင်နဲ့အတွဲညီပါတယ်ရှင်”

စွေအိမိန်းအကြောင်းပြောလိုက်တော့မှ ယန်ကျင်းလိန်သည် စွေအိမိန်းအချိန်မီရောက်မလာသည်ကိုသတိရလာ၏။

“စွေအိမိန်း အခုထိရောက်မလာသေးပါလား”

ယို့ပေရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“သူက စိတ်မြန်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်... ခုထိရောက်
မလာသေးတာထောက်တော့ သူ့ဆရာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီနဲ့တူတယ်”

တုံပင်ကမ်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ့ဆရာအတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ”

တုံပင်ကမ်းက....

“အမှောင်လောကရဲ့ သူလျှိုဟာ ရေခဲတောင်ရောက်အောင်
သွားဖို့မလွယ်ကူပါဘူး”

သူသည် စကားဆက်လိုက်သည်။

“အခုကြည့်စမ်း... ဘီလူးတောင်ကြားက ကုန်းစွန်းတော့လဲ
ဘာအန္တရာယ်မှမတွေ့သေးဘူး မဟုတ်လား”

ထိုစကားကြားရတော့မှ ယန့်ကျင်းလိန်စိတ်သက်သာရာ
ရသွားသည်။ တုံပင်ကမ်းက ယန့်ကျင်းလိန်အားကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို သတင်းတစ်ခုပေးရဦးမယ်... နန်းကုန်းရွာကလဲ
ငါးလ လဆန်းငါးရက်နေ့မှာ ဘီလူးတောင်ကြားကို ရောက်လာပါ
လိမ့်မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ
သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဒေါသရောင်များသမ်းလာလေသည်။

“နန်းကုန်းရွာကိုတော့ ကျုပ်ဘယ်တော့မှမကျေဘူး”

တုံပင်ကမ်းက....

“သူက ခင်ဗျားရဲ့ မွေးစားအဖေအမေရဲ့ အိမ်ကို မီးရှို့လိုက်
တယ်မဟုတ်လား”

ယန့်ကျင်းလိန်၏မျက်လုံးအစုံသည် မီးတောက်မီးလျှံပမာ
နီရဲလာသည်။

“သူကကျုပ်နဲ့မဟာရန်သူဖြစ်တဲ့ယန့်ကျင်းကို အကာအကွယ်
ပေးတယ်၊ နောက်ပြီး ကျုပ်မွေးစားအဖေရဲ့ နန်းတော်နဲ့ မွေးစားအဖေ
ရဲ့ဂေဟာကို မီးတင်ရှို့သွားတာ ကျုပ်ဘယ်တော့မှမကျေနိုင်ဘူး”

ယို့ပေရင်း ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်စကားတစ်ခွန်းပြောချင်ပါတယ်... ခေါင်းအေးအေး
ထားပြီးနားထောင်ပါလို့ ကျွန်မတောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပြောပါ”

ယို့ပေရင်းက....

“နန်းကုန်းရွာက ရှင်အဖေအမေရဲ့ဂေဟာကို မီးရှို့ပစ်တာက
ရှင်သူ့ရဲ့အိမ်ဂေဟာကို အရင်ဆုံးမီးရှို့လိုက်လို့ပါ”

ယန့်ကျင်းလိန် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ယို့ပေရင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် အိမ်ကိုမီးရှို့တဲ့ကိစ္စကို ဘာမှရန်ငြိုးမထားနဲ့တော့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူက ပုယန်းချိုကို အကာအကွယ်ဆက်ပြီး ပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်မနဲ့အစ်ကိုကြီးတို့ပင်ကမ်းက အကူအညီပေးပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ယို့ပေရင်းက....

“အဲဒါ ရှင့်မှာ လက်စားချေမယ့်ရန်သူ ဘယ်နှစ်ယောက်ကျန်သေးသလဲ”

“ကျုပ် သက်ခြွေသိုင်းသမားချောင်ချိုးကို သတ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျန်ရှိတဲ့လူတွေကတော့ ဝက်ဝမ်း လိန်လိန်ရသေ့နဲ့ပြိုင်တာရှုတို့ သုံးယောက်ပဲကျန်ပါတော့တယ်”

“ကျွန်မသိသလောက်ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီသုံးယောက်ဟာ ပုယန်းချိုရဲ့ နောက်လိုက်တွေပဲဖြစ်ပါတယ်။ ရှင့်အဖေရဲ့အလောင်းကို မြေမြှုပ်ပေးတယ်လို့လဲကြားခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပုယန်းချိုကလွဲလို့ သူတို့ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါလို့ပြောချင်ပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဒီအကြောင်းတွေကို ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်သိထားသလဲ”

တုံပင်ကမ်းက ကြားဖြတ်၍အဖြေပေးလိုက်သည်။

“အလံတစ်ရာတောင်ကြားမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ဖြစ်ရပ်ဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားစေခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် အားလုံးကသိကြပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ခေါင်းငုံ့၍တွေဝေသွားသည်။

ယို့ပေရင်းက သူ့အားကြည့်၍ပြုံးသည်။

“ကျွန်မ အခုလိုပြောနေတာ သူတို့ဘက်က ကူပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ကိုလဲ ကျွန်မမသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရန်ကိုရန်ချင်း တုံ့ပြန်နေရင် သံသရာဆုံးမှာမဟုတ်လို့ပြောပြနေတာပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားလိုက်သည်။

အတွေးများသည် တစ်ခုပြီးတစ်ခုထွက်ပေါ်လာသည်။

သူသည် မွေးစားဖခင်အိုကုရွက်နှင့် မွေးစားမိခင်ချောင်ဆိုက်ချောင်တို့အကြောင်းကို သတိရလာသည်။

ပေယျိုလျှံအဆိပ်သောက်၍ သေဆုံးပုံကိုလည်း မြင်ယောင်လာသည်။ အိုကုရွက်နှင့်ချောင်ဆိုက်ချောင်တို့ အမှောင်လောကမှ လွတ်မြောက်လာလျှင် သိုင်းလောကမှလုံးဝအနားယူပြီး အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ကြမည်ဟုပြောဆိုသွားကြသောစကားများကိုလည်း....

ပြန်လည်ကြားယောင်လာ၏။ ယို့ပေရင်းနှင့်တုံပင်ကမ်းတို့သည် တွေဝေနေသော ယန့်ကျင်းလိန်အားအက်ခတ်ကြည့်နေကြ၏။

အတွေးအခေါ်ပြောင်းလဲခြင်း

အတန်ကြာမှ... ယန့်ကျင်းလိန်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ယတိ ပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူသည် ယိုးပေရင်းအားမော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားမှန်ပါတယ်... ပထမတုန်းကတော့ ကိုယ့်အဖေကိုသတ်တဲ့သူတွေကို အပိုင်းပိုင်းခတ်သတ်ပြီးအမှုနှံ့ကြိတ်ချင်တဲ့ဒေါသစိတ်တွေဖြစ်ပေါ်လာနေပါတယ်။ နောက်တော့ ကျုပ် မွေးစားဖခင်အဆိပ်မိတဲ့အခါ သိုင်းလောကမှာ ရန်ကိုရန်ချင်းတုံ့ပြန်လို့ သွေးချောင်းစီးမှုတွေဟာ အမြဲတမ်းဖြစ်ပေါ်နေမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ တော်တော်နဲ့ အဲဒါ မကျေနိုင်ပါဘူး။ အခု ခင်ဗျားစကားစပ်မိလို့ပြောတာကို ကြားလိုက်ရတဲ့အခါ ကျုပ်ကပိုပြီးနားလည်ပါတယ်ဗျာ”

ယိုးပေရင်း ဝမ်းသာစွာပြုံးလိုက်၏။

“ဒီစကားကြားရတာ မင်္ဂလာရှိလိုက်တာရှင်”

သူမသည် စကားဆက်လိုက်၏။

“မှတ်မိပါသေးတယ်... ရှင် ကွန်လိုင်တောင်ကြားရောက်လာစဉ်က ရှင်ရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ အငွေ့အသက်အပြည့်ပါလာတာကိုတွေ့ရတယ်။ အခုတွေ့တဲ့အခါ ရှင်ဟာ အေးချမ်းတဲ့အသွင်သဏ္ဍာန်တွေကိုတွေ့ရပါတယ်။ အဲဒါဟာ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာတွေပါပဲ”

ယန့်ကျင်းလိန် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“အခုလို ပြောင်းလဲလာတာဟာ မွေးစားဖခင်နဲ့ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ”

ယိုးပေရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ရှင်အဖေက ရှင်ကိုဘယ်လိုများတရားချလိုက်တာလဲ”

“ဒီလိုပါ... ကျုပ်ရဲ့မွေးစားဖခင်မှာ သားအရင်းတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ သူ့ကိုကျုပ်အဖေအရင်းက သတ်လိုက်မိပါတယ်။ အခု မွေးစားအဖေဟာ ကျုပ်ကိုကလေးမချေတဲ့အပြင် ကျုပ်ကိုကြီးပြင်းလာအောင် မွေးစားစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ သိုင်းပညာအိတ်သွန်ဖာ မှောက်သင်ကြားပေးတယ်။ သူ့စိတ်သဘောထားဟာ ဘယ်လောက် ချီးကျူးစရာကောင်းတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပါတော့”

“ကျွန်မကြားသိသလောက်ပြောရရင် ရှင်ရဲ့မွေးစားအဖေဟာ ထူးဆန်းတဲ့လက်စားချေနည်းကိုလုပ်ချင်လို့ ရှင်ကိုဆိုးသွမ်းတဲ့

လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပျိုးထောင်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့စိတ်နေစိတ်ထားကိုက ကြမ်းကြုတ်နိုင်စွမ်းမရှိတဲ့အတွက် သူက သူ့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကိုပယ် ဖျက်ပြီး ကျုပ်ကိုအများအတွက်အကျိုးပြုတဲ့သိုင်းသမားအဖြစ်ပြုစု ပျိုးထောင်ပေးလိုက်တယ်”

သူသည် ပြောရင်း အိုကူရွက်မှာအမှောင်လောကထဲရောက် ရှိနေသည်ကိုသတိရလာပြီး စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်မျက်ရည်ဝဲလာ၏။

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့မွေးစားဖခင်ဟာ ကျုပ်အ ပေါ်ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်”

ယို့ပေရင်းသည် မမျှော်လင့်သောစကားကြားလိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။

“ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားသမားအိုကူရွက်ကို လူဆိုးတစ်ယောက် လို့ အားလုံးကမြင်ထားကြတယ်။ လက်စသတ်တော့ အကြင်နာ တရားရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါလား”

သူမသည် အားပေးစကားပြောလိုက်၏။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ရှင်... ဒီကိစ္စပြီးတာနဲ့ ကျွန်မ ရှင် နဲ့အတူ အမှောင်လောကကိုလိုက်သွားပါ့မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျုပ်တို့သွားမယ်ဆိုရင် ခုနစ်လဆယ့်ငါးရက်ဟာ အချိန် အကောင်းဆုံးပါပဲ”

တုံပင်ကမ်းက....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“အဲဒီနေ့မှာ သူတို့ကတံခါးဖွင့်ထားမယ်... သိုင်းလောက သားတွေကိုလွတ်လပ်စွာဝင်ရောက်လေ့လာဖို့ ခွင့်ပြုမယ်လို့ ကြေညာ ထားပါတယ်”

ယို့ပေရင်းအံ့ဩသွား၏။

“သူတို့အတော်အတင့်ရပါလား... ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်များ နှိနေလို့လဲ”

တုံပင်ကမ်း မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သူတို့ အင်အားတောင့်တင်းနေပြီလေ။ ဒါကြောင့် သိုင်း လောကကိုဝင်ကြွားခြိမ်းခြောက်တဲ့သဘောပေါ့”

ယို့ပေရင်း ပြုံးလိုက်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... အဲဒီအချိန်ကျရင် သွားဖြစ်အောင်ကိုသွား လိုက်ဦးမယ်”

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ငါးလ လဆန်းငါးရက်ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်လေသည်။

သို့သော် အမှောင်လောကကိုဖြိုဖျက်ရန် ဦးဆောင်ဦးရွတ်ဆော်ကြသူ စီချူမန်းအချိန်မီရောက်မလာသေးပါ။ စွေအိမ်နီးလည်း ထူးထူးခြားခြား ရောက်မလာသေးပါ။

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“ဟောဗျာ... စီချူမန်းကကျုပ်တို့ကိုချိန်းထားပြီး သူ့ဘာကြောင့်အချိန်မီရောက်မလာသေးတာလဲ”

ယို့ပေရင်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“စွေအိမ်နီးရောက်မလာတာကတော့ သူ့ဆရာ လုပ်ရင်းအဆိပ်မိလို့ မလာတာဖြစ်ရမယ်၊ ခက်တာက စီချူမန်း ဘာကြောင့် အချိန်မီရောက်မလာသေးတာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ယို့ပေရင်းက စီချူမန်းအပေါ် ရင်းရင်းနီးနီးသတိရနေသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ သူ၏ရင်ထဲ၌ခံရခက်နေ၏။ ထို့ကြောင့်... သူသည် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။

ယို့ပေရင်းက သူ့အားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူ မလာရင်တော့ ကျွန်မမစောင့်တော့ပါဘူး၊ ရှင်ကော့စွေအိမ်နီးကိုစောင့်ဦးမလား”

ယန့်ကျင်းလိန်မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“စွေအိမ်နီးမလာလဲအရေးမကြီးပါဘူး... ကျုပ်သွားဖြစ်အောင်ကိုသွားမယ်”

ယို့ပေရင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ အခု ဘီလူးတောင်ကြားသွားပြီး ဘီလူးတကဘုဘီလူးနဲ့ရင်ဆိုင်ပြီးမှ အမှောင်လောကကိုသွားကြမယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ”

သူတို့သည် ဘီလူးတောင်ကြားသို့ထွက်ခွာသွားတော့၏။

၀၀၀၀

ယန့်ကျင်းလိန်တို့သုံးယောက်သည် ဘီလူးတောင်ကြားအဝသို့ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် အလောင်းအစားဘီလူးနှင့် ဗေဒင်ဘီလူးတို့ကကြိုဆိုလိုက်သည်။ ဗေဒင်ဘီလူး စင်းချူရှက ယို့ပေရင်းအား ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား သတိပေးလို့ ကျုပ်ဗေဒင်တွက်ကြည့်ပြီးပါပြီ”

ယို့ပေရင်းက....

“ဘာတွေတွေ့သလဲ”

စင်းချူရှက....

“ခင်ဗျားပြောသလိုပါပဲ... အနှောင့်အယှက်ဘေးအန္တရာယ်
နဲ့ကြုံမယ်... ဒါပေမဲ့ ကောင်းသွားမှာပါ”

ယို့ပေရင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အခုလိုကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

စင်းချူရှက လမ်းဖယ်ပေးလိုက်လေသည်။

“အထဲကိုကြွကြပါဗျာ”

ယို့ပေရင်းတို့သုံးယောက်သည် စင်းချူရှနောက်သို့ လိုက်
သွားကြလေသည်။

၀၀၀၀

ကုန်စွန်းတာ

ဘီလူးတောင်ကြားသည် အလွန်ပင်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ
ကောင်းလိမ့်မည်ဟုယန့်ကျင်းလိန်တို့ထင်မိလေသည်။ သို့သော် သူတို့
ဘီလူးတောင်ကြားထဲသို့ဝင်ရောက်မိသော အလွန်သာယာလှပသော
နေရာဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့မြင်ရလေသည်။

တောင်ကြားထဲ၌ နေရာအနှံ့ပန်းပင်များဖူးပွင့်နေ၏။

စိမ်းလန်းစိုပြည်သောလယ်ကွင်းများနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်
ပင်များပြည့်နှက်နေ၏။ ထိုစိုက်ခင်း၏အလယ်တွင် ဝါးပင်များဖြီရံ
လျက်ရှိသောခြံဝင်းတစ်ခုရှိသည်။ ပေါင်အိစိမ်းနှင့်စင်းချူရှတို့သည်
ယို့ပေရင်းတို့အား ခြံဝင်းထဲသို့ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

အဆောက်အအုံရှေ့ ပန်းများဖူးပွင့်နေသောဝါးစင်တစ်ခု
အောက်တွင် လူနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်၍ အာရုံစူးစိုက်စွာ
စစ်တုရင်ထိုးနေ၏။ ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ စာပေသမားများနှင့် တူလှ
ပေသည်။

တစ်ယောက်က အဖြူအနီရှည်၊ တစ်ယောက်ကအဝါ
ရောင်အနီရှည်ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူတို့၏ကိုယ်ဟန်မှာ နွဲ့နှောင်းပျော့ပျောင်းနေ၏။ သူတို့၏
အသက်မှာလည်း လေးဆယ်ကျော်ပတ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိသည်ဟုထင်ရ
သည်။ စင်းချူရှကအသံတိုးတိုးဖြင့်....

“ဟိုမှာထိုင်နေတဲ့အဝါရောင်အနီနုပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ကျုပ်တို့
တောင်ကြားပိုင်ရှင်ကုန်းစွန်းတာပေါ့”

ယန်ကျင်းလိန်၊ ယို့ပေရင်းနှင့် တုံပင်ကမ်းတို့ အကြီးအကျယ်
အံ့ဩသွားကြ၏။ သူတို့၏စိတ်ထဲ၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြား
သောသိုင်းဘီလူး၊ စာပေဘီလူး၊ ဗေဒဘီလူး၊ အလောင်းအစား
ဘီလူးတို့ကိုအုပ်ချုပ်နိုင်သောပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးထွား
ပြီး ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းသောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရမည်ဟုယူဆထား၏။

ယခု သူတို့တွေ့ရသောကုန်းစွန်းတာမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး နွဲ့နွဲ့
နှောင်းနှောင်းနှင့် စာပေသမားဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရသောအခါ မအံ့ဩ
ဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။ ပေါင်အိမ်မီးကပြုံးလိုက်၏။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားမယုံဘူးလား၊ မယုံရင် လောင်းမယ်လေ”
ယို့ပေရင်း ရယ်မောလိုက်သည်။
“ယုံပါတယ်ရှင်... မလောင်းပါစေနဲ့”
ပေါင်အိမ်မီးပြုံးလိုက်သည်။

“အဖြူရောင်အနီရှည်ဝတ်ဆင်ထားတဲ့လူ ဘယ်သူဘယ်
ဝါဆိုတာလောင်းကြမလား”

ယန်ကျင်းလိန်ရယ်မောလိုက်သည်။
“ကျုပ်သူ့ကိုမှမသိဘဲ ဘယ်လိုလုပ်လောင်းမလဲ”
“ခင်ဗျား သူ့ကိုကောင်းကောင်းသိထားလို့ ကျုပ်ကလောင်း
မယ်လို့ပြောတာပါ”

ယန်ကျင်းလိန်သေချာကြည့်လိုက်သည်။
ထိုလူအား သူလုံးဝမတွေ့ဖူးသည်မှာသေချာသည်။
“ဒီလူကိုကျုပ်မသိပါဘူး”
စင်းချူရှရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဘယ်မှတ်မိမလဲ... သူကရုပ်ဖျက်ထားတာကိုး”
ယန်ကျင်းလိန်၏ရင်ထဲ၌ တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွား၏။
“သူ... သူက နန်းကုန်းရွှေမဟုတ်လား”
သူသည် လွတ်ခနဲပြောလိုက်သည်။
ပေါင်အိမ်မီးရယ်မောလိုက်သည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့... သူကနန်းကုန်းရွှေအစစ်ပါပဲ”
ယန်ကျင်းလိန် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။
“အင်... ဒီပုဂ္ဂိုလ်က တော်တော်ကိုကြောက်စရာ ကောင်း

ယို့ပေရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်ကသူနဲ့ရန်ဖြစ်ထားလို့... နို့မို့ရင် ကျွန်မတို့ရဲ့အင်အား တစ်ခုဖြစ်နိုင်တယ်ရှင်”

ယန့်ကျင်းလိန် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

၀၀၀၀

ကုန်းစွန်းတောနှင့်နန်းကုန်းရွာတို့သည် စစ်တုရင်ထိုးခြင်းကို ခေတ္တရပ်နားပြီး ယို့ပေရင်းတို့သုံးယောက်အားကြိုဆိုလိုက်သည်။

စင်းချူရှက တစ်ဦးချင်းမိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

ကုန်းစွန်းတောယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ကြိုဆိုလိုက်သည်။

“အခုလို ကျုပ်ရဲ့နေရာမျိုးကိုအပင်ပန်းခံရောက်လာတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူသည် တုံ့ပင်ကမ်းအားကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ဆရာက ဘယ်သူများပါလိမ့်”

တုံ့ပင်ကမ်းက....

“နန်းယိုင်နယ်ရှောင်လင်ကျောင်းက အိမ်ငှက်တန်းတော်ကြီး

ပါ”

ကုန်းစွန်းတော ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အိမ်ငှက်တန်းတော်ကြီးရဲ့တပည့်ကိုး... လေးစားပါတယ်”

ယို့ပေရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မိတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မရဲ့ဆရာက သုညသီလရှင်ပါ”

ကုန်းစွန်းတော မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒီနာမည် ကျုပ်မကြားဘူးပါလား”

ယို့ပေရင်း၏အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိထားသော တုံ့ပင် ကမ်းက ယို့ပေရင်းလိမ်ပြောသည်ကိုကြိုက်၍ရယ်မိ၏။ ကုန်းစွန်းတော က ယန့်ကျင်းလိန်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

နန်းကုန်းရွာကရယ်မော၍ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“သူက အိုကူရွက်ရဲ့မွေးစားသားပါ... သိုင်းပညာအတော်ကို အဆင့်မြင့်ပါတယ်”

ကုန်းစွန်းတောခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားအိုကူရွက်ရဲ့သားကိုး လေးစားပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က နန်းကုန်းရွာအားကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီးကို စကားတစ်ခွန်းမေးချင်ပါတယ်”

နန်းကုန်းရွာက....

“မေးပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဆရာကြီးရဲ့လေသံကြားရတာ ကျုပ်ကိုရန်ငြိုးမထား တော့ဘူးနဲ့တူတယ်”

နန်းကုန်းရွာက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့အိမ်ကိုမီးရှို့သွားတယ်... ငါက တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ မင်းမွေးစာအဖေရဲ့ နန်းတော်ကိုမီးရှို့ လိုက်တယ်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကျေပြီပဲ... ဘာလို့ရန်ငြိုးထားရဦးမှာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးက နန်းတော်ကိုမီးရှို့တာက အရေးမကြီးဘူး ကျုပ်မွေးစားအဖေ တော်တော်ကိုဒုက္ခရောက်သွားတယ်”

နန်းကုန်းရွှေ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မင်းအဖေကပိုက်ဆံရှိသားပဲ... နန်းတော်ကိုချက်ချင်း ပြန် ဆောက်ပေါ့... ဘာဒုက္ခရောက်ရမှာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျုပ်အဖေက နန်းတော်မီးရှို့ ခံရတာဟာ ဆရာကြီးက ကျုပ်ကိုကလဲ့စားချေမှန်း သူမသိဘဲ မီးရှို့ တဲ့တရားခံကိုလိုက်ရှာခဲ့ တယ်။ အဲဒီလိုရှာရင်း မမျှော်လင့်ဘဲအဆိပ်မိသွားတယ်ဗျ”

ယန့်ကျင်းလိန် ဤကဲ့သို့လိမ်လည်ပြောဆိုလိုက်ခြင်းမှာနန်း ကုန်းရွှေ၏အကူအညီလိုချင်၍ဖြစ်သည်။

နန်းကုန်းရွှေမှာ ယန့်ကျင်းလိန်၏အကြံကိုမသိဘဲအံ့ဩသွား လေသည်။

“သူ ဘယ်လိုအဆိပ်မိသွားတာလဲ”

သူသည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မင်းအဖေဟာ တော်ရုံတန်ခိုးအဆိပ်နဲ့ ဘာမှမထိခိုက်နိုင် ပဲဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်က အိုကူရွက်မှာ အမှောင်လောက၏အဆိပ် မီးထားသောကြောင့် အမှောင်လောကသို့ရောက်နေသည့်အကြောင်း နားကို အသေးစိတ်ပြောပြလိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းရွှေ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

“အခုလိုကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ... အတတ်နိုင် ဆုံး ငါကူညီပါ့မယ်”

ယိုးပေရင်းက ယန့်ကျင်းလိန်၏သဘောကိုနားလည်မိ၏။ လို့ကြောင့် သူမကဖြည့်စွက်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီး အမှောင်လောကဟာ ကုန်းစွန်း ကာနဲ့ဆရာကြီးတို့ကိုလဲ လုပ်ကြံမယ်လို့ ကျွန်မတို့သတင်းရထား သိတယ်”

နန်းကုန်းရွှေကရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းကွာ... သိကြသေးတာပေါ့”

သူသည် ကုန်းစွန်းတခုအားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီကကိစ္စပြီးရင် ကျုပ်အမှောင်လောကကိုသွားမယ်... ”

ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ကုန်းစွန်းတော့က အားရပါးရရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်မှာအလုပ်မရှိလို့ပျင်းနေတာ၊ အခုလိုပွဲကြီးပွဲကောင်း ရှိနေတာသိလျက်နဲ့ မလိုက်ဘဲနေပျံ့မလားဗျာ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် မိမိဘက်မှကုန်းစွန်းတော့နှင့်နန်းကုန်း စွတို့ပါဝင်လာသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ စိတ်အားတက်ကြွလာတော့ သည်။

၀၀၀၀

ကုန်းစွန်းတော့သည် ယန့်ကျင်းလိန်တို့သုံးယောက်အား ည စာထမင်းတည်ခင်းကျွေးမွေးနေသည်။ ထို့နောက် သူတို့အား အနား ယူစေရန် အိပ်ခန်းကိုယ်စီဖြင့်နေရာချထားပေးလိုက်သည်။ ထိုည ယန့်ကျင်းလိန်တို့သည် ခရီးပန်းလာကြသဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော် သွားလေသည်။

သူတို့အိပ်ရာနီးလာသောအခါ သာယာလှသောငှက်က လေးများ၏အော်သံများကိုကြားလိုက်ရ၏။

ယန့်ကျင်းလိန်သည် အခန်းပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက် ရာ လတ်ဆတ်သောလေကောင်းလေသန့်များသည် သူ၏မျက်နှာသို့ ပက်ဖျန်းလာလေသည်။ လတ်ဆတ်သောလေများကိုရှုရှိုက်လိုက်ရ သဖြင့် ယန့်ကျင်းလိန်၏ဦးနှောက်တစ်ခုလုံး ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ် လာသည်။

အဝတ်အစားလဲလှယ်ဝတ်ဆင်နေစဉ်မှာပင် အခန်းတံခါး ခေါက်သံကိုကြားလိုက်ရသည်။ သူ တံခါးဖွင့်လိုက်ရာ ‘ဗေဒင်ဘီလူး စင်းချူရှက ပြုံး၍ရပ်နေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

“အိပ်လို့ပျော်ရဲ့လား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ပင်ပန်းသမျှအားအင်ပြည့်သွားတာပဲ”

စင်းချူရှပြုံးလိုက်၏။

“ကဲ ကျုပ်တို့တောင်ကြားပိုင်ရှင်က မနက်စာစားဖို့ အသင့် စောင့်နေပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်အဖော်နှစ်ယောက်ကော”

“အားလုံးရောက်နေပါပြီ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် စင်းချူရှနှင့်အတူလိုက်သွားလေ၏။ ထမင်းစားခန်းတွင် ယို့ပေရင်းနှင့်တုံပင်ကမ်းတို့က သူ့အားစောင့်နေ သည်ကိုတွေ့ရသည်။ ယန့်ကျင်းကျင်းလိန်က စားပွဲဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင် ကာ ကုန်းစွန်းတော့တည်ခင်းသောနံနက်စာကိုစားသောက်လိုက်၏။

၀၀၀၀

သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ခြင်း

နံနက်စာစားသောက်ပြီးသည့်အခါ စင်းချူရှသည် ကုန်းစွန်း တာ့အား ဦးညွတ်လိုက်၏။

“ဧည့်သည်တွေရောက်တုန်း သိုင်းဘီလူး ကျမ်းထိုက်ယောင် နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ကြိုတင်ပြောထားပါတယ်။ အဲ့ဒါကိုခွင့်ပြုကြပါခင်ဗျာ”

ကုန်းစွန်းတာ့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“သိုင်းပညာယှဉ်တယ်ဆိုတာ ကောင်းတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တဲ့သူတွေ သဘောထားသေးသိမ်ရင်တော့ မကောင်း တဲ့ရလဒ်တွေ ရလာနိုင်ပါတယ်”

နန်းကုန်းရွှေရယ်မောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့သိုင်းဘီလူးက သဘောထားပြည့်ဝပါပေတယ်။ ဧည့်သည်သုံးယောက်လဲ အသက်ငယ်ပေမဲ့ သဘောထားပြည့်ဝတဲ့ သူတွေပါပဲ”

ကုန်းစွန်းတာ့က သူ့အားလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့သဘောက....”

“ယှဉ်ပြိုင်တာဟာကောင်းတဲ့လက္ခဏာပါ။ ဒါကြောင့် ခွင့်ပြု သင့်ပါတယ်”

ကုန်းစွန်းတာ့က အလောင်းအစားဘီလူးအား လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

“ကျုပ်သိပြီ... ဒီအစီအစဉ်ဟာ အလောင်းအစားဘီလူးရဲ့ လက်ချက်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ... သူတို့ရဲ့သိုင်းပညာကိုက အတော် ကိုအံ့ဩစရာကောင်းလို့ ကျွန်တော်အစီအစဉ်လုပ်လိုက်တာပါ”

ကုန်းစွန်းတာ့ရယ်မောလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ... ဘယ်သူနဲ့ယှဉ်ပြိုင်မှာလဲ”

စင်းချူရှက....

“ယိုးပေရင်းနဲ့ပါ”

ကုန်းစွန်းတာ့မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မိန်းကလေးကကော သဘောတူရဲ့လား”

ယိုးပေရင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကကျမ်းထိုက်ယောင်အပေါ် အင်မတန်လေးစားတဲ့ အတွက်သဘောတူပါတယ်”

ကုန်းစွန်းတာ့က ကျမ်းထိုက်ယောင်ဘက်လှည့်လိုက်၏။

“မင်းကောဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ကျမ်းထိုက်ယောင်ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်ကလဲ ကွန်လိုင်တောင်ကြားရဲ့သိုင်းပညာကိုဆည်းပူးလေ့လာချင်ပါတယ်”

ကုန်းစွန်းတားခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လုံးမထိခိုက်စေဘဲယှဉ်ပြိုင်ကြရမယ်”

ကျမ်းထိုက်ယောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ထို့နောက် ယို့ပေရင်းအားပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်နဲ့ခင်ဗျား တစ်ပွဲတည်းပြိုင်ရင် ခြေချော်လက်ချော်ခြံသွားနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သုံးပွဲယှဉ်ပြိုင်ဖို့အကြံပြုပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ရှင် ဒီလိုအကြံပြုတာက ကျွန်မယာမိန်းမသားတစ်ယောက်ဆိုပြီး ညှာတာတဲ့သဘောဖြစ်တယ်ဆိုတာနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့်မှာလဲ လက်တစ်ဖက်ခြေတစ်ဖက်မရှိတဲ့အတွက် ညှာတာစရာမလိုပါဘူး”

ကျမ်းထိုက်ယောင်ရယ်လိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ တစ်ပွဲတည်းနဲ့တော့ အဆုံးအဖြတ်ပြေသင့်ဘူး”

ယို့ပေရင်းသဘောတူလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီရှင်... သုံးပွဲပြိုင်ဖို့ကျွန်မလက်ခံပါတယ်”

“ကဲ ဘယ်လိုယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကဧည့်သည်ဖြစ်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားပဲပြောပါ”

ယို့ပေရင်းပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မက ချစ်ကြည်ရေးယှဉ်ပြိုင်ကြတာမို့ အချင်းချင်း သတ်ပုတ်တဲ့ယှဉ်ပြိုင်မှုမျိုးကိုတော့မလိုလားဘူး”

သူမသည် ကျမ်းထိုက်ယောင်အားကြည့်၍ပြုံးပြကာ...

“ရှင်ရဲ့မိုးကြိုးလက်ဝါးသိုင်းပညာဟာ အတော်ကိုနာမည်ကြီးတယ်... ဒါကြောင့် မိုးကြိုးလက်ဝါးနဲ့ပဲယှဉ်ပြိုင်ကြရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်”

ကျမ်းထိုက်ယောင်သည် ယို့ပေရင်းက မိမိ၏အထက်မြက်ဆုံးသောမိုးကြိုးလက်ဝါးကိုမှစွေး၍ယှဉ်ပြိုင်မည်ဟုပြောလာသည့်အခါ မယုံနိုင်အောင်အံ့ဩသွားမိလေသည်။

“ကျုပ်ရဲ့မိုးကြိုးလက်ဝါးသိုင်းဟာ ပြင်းထန်တဲ့အတွက် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရနိုင်တဲ့အခြေအနေမှာရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တခြားဟာ ပြောင်းပြီးယှဉ်ပြိုင်ကြရင်ကောင်းပါလိမ့်မယ်”

ယို့ပေရင်းပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မက မိုးကြိုးလက်ဝါးနဲ့တိုက်ခိုက်ဖို့ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မဆိုလိုတာက ရှင်ရဲ့မိုးကြိုးလက်ဝါးပညာ ဘယ်လောက်အစွမ်းထက်တယ်ဆိုတာ ပြသဖို့ပါပဲ”

၂၀၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ယခုမှကျမ်းထိုက်ယောင် သဘောပေါက်သွားသည်။

“ကောင်းပြီ... ဘယ်လိုယှဉ်ပြိုင်မလဲ”

ယို့ပေရင်းက....

“ခြံဝင်းရှေ့မှာရေကန်တစ်ကန်ရှိပါတယ်... အဲဒီရေကန်မှာ

ပဲယှဉ်ပြိုင်ကြရင်မကောင်းဘူးလား”

ကျမ်းထိုက်ယောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီလေ”

နန်းကုန်းရွှေရယ်မောလိုက်၏။

“ကံ... ကျုပ်တို့လဲ ပွဲကြီးပွဲကောင်းလိုက်ကြည့်ရအောင်”

ကုန်းစွန်းတော့ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒီယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ... ကျုပ်ကလူကြီးအဖြစ်ဆောင်ရွက်ပေးမိ

မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူတို့အားလုံး အဆောက်အအုံထဲမှထွက်

သွားကြလေသည်။

ဒုတိယပိုင်းပြီး၏

တတိယပိုင်းစာတံသိမ်းဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်

တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အတွက်ကမ္ဘာပိုင်းအာဇာ

တတိယပိုင်း (ဇာတ်သိမ်း)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၄၃၀၉၁၀
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၉၅၀၉၁၀

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊
ဇူလိုင်လ၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဦးကျော်ဟင်း၊ (ယုံကြည်ချက် စာပေ)
အမှတ် ၁၁၁၊ ၃၃ လမ်း၊
ကျောက်တံတားဦးနှောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးသော်လွင်မြင့်၊ (ဓမ္မကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉ (H)၊ နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း၊
မရမ်းကုန်းဦးနှောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်ထွန်း၊ (ပုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
ထမုတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
ဝိုင်းစာရံထောင်ဦးနှောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ☆ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ☆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ☆ အရပ်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ☆ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြင်ပီပီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ☆ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ☆ ဗိုလ်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ☆ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ☆ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ☆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်အိုင်သော ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး။
- ☆ အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ☆ မျိုးချစ်မိတ်မာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မိုးကြိုးလက်ဝါး

မြီဝင်း၏ဘယ်ဘက်နံဘေး၌ သေးငယ်သောရေကန်တစ်
ကန်ရှိသည်။ ရေများသည် တစ်တောင်ခန့်သာနက်၏။

ကျမ်းထိုက်ယောင်သည် ရေကန်အနီးသို့ရောက်ရှိလာသော
အခါ စင်းချူရှအား ပန်းကန်တစ်လုံးယူခဲ့ရန်နှင့်....

ကင်းခြေများတစ်ကောင်ပါ မှာကြားလိုက်သည်။

မကြာပါ။ စင်းချူရှသည် ပန်းကန်လုံးတစ်လုံးကိုယူဆောင်
လာ၏။ အရှင်လတ်လတ်ကင်းခြေများတစ်ကောင်ကိုလည်း ပန်းကန်
ထဲထည့်ပေးလိုက်၏။

ကျမ်းထိုက်ယောင်သည် ထိုကင်းခြေများကို ရေကန်ထဲချပြီး
ပန်းကန်လုံးများဖြင့်အုပ်ထားလိုက်သည်။

သူသည် ယို့ပေရင်းအားပြုံးပြလိုက်၏။

“ကျုပ် ပန်းကန်လုံးထဲကကင်းခြေများကို မိုးကြိုးလက်ဝါးနဲ့
ဇိုက်သတ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းကန်လုံး လုံးဝမကွဲမအက်စေရဘူး”

ယန်ကျင်းလိန် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် ရေတစ်တောင်အနက်တွင်ရှိနေသော ပန်းကန်လုံးဖြင့်အုပ်ထားသည့် ကင်းခြေများကို ပန်းကန်လုံးဝမကွဲအက်စေဘဲ သတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟုယူဆထား၏။

ထိုစဉ် ယို့ပေရင်း၏အသံထွက်ပေါ်လာသည်။
“ကင်းခြေများက သေရုံပဲသေမှာလား... ဒါမှမဟုတ် သူ့ရဲ့ ခြေထောက်နဲ့အဆစ်တွေပါ ပြုတ်သွားမလား”

ကျမ်းထိုက်ယောင်က....
“ကင်းခြေများရဲ့ ခြေထောက်နဲ့အရိုးအဆစ်အားလုံး ပြုတ်သွားစေရမယ်”

ယို့ပေရင်းက....
“ဒါဖြင့် ကျွန်မက ကင်းခြေများရဲ့ ခြေထောက်နဲ့ အရိုးမပြုတ်အောင် တားပါ့မယ်”

နန်းကုန်းရှုရယ်မောလိုက်သည်။
“ဒီလိုထူးဆန်းတဲ့ယှဉ်ပြိုင်မှုမျိုး သိုင်းလောကမှာ မရှိခဲ့ဖူးသေးဘူး”

ကုန်းစွန်းတော့ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ကောင်းပြီ... ခုချိန်ကစပြီးယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါပြီ”
ကျမ်းထိုက်ယောင်က အတွင်းအားကိုစုစည်းလိုက်သည်။
ထို့နောက် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီး.....

“ဟား...”

သူသည် ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ရေပြင်ပေါ်ရှိကံချလိုက်သည်။

“ဖုန်... ဖုန်း”

ရေများ ဆူပွက်သွားသည်။
တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ယို့ပေရင်း၏ညာဘက်လက်ဝါးသည် ထောင်လျက် ဘယ်ဘက်မှလှန်နေသောလက်ဝါးပေါ်သို့ထောက်ပြီး အတွင်းအားများစုစည်းကာ ရေပေါ်သို့တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

သူမ၏လှုပ်ရှားဟန်မှာ ကျမ်းထိုက်ယောင်၏မိုးကြိုးလက်ဝါးအရှိန်ကိုတွန်းလှန်ပစ်သည့် ပုံသဏ္ဍာန်ဆောင်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ယှဉ်ပြိုင်ပြီးသည်နှင့် ပေါင်အိမ်မီးက အဖြေသိချင်သဖြင့် ရေကန်ထဲဆင်းပြီးပန်းကန်ကိုဆယ်ယူလိုက်၏။

အားလုံးကြည့်လိုက်သောအခါ ပန်းကန်ထဲတွင်ရှိသော ကင်းခြေများသေဆုံးနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သို့သော် အရိုးအဆစ်နှင့်ခြေထောက်များမှာ အနည်းငယ်မျှသာပြုတ်နေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

နန်းကုန်းရှုက သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်သည်။
“ဒီပြိုင်ပွဲဟာ အတော့်ကိုထူးဆန်းပြီး ယှဉ်ပြိုင်တဲ့လက္ခဏာတို့ လုံးဝတောင် မတွေ့ရပါလား။ ကျုပ် မှတ်ချက်ချပေးရမယ်ဆိုရင်

• ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဒီတစ်ပွဲဟာ ဘယ်သူကမှအနိုင်မရတဲ့သရေပွဲလို့သတ်မှတ်ရမှာပဲ”
ကုန်းစွန်းတော့ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့မှတ်ချက်က မှန်သင့်သလောက်တော့မှန်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ သေချာတွေးကြည့်ရင် ယို့ပေရင်းကသူ့ရဲ့အရိပ်မှအတွင်းအား
က ကင်းခြေများရဲ့အရိုးအဆစ်ခြေထောက်တွေ ပြုတ်ထွက်မသွား
အောင် ကာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့အတွက် ဒီပွဲဟာ ယို့ပေရင်းကိုအနိုင်ပေး
သင့်တယ်လို့ယူဆတယ်”

နန်းကုန်းရွှက သဘောကျစွာခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားက သဘောထားပြည့်ဝပြီး အလွန်တရားမျှတတဲ့
အတွက် ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်တာကို ကျုပ်ချီးကျူးပါတယ်
ဗျာ”

သူသည် ကျမ်းထိုက်ယောင်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ကဲ... မိတ်ဆွေကြီး၊ ဒုတိယပွဲတော့ ခင်ဗျားပဲ ယှဉ်ပြိုင်ရဲ့
အကြောင်းအရာကိုအကြံပြုပါ”

ကျမ်းထိုက်ယောင်က အရက်တစ်ခွက်ကို အပြည့်ငဲ့လိုက်
သည်။ ယို့ပေရင်းသည် ကျမ်းထိုက်ယောင်က အရက်ဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်
လိမ့်မည်ဟုထင်မှတ်လိုက်သောကြောင့် အတွင်းအားကို စုစည်းပြီး
အသင့်ပြင်ထား၏။

သို့သော် ကျမ်းထိုက်ယောင်သည် အရက်ခွက်ကိုမြှောက်၍
ဖြူးပြလိုက်သည်။

အမှောင်ကမ္ဘာပျက်စီးရာ (ထ-သိမ်း) ❖ ၉

“နောက်ထပ်ယှဉ်ပြိုင်စရာမလိုတော့ပါဘူး... စည်သည်ရဲ့
သိုင်းပညာကို လေးစားပါတယ်။ ကျုပ် အစွမ်းပေးပါတယ်ဗျာ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့်အရက်ကိုမော့လိုက်သည်။

ယို့ပေရင်းသည် ကျမ်းထိုက်ယောင်မှာ မစွမ်းမသန်လူတစ်
ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သဘောထားအလွန်ပြည့်ဝသူဖြစ်ကြောင်း
သိရသည့်အတွက် ကြိတ်၍ချီးကျူးလိုက်မိလေသည်။

သူမသည် အရက်တစ်ခွက်ကိုငဲ့ပြီး မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင်... မိတ်ဆွေကြီးရဲ့သိုင်းပညာဟာ
တကယ့်ကိုကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မကိုအနိုင်ပေးတယ်ဆိုတာ မဖြစ်
သင့်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အစွမ်းအနိုင်ကိုအဓိကမထားဘဲ ချစ်ကြည်ရင်း
နှီးမှုနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုအတွက်လို့သတ်မှတ်စေချင်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေကြီး
ကိုလည်း လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ချီးကျူးကြောင်းပြောလိုပါတယ်”

သူမသည် အရက်ကိုမော့၍သောက်လိုက်သည်။

နန်းကုန်းရွှက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလိုက်လေသည်။

“သိပ်ကောင်းတာပဲ... မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ သိုင်း
ပညာလဲတော်တယ်။ စိတ်ထားလဲမြင့်မြတ်တယ်... ဒါကြောင့် ကျုပ်
ကလဲဝုဏ်ပြုပါတယ်”

သူသည် အရက်တစ်ခွက်ကိုမြှောက်ပြပြီးမော့ချလိုက်လေ
သည်။ ထို့နောက် ယို့ပေရင်းအားကြည့်လိုက်ပြီး...

“မိန်းကလေးကိုမေးစရာတစ်ခုရှိပါသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... မေးနိုင်ပါတယ်”

နန်းကုန်းစွက...

“ခုနုတုန်းက မိန်းကလေးအသုံးပြုလိုက်တဲ့သိုင်းပညာဟာ ကုန်းစွန်းတော့က အရိပ်မဲ့လက်ဝါးလို့ပြောပါတယ်၊ အဲဒါ ဟုတ်ပါသလား”

ယို့ပေရင်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တေတ်တဲ့အတွက် တင်းခြေများရဲ့အသက်ကိုတောင် ကာကွယ်နိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ပါဘူး”

နန်းကုန်းစွရယ်မောလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးရဲ့သိုင်းပညာက နည်းနည်းလိုနေတယ်ဆိုတာ တော့မှန်ပါတယ်၊ ကျွမ်းထိုက်ယောင်ရဲ့မိုးကြိုးလက်ဝါးကလဲ ပြင်းစွန်လွန်းပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး သိုင်းလောကမှာ လက်မထောင်နိုင်ကြပါတယ်”

ကုန်းစွန်းတော့သည် ပြောရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို ရုတ်တရက် ဘတ်ရလာသည်။ သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ကြသည့်အရိပ်အယောင် သေးပေါ်လွင်လာလေသည်။

အရိပ်မဲ့အတွင်းအား

ကုန်းစွန်းတော့တွေဝေနေ၏။ အတန်ကြာမှ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျွပ်သီထားသလောက်ဆိုရင် အရိပ်မဲ့လက်ဝါးဟာ သိုင်းလောကမှာ တတ်ကျွမ်းတဲ့လူမရှိပါဘူး၊ အဲ... နန်ဟိုက်နယ်က အိချင်းသီလရှင်တစ်ယောက်ပဲတတ်ကျွမ်းတယ်”

သူသည် ယို့ပေရင်းအားပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“မိန်းကလေးရဲ့ဆရာက အိချင်းသီလရှင်နဲ့ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေပါသလဲ”

ယို့ပေရင်းမှာ မည်ကဲ့သို့ဖြေရမှန်းမသိဘဲ အခက်ကြုံနေစဉ် ယန်ကျင်းလိန်က ဝင်ရောက်အဖြေပေးလိုက်သည်။

“သူဆရာနဲ့အိချင်းသီလရှင်တို့က ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်”

နန်းကုန်းစွခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့်ကိုး”

ယိုးပေရင်းက ပြုံးရင်း...။

“ကျွန်မကို ကျွန်မဆရာကတစ်ဆင့်သင်ပေးတဲ့အတွက် ဝဿာပြည့်မစုံဖြစ်နေတာပါ။ တကယ်လို့မ အိချင်းသီလရှင်ရဲ့တပည့် ဓုယိုသန်းဆိုရင် ကျွန်မထက်အများကြီးသာမှာသေချာပါတယ်”

နန်းကုန်းရှု မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးရဲ့အရိပ်မဲ့လက်ဝါးအစွမ်းဟာ အနည်းဆုံး ၁၄-၁၅နှစ်လောက်တော့ လေ့ကျင့်ယူရမယ်နဲ့တူတယ်”

ယိုးပေရင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...။

တုံပင်ကမ်းက ကုန်းစွန်းတော့အားအရိအသေပြုလိုက်ပြီး—

“တောင်ကြားပိုင်ရှင်ကို မေတ္တာရပ်ခံမဲ့ကိစ္စတစ်ခုပြောရပါ

ဦးမယ်”

ကုန်းစွန်းတော့က....

“ပြောပါ”

တုံပင်ကမ်းက....

“ဖိုမအတွင်းအားပိုင်ရှင် ပုယန်းချို ဒီကိုရောက်နေတယ်လို့ ကြားမိပါတယ်။ သူ့ကိုမတွေ့မိပါလား”

ကုန်းစွန်းတော့ကအဖြေမပေးသေးဘဲ အတန်ကြာတွေဝေ နေ၏။ ပြီးမှ....

“ဒီလိုပါ... ပုယန်းချိုဟာ နန်းကုန်းရှုရောက်လာမယ် ကြား တာနဲ့ ခွင့်ပန်ပြီးထွက်သွားပါတယ်”

နန်းကုန်းရှုကပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ တောင်ကြားပိုင်ရှင်က ပုယန်းချိုနဲ့ယန့်ကျင်းလိန်တို့ ခန့်ပြုံးရှိတယ်ဆိုတာသိပါသလား”

သူသည် ပြောရင်းအံ့ဩစွာဖြင့် ကုန်းစွန်းတော့အား ကြည့်မိ သည်။ ကုန်းစွန်းတော့က သူ၏မေးခွန်းကိုလုံးဝမကြားသည့်အလား တွေဝေငေးမောနေသည်။

နန်းကုန်းရှု မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဗျ”

နန်းကုန်းရှု၏စကားကြောင့် အားလုံးသောလူများသည် ကုန်းစွန်းတော့အားသတိထားကြည့်ကြသည်။ ကုန်းစွန်းတော့၏မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ကာ သွေးရောင်ပင်မရှိတော့ပါ။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာလည်း တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ် လာသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အားလုံးသောလူများသည် အံ့အားသင့် သွားကြသည်။ သိုင်းဘီလူးနှင့် စင်းချူရှတို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ် သွားကြကာ....

“ဆရာ... ဆရာ ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

ကုန်းစွန်းတော့သည် သူတို့မေးမြန်းနေသည်ကို လုံးဝကြား ဘန်မတူပါ။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပို၍တုန်ခါလာ၏။

နန်းကုန်းရွှေ တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရလာ၏။
 သူသည် ယန့်ကျင်းလိန်အားလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...
 “မင်းမွေးစားအဖေအဆိပ်မိတာ ဒီလိုပုံသဏ္ဍာန်မျိုးပဲလား”
 ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။
 “ဟုတ်တယ်ဗျ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဖေလောက်တော့
 မပြင်းထန်ဘူးထင်တယ်”

ကျမ်းထိုက်ယောင် စိုးရိမ်ပူပန်သွားသည်။
 “ဒီတိုင်းကြည့်နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ကိုအတွင်းအားနဲ့ကုမှဖြစ်
 မယ်”

နန်းကုန်းရွှေ လက်ကာပြလိုက်သည်။
 “သွားမထိနဲ့... သူ အတွင်းအားနဲ့ အဆိပ်ကိုခုခံနေတာ မင်း
 မကြည့်တတ်ဘူးလား”

ကျမ်းထိုက်ယောင်သည်...
 ကမန်းကတန်း နောက်သို့ဆုတ်သွားလေသည်။

ရက်တစ်ရာအန္တရာယ်

ကုန်းစွန်းတော့၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်
 နေ၏။ သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးရောင်မရှိဘဲ ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်
 နေ၏။

သူ၏ဟန်မူရာမှာ ပြင်းထန်သောဝေဒနာကို ခုခံနေသည့် အ
 သွင်ဆောင်နေ၏။ ထိုအခြေအနေသည် အတန်ကြာမှရပ်တန့်သွား
 ၏။ ကုန်းစွန်းတော့ကအင်အားချည့်နဲ့သောအသံဖြင့် နန်းကုန်းရွှေအား...

“ကျုပ်ရဲ့အမိကသွေးကြောသုံးခုကို အတွင်းအားနဲ့ကူညီ
 ပေးပါဗျာ”

နန်းကုန်းရွှေ၊ ကျမ်းထိုက်ယောင်နှင့် ယို့ပေရင်းတို့သုံးယောက်
 သည် လက်ဝါးတစ်ဖက်စီဖြင့် အမိကသွေးကြောသုံးခုကိုဖိထားလိုက်
 ကြသည်။ ထို့နောက် အတွင်းအားကို ပြိုင်တူပို့ဆောင်ပေးလိုက်ကြ
 ၏။ တစ်ဝေအတွင်းတွင် ကုန်းစွန်းတော့၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးများ
 မြို့လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။

သူ၏နဖူးပေါ်မှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များကျလာသည်။ သူ
လက်ကာပြလိုက်ရာ နန်းကုန်းရွာတို့သုံးယောက်က လက်ဝါးများရွာ
လိုက်သည်။

ကုန်းစွန်းတော့ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်၏။

“အားလုံးကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

သူ၏အသံမှာ နာလန်ထလူနာတစ်ယောက်၏အသံနှင့် တူ
လှပေ၏။

နန်းကုန်းရွာက....

“မိတ်ဆွေ အခုလိုဖြစ်နေတဲ့ဝေဒနာက အမှောင်လောကရဲ့
အဆိပ်မိထားတယ်လို့ ယန့်ကျင်းလိန်ကပြောပါတယ်”

ကုန်းစွန်းတော့က ယန့်ကျင်းလိန်အားကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့အဖေဝေဒနာက ဒီအတိုင်းပဲလား”

ယန့်ကျင်းလိန် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား အလွန် ကံကောင်းပါတယ်... ကျုပ်အဖေကတော့
ဝေဒနာကိုမခံစားနိုင်တော့လို့ အမှောင်လောကထဲရောက်သွားပါ
တယ်ဗျာ”

ကုန်းစွန်းတော့ မချိုပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ရက်ပေါင်း (၁၀၀) တိတိ ငါ့ခြေ
ထောက်နှစ်ဖက်လှုပ်ရှားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

သူ စကားဆက်လိုက်၏။

“ငါက အမြဲတမ်းအဆိပ်ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေစားနေလို့လားမသိ
ဘူး။ အဆိပ်ကိုခုခံနိုင်စွမ်းရှိတယ်”

နန်းကုန်းရွာက....

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုအဆိပ်မိသွားသလဲဆိုတာသိသလား”

“မသိပါဘူးဗျာ... ကျုပ်တို့နယ်မြေကို အပြင်လူတွေမလာ
ကြပါဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“အဆိပ်ခတ်တဲ့လူဟာ ခင်ဗျားနဲ့အနီးစပ်ဆုံးရှိနေမှပဲ အခွင့်
အရေးရှိမယ်မဟုတ်လား”

ကျမ်းထိုက်ယောင်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်... ကျုပ်တို့လေးယောက်ဟာ သံသယဖြစ်စရာ
အကောင်းဆုံးလူတွေဖြစ်နေတာပေါ့... ဟုတ်လား”

ကုန်းစွန်းတော့ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်တာကွာ... မင်းတို့လေးယောက်ဟာ ငါ့ရဲ့လက်ရုံး
တွေပဲ”

ယဉ်ပေရင်းက....

“ရှင်တို့ဗေဒင်တွက်တတ်သားပဲ၊ ဗေဒင်တွက်ကြည့်ပါလား”

စင်းရူရှုခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ်ရဲ့ဗေဒင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတွက်ရင် မမှန်နိုင်ဘူးလို့
ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

နန်းကုန်းရွာက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တွက်ကြည့်တာမမှားပါဘူးဗျာ”

စင်းချူရှသည် အိတ်ထဲမှရွှေရောင်ကြေးပြားသုံးပြားကို ထုတ်ယူ၍ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ခလောက်ပြီး စားပွဲပေါ်အုပ်ချလိုက်၏။

သူသည် အုပ်ချထားသောလက်ဝါးကိုအသာလှန်၍ ကြေးပြားသုံးပြားကိုသေချာကြည့်လိုက်ရာ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ပျက်သောအရိပ်အယောင်များပေါ်ထွက်လာလေသည်။

သူသည် စကားတစ်စွန်းမှမပြောဘဲ ရွှေကြေးပြားများကို သာစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

နန်းကုန်းရွာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ပြောလေ... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတာလဲဗျ”

ကုန်းစွန်းတော့က စင်းချူရှကိုကြည့်လိုက်၏။

“ဘာလဲ ပြောရခက်နေလို့လား”

စင်းချူရှခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ဗေဒင်လက္ခဏာအရပြောရမယ်ဆိုရင် ပြောရခက်နေပါတယ်”

ကျမ်းထိုက်ယောင် ရင်ထိတ်သွားသည်။

“တို့လေးယောက်ထဲမှာ သူလျှိုရှိတယ်ဟုတ်လား”

စင်းချူရှသည် ကုန်းစွန်းတော့အားကြည့်ရင်း အားတုံ့အားနာဖြစ်နေ၏။

ကျမ်းထိုက်ယောင် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။

“ပြောစရာရှိရင်ပြောပါ... မင်းလုပ်ပုံက တို့လေးယောက်ထဲမှာ သူလျှိုရှိနေသလိုလိုပဲ”

စင်းချူရှသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ကျုပ်မြင်တာကိုအမှန်အတိုင်းပြောပါ့မယ်... ပြောမှားဆို မှားရှိရင် ခွင့်လွှတ်ကြပါ”

ကုန်းစွန်းတော့မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်းမြင်တွေ့တဲ့အတိုင်း တစ်လုံးမကျန်ပြောပါ... အားနာစရာမလိုဘူး”

စင်းချူရှက....

“သူလျှိုဘယ်သူလဲဆိုတာ ဗေဒင်လက္ခဏာအရတွက်ကြည့်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တောင်မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်လာပါတယ်”

ကုန်းစွန်းတော့ မချိုဖြူးပြီးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ... ငါကပဲ သူလျှိုဖြစ်နေသလား”

စင်းချူရှက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ဗေဒင်ဟောကိန်းအရ သူလျှိုဟာခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်တယ်လို့ဖော်ပြနေပါတယ်”

အားလုံးသောလူများ အံ့အားတသင့်ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

ကျမ်းထိုက်ယောင်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားကာ....

“မင်းရဲ့ဗေဒင်က ဘယ်လိုလဲကွ”

အလောင်းအစားဘိလူးက ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ဒီတစ်ခါ မင်းရဲ့ဗေဒင်ကျမ်းကို ပင်လယ်ထဲလွှင့်ပစ်လိုက်ပေတော့”

သူ၏စကားကြောင့် စင်းချူရှစ်တိတ်တိုလာ၏။

“ဟုတ်တယ်... ဘယ်နှယ်ကြောင့် မဖြစ်နိုင်တာကိုလာပြနေရတာလဲမသိဘူး”

ထိုစဉ်မှာပင် ယန့်ကျင်းလိန်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“ဗေဒင်ဘိလူးရဲ့ဗေဒင်ဟာ သွေးထွက်အောင်မှန်တယ်လို့ပြောချင်ပါတယ်”

နန်းကုန်းရွှေမျက်မှောင်ကြူတ်သွား၏။

“ဆိုပါဦး... မင်းက ဘာကြောင့်ဒီလိုပြောနိုင်ရတာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဗေဒင်ဘိလူးရဲ့ဟောကိန်းက သူလျှိုဟာခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်တယ်လို့ဟောထားတယ်... အဲဒါမှန်ပါတယ်”

သူ၏စကားကြောင့် ကျမ်းထိုက်ယောင်နှင့်စာပေဘိလူးတို့သည် သူ့အားဒေါသကြီးစွာဖြင့်စိုက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ယန့်ကျင်းလိန်... ခင်ဗျားက ဧည့်သည်ဖို့ ကျုပ်တို့က သည်းခံနေတာ... စကားကိုကြည့်ပြောပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်ကအလျှော့မပေးဘဲ....

“ကျုပ်က ဟုတ်မှန်တဲ့အကြောင်းပြောတာဗျ”

ကုန်းစွန်းတော့က မချိုပြုံးပြုံးကာ....

“မင်းဆိုလိုတာက ငါ့ကိုယ်တိုင်သူလျှိုဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆိပ်ခတ်တယ်လို့ဆိုချင်တာလား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ရပါဘူး... ခင်ဗျားကိုကျုပ်မစော်ကားဝံ့ပါဘူး”

“မင်းစကားက ဝေလည်ကြောင်ပတ်ကြီးပါလား”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက စင်းချူရှစ်ရဲ့ဗေဒင်မှာ ခေါင်းဆောင်ကြီးဆိုတာပေါ်နေပါတယ်၊ အဲဒီခေါင်းဆောင်က တောင်ကြားပိုင်ရှင်ကိုဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူး”

ကုန်းစွန်းတော့က....

“ဒီတောင်ကြားထဲ ဘယ်မှာတခြားခေါင်းဆောင်ရှိနေသေးလို့လဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“အမှောင်လောကရဲ့သူလျှိုဟာ ပုယန်းချိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပြောရပါတယ်”

နန်းကုန်းရွှေက....

“ပုယန်းချိုဟာခေါင်းဆောင်မှမဟုတ်ဘဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်ပြုံးလိုက်သည်။

“တာပဲဖြစ်ဖြစ် သူပဲဖြစ်ရမယ်လို့ကျုပ်ယုံကြည်ပါတယ်”

နန်းကုန်းရွှေ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ပုယန်းချိုဆိုတာ မင်းရဲ့ရန်သူဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ်လိုရာ ဆွဲပြောတာဖြစ်မနေဘူးလား”

ယွဲ့ပေရင်းကကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ယန့်ကျင်းလိန်ပြောတာ ကျွန်မထောက်ခံပါတယ်”

ကုန်းစွန်းတော့က သူမအားကြည့်လိုက်သည်။

“ကလေးမက ဘာအထောက်အထားနဲ့ထောက်ခံတာလဲ”

ယွဲ့ပေရင်းပြုံးလိုက်သည်။

“ပုယန်းချိုဟာ တစ်ချိန်က ၆၃-နယ်ရဲ့ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ယွဲ့ပေရင်း၏စကားကြောင့် အားလုံးပါးစပ်ပတ်သွားကြလေ သည်။ ရုတ်တရက်တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

အတန်ကြာတော့မှ နန်းကုန်းရွှေကခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ...

“ဟုတ်တယ်... ဒီအတိုင်းဆိုရင် စင်းချူရှုရဲ့ဟောက်နန်းဟာ အလွန်တိကျမှန်ကန်နေပါတယ်”

စာပေဘီလူးမျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ခက်တာက သူကဘယ်လိုအဆိပ်ခတ်နိုင်မှာလဲ”

စင်းချူရှုအနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

“တောင်ကြားပိုင်ရှင်နဲ့ ကျမ်းထိုက်ယောင်က အမြဲတမ်း စစ် တုရင်ထိုးလေ့ရှိတယ်မဟုတ်လား။ သူကလဲ အနားမှာထိုင်ကြည့်နေ

လေ့ရှိတယ်တယ်။ အဲဒီတော့ အလစ်မှာ တောင်ကြားပိုင်ရှင်သောက် တဲ့ရေနေ့ကြမ်းထဲအဆိပ်ခတ်လို့မရဘူးလား”

ကျမ်းထိုက်ယောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“စစ်တုရင်ထိုးတဲ့အပေါ်မှာ အာရုံစူးစိုက်နေတဲ့အတွက် သူ ကိုဘယ်သူကသံသယဖြစ်မှာလဲ”

ကုန်းစွန်းတော့ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒီအတိုင်းဆို ပုယန်းချိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ အမှန်ဖြစ်ရမယ်” သူတို့ ယင်းသို့ပြောနေစဉ်မှာပင် တောင်ကြားလမ်း၌စောင့် နေသောအစောင့်တစ်ယောက်ရောက်ရှိလာသည်။ သူသည် စာတစ် စောင်ယူဆောင်လာပေးခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကုန်းစွန်းတော့သည် ထိုစာကိုဖောက်ဖတ်လိုက်သောအခါ မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် နန်းကုန်းရွာဘက်သို့ရောက်ရှိလာသည်။

နန်းကုန်းရွာက....

“ဘယ်သူစာများပါလိမ့်”

ကုန်းစွန်းတော့ကသက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချကာ....

“ပုယန်းချို”

သူသည် စာကိုနန်းကုန်းရွာလက်သို့ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး အားလုံးကြားအောင်ဖတ်ပြလိုက်ပါဗျာ”

နန်းကုန်းရွာကအသံထွက်၍စာကိုဖတ်လိုက်သည်။

“ကုန်းစွန်းတော့ခင်ဗျား....

တကယ်လို့များ ခင်ဗျားခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ထူးခြားတဲ့ဝေဒနာ တစ်ခုခုခံစားလာရပြီဆိုရင် မိုးကြိုးတောင်သရဲအရိပ်တောင်ကုန်းကို အမြန်ဆုံးကြွခဲ့ပါ။ ဝေဒနာပျောက်ကင်းစေတဲ့ဆေးကောင်းဝါးကောင်း ရှာနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ပုယန်းချို”

နန်းကုန်းရွာက စာကိုဖတ်ပြပြီးသွားသောအခါ ကျမ်းထိုက်ယောင်၊ စင်းချူရ၊ ပေါင်အိစိမ်းနှင့်စာပေဘီလူးတို့သာမက ယန့်ကျင်းလိန်တို့ပါ ခံပြင်းလာသည်။ ကျမ်းထိုက်ယောင်က လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားလိုက်၏။

“သစ္စာမဲ့တဲ့ပုယန်းချို တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

နန်းကုန်းရွာကခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ့စာအတိုင်းဆိုရင် ဒီကိုပြန်လာတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်က ကုန်းစွန်းတော့အားဖိုးရိမ်စွာဖြင့်မေးသည်။

“ဒီလိုအဆိပ်မျိုးမိထားရင် ငါးရက်တစ်ကြိမ်ဝေဒနာခံစားရတယ်လို့သိထားပါတယ်၊ အဲ့ဒါ ကြပ်ကြပ်သတိထားစေချင်ပါတယ်”

ကုန်းစွန်းတော့ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါထင်တာကတော့ ငါ့ခြေနှစ်ဖက်ဟာ ရက်ပေါင်းတစ်ရာ

လျှပ်ရှားနိုင်တာလွှဲလို့ ဝေဒနာခံစားရမှာမဟုတ်ဘူးလို့

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါနေတဲ့နေရာမှာ အဆိပ်ပိုးမွှားတွေအများကြီးရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့မိုက်ထဲမှာအဆိပ်အခံရှိတယ်၊ သူ့ရဲ့အဆိပ်မိတဲ့အခါ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာကိန်းအောင်းနေတဲ့အဆိပ်ကတို့ပြန်လိုက်တဲ့အတွက် ဖြစ်တယ်”

ကုန်းစွန်းတော့ကရှင်းပြလိုက်သည့်အတွက် ယန့်ကျင်းလိန် သဘောပေါက်နားလည်လာသည်။ သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ဇီတ်သည်။

“ဒီတစ်ခါသာထပ်တွေ့ရင်တော့ ကျုပ်ဘယ်လိုမှခွင့်လွှတ်မဟုတ်ဘူး”

လို့ပေရင်းရယ်မောလိုက်သည်။

“မိတ်ရှည်ရှည်ထားပါရှင်... ကျွန်မတို့အမှောင်လောကကို ရောက်မှာပဲ၊ ဟိုရောက်ရင် သူ့ဘယ်ပြေးနိုင်မှာလဲ”

ကုန်းစွန်းတော့ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့ အမှောင်လောကကိုသွားဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီး ကြပြီပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ကုန်းစွန်းတော့ရယ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်... ငါလဲလိုက်ပါ့မယ်”

ကျမ်းထိုက်ယောင် ရင်ကော့လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘီလူးလေးယောက်လဲလိုက်ပါ့မယ်ဗျာ”

နန်းကုန်းရွာသဘောကျသွားသည်။

“ကောင်းတယ်ကွာ... ငါပါလိုက်ပါ့မယ်၊ ပိုပြီးစည်ကားသွား တာပေါ့”

ထိုစဉ်မှာပင် တောင်ကြားအစောင့်နှစ်ယောက် ဒရောသေ ပါး ဖရိုဖရဲဖြင့်ပြေးဝင်လာသည်။

စင်းချူရှုဟန့်တားလိုက်သည်။

“မင်းတို့ စည်းကမ်းမသိဘူးလား... ဘာဖြစ်လို့ ထိတ်ထိတ် ပျာပျာနဲ့ဝင်လာတာလဲ”

အစောင့်ကမောဟိုက်စွာဖြင့်...

“ရန်သူတစ်ယောက်က အတင်းဝင်လာလို့ပါ... ကျွန်တော် တို့က သူ့ကိုတားရင်းနဲ့မနိုင်လို့ ကမန်းကတန်း အကြောင်းလာကြား တာပါ”

ကုန်းစွန်းတော့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒါလောက်အတင့်ရဲတာ ဘယ်သူများပါလိမ့်”

သူ၏စကားဆုံးသွားသောအခါ လူရိပ်တစ်ရိပ်ခြံဝင်းရှိရာသို့ ပြေးလွှားလာနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ဧည့်အိမ်နိန်း

လူရိပ်သည် အစောင့်များဟန့်တားနေသည့်ကြားမှ တိုက်
ခိုက်ဝင်ရောက်လာနေ၏။ ယန့်ကျင်းလိန် သေချာစွာကြည့်လိုက်ရာ
ဝင်ရောက်လာသူမှာ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောမိန်းကလေး
တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

သူရင်ထဲ၌တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွား၏။

ထိုမိန်းကလေး တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသည့်အခါမှ ထို
မိန်းကလေး၏ ဧည့်အိမ်နိန်းဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်ရလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ကမန်းကတန်းဟန့်တားလိုက်သည်။

“သူက ကျုပ်မိတ်ဆွေဧည့်အိမ်နိန်းပါ”

တိုက်ခိုက်ရန်ဟန့်ပြင်နေသော ဘီလူးတစ်ယောက်က ယန့်
ကျင်းလိန်၏စကားကြောင့် ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ဧည့်အိမ်နိန်းကလည်း
ယန့်ကျင်းလိန်ကိုတွေ့မြင်သွားသည်။ သူမသည် ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်ယို
ပေရင်းတို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးရပ်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့်.....

ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားသည်။

သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များဝဲလာသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်ယိုပေရင်းတို့က ဧည့်အိမ်နိန်းကိုကြည့်လိုက်
ရာ ဧည့်အိမ်နိန်းသည် အဖြူရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားပြီး အဖြူရောင်
စက္ကူပန်းပန်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်ကွယ်လွန်၍ ဝတ်ဆင်ထားသောအဝတ်
အစားဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် အံ့အားသင့်ကာငေးငိုင်
ကြည့်နေမိကြလေတော့သည်။ ဧည့်အိမ်နိန်းသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့်
ခဲးထောက်လိုက်၏။ သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် ယန့်ကျင်းလိန်အား
မုန်းတီးစွာကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မဆရာကွယ်လွန်သွားပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မလာတာ
နောက်ကျသွားပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်မှာအံ့သြလွန်းသဖြင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိမိ
ဧည့်အိမ်နိန်းကစကားဆက်လိုက်သည်။

“ဪ ဂှင်တို့နှစ်ယောက် ဒီလိုအခြေအနေတောင်ရောက်
နေမှကိုး”

သူမသည် ဒေါသထွက်လွန်း၍ရယ်မောလိုက်သည်။

“အခုလိုသိရတာကောင်းပါတယ်ရှင်... ဒါကြောင့် ကျွန်မ
ဆရာကပြောတာ၊ ဘယ်ယောက်ျားမှသစ္စာမရှိတူးတဲ့”

ယခုမှ ယန့်ကျင်းလိန်သတိရလာသည်။

“ညီမလေး...”

“စွေအိမ်နီးကခါးခါးသီးသီးပင်...”

“ကျွန်မကိုညီမလေးလို့မခေါ်နဲ့”

ယန့်ကျင်းလိန်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အစ်ကိုရှင်းပြတာကိုနားထောင်ပါဦး”

“စွေအိမ်နီးက ခေါင်းခါကာ...”

“ရှင့်စကားကို ကျွန်မနားမထောင်ချင်ဘူး”

ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ကာပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေသည်။

“ညီမလေး...”

ယန့်ကျင်းလိန်ကအော်ခေါ်ရင်း နောက်မှပြေးလိုက်သွား၏။

“လိုက်မလာနဲ့”

စွေအိမ်နီးကပြောရင်း လက်တစ်ဖက်ရေယမ်းလိုက်ရာ

ငွေရောင်ပွင့်လေးများသည် ယန့်ကျင်းလိန်ထံသို့ပစ်လွှင့်လာသည်။

ယို့ပေရင်းက ထိတ်လန့်စွာဖြင့်သတိပေးလိုက်သည်။

“သတိထား... ရေခဲတောင်က လက်နက်ပုန်းကိုရှောင်ဖို့ မ

လွယ်ဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန် ကမန်းကတန်းခြေလှမ်းရပ်လိုက်၏။

သို့သော် ငွေရောင်သံပွင့်များသည် သူ၏ပခုံးကိုထိမှန်သွားသည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာချမ်းစိမ့်လာပြီး တုန်ခါသွားသည်။ သူသည် ကမန်းကတန်းငွေရောင်သံပွင့်များကိုခါချလိုက်ရာ...

ချမ်းစိမ့်သောခံစားမှု ချက်ချင်းပင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

သူသည် စွေအိမ်နီးအားလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ စွေအိမ်နီး၏

အရိပ်အယောင်ကိုမျှပင် မတွေ့ရတော့ချေ။

ယန့်ကျင်းလိန် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့်ရပ်နေ၏။ သူသည်

စွေအိမ်နီးအပြုအမူကိုလုံးဝနားမလည်နိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။

သူသည် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်...

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲစွေအိမ်နီးရယ်”

နန်းကုန်းရှုသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ဒီလိုပျေ့ဗျာ... ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ တစ်ခါတလေ လှိုင်း

ထိုးသန်တတ်ပါတယ်ဗျာ”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်သွား၏။ သူသည် ယို့ပေရင်း

ဘက်တစ်ဖက်ကြည့်လိုက်ရာ ယို့ပေရင်းကခေါင်းငုံ့ထားသည်ကို

မတွေ့ရလေ၏။

နှုတ်ဆက်ခြင်း

နောက်တစ်နေ့နက်တွင် ယန်ကျင်းလိန်၊ ယိုပေရင်းနှင့် တုံပင်ကမ်းတို့သည် ကုန်းစွန်းတော့အားနှုတ်ဆက်ကာ ဘီလူးတောင်ကြားမှထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ပေါင်အိစိမ်းနှင့်စင်းချူရှတို့က တောင်ကြားဝအထိလိုက်လံပို့ဆောင်ပေးသည်။

ပေါင်အိစိမ်းသည် တုံပင်ကမ်း၏လက်နက်ပုန်းကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကမကောင်းလို့ရုံးသွားတာပါ။ ဒါကြောင့် အကြောင်းရှိလို့ ကျုပ်ကိုခိုင်းချင်ရင် ခင်ဗျားကိုပေးထားတဲ့လက်နက်ပုန်း ကျုပ်ဆီလွှတ်လိုက်ပါဗျာ။ ကျုပ်ဆက်ဆက်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

တုံပင်ကမ်းက လက်မခံပါ။

“ယိုပေရင်းနဲ့ကျမ်းထိုက်ယောင်ရဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှုဟာ သရေ့ပြန်တဲ့အတွက် ကျုပ်မနိုင်ပါဘူးဗျာ”

ပေါင်အိစိမ်းက....

“မဟုတ်တာဗျာ ကျုပ်တို့တောင်ကြားပိုင်ရှင်က ယိုပေရင်းကိုအနိုင်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပဲ”

“ဒါက ခင်ဗျားတို့တောင်ကြားပိုင်ရှင်က ဧည့်သည်ကို သက်သက်မဲ့ ဦးစားပေးတာပါဗျာ... ကျုပ်လက်မခံနိုင်ပါဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက် အချီအချာပြောနေသည်ကိုကြားရသဖြင့် အားလုံးကရယ်မောလိုက်လေသည်။ ယန်ကျင်းလိန်သည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့သဖြင့် ဝင်ရောက်ဖျန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကဲ... မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန်ဆိုတာ ဒီလိုအသေးအမွှားတို့ ပြောမနေကြပါဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်အခက်အခဲရှိရင် အပြန်အလှန်ကူညီဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်”

ယန်ကျင်းလိန်က ယင်းသို့ဖျန်ဖြေလိုက်မှ တုံပင်ကမ်းနှင့် ပေါင်အိစိမ်းတို့ ရပ်တန့်သွားကြသည်။

ယိုပေရင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကဲ... ကျွန်မတို့သွားကြမယ်”

ပေါင်အိစိမ်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... သွားနိုင်ပါပြီ”

ယန်ကျင်းလိန်က....

“ခုနစ်လ ဆယ်ငါးရက်နေ့ကိုမမှေ့ကြပါနဲ့... မိုးကြိုးတောင် ဇီအရောက်လာကြပါဗျာ”

စင်းချွေရှက်....

“ဖိတ်ချွေ... ကျုပ်တို့အားလုံးလာခဲ့ပါမယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်တို့သည် ပေါင်အိမ်စိမ်းတို့အား နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။

တုံပင်ကမ်း ယို့ပေရင်းနှင့်ယန့်ကျင်းလိန်တို့သည် ဘီလူးတောင်ကြားမှထွက်လာခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။ သူတို့သည်လျှောက်သွားရင်း ဘီလူးတောင်ကြားအကြောင်းများကိုပြောဆိုနေကြသည်။

တုံပင်ကမ်းသည်လျှောက်နေရင်း ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။ ယို့ပေရင်းနှင့်ယန့်ကျင်းလိန်တို့လည်း အလိုလိုရပ်တန့်သွားလေသည်။

တုံပင်ကမ်းက ယန့်ကျင်းလိန်အား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“နန်းကုန်းရွှေနဲ့ကုန်းစွန်းတော့တို့ပူးပေါင်းနေတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုမြင်သလဲဗျ”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ် မမြင်တတ်ဘူး”

ယို့ပေရင်းက....

“အစ်ကိုကြီးက ဘယ်လိုမြင်ထားလို့လဲ”

တုံပင်ကမ်းက....

“သူတို့နှစ်ယောက်ကြည့်ရတာ သံသယဝင်စရာပဲ”

“ဘယ်လိုသံသယဝင်တာလဲ”

တုံပင်ကမ်းက....

“နန်းကုန်းရွှေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အထင်ကြီးတဲ့သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဗျ။ ဘယ်သူ့ကိုမှအထင်မကြီးဘူး”

သူသည် ပြုံး၍စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကြည့်လေ... ခင်ဗျားက သူ့အိမ်ဂေဟာကိုမီးရှို့လိုက်တဲ့အတွက် သူကချက်ချင်းပဲ မင်းအဖေ အိုကူရွက်ရဲ့နန်းတော်ကို မီးရှို့လက်စားချေရုံမကဘဲ မင်းမွေးစားအမေအိမ်ဂေဟာကိုပါ မီးရှို့လိုက်တယ်။ အဲဒါဟာ အိုကူရွက်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုတောင် အလွတ်မပေးဘူး ဟုတ်လား”

ယို့ပေရင်းက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သူကလူကြီးပဲ၊ ယန့်ကျင်းလိန်ကလူငယ်ပဲ၊ သူလွန်တာရှိရင် သူ့အဖေကိုတိုင်ရုမှာပေါ့။ အခုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဇရာမစိုက်တဲ့သဘောပဲ”

တုံပင်ကမ်းက....

“ဟုတ်တယ်... ဒီလိုလူမျိုးက ကုန်းစွန်းတော့ကိုသွားပေါင်း ဘယ်ဆိုတော့ သံသယဖြစ်စရာမကောင်းဘူးလား”

ယန့်ကျင်းလိန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အင်း... ဟုတ်တယ်ဗျ... စဉ်းစားစရာပါပဲ”

ယို့ပေရင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒီတိစ္ဆ မရိုးဘူးလို့ထင်တယ်”

ထိုစဉ် ယန့်ကျင်းလိန်ကတစ်စုံတစ်ခုအားသတိရလာပြီး

“ဟောဗျာ”

ဟု လွှတ်ခနဲအသံထွက်သွားတော့သည်။

ယို့ပေရင်းသည် ယန့်ကျင်းလိန်အားကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာတွေစဉ်းစားမိလို့လဲရှင့်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဧည့်အိမ်နီးရဲ့ ဆရာလုပ်ပင်ယင်း သေဆုံးသွားတာ အမှောင်
လောကရဲ့ အဆိပ်မိလို့ဖြစ်မယ်၊ ဒါ... ဒါပေမဲ့ သူက မသေသင့်ဘဲ
ဘာကြောင့်သေဆုံးသွားတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမိလို့ပါ”

တုံ့ပင်ကမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ရေခဲတောင်ဒေဝီလုပ်ပင်ယင်းက အလွန်မာနကြီးတယ်...
စိတ်ထန်တယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ အဆိပ်မိတာကိုသိသွားတာနဲ့ အမှောင်
လောကကိုအညံ့ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူသတ်သေလိမ့်မယ်ထင်
တယ်”

ယို့ပေရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ပြောရင်း တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရလာသဖြင့်...

“ခုကုပ်”

ထိတ်လန့်တကြား လွှတ်ခနဲညည်းလိုက်သောကြောင့် တုံ
ပင်ကမ်းနှင့်ယန့်ကျင်းလိန်တို့ အံ့အားသင့်သွားကြ၏။

သူတို့သည် နားမလည်နိုင်သောမျက်လုံးများဖြင့် ယို့ပေရင်း
အားပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြသည်။

ယို့ပေရင်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သည့်အ
ရပ်အယောင်များဖုံးလွှမ်းနေသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဘာများဖြစ်လို့လဲခင်ဗျာ”

ယို့ပေရင်းက....

“ကျွန်မတို့ အခု ဧည့်အိမ်နီးရဲ့ အသက်ကိုအချိန်မီကယ်နိုင်ဖို့
အရေးကြီးတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဧည့်အိမ်နီးက ဘယ်လိုအန္တရာယ်များရှိနေလို့လဲ”

စိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်၏။ တုံ့ပင်ကမ်းက....

“ဟုတ်တယ်ဗျို... အခုမှပဲ ကျုပ်စဉ်းစားမိတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ပြောကြစမ်းပါဗျာ... ဧည့်အိမ်နီးဘာများဖြစ်နေလို့လဲ”

တုံ့ပင်ကမ်းက ယို့ပေရင်းအားတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဧည့်အိမ်နီး ဘီလူးတောင်ကြားကိုရောက်လာတုန်းက...”
သူသည် ယန်ကျင်းလိန်အားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ယို့ပေရင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိနေတာကိုတွေ့ သွားလို့
အထင်လွဲပြီး စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့အမှောင်လောကကိုတစ်ယောက်တည်း
သွားမလားမသိဘူး”

ယို့ပေရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်း... သူတစ်ယောက်တည်းသာသွားရင်တော့ အသက်
အန္တရာယ်စိုးရိမ်ရတယ်၊ ကျွန်မတို့အမြန်လိုက်သွားမှဖြစ်မယ်”

ယန်ကျင်းလိန်သည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ထိတ်
ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ကျုပ်တို့အမြန်ဆုံး လိုက်သွားမှဖြစ်
မယ်၊ ခက်တာက စီချူမန်းရောက်မလာသေးတာဘဲ”

ယို့ပေရင်းခေါင်းညိတ်၏။

“ကိစ္စကအရေးကြီးနေတယ်... သူ့ကိုစောင့်မနေနဲ့တော့”
တုံ့ပင်ကမ်း လက်သီးလက်မောင်းတန်းလိုက်သည်။

“တို့သုံးယောက်အင်အားနဲ့ အမှောင်လောကကိုသွားဖို့
လွယ်ဘူးထင်တယ်”

တုံ့ပင်ကမ်း ရယ်မောလိုက်၏။

“အို... အဲဒီအချိန်ထိမစောင့်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ကွန်
နယ် မိုးကြိုးတောင်အရောက်သွားပြီးမှ မီးစင်ကြည့်ကကြတာမို့

သူ၏စကားကို ယို့ပေရင်းကသဘောတူလိုက်သည်။
သူတို့သုံးယောက်သည် ကွမ်စီနယ်သို့ဦးတည်ထွက်ခွာသွား

ကြတော့သည်။

ဝင်္ကပါတောင်ကြား

တုံပင်ကမ်းတို့သုံးယောက်သည် ကွမ်စီနယ်သို့ဦးတည်၍ ခရီးထွက်သွားကြသည်။

သူတို့သည် ငါးရက်ကြာခရီးနှင့်လာပြီးသောအခါ ဒေါင်းမ တောင်သို့ရောက်ရှိလာကြသည်။ တုံပင်ကမ်းက တောင်ကြားလမ်း တစ်ခုကိုညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟောဒီတောင်ကြားကနေ အနည်းဆုံးနှစ်ရက်လောက် အချိန်ကုန်သက်သာမယ်”

သူသည် အရှေ့ဘက်သို့ထပ်မံညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟောဒီတောလမ်းအတိုင်းသာသွားမယ်ဆိုရင် နှစ်ရက် လောက်နောက်ကျလိမ့်မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဒီလိုဆိုရင် တောင်ကြားလမ်းကသွားရင် ပိုကောင်းမယ်... နှစ်ရက်အချိန်ဆိုတာ ကျုပ်တို့အတွက်အများကြီးအကျိုးရှိမယ်”

တုံပင်ကမ်းက....

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ တောင်ကြားလမ်းကို ဝင်ပါတောင်ကြားလို့ခေါ်တယ်၊ လမ်းနည်းနည်းရှုပ်တယ်လို့ ကြား တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျုပ်မှာဝင်ပါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ပညာသိကျွမ်းထားတာ ရှိပါတယ်... စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး”

တုံပင်ကမ်းက....

“သေချာစဉ်းစားပါ... ကျုပ်ကြားဖူးတဲ့စကားအတိုင်း ပြန် ပြောရမယ်ဆိုရင် အကြောင်းမသိဘဲ ဒီဝင်္ကပါလမ်းကိုဖြတ်လျှောက် ရင် တစ်ခါတစ်ခါ နှစ်ရက်လောက်လျှောက်ပြီးမှ အရင်နေရာကိုပြန် ရောက်နေတတ်တယ်လို့ ပြောကြတယ်”

ယို့ပေရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဝင်္ကပါတောင်ကြားက သူ့ဘာသူ ဝင်္ကပါအနေနဲ့တည်ရှိနေ တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်က တည်ဆောက်ထား တာလား”

တုံပင်ကမ်းက....

“တစ်ဝက်က သူ့ဟာသူ နဂိုအတိုင်းရှိတယ်၊ တစ်ဝက်က တော့ လူကတည်ဆောက်ထားတယ်လို့ ခြောက်တယ်”

ယို့ပေရင်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီတောင်ကြားထဲမှာ အဆင့်မြင့်တဲ့ သိုလ်းပညာရှင်ရှိမယ်ထင်တယ်”

တုံပင်ကမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“အဆင့်မြင့်သိုလ်းပညာရှင်ရှိလားမရှိလားတော့ ကျုပ်မသိဘူး။ ညီမမှာ ဝင်္ကံပါကိုကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဝင်ထွက်နိုင်တဲ့ပညာရှိမယ်ဆိုရင် ဒီတောင်ကြားလမ်းကနေထွက်သွားမယ်”

ယိုပေရင်းက ယန်ကျင်းလိန်အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မနည်းနည်းပါးပါးတော့ နားလည်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုယန်ကျင်းလိန်က ဝင်္ကံပါနဲ့ဇာတ်သက်ပြီး အတော့်ကိုကျွမ်းကျင်တယ်လို့သိရပါတယ်။ ဒါကြောင့် တိုင်တိုင်ပင်ပင်နဲ့သွားကြမယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ယူဆပါတယ်”

ယန်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် စုမာချောင်ဆိုတဲ့အဘိုးကြီးနဲ့အတူ ကိုးနဝင်းဝင်္ကံပါထဲကိုရောက်ဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် သေသေချာချာ ဂရုစိုက်မယ်ဆိုရင် စိုးရိမ်စရာမရှိဘူးလို့ထင်ပါတယ်”

တုံပင်ကမ်းပြုံးလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် သွားကြမယ်”

သူတို့သုံးယောက်သည် ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ယန်ကျင်းလိန်နှင့်ယိုပေရင်းတို့သည် ဝင်္ကံပါတောင်ကြားသို့ ပြိုင်တူလှမ်းဝင်လိုက်ကြသည်။ ဝင်္ကံပါတောင်ကြားထဲ၌ ကျောက်တုံးကြီးများ၊ ကျောက်ဆောင်များ၊ ကျောက်နံရံများတို့သည် ပြည့်လျက်ရှိနေ၏။

ယန်ကျင်းလိန်သည် ကိုးနဝင်းဝင်္ကံပါထဲသို့ ရောက်ဖူးသဖြင့် သူကဦးဆောင်၍လမ်းစဉာဗွေကာရောက်သွားသည်။

ယိုပေရင်းနှင့်တုံပင်ကမ်းတို့က ထက်ကြပ်မကွာလိုက်သွားကြသည်။

သုံးလေးကွေ့မျှ ချိုးလိုက်သောအခါ...

သူတို့သည် လမ်းစပျောက်နေသည်ကိုတွေ့ရလေတော့၏။

သူတို့သုံးယောက်သည် ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားကြသည်။

ယန်ကျင်းလိန်ခေါင်းကုတ်လိုက်၏။

“ဟောဗျာ... လမ်းစပျောက်နေပါလား”

တုံပင်ကမ်းက....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက်လျှောက်သွားကြမယ်”

ယိုပေရင်းက ခေါင်းခါယမ်း၍ မရှိပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဆက်မသွားပါနဲ့တော့”

တုံပင်ကမ်းက....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ယိုပေရင်းက....

မြေမြေ ပေ

“ကျွန်မလျှောက်လာရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအထူးဂရုစိုက် အကဲခတ်ကြည့်လာတယ်။ ဒီဝက်ပါဟာ သိုင်းလောကမှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာပျောက်ကွယ်နေတဲ့ ကိုးနဂါးဝက်ပါဖြစ်ပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ကိုးနဝင်းဝက်ပါကိုကျွပ်ဝင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် ခမ်းနားကြီးကျယ်တာကိုတော့ မတွေ့ရဘူး”

သူသည် စုမာချောင်၏စကားကိုပြန်လည်သတိရလာသည်။

“အချိန်ရှိတုန်း ဒီကိုးနဝင်းဝက်ပါကို ဦးသင်ပေးပျဲမယ်။ တစ် နေ့ မင်းအတွက်အသုံးဝင်ပါလိမ့်မယ်”

သူသည် ယင်းသို့စဉ်းစားလိုက်မိသည်နှင့်ယှိပေရင်းအား ပြုံးပြလိုက်၏။

“စုမာချောင် ကျုပ်ကို ကိုးနဝင်းဝက်ပါကိုခေါ်သွားတုန်းက ဝင်ထွက်တဲ့နည်း ကျုပ်မှတ်ထားတယ်”

ယှိပေရင်းက....

“ဒါဖြင့်ပြောစမ်းပါဦး... ဘယ်လိုသွားရမှာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျုပ်မှတ်မိသလောက်ဆိုရင် ဘယ်ဘက်သုံးကြိမ်ချိုးပြီးမှ ညာဘက်လေးကြိမ်တိတ်ချိုးကွေ့ရမယ်။ ဒီအတိုင်း ခုနစ်ကြိမ်အထိ ချိုးပြီးလျှောက်သွားရင် ချွတ်မြောက်သွားနိုင်မယ်ထင်တယ်”

ယှိပေရင်း ချီးကျူးလိုက်သည်။

“ရှင် တော်တော်မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတာကိုး”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် သူမှတ်မိသည့်အတိုင်း ဆက်လက် လျှောက်သွားရာ ယှိပေရင်းနှင့်တုံပင်ကမ်းက သူ့နောက်မှလိုက် သွား၏။ သို့သော် ခုနစ်ကြိမ်မြောက်အထိ လျှောက်သွားသည့်တိုင် အောင် သူတို့သည် ထွက်ပေါက်မတွေ့ရဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ယန့်ကျင်းလိန် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားသည်။

တုံပင်ကမ်းလည်း စိတ်ပျက်သွား၏။

“ထွက်ပေါက်မတွေ့သေးပါလား”

ယန့်ကျင်းလိန် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း....

“ကျုပ်ရောက်ခဲ့တဲ့ကိုးနဂါးဝက်ပါနဲ့ နှိုင်းစာလိုက်ရင် ဒီ ဝက်ပါကပိုကြီးတယ်။ ကျုပ်လဲ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး”

တုံပင်ကမ်းက....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအတိုင်းနေလို့မဖြစ်ဘူး။ ရှေ့ဆက်လျှောက် ကြမယ်”

သူတို့သုံးယောက် ရှေ့သို့ဆက်လက်လျှောက်သွားကြ၏။

ယန့်ကျင်းလိန်တို့သုံးယောက်သည် အတန်ကြာလျှောက်
ခွဲသည့်တိုင် သူတို့သည် ဝက်ပါထဲမှထွက်နိုင်ဘဲ တစ်လည်လည်ဖြစ်
နေကြသဖြင့် တုံပင်ကမ်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“က... ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ယို့ပေရင်းက....

“နောက်ဆုံးနည်းလမ်းတစ်ခုကတော့ ကိုယ်ဖော့ပညာကို
သုံးပြီး တောင်ပေါ်ကနေကျော်သွားရုံပေါ့”

တုံပင်ကမ်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အို... မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ တော်ကြာ ဘယ်ရောက်လို့
ဘယ်ပေါက်မှန်းမသိ ဖြစ်နေဦးမယ်”

သူတို့သုံးယောက် မကြံတတ်တော့ဘဲ လက်မှိုင်းချနေကြရ
လေတော့သည်။

ဝက်ပါပညာရပ်

ယန့်ကျင်းလိန် တုံပင်ကမ်းနှင့်ယို့ပေရင်းတို့သည် ဝက်ပါထဲ
၌ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လက်မှိုင်းချကာထိုင်နေကြသည်။

မည်သူကမျှ စကားမပြောပါ။ သူတို့အားလုံး အတွေးကိုယ်
စီဖြင့် အခက်အခဲကိုမည်သို့ဖြေရှင်းကြရမည်ကို စဉ်းစားနေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

အတန်ကြာမှ ယန့်ကျင်းလိန်ကတစ်စုံတစ်ခုသတိရလာပြီး

“ဟုတ်ပြီ... ကျုပ်တစ်ခုသတိရလာတယ်”

ယို့ပေရင်းနှင့်တုံပင်ကမ်းတို့က သူ့အားပြိုင်တူလှည့်ကြည့်
ထိုက်ကြသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဒီဝက်ပါကိုတည်ဆောက်ထားတဲ့လူ ဒီမှာရှိကောင်းရှိလိမ့်
မယ်၊ ကျုပ်နဲ့လဲ သိကျွမ်းချင်သိကျွမ်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

တုံပင်ကမ်းက....

“ခင်ဗျားပြောတာ ဝက်ပါပညာရှင်မဟုတ်လား”
ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒါတော့ ကျုပ်မပြောတတ်ဘူး... ကျုပ်သိထားတဲ့သူက
တော့ စုမာချောင်ပါ”

“စုမာချောင်ဆိုတာ ဝက်ပါပညာရှင်လား”
ယန့်ကျင်းလိန်က...

“သူကဝက်ပါပညာရှင်ပါ၊ ကျုပ်အော်ခေါ်ကြည့်လိုက်မယ်”
ယန့်ကျင်းလိန်သည် ပြောပြီးသည်နှင့် အတွင်းအားသုံးပြီး
ကျယ်လောင်စွာအော်ပြောလိုက်၏။

“ဝက်ပါပိုင်ရှင်က အဘစုမာချောင်မဟုတ်လားခင်ဗျာ...
ကျွန်တော်ယန့်ကျင်းလိန်ပါ... မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်နဲ့အတူ လမ်းခ
ပျောက်နေပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီးကူညီပေးပါခင်ဗျာ”

ယင်းကဲ့သို့ သုံးကြိမ်တိတိအော်ပြောလိုက်သောအခါ ရယ်
မောသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

“အတော်ပဲဟေ့... ဒီလို လူသူမပေါက်ရောက်နိုင်တဲ့နေရာကို
အသိမိတ်ဆွေတွေနဲ့ ရောက်လာတာသိရလို့ ဝမ်းသာတယ်၊ လမ်းပြ
ပေးရုံမကဘူး၊ အိမ်ရှင်အနေနဲ့ပါ ဧည့်ဝတ်ကျေစေရမယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က ယို့ပေရင်းတို့ဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“စုမာချောင်ရဲ့အသံပဲဗျာ... ကျုပ်တို့ကိုထမင်းကျွေးလိမ့်နဲ့
မယ်ထင်တယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် အဝေးမှမီးပုံးနီတစ်လုံးပေါ်ထွက်လာလေ၏။

“ယန့်ကျင်းလိန်... မီးပုံးပြထားတဲ့အတိုင်း ဘယ်သုံးကျွ
ညာသုံးချိုးကျွပြီး နောက်ထပ် ဘယ်ဘက်ကိုချိုးလိုက်ပါ၊ လမ်း
ပေါက်တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် မီးပုံးရှိရာသို့ဦးတည်၍ စုမာချောင်မှာ
ကြားသည့်အတိုင်းလျှောက်သွားရာ အလွန်သပ်ရပ်လှပသော အိမ်
လေးတစ်လုံးကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

အိမ်ကလေး၏နောက်တွင် တောင်ပေါ်မှစီးဆင်းနေသော ရေတံခွန်ရှိသည်။ အိမ်ကလေး၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပန်းမန်များပွားပွင့်နေ၏။

အိမ်ကလေးရှေ့တွင် ကြီးမားသောသစ်ပင်တစ်ပင်ရှိသည်။ ထိုအပင်အောက်တွင် ကျောက်စားပွဲနှင့်ကျောက်ကုလားထိုင်များရှိသည်။

စုမာချောင်နှင့် အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူငယ်တစ်ယောက်တို့ ရပ်၍ခရီးညှိကြည့်ဆိုနေသည်။

စားပွဲပေါ်၌ ဟင်းများနှင့်အရက်ကရားများ အသင့်ပြင်ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။ စုမာချောင် ရယ်မောလိုက်၏။

“တို့ သိမ်းငှက်တောင်ကြားကနေခွဲခွာသွားကတည်းက ပြန်မဆိုနိုင်ကြတော့ဘူးလို့ထင်နေတာ၊ အခု မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လာဆုံတွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ကွာ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျွန်တော့်မှာအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ အဘဆီကပညာသင်ဖို့အခွင့်အရေး လက်လွှတ်သွားခဲ့ရပါတယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

စုမာချောင်ရယ်မောလိုက်၏။

“ဒီပညာသင်မထားတာလဲ ခပ်ကောင်းကောင်းလို့ပြောရမလားဘဲ၊ ဒါကြောင့်လဲ အခုလိုပြန်တွေ့နိုင်တာပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဒါနဲ့ အဘကဝင်္ကံပါပညာရှင်ဆို ဟုတ်လား”

“ငါ ဒီနာမည်မသုံးတာ ၁၀ နှစ်မကတော့ဘူး။ မင်းဘယ်လို ဆိုလိုက်တာလဲ”

ယိုးပေရင်းက ကြားဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀-နှစ်လောက်က အဘကိုတွေ့ခဲ့ဖူး။ မိဘယ်၊ အဲဒီတုန်းက အဘ ကျွန်မကို နဂါးပျံမြင်းတစ်ကောင်ပေး ဆိုက်ပါသေးတယ်ရှင်”

စုမာချောင် ထိတ်လန့်အံ့သြသွားသည်။

သူသည် ယိုးပေရင်းအားအတန်ကြာကြည့်လိုက်ပြီးမှ....

“ဟုတ်ပြီ... မင်းကနန်းထိုင်”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ယိုးပေရင်းကကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ သီလရှင်အိချင်းနောက်ကိုလိုက်ခဲ့လို့ ရောက်ဖူးတာ မှန်”

စုမာချောင်က ယိုးပေရင်းအားကြည့်ရှင်....

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ ငါမှတ်မိပြီ... မိန်းကလေးရဲ့ဆရာကို အင်မတန်လေးစားပါတယ်”

သူသည် ပြောရင်း ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်တုံ့ပင်ကမ်းတို့အား....

“ကဲ... မင်းတို့ဗိုက်ဆာရောမယ်၊ အားမနာတမ်း စား သောက်ကြပါ”

၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ယန့်ကျင်းလိန်တို့သည် အမှန်ပင် ဆာလောင်နေပြီဖြစ်ရာ အားမနာနိုင်တော့ဘဲ အားရပါးရစားသောက်နေကြလေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူငယ်က အနား၌ရပ်နား လိုအပ်သည်များကိုပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ပေးနေသည်။

ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ရာအဆိပ်ခတ်ခြင်း

စုမာချောင်သည် ယန့်ကျင်းလိန်တို့သုံးယောက်အား ထမင်းနှင့်အဖျော်ယမကာများ ကျွေးမွေးစည့်ခံပြီးနောက် သစ်သီးဝလံများဖြင့်စည့်ခံပြန်လေသည်။

ပြီးနောက် ယန့်ကျင်းလိန်အား....

“သိမ်းငှက်တောင်ကြားမှာ မင်းရဲ့မွေးစားအဖေနေ့အမေကို တွေ့ခဲ့တယ်”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျတွေ့တော့မှ သိုင်းလောကမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့သတင်းတွေဟာ မှန်ကန်မှုမရှိတာ သိရတော့တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“အဘ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲခင်ဗျာ”

စုမာချောင်က....

“အိုကုရွက်နဲ့ချောင်ဆိုက်ချောင်တို့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေ၊ သူတို့ရဲ့ စိတ်နေသဘောထားတွေကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျတွေ့မိတော့မှ သူတို့ဟာ သိုင်းလောကကလူတွေပြောသလို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူသတ်သမားမဟုတ်မှန်းသိလိုက်ရတော့တယ်လေ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် အမှောင်လောကသို့သွားသောမွေးစားဖခင်၏အခြေအနေမည်သို့ရှိသည်ကိုမသိရသေးသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အိုကုရွက်မှာ အမှောင်လောက၏အဆိပ်မိထားသဖြင့် ဝေဒနာပျောက်ကင်းနိုင်ရေးအတွက် အမှောင်လောက၏ဩဇာခံဘဝသို့ကျရောက်နေကြောင်း အသေးစိတ်ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ချမ်း...”

စုမာချောင်သည် ယင်းစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ လက်ထဲမှရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ပင် လွတ်ကျသွားလေသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်၊ ယိုးပေရင်းနှင့် တုံပင်ကမ်းတို့သည် အံ့ကြံစွာဖြင့် စုမာချောင်အား စိုက်ကြည့်မိသည်။

စုမာချောင် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှထိတ်လန့်သွားသည်ကို နားမလည်နိုင်ဘဲဖြစ်သွားကြလေသည်။

စုမာချောင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အမှောင်လောကအနေနဲ့ ဒီလောက်အတင့်ရဲလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိတာအမှန်ပဲ”

ယန့်ကျင်းလိန် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်ဟာ သိုင်းလောကရဲ့အရှင်သခင်လုပ်ချင်လို့ သိုင်းလောကမှာရှိရှိသမျှသောထိပ်တန်းပညာရှင်တွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေတာ”

စုမာချောင်က....

“ဒါဖြင့် သူတို့က အိုကုရွက်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ သိုင်းလောကကထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းဖို့ ကြိုးစားနေတယ်လို့ဆိုရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်... လက်ရှိရေခဲတောင်ဒေဝီဟာ သူတို့လက်ချက်နဲ့သေဆုံးသွားပြီလို့ ယူဆရပါတယ်”

စုမာချောင်သည် ထိုစကားနားထောင်ပြီးနောက် ဆက်မမေးတော့ပါ။ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် စဉ်းစားတွေးတောနေတော့သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ယန့်ကျင်းလိန်သည် စုမာချောင် တစ်စုံတစ်ခုကိုအလေးအနက်တွေးတောနေကြောင်းနားလည်သဖြင့် စကားမပြောကြဘဲဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ....

စုမာချောင်သည် ရုတ်တရက်ခေါင်းမော့လိုက်သည်။

သူ၏စူးရှတောက်ပပြီး ကြင်နာမှုအပြည့်ပါသော မျက်လုံးအစုံသည် ယန်ကျင်းလိန်၊ တုံပင်ကမ်းနှင့်ယို့ပေရင်းတို့မျက်နှာပေါ်အပြန်အလှန်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ယို့ပေရင်းကပြုံးကာ....

“အဘ ကျွန်မတို့မျက်နှာကို ဒီလောက်ကြည့်တာထောက်တော့ ဗေဒင်ဟောကိန်းများထုတ်မလို့လားမသိဘူး”

စုမာချောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ဗေဒင်တော့မတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမားတော်ပညာတော့ နည်းနည်းပါးပါးတတ်တယ်”

သူသည် စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် မင်းတို့သုံးယောက်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို အကဲခတ်ကြည့်နေတာ”

ယန်ကျင်းလိန်က....

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကျွန်တော်တို့နေကောင်းပါတယ်”

စုမာချောင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မပြောနိုင်သေးဘူးနော်... မင်းတို့သုံးယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ရတာတစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ သိပ်ဘဝင်မကျချင်ဘူး”

တုံပင်ကမ်းက....

“ဦးက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲခင်ဗျာ”

ယန်ကျင်းလိန်ကလည်း သက်ပြင်းချကာ....

“အခုလို အဘ ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ အစစအရာရာကစွဲမိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အမှောင်လောကကိုတော့ သွားကိုသွားရပါမယ်”

စုမာချောင်က ယန်ကျင်းလိန်၏ပခုံးကိုအသာပုတ်ရင်း....

“မင်းစိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ငါချီးကျူးပါတယ်”

သူသည် အစိမ်းရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသောလူငယ်အား လက်ယပ်ခေါ်လိုက်၏။

“ချင်းကလေး... ငါ့ဆီခဏလာပါဦး”

ချင်းကလေးဆိုသောလူငယ်သည် အနီးသို့လျှောက်လာလေသည်။ စုမာချောင်က အိမ်၏ဘယ်ဘက်ရှိရှောက်ပင်တစ်ပင်ကို ဆွန်ပြလိုက်ပြီး....

“မှည့်နေတဲ့ရှောက်သီးသုံးလုံးကိုခူးခဲ့စမ်းပါ၊ ဧည့်သည်ကို ကျွေးချင်လို့”

ချင်းကလေး ခေါင်းညိတ်၍ထွက်ခွာသွားသည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် မှည့်ဝင်းနေသောရှောက်သီးသုံးလုံးကို ပန်းကန်ပြားတစ်ခုပေါ်ဖြင့်ယူဆောင်လာသည်။ ယို့ပေရင်းသည် စုမာချောင်၏ပြောဆိုမှုထို စိတ်ထဲ၌ တစ်မျိုးခံစားနေရသဖြင့် တွေးတောနေစဉ် စုမာချောင်က ရှောက်သီးတစ်လုံးကို သူ့လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ရှောက်သီးကိုစားကြည့်ပါဦး... အရသာ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ”

သူသည် ကျန်ရှောက်သီးနှစ်လုံးကို တုံ့ပင်ကမ်းနှင့်ယန့်ကျင်း
လိန်တို့အားခွဲပေးလိုက်၏။ ယို့ပေရင်းတို့သည် အားနာသောကြောင့်
ရှောက်သီးများကိုစားသုံးကြလေသည်။

ယို့ပေရင်းတို့သုံးယောက်သည် စုမာချောင်ပေးသည့်ရှောက်
သီးကို အားနာပါးနာဖြင့် စားသုံးလိုက်ကြသည်။

စုမာချောင်က သူတို့စားသုံးပြီးသည်အထိကြည့်နေပြီးမှ ပြီး
၍မေးလိုက်သည်။

“က... ငါ့ရှောက်သီးအရသာ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

ယို့ပေရင်းက....

“ရှောက်သီးက ချိုလဲမချိုဘူး... ချဉ်လဲမချဉ်ဘူး။ ကျွန်တော်
တော့ စားရတာ အရသာမရှိသလိုဘဲ”

စုမာချောင် ယန့်ကျင်းလိန်ဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“မင်းကော ဘယ်လိုနေသလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဘာအရသာမှမရှိဘူး”

တုံ့ပင်ကမ်းကလည်း....

“ဟုတ်တယ် ဒီရှောက်သီးက ဘာကြောင့် ချိုလဲမချို ချဉ်လဲ
မချဉ်ဖြစ်နေတာပါလိမ့်”

စုမာချောင်သည် သူတို့သုံးယောက်၏အဖြေကိုကြားလိုက်ရ
သောအခါ မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။ သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း
အလွန်နက်နဲသောကိစ္စတစ်ခုနှင့်ကြုံလိုက်ရသည့်အလား မည်းမှောင်
သွားလေသည်။

ယို့ပေရင်းသည် စုမာချောင်၏ဟန်မူရာကိုတွေ့မြင်လိုက်ရ
သည့်အခါ ပို၍သံသယဖြစ်လာလေသည်။

“အဘ... ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ကိုပြောပြ
စမ်းပါဦး”

စုမာချောင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ဒီရှောက်ပင်ကသီးတဲ့ရှောက်သီးဟာ ဘယ်လောက်ပဲမုည့်
မုည့် အတော့်ကိုချဉ်တာကွ။ အခု မင်းတို့က လုံးဝမချဉ်ဘူးလို့ ပြော
တယ်။ အဲဒါ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလားလို့ အဘကစိုးရိမ်နေမိတာ”

သူသည် ယန့်ကျင်းလိန်တို့သုံးယောက်အား တစ်ချက်ဝေ
ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“မင်းတို့သုံးယောက်လုံး အတွင်းအားအခြေအနေ အတော်
ကောင်းတဲ့လူငယ်တွေပါ။ အဲဒီတော့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ တစ်နေရာရာမှာ
ချို့ယွင်းမှုရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်ပါ”

ယို့ပေရင်းတို့သည် စုမာချောင်တိုက်တွန်းသည့်အတိုင်း ခြေ
ပေါ်တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ချပြီး အတွင်းအားကိုလည်ပတ်စေပြီးလျှင် ခန္ဓာ
ကိုယ်တစ်ခုလုံးစစ်ဆေးလေတော့သည်။

ရေခွေးတစ်အိုးကျက်ခန့်အချိန်ကုန်သွားသောအခါ...

ယိုးပေရင်းကမျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်။ တုံပင်ကမ်းနှင့်ယန့်ကျင်းလိန်တို့လည်းစစ်ဆေးပြီး၍ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ယိုးပေရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“အံ့ဩစရာတော့ကောင်းနေပြီ... ကျွန်မရဲ့ဝမ်းဗိုက် တစ်နေရာမှာ အေးစိမ့်တဲ့ခံစားချက်တစ်ခုတွေ့ရတယ်။ ရှင်တို့ကော ဘယ်နှယ့်လဲ”

တုံပင်ကမ်းနှင့်ယန့်ကျင်းလိန်တို့ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျုပ် အဲဒီလိုပဲခံစားနေရတယ်”

တုံပင်ကမ်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“တို့များ အမှောင်လောကရဲ့အဆိပ်မိထားသလားမသိဘူး”

ယိုးပေရင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သေချာပါတယ်ရှင်”

ယန့်ကျင်းလိန် ဘဝင်မကျဖြစ်သွား၏။

“ကျုပ်တော့အံ့ဩသွားပြီဗျာ... ဒီအဆိပ်တွေဘယ်လိုမိသွားတာလဲမသိဘူး”

တုံပင်ကမ်း ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ်တော့ အံ့ဩလို့မဆုံးတော့ဘူးဗျာ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျုပ်တို့ဘီလူးတောင်ကြားမှာ စားသောက်ပြီးတဲ့နောက် တခြားနေရာရောက်တဲ့အခါမှာလဲ ထပ်ပြီးစားသောက်ခဲ့မိကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုလုပ်အဆိပ်မိသွားတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရနိုင်တော့ဘူး”

ယိုးပေရင်းကမူ ခေါင်းငုံ့၍စဉ်းစားနေ၏။ စုမာချောင်က....

“ကဲ... အခု မင်းတို့အဆိပ်မိထားတဲ့အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ... ဒီအဆိပ်က ဘယ်အချိန်ကျမှထလာမယ်ဆိုတာ စမ်းသပ်ပေးပါ့မယ်”

ယိုးပေရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ... အဘက သမားတော်ပညာ တတ်ကျွမ်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်မမေ့နေတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟုတ်လာ... ကျုပ်စောစောကသိထားရင် ကျုပ်အဖေကို အမှောင်လောကဆီသွားဖို့ ဘယ်လွှတ်မှာလဲ... အဘကိုပဲ ကုခိုင်းမှာပေါ့”

စုမာချောင်သည် ယိုးပေရင်း၏သွေးကြောကို အာရုံစူးစိုက်စွာစမ်းသပ်နေ၏။ ထို့နောက်... ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်တုံပင်ကမ်းတို့ကိုလည်း စစ်ဆေးလိုက်လေသည်။

စစ်ဆေးပြီးသောအခါ သူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သွေးကြောရဲ့ လက္ခဏာအရပြောရမယ်ဆိုရင် မင်းတို့ သုံးယောက်မိထားတဲ့အဆိပ်ကသိပ်မများဘူး။ ခန့်မှန်းပြီးပြောရရင် ခုနစ်လ ၁၅-ရက်အထိ ခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“တော်တော်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့သူတွေပါလား... ကျုပ်တို့ကို ခုနစ်လ ၁၅-ရက်နေ့ ဖိတ်ထားပြီး လုပ်အလယ်မှာ အရှက်ကွဲအောင်လုပ်တာပဲဖြစ်ရမယ်”

ယိုးပေရင်းပြီးလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့အဆိပ်မိတယ်ဆိုတာ ခဏလေးပေါ်မှာပါ။ အခုအဘကိုကျွန်မမေးချင်တာက အဘကျွန်မတို့ကိုကုသပေးနိုင်မလားဆိုတာပါပဲ”

စုမာချောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အမှန်တော့ သူတို့ရဲ့အဆိပ်ဟာ အထူးဖော်စပ်ထားတဲ့အတွက် ဘယ်သူမှမမြေနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါကြိုးစားပြီးဖြေရင် ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဒါဖြင့် အမြန်ဆုံးကုပေးပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့က မိုးကြိုးတောင်ကိုအချိန်မီသွားရဦးမယ်”

စုမာချောင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါ့ကိုသိပ်ပြီး အထင်မကြီးပါနဲ့... ငါကုပေးရမယ်ဆိုရင်လဲ မင်းတို့ ရက်ပေါင်းတစ်ရာနေမှဖြစ်မှာ”

ယန့်ကျင်းလိန် စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မိုးကြိုးတောင်ကို သွားနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ခုနစ်လ ၁၅-ရက်မှာ အမှောင်လောကကိုသွားဖို့ဆိုတာလဲ မမိနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

တုံပင်ကမ်းက စကားမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်ကရင်ကော့လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တော့မစောင့်နိုင်ဘူး... ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မိုးကြိုးတောင်ကိုတော့ ရောက်အောင်သွားမယ်။ ခုနစ်လ ၁၅-ရက်မှာ အမှောင်လောကရဲ့တံခါးဖွင့်ပွဲကိုလည်း ရောက်အောင်သွားမယ်”

တုံပင်ကမ်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“အဆိပ်ထလို့သေချင်သေပါစေ... ကျုပ်လဲသွားမယ်”

ယိုးပေရင်းကမူ အေးဆေးစွာပြုံး၍ စုမာချောင်အား ကြည့်လိုက်သည်။

“အမှောင်လောကရဲ့အဆိပ်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲကြောက်စရာကောင်းပါစေ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ မကြောက်ဘူးဆိုတာ အဘတွေ့တယ်မဟုတ်လား”

စုမာချောင် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

“မင်းတို့က ဒီလောက်တောင်သွားချင်တယ်ဆိုရင် ငါ့အနေနဲ့ အပ်စိုက်ပညာနဲ့အဆိပ်ကို ခုနစ်လ ၁၅-ရက်နေ့အထိ အချိန်ဆွဲပေးထားလို့တော့ရနိုင်ပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် ဝမ်းသာသွားသည်။

“အဘ စောစောကပြောရောပေါ့ဗျာ”

စုမာချောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒီကုသနည်းက မင်းတို့ရဲ့အတွင်းအားကိုတစ်ဝက်လောက် လျော့သွားစေနိုင်တဲ့အတွက် မင်းတို့ ရန်သူနဲ့တွေ့တဲ့အခါ အားနည်း သွားမှာစိုးရိမ်လို့မပြောတာ”

ယန့်ကျင်းလိန်က ယို့ပေရင်းနှင့်တုံပင်ကမ်းတို့အား ကြည့် လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ယို့ပေရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ခုနစ်လ ၁၅-ရက်မှာ အမှောင်လောကကို သွား ကြမှာဆိုပေမဲ့ တိုက်ခိုက်စရာအကြောင်းတော့သိပ်မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ကုသပြီးမှသွားရင် ပိုကောင်းမယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် ဧည့် အိမ်နီးကိုသွားပြီးကူညီရမှာမို့ ရန်သူနဲ့တွေ့လိမ့်ဦးမယ်ထင် တယ်”

ယို့ပေရင်းခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဧည့်အိမ်နီးနောက်ကို ဘယ်လိုမှလိုက်ဖို့အချိန်မရ တော့ပါဘူး”

စုမာချောင်က...

“ဟုတ်ပါတယ်... ခင်ဗျားတို့ကို ခုချိန်က အပ်စိုက်ပြီးရင် မနက်ဖြန်မနက်မှဘဲ အပ်ကိုပြန်နှုတ်လို့ရမယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ဧည့်အိမ်နီးနောက်သို့လိုက်၍မိမိမှန်း သိလိုက်သဖြင့် လက်မှိုင်ချလိုက်ရလေသည်။

အပ်စိုက်ကုသခြင်း

စုမာချောင်သည် ဆံပင်ချည်ကဲ့သို့သေးသွယ်သော အပ်လေး ကိုးချောင်းဖြင့် ယို့ပေရင်းတို့သုံးယောက်အား တစ်ယောက်သုံးချောင်းစီစိုက်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြုံးပြလိုက်ပြီး....

“အခုလိုအပ်စိုက်ထားပေမဲ့ နေသာသလိုနေလို့ရပါတယ်၊ သွားလာလို့ရပါတယ်... ရယ်စရာမော့စရာ ပြောလို့ရပါတယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနိုင်ကြပါတယ်ကွာ”

ယို့ပေရင်းက....

“ဒီလိုဆိုဟန်ကျတာပဲ... ကျွန်မ မသိတာရှိရင် အဘကိုမေးနိုင်တာပေါ့”

“ရပါတယ်... မေးချင်တာမေးပါ”

ယို့ပေရင်းက....

“ကျွန်မအဆိပ်မိတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုစဉ်းစားမိလို့ပါ”

စုမာချောင်က....

“ပြောလေ၊ ဘာများစဉ်းစားမိလို့လဲ”

ယို့ပေရင်းက....

“ကျွန်မတို့ အမှောင်လောကကိုရောက်သွားတဲ့အခါ သူတို့က ဧည့်ခံကျွေးမွေးမှာပဲ”

စုမာချောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သူတို့ကဧည့်ခံကျွေးမွေးမှာပဲ”

ယို့ပေရင်းက....

“တက်ရောက်တဲ့လူတွေဟာ သူတို့ကျွေးမွေးတာကို အဆိပ်

သားမှန်းသိလျက်နဲ့လဲ စားကြမှာသေချာတယ်”

စုမာချောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် သိုင်းလောကသားတွေဟာ သေရမှာကိုမကြောက်ဘူး... သိက္ခာကျမှာကိုတော့ ကြောက်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့်

အဆိပ်ခတ်ခတ် စားကြမှာသေချာတယ်”

ယို့ပေရင်းက....

“အဲဒီလို သူတို့ကျွေးတဲ့ထမင်းစားတဲ့အခါမှာ အဆိပ်ပါရင် အဆိပ်ဖြေနိုင်တဲ့ဆေး အဘဆီမှာမရှိဘူးလား”

စုမာချောင်ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းမဆိုးဘူး... ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာဟာ အကောင်းဆုံး

ပဲ”

သူသည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာဒီလိုဖြေဆေးမျိုးမရှိဘူး”

ယိုးပေရင်းက....

“ဒါဖြင့် တခြားနည်းလမ်းကောမရှိဘူးလား”

စုမာချောင်မျက်မှောင်ကြူတ်သွားသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် မင်းတို့ သီလရှင်အိချင်းဆီက အဆိပ်
နိုင်ကြွက်တစ်ကောင်ခဏငှားသွားနိုင်ရင်တော့ မင်းတို့အတွက်အများ
ကြီးအကူအညီရမယ်”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ခက်တာက အိချင်းသီလရှင်ဟာ သိုင်းလောကကပျောက်
သွားတာကြာပြီ။ သူ လောကပေါ်မှာရှိသေးရဲ့လားဆိုတာတောင်
ဘယ်သူမှမသိကြဘူးကွဲ့”

ယိုးပေရင်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒီလောက်သိရရင်တော်ပါပြီ... ကျွန်မတွေ့အောင်ကြိုးစား
ရှာပါမယ်”

စုမာချောင်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ငါ အဆိပ်ဖြေဆေးကို အထူးကြိုးစားစမ်းသပ်ဖော်စပ်
ပါတယ်။ ခက်တာက အခုထိမအောင်မြင်နိုင်လို့ သိုင်းလောကသာ
တွေ့ဟာ အမှောင်လောကရဲ့ခြိမ်းခြောက်တာကိုခံနေရတယ်”

ယန်ကျင်းလိန် တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရလာသည်။

“အဘကိုတစ်ခုမေးချင်ပါတယ်”

စုမာချောင် သူ့အားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မေးပါ”

“စုမာဆိုတဲ့အမျိုးအနွယ်ဟာ တော်တော်များသလားဗျာ”

“မများပါဘူး... စုမာဆိုတဲ့အနွယ်ဟာ တော်တော်ရှားတဲ့အ

မျိုးအနွယ်ပါ”

ယန်ကျင်းလိန်က စုမာချောင်အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်တစ်ခုမေးချင်ပါတယ်... စကားမှားသွားရင် ခွင့်

လွှတ်ပါ”

စုမာချောင်က....

“မေးပါ”

“အမှောင်လောကထဲရောက်ရှိနေတဲ့စုမာယုံကို အဘ သိမှာ
ပေါ့နော်”

စုမာချောင်သည် သူ၏စကားကြောင့်မျက်နှာပျက်သွား၏။

အတန်ကြာမှ သူကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူ့ကိုသိကျွမ်းရုံမကပါဘူး... ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင်

စုမာယုံက ငါ့ရဲ့ညီအရင်းပါ”

သူ၏စကားကြောင့်....

ယိုးပေရင်းနှင့်တုံပင်ကမ်းတို့ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

စုမာချောင်က စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ သူက အဘရဲ့ညီအရင်းဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ဘာမှညာ

နေစရာမလိုဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် သူက ငါ့ညီအရင်းဖြစ်ပေမဲ့ ငါ နဲ့စိတ်နေသဘောထား အရမ်းကိုကွာခြားပါတယ်”

သူသည် သက်ပြင်းချ၍စကားဆက်လိုက်သည်။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူကငါ့ကိုအင်မတန်အံ့ဩစရာကောင်း တဲ့အဆိပ်တစ်မျိုးခပ်ပြီးတော့ အိမ်ကနေထွက်သွားတော့တာပဲ”

ယို့ပေရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ရက်စက်တာတော့ ကမ်းကုန်ပါပဲလား”

စုမာချောင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါဟာ သူ့ရဲ့လက်ချက်နဲ့ သေလုမတတ်ခံစားလိုက်ရတယ်။ ငါ့မှာဆေးပညာလေးတတ်ထားလို့... နောက်ပြီး လက်ထဲမှာလဲ ဆေး စွမ်းကောင်းတွေရှိနေလို့ အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သိုင်း ပညာကတော့ တစ်ဝက်လောက်ဆုံးရှုံးသွားရတော့တာပါပဲ”

သူသည် ပြောရင်း ပြောရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်လာသည်။

ယို့ပေရင်းလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

စုမာချောင်ကစကားဆက်လိုက်သည်။

“ငါဟာအဆိပ်တွေမိထားတဲ့အတွက် နေ့တစ်ဝက်မှာ အိမ် ပြန်နေပြီး... ကျန်နေ့တစ်ဝက်ကတော့ ဟောဒီဝင်္ကံပါတောင်ကြားမှာ လာပြီးနေထိုင်ရပါတယ်”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ....

“ငါ ဆေးပညာကိုကြိုးစားဆည်းပူးနေတဲ့အချိန်မှာ သူက

အမှောင်လောကထဲရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို ကြားလိုက်ရ တော့တာပါပဲ”

စုမာချောင် ခေါင်းမော့လိုက်၏။

သူ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များဝဲလာနေသည်ကိုတွေ့ လိုက်ရသည်။

စုမာချောင်သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်၏။

“ငါက အများအတွက် အကျိုးပြုတဲ့လုပ်ငန်းကိုကြိုးစား လုပ်နေပေမဲ့ ငါ့ညီအရင်းက သိုင်းလောကကိုဒုက္ခပေးတယ်ဆိုတော့ ငါ့မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှမျက်နှာမပြုရအောင် ဖြစ်နေရတော့တာပေါ့”

ယို့ပေရင်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မဆိုင်ပါဘူးအဘရယ်... အဘရဲ့ညီဟာ ဒုစရိုက်အလုပ်ကို လုပ်နေပေမဲ့ အဘက အကျိုးပြုတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်နေတာ အားလုံးက နားလည်ကြမှာပါ”

စုမာချောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဟိုရောက်ရင် သိုင်းလောကမှာ ငါ ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ဟောဒီနေရာကိုလုံးဝမပြောပါနဲ့”

ယို့ပေရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီရှင်”

စုမာချောင်ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

“က... မင်းတို့လဲအနားယူကြပေတော့”

သူသည် ချင်းကလေးအားလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ချင်းကလေး... ဧည့်သည်သုံးယောက်ကိုအနားယူဖို့ နေရာပေးလိုက်ပါ”

နံနက်ခင်း၏နေရောင်ခြည်သည် နွေးထွေးလှပေသည်။

ယန်ကျင်းလိန်တို့သုံးယောက်သည် စုမာချောင်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ဝက်ပါတောင်ကြားမှထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် မိုးကြိုးတောင်ရှိရာသို့ ဦးတည်သွားကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် အဆိပ်မိသည့်အကြောင်းများကိုဆွေးနွေးလာခဲ့ကြ၏။

နောက်ဆုံး... သူတို့ ယခုလိုအဆိပ်မိခြင်းမှာ ဘီလူးတောင်ကြားမှကုန်းစွန်းတော့၏ဧည့်ခံပွဲမှမိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်လာကြလေသည်။ တုံပင်ကမ်းက....

“ညီမလေးထင်မြင်တဲ့အတိုင်းဆိုရင် ကုန်းစွန်းတော့နဲ့ နန်းကုန်းရွတ်လဲ အဆိပ်မိတဲ့အပြင် သူ့လက်အောက်က ဘီလူးလေးယောက်လဲ အဆိပ်မိမှာသေချာတယ်”

ယို့ပေရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် နန်းကုန်းရွတ်လူစုအတွက် ကျွန်ုပ်စိတ်ပူမိတယ်”

ယန်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“နန်းကုန်းရွတ်သာသူတို့ဘက်ပါကွားပြီဆိုရင် သိုင်းလောကမှာတော့ အမှောင်လောကကိုခန့်နိုင်ခဲ့သူ ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒါတွေစဉ်းစားနေရင် ဘာမှဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အခြေအနေကြည့်ပြီးမှ လုပ်သင့်တာတွေကိုလုပ်ကြရင်ကောင်းမယ်” တုံပင်ကမ်းက ယို့ပေရင်းဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ တို့က စွေအိမ်နန်းကိုလိုက်ပြီးတားဖို့ဆိုတာကော အချိန်မီဦးမှာလား”

ယို့ပေရင်းခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အချိန်မီမှာမဟုတ်ဘူး”

တုံပင်ကမ်းက....

“အချိန်မီမိတဲ့အတူတူ အိချင်းသီလရှင်ကိုလိုက်ရှာရင် ဝိမကောင်းဘူးလား”

ယို့ပေရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းသားပဲ... သူ့ဆီက အဆိပ်နိုင်တဲ့ကြွက်တစ်ကောင်ရလာရင် ဝိပြီးစိတ်ချရမယ်ထင်တယ်”

သူမသည် ယန်ကျင်းလိန်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး....

“ရှင်သဘောကဘယ်လိုလဲ”

ယန်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မထူးတဲ့အတူတူ အိကျင်းသီလရှင်ဆီကို သွားကြတာပေါ့”

တုံပင်ကမ်းက....

“သူဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ညီမသိလို့လား”

ယို့ပေရင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“လောကမှာ သူဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မတစ်ယောက်
တည်းပဲသိတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဒီလိုဆိုရင် သွားကြမယ်”

ယို့ပေရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကဲ... ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့သွားကြမယ်”

ယို့ပေရင်းသည် ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်တုံပင်ကမ်းတို့အား ဦး
ဆောင်၍ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့မွန်းလွဲပိုင်းအချိန်တွင်
သူတို့သည် မိုးကြိုးတောင်သရဲအရိပ်တောင်ကုန်းသို့ရောက်ရှိလာကြ
လေသည်။

ယန့်ကျင်းလိန် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟောဗျာ... မိုးကြိုးတောင်ကိုရောက်လာကြပြီပဲ”

ယို့ပေရင်းက....

“ကျွန်မအခုသွားမဲ့နေရာက လောပုစန်းတောင်ဖြစ်ပါတယ်။

မိုးကြိုးတောင်ကနေသွားရင် ပိုပြီးနီးနေလို့ပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒီလိုဆို တောင်ပေါ်တက်ကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

ယို့ပေရင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်... အခြေအနေကိုသိရတာပေါ့”

ယင်းသို့ဖြင့် သူတို့သုံးယောက်သည် မိုးကြိုးတောင်ပေါ်သို့
တက်သွားကြလေတော့သည်။

ဖိတ်စာ

ယို့ပေရင်းတို့သုံးယောက်သည် မိုးကြိုးတောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ လဝန်းကြီးပင် ထိန်ထိန်သာနေလေပြီ။

သူတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရှုနေစဉ်မှာပင် လူရိပ်သုံး ရိပ်သည် ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။ ထိုလူရိပ်သုံးရိပ်၏ကိုယ်ဖော့ပညာ မှာအလွန်အဆင့်မြင့်သည်ကိုတွေ့ရသည်။

ယန့်ကျင်းလိန် မဲဖြူးဖြူးလိုက်ပြီး...

“အဲ့ဒီလူသုံးယောက်က အမှောင်လောကရဲ့လူတွေဖြစ်ပါ အားလုံး သတိထားကြပါ”

သူ၏သတိပေးစကားဆုံးသွားသည်နှင့် လူရိပ်သုံးရိပ်သည် သူတို့ရှေ့သို့ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ ထိုလူသုံးယောက်အနက် အလယ်မှလူမှာ လုမွန်ကန်းပင်ဖြစ်သည်။

လုမွန်ကန်းက ယန့်ကျင်းလိန်အားပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ရောက်လာတာအတော်ပဲ... ကျုပ်ဆီက ဖိတ်စာ ယူသွားပါဗျာ”

သူသည်ပြောပြီး လက်ထဲမှဖိတ်စာတစ်စောင်ကို ပစ်ထွက် လိုက်သည်။ တုံ့ပင်ကမ်း ဖမ်းယူလိုက်သည်။

လုမွန်ကန်းက....

“ကျုပ်က ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်ရဲ့အမိန့်အရ ခင်ဗျားတို့ကိုဖိတ်စာ လာပေးတာပါ... ဖိတ်စာမှာ ခုနစ်လ ၁၅-ရက်နေ့ကျင်းပမဲ့ပွဲမှာ ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်ပါထည့်ထားပါတယ်”

သူတို့သည် ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာပျောက်ကွယ်သွားသည်။

တုံ့ပင်ကမ်းနှင့်ယန့်ကျင်းလိန်တို့သည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ရပ်နေ၏။ လုမွန်ကန်းတို့သည် လျှပ်တစ်ပြက်ရောက်ရှိလာပြီး ရုတ် တရက် ပြန်လည်ထွက်ခွာကွယ်ပျောက်သွားသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်တို့အနေဖြင့် မေးမြန်းစုံစမ်းရန်ပင် အချိန်မရ လိုက်ပါ။

ယန့်ကျင်းလိန် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“သူတို့ကို စွေအိဖိန်းအကြောင်း မမေးလိုက်မိတာမှားသွား တယ်”

တုံ့ပင်ကမ်းက လက်ထဲမှဖိတ်စာကိုလှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဟောဒီမှာကြည့်ပါဗျာ... သူတို့ရဲ့ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်”

၇၀ * တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်ယိုးပေရင်းတို့သည် ဖိတ်စာကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဖိတ်စာပေါ်၌....

“အမှောင်လောက၏ခုနစ်လ ၁၅-ရက်နေ့ပွဲတော်”

ထိုဖိတ်စာကိုလှန်လိုက်သောအခါ ဖိတ်စာ၏နောက်ကျောတွင်....

“ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်တစ်... ဘီလူးတောင်ကြားမှဘီလူးလေးယောက် မီးထဲအက ကပြပါလိမ့်မည်။ နှစ်... လူထူးခြားသိုင်းသမားနန်းကုန်း၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသေကြောင်းကြံပြီးဖျော်ဖြေပါမည်သုံး... ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားအိုကူရွက်က ရေခဲတောင်တပည့်များကို သုတ်သင်ပြပါလိမ့်မည်”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ဖိတ်စာပေါ်မှရေးထားသောစာများကို ဖိတ်မိသောအခါ ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်လာသည်။

“တော်တော်ယုတ်မာတဲ့သူတွေ”

တုံပင်ကမ်းက....

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် နန်းကုန်း၍ဘီလူးလေးယောက်တို့ အဆိပ်မိသွားပြီနဲ့တူတယ်”

ယိုးပေရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဖိတ်စာပေါ်မှာ ကုန်းစွန်းတော့အကြောင်းပါတာ ပတွေ့သေးပါလား”

ယိုးပေရင်းမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ဒီအတွက် စဉ်းစားစရာနှစ်ခုပဲရှိတယ်... တစ်ခုက ကုန်းစွန်းတော့အဆိပ်မမိဘူး... နောက်တစ်ခုက ကုန်းစွန်းတော့သေဆုံးသွားတာဖြစ်ရမယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“တတ်ယအစီအစဉ်မှာ အိုကူရွက်က ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားနဲ့ ရေခဲတောင်ဒေဝီရဲ့ တပည့်ကိုသုတ်သင်မယ်လို့ဖော်ပြထားတယ်... ဒဲဒါစဉ်းစားရခက်တယ်”

ယိုးပေရင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီအစီအစဉ်ကို သေသေချာချာတွေးကြည့်မယ်ဆိုရင် စွေအိမ်နန်း သူတို့လက်ထဲရောက်နေတာသေချာသလောက်ရှိနေပြီ”

ယန့်ကျင်းလိန် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် စွေအိမ်နန်းဒုက္ခရောက်နေပြီ”

ယိုးပေရင်းက....

“ခုနစ်လဆယ့်ငါးရက်ဆိုတော့ အချိန်ရှိသေးတယ်... ကျွန်မလောပုစန်းတောင်ကို အမြန်လွှားရင် ကောင်းကောင်း အချိန်နိုင်ပါသေးတယ်”

တုံပင်ကမ်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်... အဆိပ်ခိုင်တဲ့ကြွက်ကလေးကိုရအောင် ကောင်းထားရင် ပိုစိတ်ချရမယ်”

ယို့ပေရင်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါဖြင့် အနားမယူတော့ဘူး... အမြန်ဆုံးသွားကြမယ်”

သူတို့သုံးယောက်သည် လောပုစန်းတောင်သို့ခြေလှမ်း
သုတ်သုတ်ဖြင့် ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ယို့ပေရင်းတို့လူစု လောပုစန်း
တောင်သို့ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ယို့ပေရင်းသည် အလွန်ကြီးမား
သောသစ်ပင်တစ်ပင်ကိုညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မသွားတော့မယ်၊ ဒီနားတစ်ဝိုက် ရှုခင်းတွေအင်မတန်
သာယာပါတယ်... ရှင်တို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ကြပါ။ သုံးရက်ကြာတဲ့အခါ
မှ ဟောဒီသစ်ပင်ခြေရင်းကိုလာပြီး ကျွန်မကိုစောင့်ပါ”

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် သူတို့အားနှုတ်ဆက်ကာ ဆက်
လက်ထွက်ခွာသွား၏။ ယန်ကျင်းလိန်နှင့်တုံပင်ကမ်းတို့မှာမူ အလွန်
သာယာလှပသောလောပုစန်းတောင်ဘက်သို့ ဦးတည်လျှောက်သွား
ကြလေသည်။

အဆုံးမရှိလိုက်ရ

ယို့ပေရင်းသည် အလွယ်တကူဖြင့် အဆုံးမရှိလိုက်ရုရှိရာသို့
ရောက်ရှိလာသည်။ အဆုံးမရှိလိုက်ရုဆိုသည်မှာ အလွန်ကြီးမား
သောသစ်ပင်တစ်ပင်၏ခြေရင်းတွင် ဝင်ပေါက်တစ်ခုရှိပြီး... ထိုဝင်
ပေါက်မှဝင်လိုက်လျှင် မြေအောက်သို့ဆင်းရန် ကျောက်လှေကားများ
နီးလေသည်။ ထိုနေရာသည် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသော
နေရာဖြစ်သည်။

ထိုသစ်ပင်၏အတွင်းဘက်တွင် မြေအောက်သို့ဆင်းရန် လှေ
ကားရှိသည်ဟုလည်း မည်သူကမျှသိရှိကြမည်မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် အဆုံးမရှိလိုက်ရုသည် အလွန်လျှို့ဝှက်သော
လိုက်ရုတစ်ခုဖြစ်နေလေသည်။ ယို့ပေရင်းသည် ဤနေရာသို့ အကြိမ်
ခေါင်းများစွာရောက်ခဲ့ဖူးသဖြင့် လှေကားထစ်အတိုင်းလွယ်ကူစွာ
ဆင်းသွားနိုင်လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမည်းမှောင်နေ၏။

ထို့ကြောင့် သူမသည် မီးခြစ်ကိုခြစ်ကာအောက်သို့တဖြည်းဖြည်းဆင်းသွားသည်။ လှေကားထစ်တစ်ရာကျော်ခန့် ဆုံးသွားသော အခါ ရေစီးသံများ သာယာစွာကြားလိုက်ရသည်။

သူမသည် ရေစီးသံ ကြားရာသို့မျက်နှာမူ၍ လျှောက်သွားရာ မကြာမီ သူမရှေ့တွင် ကျောက်တုံးများဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော တံခါးတစ်ခုကိုတွေ့မြင်ရ၏။ ရေစီးသံမှာ ထိုတံခါး၏အတွင်းဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ယို့ပေရင်းသည် တံခါးဘောင်ပေါ် မော့ကြည့်လိုက်ရာ ရှည်လျားလှသောကျောက်ပြားပေါ်၌.....

“အဆုံးမရှိလိုက်ဝ”

ဟုတွင်းထားသောစာလုံးများကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

ယို့ပေရင်းက မိမိ၏အဝတ်အစားများကိုသေချာစွာ ပြန်ဝတ်ပြီးမှ တံခါးရှေ့တွင်ခူးထောက်လိုက်၏။

“ဆရာလေးအိချင်းသီလရှင်ဘုရား တပည့်တော်မမုယ့်သန် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိပါသဖြင့်တွေ့ခွင့်ပြုပါဘုရား”

ယို့ပေရင်းသည် အမှန်အားဖြင့် မုယ့်သန်း၏အမည်တူ တစ်ခုသာဖြစ်ပေသည်။ လွန်ခဲ့သော ၁၄-၅ နှစ်ခန့်က အလံတစ်ရာ တောင်ကြားလုပ်ကြံမှုမှ အိချင်းသီလရှင်က သူမအား ကယ်တင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အိချင်းသီလရှင်သည် သူမအား နှလုံးရည်ရော လက်ရုံးရည်ပါ ထူးချွန်သောသိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်အဖြစ် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့၏။

သူမ အချိန်တန်အရွယ်ရောက်သောအခါ ပညာလည်းစုံလင်သွားသဖြင့် အိချင်းသီလရှင်က သူမအား သိုင်းလောကသို့စေလွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

အိချင်းသီလရှင်က မိမိ၏ဆန္ဒကို မုယ့်သန်းအားသေချာစွာ ပြောပြထားသည်။ ထို့ကြောင့် မုယ့်သန်းသည် သိုင်းလောကသို့ခြေချသည့်အခါ ယန့်ကျင်းလိန်၏လှုပ်ရှားမှုကိုသိလိုသဖြင့် မိမိ၏နာမည်ရင်းကိုအသုံးမပြုဘဲ မိခင်၏အမျိုးအနွယ်ကိုယူ၍ယို့ပေရင်းဟု အမည်တူပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

သူမသည် ယန့်ကျင်းလိန်၏လှုပ်ရှားမှုကိုအနီးကပ်ကြည့်ရှုလေ့လာရင်း ယန့်ကျင်းလိန်အား ဆိုးသွမ်းသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်မလာစေရန် သွန်သင်လမ်းပြပေးခဲ့လေ၏။

ယန့်ကျင်းလိန်မှာအနည်းငယ်ရက်စက်သည်မှအပ စိတ်ရင်းအလွန်ကောင်းသူဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ ပြုပြင်၍ရနိုင်သောလူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လက်ခံလာမိသည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ယန်ကျင်းလိန်နှင့်ပူးပေါင်းပြီး မိမိ၏တာဝန်ကိုဆက်လက်လုပ် ဆောင်နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ယခု သူမသည် အဆိပ်ဖြေနိုင်စွမ်းရှိသောကြွက်ကလေးကို အလိုရှိသောကြောင့် မိမိ၏ဆရာအိချင်းသီလရှင်၏အစံမဖြစ်သူ အိကျင်းသီလရှင်ထံသို့လာရောက်၍ အကူအညီတောင်းရခြင်းဖြစ်လေသည်။

မုယုံသန်းသည် တိတ်ဆိတ်စွာခူးထောက်၍စောင့်နေ၏။ သူမသည် မျက်လွှာချပြီး တံခါးဖွင့်လာမည့်အချိန်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်နေလေသည်။ သူမသည် ယင်းသို့စောင့်နေရင်း ယန်ကျင်းလိန်အကြောင်းနှင့် အမှောင်လောကကိုဖြူစင်းရန် စဉ်းစားတွေးတောလျက်ရှိနေလေသည်။ မျက်လွှာချ၍ စဉ်းစားနေရာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကိုပင် မေ့ပျောက်သွားလေ၏။

သူမ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည့်အခါ အံ့အားသင့်သွားသည့်အကြောင်းမှာ သူမရှေ့မှတံခါးသည် မည်သည့်အချိန်က ဖွင့်နေမှန်းမသိ ပွင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

သီလရှင်တစ်ပါးသည် မတ်တတ်ရပ်၍ သူမအား ကြည့်နေ၏။ ထိုသီလရှင်၏နံဘေးတွင် တစ်ကိုယ်လုံးဖြူပွေးသော အင်္ကျီရှည်ဝတ်ဆင်ထားသည့်အမျိုးသမီးက ရပ်နေ၏။

သီလရှင်မှာ အိကျင်းသီလရှင်ဖြစ်ပြီး နံဘေးတွင်ရပ်နေသော ချောမောလှပသည့်အမျိုး သမီးမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို မသိရပေ။

မုယုံသန်းသည် ရိုသေစွာဦးညွတ်လိုက်၏။

“တပည့်မမုယုံသန်း ဂါရဝပြုပါတယ်ဘုရား”

အိကျင်းသီလရှင်ကပြုံးလိုက်၏။

“ဝင်ခဲ့လေ... ညည်းက အတော့်ကိုလှလာတာကိုး”

မုယုံသန်း အထဲကိုလှမ်းဝင်လိုက်၏။

အိကျင်းသီလရှင်က....

“ကဲတူမကြီး... ငါ့ညီမကတူမကြီးကိုသင်ပေးထားတဲ့ပညာဘယ်လောက်အဆင့်မြင့်တယ်ဆိုတာ တစ်ကွက်နှစ်ကွက်လောက် တော့ပြပါဦးကွယ်”

မုယုံသန်း ပြုံးလိုက်၏။ သူမသည် မျိုင်းဖြူတောင်ဝံခတ်သိုင်းကွက်မှ နဂါးပင်လယ်ကူးသိုင်းကွက်ကစားပြလိုက်၏။ ထိုမှတစ်ဆင့်သဲကန္တာရငှက်ခါးသိုင်းကွက်သို့ပြောင်းလိုက်ပြီး အိကျင်းသီလရှင်ရှေ့လက်အုပ်ချီလိုက်၏။

အိကျင်းသီလရှင်သည် ကြင်နာ၍ချစ်ခင်သောမျက်လုံးဖြင့် မုယုံသန်းအားကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ဆရာက အိတ်သွန်ဖာမှောက်သင်ပေးထားသားပဲ”

သူမက လက်ထောင်ပြလိုက်၏။

“ညည်းရဲ့ သိုင်းပညာကတော့ လက်ရှိသိုင်းလောကမှာ ရှာမှ ရှားတဲ့ပညာပဲ”

မုယ့်သန်းက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အိကျင်းသီလရှင်က....

“ငါ့တူမကြီး ငါ့ဆီကိုလာတာက သက်သက်အလည်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

မုယ့်သန်းက ဦးညွတ်လိုက်၏။

“တပည့်တော်မ လာတဲ့ကိစ္စကတော့ အဆိပ်ကိုနှိုင်းတဲ့ကြွတ်လေးကို ခဏငှားချင်လို့ပါ”

အိကျင်းသီလရှင်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ငါ့မှာ ဒီကြွက်ကလေးရှိတယ်ဆိုတာ ငါ့တူမကြီး ဘယ်လို သိသလဲ”

“မမျှော်လင့်ဘဲ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ပြောလိုက်လို့ပါ”

အိကျင်းသီလရှင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒီအကြောင်းသိတဲ့သူက ညည်းဆရာအိချင်းနဲ့ စုမာချောင်နစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

သူမသည် မုယ့်သန်းအားကြည့်လိုက်ပြီး...

“ငါ့တူမကြီး စုမာချောင်နဲ့တွေ့ခဲ့ပြီထင်တယ်”

မုယ့်သန်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

အိကျင်းသီလရှင်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ညည်း ဒီကြွက်ကလေးကိုလာငှားတာ အမှောင်လောကသောင်းကျန်းတဲ့ကိစ္စမဟုတ်လား”

မုယ့်သန်း အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

“ဆရာလေးက ဘယ်ကိုမှမရောက်ဘဲ ဒါတွေကို ဘယ်လို လုပ်သိနေတာလဲ”

အိကျင်းသီလရှင်ကပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဘုရားတရားအလုပ်သင်လုပ်ပေမဲ့ သိုင်းလောကအကြောင်းကိုတော့နည်းနည်းပါးပါး ကြားမိပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသေးစိတ်တော့ မသိပါဘူးလေ”

မုယ့်သန်းသည် အမှောင်လောကအကြောင်းများနှင့် အဆိပ်မိထားသောကျော်ကြားသည့်သိုင်းပုဂ္ဂိုလ်များ အကြောင်းကို အသေးစိတ်ပြောပြလိုက်သည်။ အိကျင်းသီလရှင်သည် တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေပြီးမှ သူမသည် ပေါင်ပေါ်တွင်ဝှက်ထားသော ကြွက်တစ်ကောင်ကိုထုတ်ပြလိုက်သည်။ ၎င်းကြွက်ကလေးသည် သာမန်ကြွက်အရွယ်မျှသာရှိသည်။

သို့သော်... သူ၏အမွှေးအမှင်မှာထူထပ်ပြီး ကျောက်စိမ်းရောင်ဖြစ်နေ၏။ အထူးသဖြင့် မျက်လုံးအစုံမှာ စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင်ထွက်ပေါ်နေ၏။

“အဲဒီကြွက်ကလေး ကျွန်မကိုပေးမလားဟင်”

အိကျင်းသီလရှင်ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့တူမကြီးကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

မုယ့်သန်းသည် ဝမ်းသာစွာဖြင့် ကြွက်ကလေးကိုလှမ်းဆွဲပြီး အင်္ကျီထဲထည့်ထားလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာလေး”

အိကျင်းသီလရှင်က....

“ငါ့တူမကြီးပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဒီကြွက်လေးတစ်ကောင်နဲ့ အရာရောက်မယ်မထင်ဘူး”

မုယ့်သန်းသည် အလွန်ပင် ပါးနပ်လှသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူမသည် လက်အုပ်ချီ၍ဦးညွတ်လိုက်ပြီး....

“ဆရာလေးက ဘာပညာများထပ်သင်ပေးဦးမလို့လဲ”

အိကျင်းသီလရှင်က....

“ငါ့မှာရှိတဲ့ပညာနဲ့ ညည်းဆရာပညာနဲ့အတူတူပါပဲလေ... ညည်းဆရာကလဲ သူ့ရဲ့ပညာကိုအိတ်သွန်ဖာမှောက်သင်ပေးပြီလေ”

သူမသည် ပြုံး၍စကားဆက်လိုက်သည်။

“ညည်းသင်ပြီးသားဖြစ်တဲ့သိုင်းကွက်ထဲက တဲ့ပြန်အတွင်းအားကိုဖြည့်စွက်သင်ကြားပေးမယ်”

မုယ့်သန်းမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“တဲ့ပြန်ပညာဆိုတာ ဘယ်လိုပညာမျိုးလဲ”

“တဲ့ပြန်ပညာဆိုတာ ရန်သူရဲ့တိုက်ခိုက်မှု ပြင်းထန်သလောက် သူ့ကိုပြန်ပြီးတဲ့ပြန်တဲ့အင်အားကလဲ ဆတူအင်အားကြီးမားတယ်”

အိကျင်းသီလရှင်က ဆက်၍ရှင်းပြလိုက်သည်။

“တစ်နည်းပြောရမယ်ဆိုရင် ရန်သူကအတွင်းအားနဲ့ တိုက်ခိုက်လာတဲ့အခါ ညည်းကတဲ့ပြန်အတွင်းအားကို အသုံးပြုလိုက်ရင် သူတိုက်ခိုက်လိုက်တဲ့အတွင်းအား ငါးပုံဟာ သူ့ဆီတန်ပြန်ရောက်သွားတဲ့သဘောပါပဲ”

မုယ့်သန်း ဝမ်းသာသွားသည်။

သူမသည် ကမန်းကတန်းဒူးထောက်၍ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး....

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ဆရာလေး”

အိကျင်းသီလရှင်က သူ့အနီးမှာထိုင်နေသော အမျိုးသမီးအားညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ညည်းကိုမိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်... သူက ရေခဲတောင်”

အမျိုးသမီးက ကမန်းကတန်းကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ဆန္ဒမပြည့်ဝမီ တစ်ချိန်တုန်းက သုံးတဲ့နာမည်ကို စောတော့ဖုံးကွယ်ထားပါရစေ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို ဒေါ်လေးလုလို့ပဲခေါ်ပါ”

မုယ့်သန်းဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မလေးစားပါတယ်”

အမျိုးသမီးသည် အိတ်ထဲမှ အဖြူရောင်ဆေးလုံး သုံးလုံး ယူ၍ပေးလိုက်လေသည်။

“ငါကစဉ်သည်အဖြစ်လာနေတဲ့အတွက် တခြားပစ္စည်း တော့မပါဘူး... ဒီဆေးလုံးသုံးလုံးယူထားပါ... အကျိုးရှိပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဒေါ်လေးလှ”

မုယ့်သန်းဦးညွှတ်၍ဂါရဝပြုလိုက်သည်။ ထိုစဉ် သူမ၏ဝမ်း ဗိုက်တွင်ဆတ်ဆတ်နုနုကျင်သွားသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ အိကျင်းသီလရှင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ညည်း... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ကြွက်ကလေးက ကျွန်မဗိုက်ကိုကိုက်လိုက်လို့ပါ”

အိကျင်းသီလရှင်က....

“ညည်းမှာ အဆိပ်ရှိလို့ သူကကိုက်လိုက်တာဖြစ်ရမယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

မုယ့်သန်းက ထိုကြွက်ကလေးမှာ အဆိပ်ကိုနားလည်ကြောင်း တွေ့ရသည်အခါဝမ်းသာသွားသည်။ အိကျင်းသီလရှင်က....

“ဪ... မင်းကိုပြောရဦးမယ်၊ ငါသင်ကြားပေးမဲ့ပညာ ဟာ အချိန်တိုတိုနဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ့ဆီမှာ ခုနစ်လ ၁ ရက်နေအထိတော့နေမှဖြစ်မယ်”

မုယ့်သန်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနဲ့အတူတူ အဖော်နှစ်ယောက် ပါလာပါတယ်၊ သူတို့ကိုသုံးရက်အကြာမှာပြန်ဆွဲဖို့ ချိန်းထားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကိုအကြောင်းသွားကြားရပါဦးမယ်”

အိကျင်းသီလရှင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... သုံးရက်အကြာမှာသွားပြီး အကြောင်း ကြားတာပေါ့”

သုံးရက်တွင် အိကျင်းသီလရှင်သည် မုယ့်သန်းအား တုံ့ပြန် အတွင်းအားပညာရပ်များကိုသင်ကြားပေးသည်။ ထို့ပြင် မုယ့်သန်း ၏ပညာရပ်အချို့ ကိုလည်း သင်ကြားပြောပြပေးလေသည်။

သုံးရက်ကြာပြီးနောက်တစ်နေ့တွင် မုယ့်သန်းသည် အိကျင်း သီလရှင်အားခွင့်တောင်းကာ အဆုံးမရှိလိုက်စဉ်မှထွက်လာခဲ့လေ၏။ သို့သော် သူမ ချိန်းထားသောနေရာသို့ရောက်သည့်အခါ ယန်ကျင်း လိန်နှင့်တုံပင်ကမ်းတို့ရောက်လာသည်ကိုမတွေ့ရပေ။

သူမ စိုးရိမ်ပူပန်သွားသည်။ လောပုစန်းတောင်တစ်ဝိုက် လမ်းများရှင်းလင်းသဖြင့် လမ်းမှားဖွယ်ရာလည်းမရှိပေ။ အခြား ရန်ပြု နိုင်သောနေရာလည်းမရှိချေ။ သို့သော် မှောင်လာချိန်အထိ ယန်ကျင်း လိန်နှင့်တုံပင်ကမ်းတို့၏အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရချေ။

သူမသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် အဆုံးမရှိလိုက်စဉ်ပြန်လည် ရောက်ရှိလာလေသည်။

အိကျင်းသီလရှင်သည် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော မုယ့်သန်း၏မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ညည်းအဖော်နဲ့တွေ့ခဲ့သလား”

မုယ့်သန်းခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“ကျွန်းမ နေဝင်တဲ့အထိ စောင့်နေတယ်... သူတို့ရောက်လာတာကိုမတွေ့ခဲ့ဘူး”

အိကျင်းသီလရှင်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“သူတို့ကို ဘယ်ရက်လာစောင့်ပါဆိုတာ သေချာချိန်းခဲ့ရဲ့လား”

“သေသေချာချာချိန်းခဲ့ပါတယ်ဆရာလေး”

“သူတို့ကကော တခြားအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စများရှိလို့ အလုပ်သွားကြသလား”

“မရှိပါဘူး... တပည့်တော်မတို့ ခုနစ်လ ၁၅-ရက်နေ့မှပဲ အမှောင်လောကကိုသွားဖို့ချိန်းထားတယ်”

အိကျင်းသီလရှင် အတန်ကြာစဉ်းစားနေသည်။

မုယ့်သန်းက...

“ဒါနဲ့ လောပုစန်းတောင်တစ်ဝိုက်မှာ တခြားဘယ်သူများ ရှိပါသေးသလဲ”

သူမ၏စကားကြောင့် အိကျင်းသီလရှင်သတိရလာသည်။

“ရှိတယ်”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောအမျိုးသမီးက....

“ခရေပန်းသူတော်စင်ကိုပြောနေတာ မဟုတ်လား”

အိကျင်းသီလရှင်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

အမျိုးသမီးကမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် သူ့အဖော်နှစ်ယောက်က ခရေပန်းသူတော်စင်

နဲ့ ခရေပန်းဝက်ပါထဲမှာပိတ်မိနေပြီနဲ့တူတယ်”

မုယ့်သန်းစိုးရိမ်သွား၏။

“ခရေပန်းဝက်ပါဟုတ်လား”

အိကျင်းသီလရှင်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ငါ့တူမကြီးရဲ့အဖော်နှစ်ယောက် ခရေပန်း

ဝက်ပါထဲမှာပိတ်မိနေလို့ အချိန်မီရောက်မလာတာဖြစ်ရမယ်”

မုယ့်သန်းက....

“ခရေပန်းဝက်ပါရဲ့ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

အမျိုးသမီးက....

“သူ့နာမည်တော့မသိဘူး။ အားလုံးကတော့ သူ့ကို ခရေပန်း

သူတော်စင်လို့ခေါ်ကြတယ်”

မုယ့်သန်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ”

အမျိုးသမီးကလက်ကာပြလိုက်သည်။

“သိပ်လဲမစိုးခိုခိပါနဲ့... ညီမရဲ့အဖော်ဟာ အသက်အန္တရာယ် တော့မရှိနိုင်ပါဘူး”

မုယ့်သန်းက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာလေး”

အိကျင်းသီလရှင်က...

“ခရေပန်းသူတော်စင်ဟာ ဝက်ပါပညာတော်တယ်... တခြား ပညာလဲတော်တယ်... ဒါပေမဲ့ သိုင်းပညာလုံးဝမတတ်ဘူး... ထိုစကားကြားလိုက်ရတော့မှ မုယ့်သန်းစိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ အိကျင်းသီလရှင် ပြုံးလိုက်၏။

“ကဲ... ဒါတွေအားလုံး ခေါင်းထဲမှာမထားနဲ့၊ လုပ်စရာရှိတာ တွေကိုလဲ ခုနစ်လ လဆန်း ၁-ရက်နေ့အထိ စောင့်နေပါ။ ဒါမှလဲ တုံ့ပြန်အတွင်းအားသိုင်းပညာကိုအာရုံစူးစိုက်ပြီး သင်ကြားနိုင်ပါလိမ့် မယ်”

မုယ့်သန်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာလေး”

သူမသည် တုံ့ပြန်အတွင်းအားသိုင်းပညာကို အာရုံစူးစိုက် စွာဖြင့် ဆက်လက်သင်ကြားရင်း အဆုံးမရှိလိုက်ပုံထဲ၌ နေထိုင်ခဲ့လေ တော့သည်။

ခရေပန်းဝက်ပါ

လောပုစန်းတောင်သည် အလွန်သာယာလှပပြီး ကဗျာဆန် လှပေသည်။ တောင်တန်းတစ်ခုလုံးမှာ စိမ်းလန်းစိုပြေနေ၏။

အလေ့ကျင့်ဖွင့်ပေးနေသောပန်းများသည် အရောင်စုံလှပေ သည်။ တုံ့ပင်ကမ်းနှင့်ယန်ကျင်းလိန်တို့သည် အခြားအကြောင်းအရာ များကိုခေတ္တမေ့ထားလိုက်ပြီး သာယာလှသောခင်းများကို ကြည့်ရင်းလျှောက်သွားကြသည်။ သူတို့သည် ဒုတိယနေ့တွင်လည်း ဆက်လက်လည်ပတ်ကြရာ မကြာမီ ခရေပန်းပင်များ ထူထပ်သော နေရာတစ်ခုသို့ရောက်ရှိလာသည်။ ယန်ကျင်းလိန်သည် ခရေပင်ကို ကြည့်ကာ စိတ်လက်ရွှင်လန်းလာသည်။

“အစ်ကိုကြီးတုံပင်ကမ်း... ဟောဒီခရေပန်းတောက တော် တော်လှတယ်နော်”

တုံပင်ကမ်းသည် မွှေးကြိုင်နေသော ခရေပန်းရနံ့ကိုရှုရှိုက် ရင်း လေပူတစ်မျက်မှတ်ထုတ်လိုက်၏။

“မွေးလိုက်တာဗျာ... ရှုလိုက်ရတာစိတ်ကို ကြည်လင်သွားတာပဲ”

ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ယောက်၏စကားပြောသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

“တစ်ကိုယ်လုံး သွေးနံ့ရှိတဲ့လူတွေက အင်မတန်မြင့်မြတ်တဲ့ ခရေပန်းကိုခံစားတတ်တယ်ဆိုတာ အလွန်ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ”

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်တုံပင်ကမ်းတို့သည် ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။ သူတို့သည် အသံလာရာသို့ရှာဖွေကြည့်လိုက်၏။ ထိုအသံသည် မည်သည့်နေရာကထွက်ပေါ်လာသည်ကို ခန့်မှန်း၍မရဘဲဖြစ်နေ၏။ ယန့်ကျင်းလိန် အံ့သြနေ၏။

သူသည် တုံပင်ကမ်းအား မျက်စိပစ်လိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးတုံပင်ကမ်း... စကားပြောတဲ့သူဟာ ခရေပန်းအနံ့ မခံတတ်လို့ သူများကိုလဲ မခံတတ်ဘူးလို့ထင်နေတာ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အသံတစ်ခုထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။

“မင်းတို့ ဒီလောက်တောင် ခရေပန်းရနံ့ကိုခံချင်ရင် ခရေပင်တောကိုကြည့်ပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ထိုစကားပြောသူများတွေ့မြင်လိုသော စိတ်ဆန္ဒများဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

“ကောင်းပါပြီဗျာ... ကျုပ်တို့ကြည့်ခဲ့ပါမယ်”

အသံရှင်ကရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တစ်ခုတော့ သတိပေးပါမုယံ... ခရေပင်တောထဲကို လူစိမ်းသူစိမ်း မရောက်ခဲ့တာ (၁၀)နှစ်မကတော့ဘူး၊ မင်းတို့က ဝင်လာဖို့သတ္တိရှိရဲ့လား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခံပြင်းလာသည်။

“ကျုပ်တို့က ဘယ်နေရာမျိုးမဆို သွားရဲပါတယ်... ခရေပင်တောကို ဘာကြောင့်မဝင်ရဲရမှာလဲ”

အသံရှင်ကရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းတို့ကိုကြိုတင်ပြောမယ်... ငါ့ရဲ့ခရေပင်တောထဲမှာ သေးငယ်တဲ့ဝက်ပါတစ်ခုရှိပါတယ်၊ ဝင်တတ်မှဝင်ပါ... မပြောမရှိနဲ့”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ယန့်ကျင်းလိန်ကရယ်မောလိုက်သည်။

“တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ဝက်ပါတောင် ဝင်ခဲ့သေးတာပဲ၊ ဒီခရေပင်တောကိုတော့ ကျုပ်တို့ကထည့်တောင် မစဉ်းစားပါဘူးဗျာ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

အသံရှင်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းတို့သဘောပဲ... အချိန်မရွေးဝင်နိုင်ပါတယ်”

အသံရှင်သည်ရယ်မောရင်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်သည် တုံပင်ကမ်းအားလှည့်ကြည့်လိုက်၏။
“အစ်ကိုကြီး... ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”
ကုံပင်ကမ်းက ရယ်မောလိုက်သည်။
“အချိန်ရှိသားပဲ... သွားကြသေးတာပေါ့”
သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခရေပန်းတောထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်
လေတော့သည်။

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်တုံပင်ကမ်းတို့သည် ခရေပင်တောထဲသို့
ဝင်ရောက်လိုက်သည်နှင့်ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်၏။ ယန့်ကျင်းလိန်က
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား သေချာစွာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
တုံပင်ကမ်းက....

“ကဲ... ခင်ဗျား ဘာကိုတွေ့သလဲဗျ”
ယန့်ကျင်းလိန်ကပြုံးလိုက်သည်။
“ပြောရမယ်ဆိုရင် တိုက်ဆိုင်လွန်းပါတယ်... ဟောဒီ ခရေ
ပင်တောကဝင်ပါဟာ စုမာချောင်တည်ဆောက်ထားတဲ့ဝင်္ကံပါပဲ
ဆင်တူယိုးမှားဖြစ်နေတယ်”
တုံပင်ကမ်းကရယ်မောလိုက်သည်။
“ဒီကိစ္စတော့ ကျုပ်နည်းနည်းမှနားမလည်ဘူး... ခင်ဗျား
ကိုပဲ အားကိုးရမှာ”

ယန့်ကျင်းလိန်က သေချာစွာကြည့်ပြီးနောက် တုံပင်ကမ်း
အားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ... အစ်ကိုကြီး ဝင်ကြရအောင်”
သူသည် ပြောပြီးခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်ရာ တုံပင်ကမ်းက
သူ့နောက်မှလိုက်သွားလေသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်သည် ကိုးနဝင်း
ဝင်္ကံပါကို နှစ်ကြိမ်တိတိဝင်ခဲ့ဖူးသဖြင့် သူသည် ခိတ်ချလက်ချဖြင့်
တိုးနဝင်းဝင်္ကံပါ၏နည်းလမ်းအတိုင်း ဟိုကွေ့သည်ချိုးဖြင့် လျှောက်
သွားလေ၏။ သို့ဖြင့် အတန်ကြာသွားသောအခါ ချောင်းရေစီးဆင်း
နေသောအသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

သူတို့သည် ရေသံအတိုင်းမျက်နှာမူ၍လျှောက်သွားရာ မ
ကြာမီ ခရေပင်တော၏တစ်ဖက်သို့တိုးဖောက်ထွက်လာမိလေသည်။
ယန့်ကျင်းလိန်က ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။
သေးသွယ်၍ကွေ့ကောက်နေသော အဖြူရောင်ဆေးဖြင့်
ခြယ်သထားသောတံတားတစ်ခု ခွ၍ဆောက်ထား၏။ ယန့်ကျင်းလိန်
တို့သည် ထိုတံတားပေါ်သို့ဖြတ်ကျော်ပြီးဆက်လက်လျှောက်သွားရာ
အုတ်ကြွပ်အမိုးရှိပြီးအကာမဲ့သော အဆောင်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာ
သည်။ အဆောင်ထဲ၌ အဝါရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအို
တစ်ယောက် အေးဆေးစွာထိုင်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။
သူ့ရှေ့တွင် ကျောက်စားပွဲနှင့် ကျောက်ကုလားထိုင်များ
အင်အင်ရှိနေ၏။

ကျောက်စားပွဲပေါ်၌ အရက်ကရားနှင့်ဟင်းလျာများ အသင့်ပြင်ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဒီလူ စောစောကစကားပြောတဲ့သူနဲ့တူတယ်”

တုံပင်ကမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်... သူက ဘယ်လိုလုပ် တို့ကိုစကားပြောလိုက်သလဲ မသိဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်လဲ မစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ်လာပြီ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည်စကားပြောရင်း ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အဝါရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအို၏ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကဲ... ဧည့်သည်များသုံးဆောင်ဖို့ ကြွပါခင်ဗျာ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် အဘိုးအို၏ကျယ်လောင်သောအသံကြားလိုက်ရသောအခါ ရင်ထိတ်သွား၏။ ဤအဘိုးအိုသည် အလွန်အဆင့်မြင့်သောသိုင်းပညာရှင်ဖြစ်ရမည်ဟုယုံကြည်လာသည်။

သူသည် တုံပင်ကမ်းအားမျက်ရိပ်ပြုပြီး အဘိုးအိုထံသို့ လျှောက်သွားသည်။ အဘိုးအို ပြုံးလိုက်သည်။

“ထိုင်ကြပါ”

တုံပင်ကမ်းနှင့်ယန့်ကျင်းလိန်တို့ထိုင်ချလိုက်သည်။

အဘိုးအို အရက်ကိုပေးလိုက်၏။

“ကဲ... ကျုပ်မှာရှိတဲ့အရက်ကတော့ ပန်းပေါင်းနံကိုစုပြီး ချက်ထားတဲ့အရက်ပဲ... သောက်ကြည့်ပါဦးလေ”

ယန့်ကျင်းလိန် အနည်းငယ်သောက်လိုက်၏။ အရက်၏ အရောင်သည် ရွှေရောင်ထနေ၏။ အလွန်မွှေးကြိုင်သောအရက်ပင်ဖြစ်၏။ အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီအရက်ကို တော်ရုံတန်ရုံလူသောက်ရင် တစ်ခွက်တည်းနဲ့ ခူးတတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ဆိုရင် အလွန်ဆုံးသုံးခွက်လောက် သောက်ရင် လူမှန်းမသိအောင်မူးနိုင်တယ်ဗျ”

ယန့်ကျင်းလိန် ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“အခုလိုဧည့်ခံကျွေးမွေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ဦးက ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာလဲ အသိပေးပါခင်ဗျာ”

အဘိုးအိုက....

“ကျုပ်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တောင်မမှ နေပါပြီကွယ်။ တချို့ကတော့ ကျုပ်ကိုခရေပန်းသူတော်စင်လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ မင်းတို့ကတော့ ခရေပန်းအဘိုးအိုလို့ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... အခုလိုသိရတာဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

ထိုစဉ်မှာပင် တုံပင်ကမ်းက အလွန်မွှေးကြိုင်သော အရက်၏အနံ့ကြောင့် အရက်သုံးခွက်တိတိသောက်လိုက်ပြီးဖြစ်လေသည်။

အဘိုးအို သူ့အားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းကကြိုက်တတ်ရင် ကျုပ် နောက်သုံးခွက်တိတိ တိုက် ပါ့မယ်၊ သုံးခွက်ကုန်လို့မှမမူးရင် ကျုပ်မှာလှောင်ထားတဲ့အရက်ထဲ မျိုးစလုံး လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

တုံပင်ကမ်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျုပ်ကစိန်ခေါ်ပါတယ်”

အဘိုးအိုပြီးပြ၍ အရက်တစ်ခွက်ငှဲပေးလိုက်သည်။

တုံပင်ကမ်းမော့ချလိုက်သည်။

အဘိုးအို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မင်း အရက်တော်တော်သောက်နိုင်သားပဲ”

သူလည်း အရက်နောက်ထပ်တစ်ခွက် ငှဲပေးလိုက်သည်။

တုံပင်ကမ်းမော့ချလိုက်သည်။ အဘိုးအိုခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်း မဆိုးဘူး”

သို့သော် တုံပင်ကမ်း လှမ်းမယူနိုင်တော့ပါ။

စားပွဲပေါ်သို့မှောက်လျက် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

တုံပင်ကမ်းသည်စားပွဲပေါ်၌မှောက်လျက် အိပ်ပျော်သွား သည်။ ယန်ကျင်းလိန် အားတို့အားနာဖြစ်သွားသည်။

“ကျုပ်အစ်ကိုကြီးက တော်တော် ကဗျာမဆန်ဘူးခင်ဗျာ ဒီလိုအရက်မျိုးကိုအရသာခံပြီးသောက်မှသာ ခံစားချက်အပြည့်ရမှာ မဟုတ်လား”

အဘိုးအို ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်တဲ့အပြင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့နေရာမှာလဲ ချီးကျူးစရာပါပဲ”

ယန်ကျင်းလိန် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တတ်တဲ့ပညာဟာ ဦးနဲနှိုင်းယဉ်မယ်ဆိုရင် ဝိုးစုန်း ကြူးနဲ့လဝန်းလို ကွာဟနေမှာပေါ့ဗျာ”

အဘိုးအို ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဟာ နကွတ်တာရာ... ကဗျာစာပေ... ဆေးပညာ စတဲ့ပညာရပ်တွေမှာ မတော်ဘူးလို့မပြောလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိုင်း ညောနဲ့ပတ်သက်လာရင်တော့ ဘာမှမတတ်ပါဘူး”

ယန်ကျင်းလိန်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဦးရဲ့ပညာကို ကျုပ်သိပြီးပါပြီ... လျှို့ဝှက်ထားစရာမလိုဘူး ထင်ပါတယ်”

အဘိုးအိုက....

“မင်းက ငါ့ကိုသိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်မြင့်တတ်ထားတဲ့ သိုင်း ညောရှင်လို့ယူဆနေသလား”

ယန်ကျင်းလိန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

အဘိုးအိုပြီးလိုက်၏။

“မင်း ဘာကိုကြည့်ပြီးပြောနေတာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဦးရဲ့အဝေးကိုပို့ဆောင်လိုက်တဲ့အသံကို ကြားလိုက်တာနဲ့ ဦးရဲ့သိုင်းပညာဟာ ဘယ်အဆင့်ရှိတယ်ဆိုတာခန့်မှန်းလို့ရပါတယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

အဘိုးအိုရယ်မောလိုက်သည်။

“သိုင်းပညာက ဒါလောက်တောင်ဖြစ်လာရင် လူသားမဟုတ်နိုင်တော့ဘူး... နတ်သိကြားပဲဖြစ်ရမယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် အံ့အားသင့်သွားသည်။

အဘိုးအိုကပြုံး၍ စားပွဲပေါ်၌ထွင်းထားသောဝံပုလွေခေါင်းတစ်ခု၏ပုံကိုလှည့်လိုက်သည်။

“ကဲ... မင်းက အတွင်းအားကိုမသုံးဘဲ ရိုးရိုးအသံကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်စမ်းပါ”

ယန့်ကျင်းလိန် အနည်းငယ်ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ပြီးမှ အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်....

“ဒီမှာ ခရေပန်းတွေဟာ အလွန်မွှေးပါတယ်”

ဟုအော်ပြောလိုက်သည်။ သူ၏အသံမဆုံးမိမှာပင် အဝေးမှ ပဲ့တင်သံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရသည်။

“ဒီ... မှာ... ခရေပန်းတွေဟာ အလွန်မွှေးပါတယ်”

အဘိုးအိုက ဝံပုလွေခေါင်းကို နောက်ပြန်လှည့်ရင်း...

“ကဲ... မင်းထပ်ပြောလိုက်ပါဦး”

ယန့်ကျင်းလိန် ကျယ်လောင်စွာအော်လိုက်ပြန်သည်။

“တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့အသံပါလား”

ထိုအချိန်တွင် သူတို့နောက်ဘက်မှ....

“တော်... တော်... ထူးဆန်းတဲ့အသံပါလား”

ဟု ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ ယန့်ကျင်းလိန် တအံ့တဩဖြစ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ထက်မြက်တဲ့ဉာဏ်စွမ်းကိုတော့ ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ”

အဘိုးအို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါက ဒီမှာတစ်ယောက်တည်းနေတာဆိုတော့ အချိန်အားတာနဲ့ ဟိုဟာဒီဟာတီထွင်ကြည့်တာပါ။ ဒါကိုပညာလို့မခေါ်နိုင်ပါဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ဦးသာ သိုင်းပညာတတ်ရင် အတော့ကိုကောင်းမှာပဲဗျာ”

အဘိုးအို ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါက သိုင်းပညာမတတ်ပေမဲ့ သိုင်းပညာရဲ့သဘောတရားတို့ ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်ကွာ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဟုတ်လား... ဦးက ဘယ်ဂိုဏ်း ဘယ်အဖွဲ့အစည်းရဲ့သိုင်းညောကိုနားလည်လို့လဲ”

အဘိုးအိုက....

“ဘယ်အဖွဲ့အစည်း ဘယ်ဂိုဏ်းရယ်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ စပ်စပ် စုစုသိထားတာပါ”

သူ စကားဆက်လိုက်၏။

“မင်း ဝါသနာပါမယ်ဆိုရင် တကယ် လက်တွေ့မတိုက် ခိုက်ဘဲ ပါးစပ်နဲ့သိုင်းကွက်ဖော်ပြီးယှဉ်ပြိုင်ကြရအောင်”

ယန့်ကျင်းလိန်က စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဘယ်လိုယှဉ်ပြိုင်မလဲ”

အဘိုးအိုက....

“ငါကခံစစ်နဲ့စမယ်... မင်းကစပြီးတိုက်ပေါ့”

ယန့်ကျန်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်လက်သီးက ရှောင်လင်ကျောင်းရဲ့ သံမဏိသိုင်းကိုအသုံးပြုမယ်၊ ညာဘက်လက်က ငိုမိဂိုဏ်းရဲ့ ဝါးဂွမ်း လက်ဝါးနဲ့တိုက်မယ်... ဘယ်လိုခုခံမလဲ”

အဘိုးအို သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“မင်းရဲ့သိုင်းကွက်က အတော်အဆင့်မြင့်တယ်... တော်ရဲ့ လူက ခုခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

သူသည် စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“မင်းရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်က အားမာန်အပြည့်ပါတယ်... ညာဘက်လက်ဝါးကတော့ ပျော့ပျောင်းတယ်... တစ်နည်းဆိုရင်

မင်းက တစ်ဖက်ကအားမာန်အပြည့်နဲ့ဟန်ပြပြီး တကယ်တိုက်မှာက ညာဘက်လက်ဝါးဖြစ်တဲ့အတွက်”

သူသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

“ဦးအနေနဲ့ မင်းရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်သီးကိုရှောင်ပြီး မင်း တိုက်လာမဲ့ ညာဘက်လက်ဝါးကို ဝှူးတန်ဂိုဏ်းရဲ့ တိမ်တိုက် လက်ဝါး နဲ့ခုခံမယ်... ဘယ်နှယ်လဲ”

ယန့်ကျင်းလိန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဦးရဲ့ခုခံမှုက ခံစစ်ကနေ တိုက်စစ်ပြောင်းလိုက်တဲ့အတွက် အလွန်သင့်တော်ပါတယ်”

သူ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ဒုတိယသိုင်းကွက်ကတော့ ညာဘက်လက်ဝါးကို ရှောင်လင်ကျောင်းရဲ့ ဘုရားရှိခိုးသိုင်းကွက် အသုံးပြုမယ်၊ ဘယ်ဘက် လက်က ကြယ်တံခွန်မြေခဆိုတဲ့သိုင်းကွက်နဲ့တိုက်ခိုက်မယ်”

အဘိုးအိုက....

“ဒီလိုဆို ကျုပ်က နောက်ကိုခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ပြီး ဇွားနှစ်ကောင်ဖျန်ဖြေတဲ့နည်းနဲ့ လက်ဝါးနှစ်ဖက် စုံထုတ်လိုက်မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဦးလေရဲ့ခုခံသိုင်းကွက်က အတော်ကိုပညာသားပါတာပဲ” သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ ဦးသာသိုင်းပညာတတ်ရင်သိုင်းလောကမှာ

ဒုက္ခပေးနေတဲ့ဒုစရိုက်ကောင်နှစ်ကောင်ကို ကောင်းကောင်းနှိမ်နင်းနိုင်မှာပဲ”

အဘိုးအိုက....

“မင်းပြောတဲ့ဒုစရိုက်ကောင်နှစ်ကောင်က ဘယ်သူလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“တစ်ယောက်ကတော့ စုမာယုံလို့ခေါ်တယ်၊ အခု အမှောင်လောကထဲမှာ တော်တော်အရေးပါတဲ့လူဖြစ်နေပြီ”

အဘိုးအိုက....

“နောက်တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“နောက်တစ်ယောက်ကတော့ နာမည်မသိပါဘူး... သူ့ကို ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်လို့ခေါ်ကြပါတယ်”

အဘိုးအိုက....

“စုမာယုံဆိုတဲ့လူကို ငါသိတယ်... ဒီလူဟာ တကယ့်တိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဦး သူ့ကိုသိတယ်ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိတာပေါ့... ငါ ဒီကိုပြောင်းမလာခင်တုန်းက သူ့နဲ့တွေ့ဆုံခဲ့တယ်... သုံးရက်တိုင်တိုင် ပညာပေါင်းစုံယှဉ်ဖူးတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် ပြုံးလိုက်၏။

“သူကတော့ ဦးကိုမနိုင်ပါဘူး”

အဘိုးအို မချိုးပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သူ့ငါ့ကိုမနိုင်တာတော့ဟုတ်ပါတယ်... ငါကလဲ သူ့ကိုမနိုင်ပါဘူး”

အဘိုးအိုသည် အနည်းငယ်နားပြီးမှစကားဆက်လိုက်၏။

“သူ ငါ့ကိုမနိုင်တာနဲ့ မနာလိုဝန်တိုစိတ်ပေါ်လာပြီး အသေသတ်ဖို့ကြိုးစားတော့တာပဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“နောက်ကော”

အဘိုးအိုက....

“လူတစ်ယောက်ဟာ ဒုက္ခကြပ်ကြပ်တွေ့တဲ့အခါ တည်ငြိမ်ပိုရှိရမယ်မဟုတ်လား”

ယန့်ကျင်းလိန် စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေ၏။

အဘိုးအိုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ငါကခပ်တည်တည်နဲ့ပြောလိုက်တာပေါ့၊ သုံးကွက်အတွင်း သူ့ကိုအပြတ်အနိုင်ယူမယ်လို့ကြိုးဝါးလိုက်တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“သူ ကြောက်သွားရောလား”

အဘိုးအို ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့စကားကိုကြားတာနဲ့ သူ့လန့်သွားတာပေါ့”

အဘိုးအိုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူနည်းနည်းလန့်သွားတာကိုတွေ့တဲ့အခါ ငါအကြံတစ်ခုရလာတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုပြောလိုက်တယ်... တို့မှာ ရန်ငြိုးမရှိတဲ့ အတွက် လက်တွေ့ယှဉ်ပြိုင်မယ့်အစား ပါးစပ်နဲ့ပဲ ယှဉ်ပြိုင်ကြရင် ပိုမကောင်းဘူးလားလို့မေးလိုက်တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဦးရဲ့အကြံ တော်တော်ကောင်းတယ်... စုမာယုံက မယှဉ်ပြိုင်တော့ဘဲ ထွက်သွားတယ်မဟုတ်လား”

အဘိုးအိုခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... စုမာယုံဟာ ငါ့ကိုသိပ်တော်တယ်ထင်ပြီး မယှဉ်ပြိုင်ရတော့ဘဲ ထွက်သွားတော့တာပဲ”

ယန့်ကျင်းလိန် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဦး ဉာဏ်ကောင်းပေလို့ပဲ”

အဘိုးအို သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အဲ့ဒီနောက်တော့ ငါ ဟောဒီနေရာကိုရောက်လာတော့တာပဲ။ ငါ့သဘောကတော့ သိုင်းလောကသားတွေနဲ့လုံးဝမဆက်ဆံချင်လို့ပဲ”

“ဦး... ဒီမှာလာပြီးနေထိုင်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်က စုမာယုံကို ရှောင်တိမ်းတဲ့သဘောလား”

အဘိုးအို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် စုမာယုံမလာနိုင်အောင် ငါကခရေပန်းဝက်ပါလုပ် ထားတယ်။ နောက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှမဆက်ဆံချင်တဲ့ သဘောလဲ ပဲပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“တကယ်လို့များ စုမာယုံလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလာချင်တယ်ဆိုရင် ဦးအဲ့ခရေပန်းဝက်ပါက သူ့ကိုတားလို့ရမလား”

အဘိုးအို ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့မှာ ဒီခရေပန်းဝက်ပါတစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘဲ ငါနေတဲ့ နေရာကိုရောက်လာဖို့ အနည်းဆုံးအန္တရာယ် ၃၆ ခုကိုကျော်လာရမယ်။ အဲ့ဒီ ၃၆-ခုကို စုမာယုံဘယ်လောက်တော်တော် ဘယ်နည်းနဲ့မှကျော်နိုင်ဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် အဘိုးအို၏သဘောထားကိုနားလည်ထိုက်သည်။ အဘိုးအိုက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဟိုတုန်းကဆိုရင် စုမာယုံက ငါနဲ့ပညာရေး ဉာဏ်စွမ်းပါဆက်ညီတယ်။ အခုတော့ နှစ်ပေါင်းကြာပြီ... အပြောင်းအလွှဲတော့ နှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က...

“ဦးအနေနဲ့အခုအချိန်မှာ စုမာယုံနဲ့တွေ့ရင် နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ဆင်သလား”

အဘိုးအိုပြုံးလိုက်၏။

“သူ့ကိုနိုင်မယ်မနိုင်ဘူးဆိုတာခန့်မှန်းဖို့ သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေလို သိဖို့လိုတယ်။ မင်းသိသလောက် ပြောပါဦးကွာ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် သူသိကြားခဲ့ရသော အကြောင်းများနှင့် အမှောင်လောကက သိုင်းလောကတွင်ရှိနေကြသော လျှမ်းလျှမ်း တောက်ပုဂ္ဂိုလ်များကို အဆိပ်ခတ်၍ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေကြောင်း များကို အသေးစိတ်ပြောပြလိုက်သည်။ အဘိုးအိုသည် ယန့်ကျင်းလိန် ပြောပြသည်ကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် စုမာယုံဟာ ငါ့ထက်ညီလိမ့်မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က...

“ဦး ဘာကြောင့်ပြောနိုင်သလဲ”

“မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် စုမာယုံမှာ ဒေါသမောဟတွေ တက်နေတော့ ငါ့လိုဘာမှမမက်မောတဲ့လူနဲ့ယှဉ်ရင်တော့ တပန်းနဲ့ မှာသေချာနေပြီ”

ယန့်ကျင်းလိန် နားလည်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဦးကျွန်တော်နဲ့လိုက်ပြီး ကူညီပေးရင် မကောင် ဘူးလား”

အဘိုးအို ခါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါ ဒီခရေပန်းဝက်ပါကနေ ဘယ်ကိုမှမသွားတော့ပါဘူး ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ကွ”

ယန့်ကျင်းလိန် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ အဘိုးအိုက—

“ငါမလိုက်နိုင်ပေမယ့် မင်းကိုတော့ကူညီပါမယ်ကွာ”

ယန့်ကျင်းလိန်တွေဝေသွားသည်။

“ဦးကိုယ်တိုင်လိုက်မလှဘဲ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုလုပ် အကူအညီပေးနိုင်မှာလဲ”

အဘိုးအိုပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းပြောတဲ့စကားရဲ့ အခြေအနေကိုခန့်မှန်းလို့ ရပါပြီ”

သူ စကားဆက်လိုက်သည်။

“သိုင်းလောကသားတွေဟာ သူတို့နဲ့သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ကြ မယ်ဆိုရင် ကြောက်စရာမရှိပါဘူး။ ကြောက်စရာကောင်းတာက စုမာယုံရဲ့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ပဲမဟုတ်လား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

အဘိုးအို ပြုံးလိုက်သည်။

“စုမာယုံရဲ့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ ငါကူညီပေး မယ်လေ”

ယန့်ကျင်းလိန် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဦးက မလိုက်ဘူးလဲပြောတယ်... စုမာယုံနဲ့ဉာဏ်စွမ်းချင်း ပြိုင်မယ်လို့လဲပြောတယ်... ဘယ်လိုပြိုင်မလဲ”

အဘိုးအို ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ရှင်ပြောမယ်”

သူသည် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြီးစကားဆက်လိုက်သည်။

“စုမာယုံရဲ့ ဉာဏ်စွမ်းဟာ သူမတူအောင်ကောင်းတာမှပဲ ပေမဲ့ သူဟာ ကောင်းတာမလုပ်ဘဲ မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေကိုပဲ လုပ်နေခဲ့တယ်။ မကောင်းမှုတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ကောင်းမှုကို မနိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းယုံတယ်မဟုတ်လား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ အဘိုးအိုက....

“မကောင်းမှုလုပ်တဲ့လူတွေဟာ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ဆုံးရှုံးပျောက်ကွယ်သွားမယ်ဆိုတာအသေအချာပါပဲ။ ဒါကြောင့် စုမာယုံက သူတို့ကျင်းပမယ့် ခုနစ်လ ၁၅-ရက်နေ့ တစ္ဆေကြီးပွဲမှာ လုံးဝဆုံးသွားမယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျွန်တော့်ကိုရှင်းပြနိုင်ရင် ရှင်းပြပါ”

အဘိုးအိုက....

“သူတို့ အခုလိုတစ္ဆေကြီးပွဲကျင်းပတဲ့ရည်ရွယ်ချက်က သိုလှောင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ရှေ့မှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားတဲ့ အိုကုရွက်နဲ့ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပြီး သူတို့ရဲ့ ဩဇာအာဏာ ဘယ်လောက်အရှိန်အဝါကြီးတယ်ဆိုတာ လက်မထောက်ချင်တဲ့သဘောပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုစကားဆက်လိုက်သည်။

“သူတို့အထင်ကတော့ ဒီလိုလုပ်ပြလိုက်ရင် အားလုံးက ကြောက်ရွံ့ပြီး သူတို့လက်အောင်ကိုဝင်လာကြလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ထားပုံပါပဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဦးဝေဖန်ပြောဆိုနေတာတွေဟာ သူတို့ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကိုထိုးဖောက်မြင်နေရသလိုပါပဲ”

အဘိုးအိုကရယ်မောလိုက်သည်။

“သူတို့ရည်ရွယ်ချက်ကိုသိထားရင် သူတို့ဘာလုပ်ကြမယ်ဆိုတာ ငါကြိုတင်တွက်လို့ရတာပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန်က စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေ၏။

အဘိုးအိုက....

“ဒါကြောင့် လူပုံအလယ်မှာ သူတို့ရဲ့ ပညာစွမ်းများကို အိတ်သွန်ဖာမှောက်ဖော်ထုတ်ပြမယ်ထင်တယ်”

အဘိုးအိုက ယန့်ကျင်းလိန်ကိုကြည့်ကာ....

“မင်းလုပ်ရမှာက သူတို့ဘာတွေလုပ်သလဲ... ဘာတွေ ပြသလဲ၊ အဲ့ဒါအားလုံးသေချာမှတ်ထားပြီး ငါ့ဆီကိုပြန်လာပါ။ ငါကစုမာယုံရဲ့ အကြံအားလုံးကိုပျက်ပြယ်သွားအောင် မင်းကိုသင်ကြားပေးလိုက်မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ဝမ်းသာသွားသည်။

သို့သော် သူသည် မိမိမှာအဆိပ်မိထားသဖြင့် စုမာချောင်ထံ ပြန်၍ အဆိပ်ကုသရမည့်အကြောင်းကိုသတိရလာသဖြင့်....

“ကျွန်တော့်မှာအဆိပ်မိထားတဲ့အတွက် တစ္ဆေကြီးပွဲပြီး တာနဲ့အဆိပ်ကုဖို့ ဝက်ပါတောင်ကြားကိုပြန်သွားရမယ့်အတွက် ဒီကို ပြန်လာဖို့နောက်ကျမယ်ထင်တယ်”

အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒီလိုဆို မင်းတို့က လူတစ်ယောက်ကို ဝက်ပါတောင်ကြား သွားခိုင်းပြီး စုမာချောင်ကို ငါ့ဆီမိတ်ခေါ်ခဲ့ရင် မကောင်းဘူးလား” သူသည် စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ငါကလဲ ကုသမှုပညာကိုအသင့်အတင့်တတ်ထားပါတယ်။ စုမာချောင်နဲ့ပေါင်းပြီး ရှာဖွေကြံဆမယ်ဆိုရင် အမှောင်လောကထဲ အဆိပ်ကိုဖြေနိုင်လိမ့်မယ်လို့ယုံကြည်တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် အတိုင်းထက်အလွန်ပါပဲဦးရယ်”

သူသည် အရက်မူး၍အိပ်ပျော်နေသော တုံပင်ကမ်းအား ကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ အဘိုးအိုက....

“မင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က တုံပင်ကမ်းအားညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်အစ်ကိုကြီးက ဘယ်အချိန်အထိ အိပ်ပျော်နေဦးမယ် မသိဘူး”

အဘိုးအိုရယ်မောလိုက်သည်။

“သူ မဆင်မခြင်သောက်လိုက်တဲ့အတွက် အနည်းဆုံး နေ့ တစ်ဝက်လောက်မှနီးမှာ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ယို့ပေရင်းနှင့်ချိန်းထားသဖြင့် အနည်း ငယ်စိတ်ပူလာသည်။

အဘိုးအို နားလည်လိုက်သည်။

“မင်းမှာအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ သွားချင်တယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ကို ငါနှိုးလိုက်ပါ့မယ်”

သူသည် ဖန်ဘူးတစ်ခုထဲမှအစိမ်းရောင်အရည်များကို တစ် ခွက်ငှဲလိုက်၏။

“ကဲ... ဟောဒီအရည်ကိုတိုက်လိုက်ရင် ချက်ချင်းအရက်မူး ပြေသွားလိမ့်မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က ထိုအရည်ကိုယူ၍ တုံပင်ကမ်းအား တိုက် ချလိုက်ရာ တစ်ခဏအကြာတွင် တုံပင်ကမ်းနီးလာလေသည်။

“ဟောဗျာ ကျုပ်အရက်မူးသွားလိုက်တာ တော်တော်ကြာ သွားပြီထင်တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... အခုလဲ ခင်ဗျားကိုအရက်ပြေတဲ့အရည် တိုက်လိုက်လို့... နို့မဟုတ်ရင် နေ့တစ်ဝက်အထိ အိပ်ပျော်နေဦးမှာပဲ”

တုံပင်ကမ်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အရက်ရဲ့အရသာဟာ ချိုစိန်စိန်သောက်လို့ကောင်းတာနဲ့ လောဘကြီးပြီးသောက်လိုက်တာ အချိန်တောင် အတော်နှောင်းသွား ဖြစ်”

ယန့်ကျင်းလိန် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“ယို့ပေရင်း စောင့်မျှော်နေတော့မယ်... သွားကြပါစို့”

သူတို့သည် အဘိုးအိုအားနှုတ်ဆက်ကာ ထိုနေရာမှထွက်ခွာ သွားလေသည်။

ဇန္တရာယ်(၃၆)မျိုး

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်တုံပင်ကမ်းတို့သည် အဘိုးအို၏နေရာမှ ထွက်ခွာလာသည်။ တုံပင်ကမ်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ကျုပ်အရက်မူးသွားတာဘာကိုမှမသိလိုက်ဘူး။ အဲဒါ ကျုပ် နှိပ်နှိပ်ပြောပြပါလား”

ယန့်ကျင်းလိန်က အဘိုးအိုနှင့်စုမာယုံတို့ ဉာဏ်ပညာချင်း ဆိုင်ပိုင်သည့်အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်၏။ ထို့ပြင် အဘိုးအိုက စုမာယုံတို့ကို တိုက်ဖျက်ရာ၌အကူအညီပေးမည့်အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်လေသည်။ တုံပင်ကမ်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ဒီအဘိုးကြီး ဒီလောက်ပညာတော်တယ်... ဟုတ်လား”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“သူက အဲဒီနေရာမှာအန္တရာယ် ၃၆ မျိုးချထားတယ်လို့ ပြောပြသေးတယ်”

တုံပင်ကမ်း ရယ်မောလိုက်၏။

“ဒီအဘိုးကြီး ကြွားပြီထင်တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“သူကြွားတာလို့ ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ”

တုံပင်ကမ်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းက အသက်လဲငယ်တယ်... အတွေ့အကြုံလဲ နုတယ် ဆိုတော့ သူက မင်းကိုလိမ်လို့ရတာပေါ့။ ကျုပ်က အတွေ့အကြုံရင့် ကျက်တဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ သူပြောတိုင်းမယ့်ဘူး”

ထိုစဉ်မှာပင် အဆိုးအို၏အသံလွင့်ပျံ့လာသည်ကိုကြား လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... လက်တွေ့မပြုလို့ရှိရင်လဲ ဘယ်ယုံနိုင်မို့ မလဲ၊ ဒါကြောင့် အခု စက်ခလုတ်တစ်ခုစမ်းသပ်ပါ့မယ်၊ မင်းတို့သတိ ဝိရိယထားပြီးရှောင်တိမ်းနိုင်အောင်ကြိုးစားပါ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် တုံပင်ကမ်း ရယ်မောလိုက် သည်။

“ဦးကျေးမွေးတာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ဦးရဲ့စက်ခလုတ် ၃၆ ခုရှိတယ်ဆိုတာတော့ လက်တွေ့မြင်မှပဲ ယုံ နိုင်ပါ့မယ်ခင်ဗျာ”

အဘိုးအို၏အသံထွက်ပေါ်လာ၏။

“မင်းစကားကြားရလို့ ငါ့အတွက် အကြံတစ်ခုရလာတယ် အဲဒါဟာ ဘာလဲဆိုရင် ကျုပ်က အန္တရာယ်စက်ခလုတ် ၃၆ခုစလုံးကို ကျုပ်ကလုပ်ရှားလိုက်မယ်၊ အမှောင်လောကထဲမှာ စုမာယုံကလဲ

ကျုပ်လိုအန္တရာယ်စက်ခလုတ်မျိုး ထားချင်ထားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့က ငါ့ရဲ့စက်ခလုတ်အန္တရာယ် ၃၆ခုကိုကျော်လွှားနိုင်မယ်ဆိုရင် ငါ့ဆီကိုပြန်လာဖို့မလိုတော့ဘဲ စုမာယုံတို့ကိုကောင်းကောင်း ဖြိုဖျက် နိုင်မယ်လို့ယုံကြည်တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ခုလိုအကြံပြုတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တို့ ဦးရဲ့စက်ခလုတ်ကိုမကျော်လွှားနိုင်ရင် ဒုက္ခရောက်မှာကိုလဲ စိုး ရိမ်ရပါတယ်”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဦးရဲ့သဘောက မင်းတို့ကိုလေ့ကျင့်ပေးတဲ့ သဘောပဲလုပ်မှာပါ။ ရှောင်တိမ်းလို့မရနိုင်တဲ့အခါမှာ ဦးက စက် ခလုတ်ကိုအချိန်မီရပ်ပေးပါ့မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဦး”

အဘိုးအိုသံထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျုပ်သတိပေးရဦးမယ်... စုမာယုံနဲ့ငါနဲ့ဟာ စိတ်ကူးချင်း တော်တော်နီးစပ်တယ်၊ သူ့ရဲ့အမှောင်ထုလောကထဲမှာ ငါ့လိုစက် ခလုတ်မျိုးဆင်ထားလိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ အခုထားရမဲ့သဘောထားကတော့ စုမာယုံဆင်ထားတဲ့အန္တရာယ် စက်ခလုတ်ကို ကြိုးစားကျော်လွှားတဲ့စိတ်ထားမျိုး ထားမှဖြစ်မယ်၊ ပေါ့ပေါ့တန်တန်တော့ သဘောမထားကြနဲ့”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ... အမှောင်လောကကိုဖြူဖျက်နိုင်ခဲ့ရင် ဦးဆီကိုရောက်အောင်လာပါဦးမယ်”

အဘိုးအိုရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ သတိထားတော့ ဦးရဲ့ပထမစက်ခလုတ်ကိုစလိုက်တော့မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်တူပင်ကမ်းတို့သည် အဘိုးအို၏အန္တရာယ်စက်ခလုတ် ၃၆ ခုကို သည်းထိတ်ရင်ဖိုစွာဖြင့် ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့သည်မှာလည်း သူတို့အခက်အခဲကြုံတွေ့ရသောအခါ အဘိုးအိုက အချိန်မီ စက်ခလုတ်ရပ်လိုက်နိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ....

သူတို့သည် စက်ခလုတ် ၃၆ ခုကျော်လွှားပြီးသောအခါ သူတို့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဇောချွေးများစိုရွံ့သွားလေတော့သည်။

ယန့်ကျင်းလိန် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“တကယ်လို့... အဘကသာ တို့ကို သေစေချင်တယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံးအကြိမ်သုံးဆယ်လောက် တို့သေခဲ့ပြီ”

တူပင်ကမ်း ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်၏။

“ခရောက်ပါပိုင်ရှင်ကိုတော့ ကျုပ်တော်တော်လေးစားသွား

ပြီ”

ယန့်ကျင်းလိန် စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေသည်။

“အင်း အမှောင်လောကမှာ စုမာယုံက ဒီအတိုင်း အန္တရာယ်စက်ခလုတ်တပ်ထားရင် ကျုပ်တို့ကျော်ဖို့အတော်စဉ်းစားရလိမ့်မယ်”

အဘိုးအို၏အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ ကိုယ်ကမှန်ရင် နတ်ကောင်းနတ်မြတ်ပေါ့လိမ့်မယ်။ မင်းတတ်ထားတဲ့ပညာနဲ့ စိတ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ မာနကို လျှော့ပြီး ဓမ္မတ္တာတရားနဲ့ ပီရိယာပေါင်းလိုက်ရင် စုမာယုံဟာ ဘယ်လောက်ပဲကြောက်စရာကောင်းနေပါစေ၊ အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်နေတဲ့မင်းကို ဘယ်တော့မှမနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်။ နောက်ဆုံး သိုင်းလောကကိုဒုက္ခပေးနေတဲ့အမှောင်လောက ကျဆုံးသွားမှာအသေအချာပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး အရှိအသေပြုဆိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အဘ အဘပြောတဲ့အတိုင်း အမှောင်လောကကို ခွန်အားရှိသလောက် ကြိုးစားပြီးဖြူဖျက်ပါမယ်”

သို့သော် အဘိုးအို၏အသံလုံးဝမကြားရတော့ပေ။

ယန့်ကျင်းလိန်သည် တုံပင်ကမ်းလက်ကိုဆွဲလိုက်သည်။

“က... မြန်မြန်သွားကြမယ်၊ တော်ကြာ ယို့ပေရင်း စောင့်နေဦးမယ်”

တုံပင်ကမ်းသည် ယန့်ကျင်းလိန်ဆွဲခေါ်ရာသို့ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားရင်း ယန့်ကျင်းလိန်အား အဓိပ္ပာယ်ပါသော အပြုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

“ငါ့ညီကြည့်ရတာ ယို့ပေရင်းအပေါ် တော်တော် ဂရုစိုက်ရတယ်ဗျ”

ယန့်ကျင်းလိန် ရင်ခုန်သွားသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာလည်း ရဲခနဲနီသွားလေသည်။ တုံပင်ကမ်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှက်မနေပါနဲ့ကွာ... မင်းလဲ အချိန်တန်အရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ပြုရမဲ့အရွယ် ရောက်နေပြီပဲ”

“ဟာဗျာ”

ယန့်ကျင်းလိန်မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ တုံပင်ကမ်းက....

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် မင်းနဲ့ယို့ပေရင်းနဲ့က ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီပါပေတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မပြောပါနဲ့ဗျာ... ကျုပ် ဒီလောက် ကံမကောင်းပါဘူး”

တုံပင်ကမ်းက....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ယန့်ကျင်းလိန် မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သူက ကျုပ်ထက် စီချူမန်းကို ပိုပြီးအရေးစိုက်နေတာပဲဗျာ”

“မင်းဒီလိုထင်ရင်မှားမှာပေါ့”

“မမှားပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်သေသေချာချာအကဲခတ်မိပါတယ်၊

စီချူမန်းအကြောင်း ပြောရရင် သူဟာ ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့နဲ့ ခွန်းခွန်းကိုဝေနေတာပဲ”

တုံပေကမ်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကဲ ငါပြောတာကို သေချာနားထောင်... အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်ဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းပါ”

ယန့်ကျင်းလိန် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည်။

“ကျုပ် မရှင်းဘူးဗျ”

တုံပင်ကမ်းက....

“မင်း ပိုပြီးနားလည်အောင်ပြောရမယ်ဆိုရင် ယို့ပေရင်းဟာ

စီချူမန်းပါပဲ... စီချူမန်းဟာလဲ ယို့ပေရင်းပါပဲ”

“ဗျာ...”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် အံ့ဩလွန်း၍ ပါးစပ်အဟောင်းသား

ဖြစ်သွားလေသည်။

တုံပင်ကမ်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“စီချူမန်းဆိုတာ ယို့ပေရင်းကရပ်ဖျက်တဲ့ ကိုယ်ပွားတစ်ယောက်ပါ”

ယန့်ကျင်းလိန် ယခုမှသဘောပေါက်နားလည်သွား၏။

“အင်း... ဒါကြောင့် စီချူမန်းနဲ့ပေးပရင်းဟာ မျက်နှာချင်းနည်းနည်းဆင်သလိုပဲလို့ စိတ်ထဲမှာထင်သား”

တုံပင်ကမ်းက....

“နောက်ပြီး မင်း ခေါင်းအေးအေးထိုးပြီး စဉ်းစားကြည့်ရင် အကဲခတ်မိမှာပါ။ စီချူမန်းနဲ့ယို့ပေရင်းဟာ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း အတူတူရှိနေတာကို မင်းတွေ့ဖူးသလား”

အည်တော့မှ ယန့်ကျင်းလိန်သဘောပေါက်သွားပြီး လက်ဝါးဖြင့် နဖူးကိုရိုက်လိုက်မိတော့သည်။

“သေဟ... ကျုပ်သတိကိုမထားမိဘူးဗျာ”

တုံပင်ကမ်းက....

“ကဲ... အခုတော့ ယို့ပေရင်းနဲ့စီချူမန်းဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်တယ်လို့ မင်းသိထားပြီပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

တုံပင်ကမ်း စကားဆက်လိုက်၏။

“ဒါကြောင့် မင်းအနေနဲ့စီချူမန်းဝင်လုမှာစိုးရိမ်စရာမလိုဘဲ ယို့ပေရင်းကိုလွတ်လွတ်လပ်လပ်ချစ်နိုင်တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် အသာအယာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

တုံပင်ကမ်းက....

“အခု ငါ မင်းကိုခုတ်ယလျှိုဝှက်ချက်ပြောပြဦးမယ်”
ယန့်ကျင်းလိန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

တုံပင်ကမ်းပြီး၍....

“ယို့ပေရင်းဆိုတာ သူ့ရဲ့နာမည်ရင်းမဟုတ်ဘူး”

“ဟောဗျာ”

ယန့်ကျင်းလိန် ပြုသွားပြန်သည်။

“သူ့နာမည်အရင်းမဟုတ်ဘူး”

တုံပင်ကမ်း ခေါင်းညိတ်၏။

“ယို့ဆိုတာ သူ့အမေရဲ့အမျိုးအနွယ်ကိုယူထားတာ၊ ပေရင်းဆိုတာလဲ သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောင်းထားတဲ့နာမည်ပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဒါဖြင့် သူ့ရဲ့အမည်ရင်းက ဘာတဲ့တုန်း”

တုံပင်ကမ်း ရယ်မောလိုက်၏။

“သူ့နာမည်ရင်းဟုတ်လား၊ မကြာခင် သူ့ဆရာ ဘယ်သူလဲ သို့ပြောလိုက်ရင် မင်းသိမှာပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်က စိတ်မရှည်နိုင်ဟန်ဖြင့်....

“သူ့ဆရာကဘယ်သူလဲဗျ”

တုံပင်ကမ်းက....

“သူ့ဆရာက အိချင်းသီလရှင်ပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်
သွားလေ၏။

“ဟောဗျာ”

သူသည် အတန်ကြာ မင်တက်မိနေပြီးမှ....

“ဒါ ဒါဖြင့် သူက မှ... ယုံ... သန်း”

တုံပင်ကမ်း ရယ်မော၏။

“ဟုတ်ပါဗျာ... သူမှယုံသန်းပါပဲ”

ယန့်ကျင်းလိန် ပါးစပ်အပေါင်းသားဖြစ်သွားလေတော့၏။

လောကပေါ်၌ အရာရာသည် အချိန်မရွေးပြောင်းလဲတတ်
သည့်သဘောရှိ၏။ ယန့်ကျင်းလိန်သည် မမျှော်လင့်သောအပြောင်း
အလဲတစ်ခုနှင့်ရင်ဆိုင်လိုက်ရသောအခါ အံ့အားသင့်ကာ တွေဝေ
မောသွားလေသည်။ သူသည် အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်
လိုက်ပြီး....

“ဖီချူမန်းအနေနဲ့ဓားတစ်လက်ရထားတာကို ကျုပ်သိထား
တယ်... သူ့မှာ ဒီဓားကိုမတွေ့ပါလား”

တုံပင်ကမ်းက....

“ဒီဓားကိုချိတ်ထားရင် မင်းမမေးဘဲနေပါ့မလား”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း... ဒါလဲဟုတ်တာပဲ”

တုံပင်ကမ်းက....

“ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ဓားကို ဝမ်းချင်းချင်းဆီမှာအပ်ခဲ့တာပေါ့”

ယန့်ကျင်းလိန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“သူက ကျုပ်မသိအောင်ဖုံးဖိထားတာကို အစ်ကိုကြီးက

ဘာကြောင့် ထုတ်ဖော်လိုက်ရတာလဲ”

တုံပင်ကမ်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“သူ ဘာကြောင့် သူ့ရဲ့ဘဝမှန်ကိုထုတ်ဖော်မပြောတာလဲ

ဆိုတာ မင်းသိသလား”

ယန့်ကျင်းလိန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိပါဘူးဗျာ”

တုံပင်ကမ်းက....

“ဒီလိုပေါ့ကွာ... အိုကူရွက်ဟာ မင်းကိုခေါ်မွေးစားတုန်းက
ဇင်းအဖေရဲ့ကောင်းမွန်ကျော်ကြားတဲ့နာမည်ကိုဖျက်ချင်လို့ မင်းကို
သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်တဲ့ဆိုးသွမ်းလူငယ်ဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်
ပေးဖို့ရည်ရွယ်ထားခဲ့တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... မွေးစားဖခင်ကလဲ ဒီအကြောင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်း

လင်းပြောပြပါတယ်”

တုံပင်ကမ်းက....

“ဒါကြောင့် အိချင်းသီလရှင်ကလဲ မယုံသန်းကိုမွေးစားစဉ်က မင်းဆိုးသွမ်းမသွားအောင် မယုံသန်းကိုမေတ္တာအကြင်နာအပြည့် ရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးပြီး မင်းလို လူကောင်းသူကောင်းဖြစ်လာအောင် သိမ်းသွင်းစည်းရုံးဖို့စီစဉ်ခဲ့တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်က စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ဒါကြောင့် သူ ကျုပ်ကိုတွေ့တဲ့အခါမှာ အမြဲတမ်းတရားမနေတာကိုး”

တုံပင်ကမ်းက သူ၏ပန်းကိုအသာအယာပုတ်လိုက်၏။

“ကဲ... မယုံသန်းက မင်းကို ဘာကြောင့် နာမည်အရင်ထုတ်ဖော်မပြောပြတာလဲဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်လောက်ပါပြီ ယန့်ကျင်းလိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်သဘောပေါက်နားလည်ပါပြီခင်ဗျာ တုံပင်ကမ်းက...

“ကဲ... တို့သွားကြပါစို့”

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်တုံပင်ကမ်းတို့သည် ယို့ပေရင်းနှင့်ချိန်းဆိုထားသောနေရာသို့ရောက်သွားသောအခါ ချိန်းဆိုထားသောရက်နှင့် တစ်ရက်နောက်ကျသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ယို့ပေရင်းခေါ် မယုံသန်းအား မတွေ့ရတော့ပါ။ သို့သော် သစ်ပင်ပင်စည်ပေါ်၌ ရေးသားထားသော မယုံသန်း၏စာကို မြင်တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“အစ်ကိုကြီး သူကကိစ္စရှိလို့တဲ့ ခုနစ်လ ၁၅-ရက်နေ့ မနက်ကျမှ မိုးကြိုးတောင် သရဲအရိပ်တောင်ကုန်းမှာ စောင့်နေမယ်လို့ ရေးထားတယ်”

တုံပင်ကမ်းက....

“ဒါဖြင့်အချိန်စောသေးတယ်... တို့ဘယ်သွားကြရင်ကောင်းလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“တော်ပါပြီဗျာ... တော်ကြာ ခရေပွင့်ဝက်ပါလိုနေရာမျိုး ထပ်တွေ့နေရင် ဒုက္ခရောက်သွားပါလိမ့်ဦးမယ်”

တုံပင်ကမ်းက....

“ဒီလိုဆိုရင် တို့ မိုးကြိုးတောင်တိုက်ရိုက်သွားကြမယ်” ယန့်ကျင်းလိန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါလဲကောင်းတယ်... တို့ဖြည်းဖြည်းသွားကြတာပေါ့”

ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်း

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။ မုယုံသန်းသည် တုံ့ပြန်အတွင်းအားပညာရပ်များကို နေ့ည မအားမလပ်လေ့ကျင့်ခဲ့ရသောကြောင့် တတ်မြောက်အောင်မြင်သွားပြီဖြစ်သည်။

သူမသည် ခုနစ်လ လဆန်းတစ်ရက်နေ့ရောက်သောအခါ အိကျင်းသီလရှင်နှင့် အမျိုးသမီးကိုနှုတ်ဆက်ကာ အဆုံးမရှိလိုက်ထူထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ သူမသည် မိုးကြိုးတောင်သို့ရောက်သောအခါ ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်တုံပင်ကမ်းတို့အား အဆင်သင့်တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်သည် မုယုံသန်းအား မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။ သူသည် မုယုံသန်းအကြောင်းကို သိရှိထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် မည်ကဲ့သို့နှုတ်ဆက်ရမုန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ သူသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် မုယုံသန်းအား လေမော့၍ကြည့်နေ၏။

မုယုံသန်းကလည်း ယန့်ကျင်းလိန်၏ဟန်မူရာ ပြောင်းလဲသွားသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

တုံပင်ကမ်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး.....

“ညီမလေးအစ်ကို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ မင်းအကြောင်းကို အစ်ကိုအားလုံးထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်ပြီ”

မုယုံသန်းသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲသွားပြီး အားတုံ့အားနာဖြစ်သွားလေသည်။ သူမသည် ယန့်ကျင်းလိန်အားတစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ အခုလိုဖုံးကွယ်ထားတာကို အစ်ကိုကြီးစိတ်ဆိုးသလားဟင်”

ယန့်ကျင်းလိန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးတုံပင်ကမ်းက အားလုံးပြောပြပြီးလို့ ကျုပ်စိတ်ဆိုးပါဘူး။ စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် ညီမရဲ့စေတနာကိုအများကြီး လေးစားမိပါတယ်ဗျာ”

မုယုံသန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်မ အခုလိုလုပ်တာ ကျွန်မဆရာရဲ့ဆန္ဒကိုဖြည့်ဆည်းနိုင်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုနဲ့တွေ့တဲ့အခါမှာ အစ်ကိုက ကျွန်မတို့ထင်သလောက်ဆိုးသွမ်းနေတာမရှိဘဲ စိတ်ရင်းကောင်းရှိတာကိုတွေ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်မမှာသိပ်အားထုတ်ကြိုးစားမှုမလုပ်ခဲ့ရပါဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

၁၃၄ ❀ တက္ကသိုလ်လေးအောင်

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီမလေးကိုတော့ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ”
တုံ့ပင်ကမ်းက....

“ကဲ... ခုနစ်လ ၁၅-ရက်နေ့ရောက်ဖို့ ၁၄-ရက်လောက်
လိုနေသေးတယ်... တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

မုယ့်သန်းက....

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုတို့နဲ့ချိန်းထားတဲ့နေရာကို ကျွန်မရောက်လာ
သေးတယ်၊ ချိန်းထားတဲ့နေရာကို အစ်ကိုတို့ရောက်မလာဘူး၊ ဘယ်
ရောက်သွားကြတာလဲ”

တုံ့ပင်ကမ်းက....

“အစ်ကိုတို့က လျှောက်လည်ရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ ခရေပန်း
ဝက်ပါထဲရောက်သွားကြလို့ပါ”

မုယ့်သန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ဒေါ်လေးကပြောတာကို... အစ်ကိုတို့ အဲဒီထဲ
မှာပိတ်မိနေလိမ့်မယ်လို့”

တုံ့ပင်ကမ်းက....

“ဒါနဲ့ ညီမ အဆိပ်နိုင်တဲ့ကြွက်ကိုရခဲ့သလား”

မုယ့်သန်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရခဲ့ပါတယ်”

သူမသည် ရင်ခွင်ထဲဝှက်ထားသောကြွက်ကလေးကို ထုတ်
ပြလိုက်သည်။ ယန့်ကျင်းလိန် အလွန်သဘောကျသွားသည်။

အမှောင်ကမ္ဘာမှလှိုင်းရာတ (ထ-သိမ်း) ❀ ၁၃၅

“ကြွက်လို့သာပြောတယ်... တကယ်တော့ ရှဉ့်တစ်ကောင်နဲ့
တောင် ပိုပြီးတူနေတယ်”

တုံ့ပင်ကမ်းက....

“အိကျင်းသီလရှင်က တော်တော်သဘောကောင်းသားပဲ”
မုယ့်သန်းက....

“သဘောကောင်းဆို ဒီကြွက် ကျွန်မကိုအပြီးအပိုင်ပေး
လိုက်တဲ့အပြင် သူ့ရဲ့တုံ့ပြန်အတွင်းအားပညာကိုတောင် သင်ကြား
ပေးလိုက်သေးတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခရေပန်းဝက်ပါပိုင်ရှင်ပြောတာ သိပ်မှန်တာပဲ... ဒီလူက
အမြော်အမြင်ကိုရှိတယ်”

မုယ့်သန်းက....

“သူက ဘာတွေပြောလို့လဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျုပ်တို့အမှောင်လောကနဲ့ယှဉ်ပြိုင်တဲ့အခါမှာ သိုင်းပညာ
ပတ်သက်ပြီး လုံးဝကြောက်စရာမရှိဘူးလို့ပြောတယ်၊ အခု ညီမက
အိကျင်းသီလရှင်ဆီက တုံ့ပြန်အတွင်းအား ထပ်ပြီးသင်လာတယ် ဆို
တာကို ပိုပြီးအင်အားကောင်းသွားတာပေါ့”

တုံ့ပင်ကမ်း အံ့ဩသွားသည်။

“ကြောက်စရာကောင်းတာက ထူးဆန်းတဲ့အဆိပ်ပါ”

၀၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ယန့်ကျင်းလိန်က.....

“မဟုတ်သေးဘူး... စုမာယုံရဲ့အန္တရာယ်ခလုတ်တွေလဲ မိ
တယ်လို့ ခရေပန်းဝက်ပါပိုင်ရှင်ကပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

မုယ့်သန်းက.....

“အဆိပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်
ရထားတဲ့အတွက် တစ်နည်းစိတ်ချရတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် တစ်စုံတစ်ခုစဉ်းစားမိလေသည်။

“ကျုပ်တို့မှာ အချိန် ၁၄-ရက်တောင် ကျန်သေးတယ်၊ အဲဒီ
တော့ ကျုပ်တစ်ခုတော့လုပ်ချင်တယ်”

မုယ့်သန်းက.....

“အစ်ကို ဘာများလုပ်ချင်လို့လဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က.....

“ခရေပွင့်ဝက်ပါပိုင်ရှင်က မှာကြားခဲ့တယ်၊ စုမာချောင်ကို
သွေဆီဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့... အဲဒါသွားဖိတ်ရင်ကောင်းမလားလို့”

တုံပင်ကမ်းက.....

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က.....

“စုမာချောင်က ကုသမှုပညာအလွန်တော်တယ်၊ ဒါကြောင့်
ခရေပန်းဝက်ပါပိုင်ရှင်က သူနဲ့ဆွေးနွေးကြည့်ရင် အမှောင်လောက
ရဲ့အဆိပ်ကိုဖြေနိုင်တဲ့နည်း ရှာတွေ့နိုင်မယ်လို့ယုံကြည်နေတယ်”

အမှောင်ကမ္ဘာမှသိုင်းရာစာ (၈-သိမ်း) ❖ ၀၃၇

မုယ့်သန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် အချိန်ရှိတုန်းသွားကြရအောင်”

သူတို့သည် မဆိုင်းမတွပင် ဝက်ပါတောင်ကြားသို့ ဦးတည်
ထွက်ခွာခဲ့ကြလေတော့သည်။

ယန့်ကျင်းလိန်၊ မုယ့်သန်းနှင့်တုံပင်ကမ်းတို့သည် ကိုယ်ဖော
ဥညာ အလွန်ကျွမ်းကျင်သောပညာရှင်များဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သုံး
ရက်ခန့်ကြာမည့်ခရီးကို တစ်နေ့နှင့်ပင် ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။
သို့သော် သူတို့သည် ဝက်ပါတောင်ကြားသို့ရောက်ရှိသွား
သည့်အခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။

အကြောင်းမှာ ဝက်ပါတောင်ကြားတစ်ခုလုံး ခြေရာလက်
ရာပျက်ပြီးဖရိဖရဲဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်
လေသည်။ သူတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်ကာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် စုမာချောင်နေထိုင်သောနေရာသို့
ပြေးလွှားသွားကြလေသည်။ သို့သော် သူတို့ခြေလှမ်းများသည် တ
ဖြည်းဖြည်းနွေးကွေးလာပြီး နောက်ဆုံးရပ်တန့်သွားလေ၏။

အကြောင်းမှာ စုမာချောင်၏အိမ်သည် ပြာပုံအဖြစ်ရောက်ရှိ
နေသည်ကိုတွေ့မြင်ရသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ အလာနောက်ကျသွားပြီ”

မုယ့်သန်းက....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စုမာချောင်ရဲ့ ကံကြမ္မာ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ သိရအောင် လိုက်ရှာဖွေကြရင်ကောင်းမယ်”

မုယ့်သန်းသတိပေးလိုက်သဖြင့် သူတို့သုံးယောက် ဘည်လမ်းခွဲ၍ စုမာချောင်အားလိုက်လံရှာဖွေကြလေသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်သည် မီးလောင်ပြာကျသော အိမ်၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လိုက်၏။ မုယ့်သန်းကမူ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ဝက်ပါထဲသို့ လိုက်သည်။ တံပင်ကမ်းက တောင်ပေါ်တက်၍ရှာဖွေ

သို့သော် သူတို့သုံးယောက်သည် ထမင်းတစ်အုံ

အချိန်သာကုန်သွားသည်။ စုမာချောင်၏အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ခဲ့ကြပေ။

သူတို့သည် ရှာမတွေ့သည့်နောက်ဆုံး စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ထိုနေရာမှထွက်ခွာခဲ့ကြတော့သည်။

စုမာချောင်တစ်ယောက် သေဆုံးသွားပြီလော။

ဝက်ပါတောင်ကြားသို့ လာရောက်ဖျက်ဆီးသွားသောလူများသည် မည်သူများဖြစ်ပါသနည်း။

ယင်းအတွေးများသည် ယန့်ကျင်းလိန်တို့သုံးယောက် အကြိမ်ကြိမ်တွေးတောနေမိကြသည့် အတွေးပင်ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် အဖြေကားမပေါ်။ သူတို့သုံးယောက်သည် မည်သို့မှတတ်နိုင်တော့သည့်အတွက် လက်မှိုင်ချကာ ဝက်ပါတောင်ကြားသာခွဲကြသည်။ သူတို့သည် ဝက်ပါတောင်ကြားမှ ထွက်ရက်နေရာသို့အရောက်တွင် ခေတ္တခဏအနားယူကြသည်။ သံတစ်သံကိုကြားလိုက်ရ၏။

“ယန့်ကျင်းလိန်မဟုတ်လားကွယ့်”

ယန့်ကျင်းလိန်တို့သုံးယောက် အံ့ဩသွားကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တို့ကိုလှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အသံရှင်ကိုမတွေ့ရပေ။

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဘယ်သူစကားပြောနေတာလဲ... ကျုပ်ယန့်ကျင်းလိန်ပါ”

“ဪ... ယန့်ကျင်းလိန်ဟုတ်လား... ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ထိုအသံသည် သူတို့အနားယူနေထိုင်သော ကျောက်တုံးတစ်တုံးအောက်မှထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ယင်းစကားပြောသူသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကိုလည်း ယန့်ကျင်းလိန်မှတ်မိလိုက်သည်။

“အဘစုမာချောင်မဟုတ်လားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဘ ဘယ်ကနေစကားပြောနေတာလဲ”

“မင်းတို့အောက်မှာ”

ယန်ကျင်းလိန်သည် သူတို့ထိုင်နေသောမြေပြင်တစ်ပိုက်တို့
ငုံကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် ထူးခြားသောလက္ခဏာကိုမတွေ့ရပေ။

“အဘ ဘယ်မှာလဲဗျာ... ကျွန်တော်တို့မတွေ့ရပါလား”

“မင်းတို့ထိုင်နေတဲ့ကျောက်တုံးကိုဖယ်လိုက်ပါ... ငါထွက်ခဲ့
အပေါက်ဝကိုကျောက်တုံးပိနေလို့”

ယန်ကျင်းလိန်သည် တုံ့ပင်ကမ်းနှင့်အတူ အတွင်းအားထု
အသုံးပြုကာ ကျောက်တုံးအားတွန်းဖယ်လိုက်လေသည်။

မြေအောက်လိုက်ခေါင်းလမ်း

ကျောက်တုံးကြီးကို ဘေးသို့ဖယ်ရှားလိုက်သည့်အခါ လူ
တစ်ယောက်ဝင်ထွက်နိုင်သောအပေါက်တစ်ပေါက်ကို တွေ့မြင်ရ
လေသည်။ ထိုအပေါက်ထဲမှလူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။

ထိုလူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ညစ်ပတ်ပေကျံနေသဖြင့် ယန်ကျင်း
ထိန်တို့အံ့ဩကျန်ကြသည်။ သူတို့ သေချာကြည့်လိုက်မှ ထိုလူသည်
စုမာချောင်ဖြစ်နေသည်ကိုမှတ်မိလိုက်ကြသည်။ ယန်ကျင်းလိန်က
သူ့အား ပေးမ၍မြေပေါ်ထိုင်စေလေသည်။

“မင်းတို့နဲ့တွေ့လို့ ငါမသေဘဲ ကံကောင်းသွားတာ”

စုမာချောင်သည် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှညစ်ပတ်သော မြေကြီးများ
ထိန်ဖယ်ရှားရင်းပြောလိုက်၏။ ယန်ကျင်းလိန်က...

“အဘ... ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

စုမာချောင်က....

“မင်းတို့ ဝက်ပါတောင်ကြားရောက်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ယန့်ကျင်းလိန် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဘယ်သူကလာပြီး အဘရဲ့ နေရာကိုမီးဖို သွေရတာလဲ”

စုမာချောင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ပြောစရာလိုသေးလား”

ယန့်ကျင်းလိန် မျက်မှောင်ကြူတ်သွားသည်။

“အဘရဲ့ ညီအရင်း စုမာယုံလား”

စုမာချောင် ခေါင်းညိတ်၏။

“သူကလွဲလို့ ကျုပ်ဝက်ပါထဲကို ဘယ်သူကဝင်ထွက်နိုင်မှာတဲ့လဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“အဘနေတဲ့နေရာကို သူဘယ်လိုလုပ်သိသွားတာလဲ”

စုမာချောင်က....

“မင်းတို့သွားပြီး မကြာခင် ငါ သူတို့ရဲ့ အဆိပ်ကို ဘယ်လိုရမယ်ဆိုတာ သေချာလေ့လာစူးစမ်းရင်း ဆေးရွက်တစ်မျိုးကို သိရလာတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဒီဆေးရွက်ကိုခူးပြီး ဖော်စပ်ကြည့်တဲ့အခါ ဆေးရွက်ရဲ့ အာနိသင်ဟာ အဆိပ်မှန်သမျှကိုဖြေနိုင်တဲ့သတ္တိရှိတယ်။ ပြင်းထန်တဲ့အဆိပ်ဆိုရင်လဲ အသက်မသေအောင် ကာကွယ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်ဆိုတာကိုတွေ့ရတယ်”

သူသည် အနည်းငယ်မောလာသဖြင့် ခဏရပ်နားလိုက်

“ငါ ဒီဆေးရွက်ကိုတွေ့လိုက်တာနဲ့ အတော်ကိုဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဖြေဆေးများများဖော်စပ်နိုင်ဖို့ ဆေးရွက်ကိုထွက်ရှာတော့တာပဲ”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ကံဆိုးချင်တော့ ငါဆေးရွက်ခူးပြီးအပြန်မှာ သူငါ့ကိုတွေ့သွားပြီး ငါ့နောက်ကိုခြေရာခံလိုက်လာတယ်လေ”

မုယုံသန်းက....

“အဘက သူလိုက်လာတာကိုမတွေ့လိုက်လို့လား”

စုမာချောင်က....

“ပထမတော့မတွေ့ဘူး... ဝက်ပါတစ်ခုကျော်သွားကာမှ သူဝက်ပါထဲရောက်နေတာကိုတွေ့လိုက်ရတယ်”

မုယုံသန်း အာရုံစူးစိုက်စွာနားထောင်နေ၏။

စုမာချောင်က စကားဆက်လိုက်၏။

“ငါက မဟန်မှန်းသိလိုက်တာနဲ့ ရှိတဲ့ဆေးရွက်နဲ့ဖော်စပ်ခဲ့သေးဝါးအားလုံးကိုထုတ်ပြီး အရေးကြုံရင်ထွက်နိုင်အောင် ကြိုတင်စီစဉ်ထားတဲ့မြေအောက်လိုဏ်ခေါင်းထဲက ထွက်ပြေးလိုက်တယ်လေ”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါက်ကိုကျောက်တုံးကပ်နေလို့ ငါ ဇီဝိလျက်သားဖြစ်သွားတာပေါ့”

မှယုံသန်း ပြုံးလိုက်၏။

“ထွက်ပေါက်ကိုကျောက်တုံးပိနေတယ်ဆိုတော့ ထွက်ရမယ် ထားတာ နည်းနည်းလွဲသွားပြီထင်တယ်”

စုမာချောင်သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ငါကထွက်ပေါက်နေရာကိုသေသေချာချာကြည့်ပြီးမှ လိုက် ခေါင်းကိုတူးတာပဲ၊ မင်းပြောသလို ထွက်ပေါက်နေရာမှာ သူများ နိပ် နှိပ်ဖို့လို့ မြေလွှာတစ်ထပ်ချန်ထားခဲ့တယ်၊ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ အရေးကြီးတဲ့အခါမှာ ကျန်တဲ့မြေလွှာတစ်ထပ်ကို အလွယ်တကူ ထု ဖောက်ပြီးထွက်သွားဖို့ပါပဲ”

သူသည် ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ထွက်ထားတာနည်းနည်းလွဲသွားလို့ ငါ့ရဲ့ထွက် ပေါက်ကကျောက်တုံးအောက်ရောက်သွားခဲ့တာပဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“အဘ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

စုမာချောင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

မှယုံသန်းက....

“ဒါနဲ့အဘရဲ့ အိမ်ကိုမီးရှို့သွားတာကော သိလိုက်သလား”

စုမာချောင် မချိုပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မကြည့်ဘဲ ငါကသိလိုက်ပါပြီလေ”

သူသည် ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“တစ်ခုတော့ကောင်းတယ်... စုမာယုံကတော့ ငါသေသွား ပြီလို့ထင်ပြီး စိတ်ချသွားမှာသေချာတယ်လေ”

ယန့်ကျင်းလိန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဘရဲ့အေးချမ်းတဲ့နေရာတော့ ပျောက်ဆုံး သွားပြီမဟုတ်လား”

“ငါ့အိမ် မီးလောင်တာကအကြောင်းမဟုတ်ဘူး... သူ့ရဲ့ အမှောင်လောကကိုအပြုတ်တိုက်ဖို့ နည်းလမ်းက အရေးကြီးတယ်၊ အခု နည်းလမ်းကိုငါရပြီ”

ယန့်ကျင်းလိန်တို့သုံးယောက်သည် စုမာချောင်၏စကား ကြားရသောအခါ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

“အဘ... သူ့ကိုနိုင်ဖို့နည်းလမ်းတွေ့ပြီဟုတ်လား”

စုမာချောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငါသိသလောက် အမှောင်လောကကိုသိုင်းပညာနဲ့ ယှဉ်

ပြိုင်မယ်ဆိုရင် သူတို့ကိုကောင်းကောင်းကြီးနိုင်မယ်လို့ ထွက်ထား ပြီးသားပါ။ အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် သိုင်းလောကသားတွေဟာ

အမှောင်လောကကိုသိုင်းပညာအနေနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဖို့မကြောက်ဘူး။ သူ တို့ကြောက်တာက အမှောင်လောကရဲ့ထူးဆန်းတဲ့အဆိပ်ပဲ”

မုယုံသန်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်အဘ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“အဘမှာ သူတို့အဆိပ်ကိုနိုင်တဲ့ဆေးရှိနေပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့လိုလိမ့်ဦးမယ်”

သူသည် ပိုက်ထားသောအထုပ်လေးကိုမြှောက်ပြလိုက်

“ဟောဒီမှာ ငါဖော်စပ်ထားတဲ့ဆေးဝါးနဲ့ ခူးထားတဲ့ဆေး

ရွက်တွေပဲ... အဲ့ဒါကို အေးအေးဆေးဆေးဆေးနဲ့လုံခြုံတဲ့နေရာတစ်ခုမှာ

သေချာဖော်စပ်ပြီး စမ်းသပ်မယ်ဆိုရင် သူတို့ရဲ့အဆိပ်ကိုဖြေနိုင်

ဆေးကောင်းတစ်လက် ရလာပါလိမ့်မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ဝမ်းသာသွားသည်။

“အတော်ပဲဗျာ... ကျွန်တော်တို့ကလဲ အဘကိုလာဖိတ်

မလို့ပါ”

စုမာချောင် အဲ့အားသင့်သွားသည်။

“အဘကိုလာဖိတ်ခေါ်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူကဖိတ်ခေါ်တာလဲ”

“ခရေပွင့်ဝက်ပါပိုင်ရှင်”

စုမာချောင်အဲ့အားသင့်သွားသည်။

“မင်း ဘယ်တုန်းက သူနဲ့သိကျွမ်းခဲ့တာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်ပြုံးလိုက်သည်။

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး”

သူသည် ခရေပွင့်ဝက်ပါပိုင်ရှင်နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့သောအကြောင်း

ခရေပွင့်ပိုင်ရှင်က သူနှင့်အတူ အဆိပ်ဖြေဆေးကြံစည်ဖော်စပ်ရန်

စုမာချောင်ကိုဖိတ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းများကိုအတိုချုံး၍

ပြောပြလိုက်သည်။ စုမာချောင်က ပေါင်ကိုတစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး...

“ဟ... ခရေပွင့်ဝက်ပါပိုင်ရှင်က သိုင်းပညာလုံးဝမတတ်ပေ

မဲ့ ပညာဘက်စုံတယ်၊ ဆေးဝါးဘက်မှာလဲ တော်တော်ကျွမ်းတယ်လို့

သိရတယ်၊ ငါနဲ့ပူးပေါင်းပြီးကြံစည်ရင် အောင်မြင်မှာသေချာတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ဝမ်းသာသွားသည်။

“အဘ လမ်းလျှောက်လို့ရလား”

“ရပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အချိန်ရတုန်း ခရေပွင့်ဝက်ပါကိုသွားကြမယ်”

စုမာချောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်... ယုတ်မာတဲ့စုမာယုံကို ငါ့အကြောင်းပြရမှ

ကျေနပ်မယ်”

သူတို့သည် ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

သုံးရက်ကြာသောအခါ ယန့်ကျင်းလိန်တို့သည် စုမာချောင်းအား ခရေပန်းဝက်ပါဆီသို့ခေါ်ဆောင်လာလေသည်။ ဤတစ်ကြိမ် ယန့်ကျင်းလိန်ကအကြောင်းစုံသိရှိပြီးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ခရေပန်းဝက်ပါထဲသို့ဦးဆောင်၍ ချောင်းလှေသည်။

ရေခွေးအိုးတစ်အိုးကျက်ခန့်အချိန်တွင် ယန့်ကျင်းလိန်သည် ခရေပန်းဝက်ပါမှချောမောစွာထွက်လာနိုင်ခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်မှာ ဝက်ခုပ်တီး၍ရယ်မောသံများထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ယန့်ကျင်းလိန်... မင်း ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း”

ထိုစကားနှင့်အတူ ခရေပန်းဝက်ပါပိုင်ရှင်သည် သူတို့အား လာရောက်ကြိုဆိုကြသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ဦးအတွက် ကျွန်တော်က အဘစုမာချောင်ကိုဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

သူသည် ပြောရင်း စုမာချောင်အား မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရာ ခရေပန်းဝက်ပါပိုင်ရှင်သည် စုမာချောင်အားလှိုက်လှဲစွာကြိုဆို၍ နေထိုင်သောအိမ်ရှိရာသို့ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

အိမ်ဖော်ချင်းလေးက နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် အရက်ကရားကိုချပေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအကြောင်း သတင်းကြားခဲ့တာ ကြာပြီပါ။ အခု တွေ့ရတော့တယ်”

ခရေပန်းဝက်ပါပိုင်ရှင် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအကြောင်းကိုလဲ ကျုပ်ကြားပါတယ်ဗျာ... သိပ်ကို တွေ့ချင်လို့ ယန့်ကျင်းလိန်ကိုဖိတ်ခိုင်းလိုက်တာပါ”

သူသည် ယန့်ကျင်းလိန်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းတို့က ခုနစ်လ ဆယ့်ငါးရက်နေမှ လာဖြစ်မယ်လို့ ထင်တာ ဘာကြောင့် စောစောရောက်လာတာလဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်တွေ ဆုံပြီးတဲ့အခါမှာ ခုနစ်လ ဆယ့်ငါးရက်ဆိုတော့ အချိန်ရတာနဲ့ စောစောစီးစီးဖိတ်ဖို့သွားကြပါ တယ်။ ဟိုရောက်တော့...”

သူသည် ဝက်ပါတောင်ကြားတိုက်ခိုက်ခံရသည့်အကြောင်း ခရေပန်းဝက်ပါပိုင်ရှင်အား ချစ်မြတ်နိုးစွာပြောပြလိုက်သည်။ ဝက်ပါပိုင်ရှင် မျက်မှောင်ကြွတ် ချောင်းလေသည်။

“စုမာယုံကတော့ လွန်ပြီထင်တယ်”

သူသည် ခေါင်းခါ၍စကားဆက်လိုက်သည်။

“ညီအစ်ကိုချင်းတောင် ချမ်းသာမပေးတာကိုထောက်ရင် ခုလောဘဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပါပြီ”

သူသည် မနိုးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး...

“လောဘတက်နေတဲ့လူဟာ ဒီလောဘကြောင့်ပဲ ဒုက္ခလှလှ ခံနေတော့မယ်”

သူသည် စုမာချောင်အား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်က စုမာယုံရဲ့ လုပ်ကြံမှုကိုခံခဲ့ရတဲ့လူအချင်းချင်းဆိုတော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လက်တွဲပြီးတုံ့ပြန်မယ်ဆိုရင် သူနဲ့ နိုင်ရိုးလား”

စုမာချောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဝင်္ကပါပိုင်ရှင်က....

“ဒါပေမဲ့... စုမာယုံက ခင်ဗျားရဲ့ညီအရင်းဆိုတော့...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ စုမာချောင်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သူ့ရဲ့ညီအစ်ကိုရင်းဖြစ်ပေမဲ့ ကျုပ်အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ရက်စက်သလဲဆိုရင် ယန့်ကျင်းလိန်တို့သိပါတယ်။ လူတကာဒုက္ခပေးမဲ့သူကို ကျုပ်မညာနိုင်ပါဘူး”

ဝင်္ကပါပိုင်ရှင်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အခုလိုကြားရတာ ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ”

စုမာချောင်က အသင့်ပါလာသောအိတ်ကလေးကို ညှိပြလိုက်ပြီး....

“ယန့်ကျင်းလိန်ကပြောတယ်... ခင်ဗျားလဲပဲ ဆေးဝါးပညာတတ်ကျွမ်းတယ်ဆိုလို့ ကျုပ်နောက်ဆုံးတွေ့ရှိတဲ့ဆေးရွက်နဲ့ အဆိပ်ဖြေဆေးဖော်စပ်နိုင်ရင် အမှောင်လောကရဲ့လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့အဆိပ်ကိုဖြေနိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဝင်္ကပါပိုင်ရှင်ရှင်ရယ်မောလိုက်၏။

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ... ရောဂါသိရင် ဆေးရှိရမှာပေါ့... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီးကြိုးစားလိုက်ရင် သင်းတို့အဆိပ်ခံနိုင်မိလား”

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့် တုံပင်ကမ်းတို့ ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွား၏။ ခုနစ်လ ဆယ်ငါးရက်သို့ပင်နီးကပ်လာလေသည်။ စုမာချောင်နှင့်ဝင်္ကပါပိုင်ရှင်တို့မှာ ဖြေဆေးကိုအမျိုးမျိုးကြံဆဖော်စပ်နေ၏။ သို့သော် အချိန်သာကုန်သွားသည်။ သူတို့ဖော်စပ်သောအဆိပ်ဖြေဆေးမှာအောင်မြင်မှုမရသေးပေ။ နောက်ဆုံး ယန့်ကျင်းလိန်တို့ မစောင့်နိုင်တော့သဖြင့် သူတို့သုံးယောက်သည် သရဲအရိပ်တောင်ကုန်းရှိရာသို့ ဦးတည် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

တစ္ဆေကြီးပွဲတော်

ခုနစ်လ ဆယ့်ငါးရက်....

ခုနစ်လ ဆယ့်ငါးရက်သည် တစ္ဆေကြီးပွဲဟု တစ်ပြည်လုံးက သတ်မှတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းပြည်နှင့်အဝှမ်းနေထိုင်ကြ သောသူများသည် ရိုးရာတစ်ခုအနေနှင့်တစ္ဆေကြီးပွဲကိုကျင်းပကြလေ သည်။ သို့သော် သရဲအရိပ်တောင်ကုန်း၌ကျင်းပရန်စီစဉ်ထားသော ခုနစ်လဆယ့်ငါးရက်ပွဲမှာ တမူထူးခြားသောပွဲကြီးဖြစ်လေသည်။

ကျင်းပမည့်နေရာသည်အမှောင်လောကတွင်ဖြစ်၍ တက် ရောက်ကြသောသူများမှာ သိုင်းလောကထိပ်တန်းအဖွဲ့အစည်းများမှ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်ဂိုဏ်းအသီးသီးမှဂိုဏ်းချုပ်များဖြစ်ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ယန်ကျင်းလိန်တို့သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် သိုင်းလောကသားများသည် သုံးယောက်တစ်စု၊ လေးယောက်တစ်စု မိမိအစုနှင့်မိမိအစု သရဲအရိပ်တောင်ကုန်းရှိရာသို့ ဦးတည်သွားနေ ကြပေသည်။

ယန်ကျင်းလိန်၊ တုံပင်ကမ်းနှင့်မုယ့်သန်းတို့သည် စကား ခပြောဖြစ်ကြဘဲ အတွေးကိုယ်စီဖြင့်လျှောက်သွားကြလေ၏။

သူတို့သည် ခုနစ်လ ဆယ့်ငါးရက်နေ့နံနက်အချိန်တွင် သရဲ အရိပ်တောင်ကုန်းသို့ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ယန်ကျင်းလိန်သည် တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ရေတွင်းရှိရာလျှောက်သွားပြီး ရပ်လိုက် လေသည်။ သူသည် တုံပင်ကမ်းနှင့်မုယ့်သန်းတို့အားလှည့်ကြည့် လိုက် သည်။

“ဟောဒီရေတွင်းက အမှောင်လောကရဲ့ဝင်ပေါက်ပဲ”

တုံပင်ကမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“သေချာရဲ့လား”

ယန်ကျင်းလိန်က....

“ကျုပ်အဖေ ဒီရေတွင်းကနေဆင်းသွားတာတွေ ခဲ့တယ်”
မုယ့်သန်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မမှားနိုင်ပါဘူး”

ယန်ကျင်းလိန်က....

“ကျုပ်အရင်ဆင်းလိုက်မယ်”

သူသည် အတွင်းအားကိုစုစည်းပြီး ရေတွင်းထဲသို့ခုန်ချလိုက် သည်။ တုံပင်ကမ်းနှင့်မုယ့်သန်းတို့လည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရေ တွင်းထဲသို့ခုန်ချလိုက်သည်။

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ရေတွင်းထဲသို့ခုန်ချလိုက်သည်။

ရေတွင်းထဲ၌ မည်သည့်အရာရှိသနည်း။

သူ မသိပါ။ အန္တရာယ်များ မည်မျှရှိမည်နည်း။

သူ မတွေးတော့ပါ။ သူ၏စိတ်ထဲ၌ ပြင်းထန်သောဆန္ဒ တစ်ခုတည်းသာရှိသည်။ ယင်းဆန္ဒမှာ သူ၏ဖခင်အိုကူရွက်၏ အခြေ အနေကိုသိလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ ခုန်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ရေတွင်းထဲသို့ခုန်ချလိုက်သည်။ သူ၏ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးမှာ မှောင်မည်နေသည်မှအပ မည်သည့်အရာကိုမျှ မတွေ့ရပါ။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အတွယ်အတာမရှိအောက်သို့ တည်မတ်စွာကျသွားသည်။

ထို့နောက် သူ၏ခြေနှစ်ဖက်သည် အလွန်ပျော့ပျောင်းသော အရာတစ်ခုကိုထိမိပြီး ရပ်တန့်သွားလေသည်။ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင် ကိုအကဲခတ်လေ့လာစဉ်မှာပင် တုံပင်ကမ်းနှင့်မုယုံသန်းတို့ပါရောက် ရှိလာကြသည်။ တုံပင်ကမ်း အသံတိုးတိုးဖြင့်....

“တို့ ဘယ်ကိုရောက်နေမှန်းသိဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်ပတ်ဝန်းကျင်သို့ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက် သည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာမှောင်မည်နေသည်မှအပ မည်သည့်အရာ ကိုမျှမမြင်ရပါ။

ယန့်ကျင်းလိန် ရှောင်းတစ်ချက်ဟန့်လိုက်သည်။

“ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်ခင်ဗျား... ကျုပ်တို့ကိုဖိတ်ကြားထားတဲ့ အ တွက် ကျုပ်ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်အဖော်နှစ်ယောက်ရောက်ရှိလာပါပြီ”

စကားသံဆုံးသည်နှင့် ရယ်မောသံများထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ထိုရယ်မောသံမှာ အသံနက်ကြီးဖြစ်၍ ကြားရသူအဖို့ ကျော ချမ်းသွားစေသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ... ကျုပ်ပြောတာကိုကြားသလား”

ရယ်မောသံများရပ်တန့်သွားသည်။

အသံနက်ကြီးတစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဧည့်သည်များကိုကြိုဆိုပါတယ်”

ထိုအသံဆုံးသွားသည်နှင့်တံခါးပေါက်တစ်ခုပွင့်သွား၏။ တံခါးပေါက်ထဲ၌ အလင်းရောင်များထိန်လင်းနေ၏။ ယန့်ကျင်းလိန် သည်သတိကြီးစွာဖြင့် တံခါးရှိရာသို့လျှောက်သွားသည်။ တုံပင်ကမ်း နှင့်မုယုံသန်းတို့က သူ့နောက်မှထွက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါသွားသည်။

သူတို့သည် တံခါးပေါက်ထဲဝင်ရောက်သွားသည်နှင့် ရှည် လျားလှသောစင်္ကြံလမ်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရသည်။ စင်္ကြံလမ်း၏နံရံ ပေါ်၌ ဆီမီးအိမ်များကိုကြိုကြားကြိုကြားချိတ်ဆွဲထားသောကြောင့် အရာဝတ္ထုအားလုံးကို ကောင်းစွာမြင်တွေ့နိုင်သည်။ ယန့်ကျင်းလိန် သည် စင်္ကြံလမ်းအတိုင်းလျှောက်သွား၏။ တုံပင်ကမ်းက....

“ခုနစ်ကားပြောတဲ့အသံက ဘယ်ကနေပုန်းပြီးပြောတာလဲ မသိဘူး”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“ကျုပ်တို့ခရေပန်းဝင်္ကံပါကိုရောက်စဉ်က ကျုပ်တို့ကိုစကား ပြောတာမှတ်မိသလား”

ယန့်ကျင်းလိန်၏စကားကြောင့် တုံ့ပင်ကမ်းက နားလည် လိုက်သည်။ သူတို့သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်ဆက်လက်လျှောက်သွား ရာ စကြိုလမ်းဆုံးသွားသည်။ စကြိုလမ်းဆုံးသွားသည်နှင့် အိမ်ခန်း တစ်ခုကိုတွေ့ရ၏။ လူတစ်ယောက်က သူတို့အားခရီးဦးကြိုဆို၏။

“ဧည့်သည်တွေကိုလှိုက်လှဲစွာကြိုဆိုပါတယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်တို့ ထိုလူအားကြည့်လိုက်ရာ လုမ္မန်ကန်းဖြစ် နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ယန့်ကျင်းလိန်အံ့ကိုကြိတ်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်အဖေဘယ်မှာရှိသလဲ”

လုမ္မန်ကန်းက....

“ရှိပါတယ်ဗျာ... တော်ကြာတွေ့ရမှာပေါ့”

သူသည် ပြုံးပြလိုက်ပြီး....

“ကဲ... အစည်းအဝေးလဲစကားပါပြီ၊ ဧည့်ခန်းကိုသွားကြပါ ခင်ဗျာ”

သူသည် ခလုတ်တစ်ချက်နှိပ်လိုက်ရာ အခန်းဝင်ပေါက် တစ်ခု ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

“ကဲ... အထဲကိုကြွပါ”

ဧည့်ကြိုသူက နေရာထိုင်ခင်းပေး၏။ သူ့စကားဆုံးသွား သည်နှင့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်က တံခါးဝမှ ထွက်လာပြီး သူတို့သုံးယောက်ကိုပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဧည့်သည်များ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ပါ”

ယန့်ကျင်းလိန်တို့သည် ထိုဧည့်ကြိုခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက် ပါသွားလေသည်။ ယန့်ကျင်းလိန်သည် မုယုံသန်းဘက်သို့လှည့်ပြီး အသံတိုးတိုးဖြင့်....

“အမှောင်လောကက အတော်ကြီးကျယ်ခမ်းနားပါလား”

သူတို့သည် လျှောက်ရင်းပြောရင်းဖြင့် ဝင်လာခဲ့ကြရာ မြင် ကွင်းတစ်ခုလုံးကျယ်ပြန့်သွားလေသည်။

ဤနေရာသည် အလွန်ကျယ်ဝန်းသောဧည့်ခန်းတစ်ခု ဖြစ် ၏။ ဧည့်ခန်းထဲ၌ကျွေးမွေးဧည့်ခံရန် စားပွဲများပြည့်လျက်ရှိ၏။ ထို စားပွဲများမှာလည်း ဦးစွာရောက်ရှိလာသောဧည့်သည်များဖြင့် ပြည့် လုနီးပါးရှိနေ၏။ ဧည့်ကြိုသည် ယန့်ကျင်းလိန်တို့အား နေရာထိုင်ခင်း ချပေးပြီးနောက် နှုတ်ဆက်ကာထွက်ခွာသွားသည်။

ယန့်ကျင်းလိန်၏မျက်လုံးအစုံသည် ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးသို့ရေ ဝိုက်ရှာဖွေနေ၏။

ကြွရောက်လာကြသော ဧည့်သည်များမှာ သိုင်းလောကမှ ကျော်ကြားသောပုဂ္ဂိုလ်များသာဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သို့သော် သူ၏ဖခင် အိုကုဇွတ်၏အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရဘဲရှိလေသည်။ ဧည့်ခန်း၏အလယ်တွင် သီးခြားစားပွဲတစ်လုံးနှင့်ကုလားထိုင်တစ်လုံးရှိနေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

ထိုစားပွဲနှင့်ကုလားထိုင်မှာ ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်၏နေရာဖြစ်သည်ကို မှယုံသန်းနားလည်လိုက်သည်။ တုံပင်ကမ်း၏မျက်လုံးအစုံသည် ဧည့်ပရိသတ်များထံရှာဖွေကြည့်ရှုနေ၏။

သူသည် ဘီလူးတောင်ကြားမှပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များဖြစ်ကြသော စာပေဘီလူး၊ အလောင်းအစားဘီလူး၊ သိုင်းဘီလူးနှင့်ဗေဒင်ဘီလူးတို့ကိုမတွေ့ရှိသဖြင့် အံ့ဩနေ၏။

သူသည် အသံတိုးတိုးဖြင့်....

“ဘီလူးလေးယောက်လဲမတွေ့ပါလား”

မှယုံသန်းမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“သူတို့ တစ်နေရာရာမှာတော့ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

သူမသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဖိတ်စာထဲမှာရေးသားထားတဲ့ ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်ထဲမှာ ကုန်းစွန်းတော့ပါမလာတဲ့အတွက် အတော်ကိုစဉ်းစားစရာဖြစ်နေတယ်”

တုံပင်ကမ်းက....

“ဒီလူက တော်တော်မာနကြီးတာ၊ အညံ့မခံဘဲ အသေခံသွားသလားမှမသိဘဲ”

ယန့်ကျင်းလိန်က....

“သူတို့လက်အောက်ငယ်သားနဲ့မတွေ့တာက ခက်တယ်၊ မေးလိုက်ရရင် သိမှာပဲ”

သူတို့သည် ယင်းသို့ပြောနေစဉ်မှာပင် မှယုံသန်းက တံခါးဝင်ပေါက်ဘက်သို့ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

“ဟိုမှာ သိုင်းဘီလူးလာနေပြီ”

တုံပင်ကမ်းနှင့်ယန့်ကျင်းလိန်တို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သိုင်းဘီလူးသည် ချိုင်းထောက်ကိုတဒေါက်ဒေါက်ထောက်ကာ ဝင်ရောက်လာနေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

တုံပင်ကမ်းက ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်။

“ကျမ်းထိုက်ယောင် ဒီမှာလာထိုင်ပါ”

ကျမ်းထိုက်ယောင်သည် အသံကြားသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ တုံပင်ကမ်းအား မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး စိတ်အားထက်သန်သောအရိပ်အယောင်များပေါ်လွင်လာပေသည်။

သူသည် တုံပင်ကမ်းရှိရာသို့လျှောက်လာလေတော့သည်။

သိုင်းဘီလူးကျမ်းထိုက်ယောင်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ရ
လိုက်သည်နှင့် တုံပင်ကမ်းကအရေးတကြီးမေးလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေကြီးစင်းကျူရှကော”

သိုင်းဘီလူးက အခန်းဝသို့ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟိုမှာလာနေပါပြီ”

တုံပင်ကမ်း လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ စင်းကျူရှ၊ အလောင်းအ
စားသိုင်းသမားပေါင်အိမ်စိမ်းနှင့် စာပေသိုင်းသမားတို့ ရှေ့ဆင့်နောက်
ဆင့်ဝင်ရောက်လာသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

သိုင်းဘီလူးကလက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာဟေ့”

စင်းကျူရှက ယန့်ကျင်းလိန်တို့လူစုအား မြင်တွေ့လိုက်သ
ဖြင့် ဝမ်းသာသွားလေသည်။ သူသည် ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လျှောက်
လာရာ...

“အတော်ပဲဗျာ... ခင်ဗျားတို့နဲ့တွေ့ချင်နေတာ”

စာပေဘီလူးနှင့် အလောင်းအစားဘီလူးတို့လည်း ဝင်
ရောက်ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။ တုံပင်ကမ်းက...

“ခင်ဗျားတို့ တော်တော်နောက်ကျပါလား”

စင်းကျူရှက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့နောက်ကျတာမဟုတ်ဘူး၊ အပေါက်ဝမှာ ခင်ဗျား
တို့ကိုစောင့်နေတာဗျ”

သူသည် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့ထက်ပိုစောတာကိုး”

ယန့်ကျင်းလိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ကျုပ်က ကျုပ်အဖေရဲ့အခြေအနေကို
အရမ်းသိချင်နေတာကိုးဗျ”

“အခုထိ မတွေ့သေးဘူးလား”

“မတွေ့သေးပါဘူးဗျာ”

စာပေဘီလူးက....

“ဖိတ်စာမှာ သေသေချာချာရေးထားပါတယ်... တော်ကြာ
တွေ့ရမှာပေါ့”

မှယုံသန်းက သူတို့အားတစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ကုန်းစွန်းတာ့ကော”

သူမ၏မေးခွန်းကြောင့် သိုင်းဘီလူး၊ စာပေဘီလူး၊ ဗေဒင်
ဘီလူးနှင့်အလောင်းအစားဘီလူး၏မျက်နှာ ညှိုးငယ်သွားကုန်ကြ
သည်။ သူတို့၏မျက်လုံးများတွင်လည်း မျက်ရည်များဝဲလာလေ၏။

ယန့်ကျင်းလိန် ရင်ထိတ်သွားပြီး...

“ပြောစမ်းပါဦးဗျာ... ကုန်းစွန်းတာ့ ဘယ်မှာလဲ”

စာပေဘီလူးသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသောလေသံဖြင့်...

“ကျုပ်တို့တောင်ကြားပိုင်ရှင် သေဆုံးသွားပါပြီခင်ဗျာ”

မချော့လင့်သောစကားကြားလိုက်ရသဖြင့် ယန်ကျင်းလိန်
ကြက်သေသေသွား၏။ မုယုံသန်းလည်း မျက်မှောင်ကြူတ၍ တွေ့
သွားသည်။

တုံပင်ကမ်းမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“အခုလိုကြားရတာ ကျုပ်စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

သိုင်းဘီလူး အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ် အခုရောက်လာတာက တောင်ကြားပိုင်ရှင်အတွက်
လက်စားချေဖို့ဗျ”

စင်းချူရှကလည်း စားပွဲကိုတစ်ချက်ထုကာ...

“ကျုပ်ဘယ်တော့မှမကြေဘူး”

ယန်ကျင်းလိန် ကမန်းကတန်းဟန့်တားလိုက်၏။

“စိတ်ကိုချုပ်ထိန်းထားကြပါ၊ တော်ကြာ သူတို့တွေ သွားရင်
ခက်မယ်”

သိုင်းဘီလူးက ယန်ကျင်းလိန်အားကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းရော ဘာလုပ်ဖို့အစီအစဉ်ရှိသလဲ”

ယန်ကျင်းလိန်က....

“ပထမဆုံး မွေးစားအဖေကိုတွေ့အောင် စောင့်မှဖြစ်မယ်”

စင်းချူရှက....

“အိုကူရွက်က အသက်ရှင်နေသေးသလား”

ယန်ကျင်းလိန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဖိတ်စာပေါ်မှာရေးထားတဲ့အစီအစဉ်အရ မွေးစားအဖေနဲ့
တုန်းနန်းရှုတို့အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုတာ သေချာတယ်”

သူသည် မျက်မှောင်ကြူတ၍စကားဆက်လိုက်၏။

“လောလောဆယ်မသိသေးတာက စွေအိဖိန်းတစ်ယောက်

ပါ”

စင်းချူရှလက်ကာပြလိုက်သည်။

“သူ မသေသေးပါဘူး”

ယန်ကျင်းလိန်က....

“ခင်ဗျားက ဗေဒင်တွက်ထားလို့လား”

စင်းချူရှက....

“ဗေဒင်တွက်စရာမလိုပါဘူး... ဖိတ်စာပေါ်ကအစီအစဉ်
အရ သူအသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုတာထင်ရှားပါတယ်”

မုယုံသန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို... သူတို့ဖိတ်စာပေါ်မှာရေးသားထားတဲ့
အစီအစဉ်အရ အိုကူရွက်က ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားနဲ့ စွေအိဖိန်းကို သုတ်
သင်ရန်ဆိုပြီး ပါရှိတယ်မဟုတ်လား”

ယန်ကျင်းလိန် နားလည်လိုက်သည်။ ဖိတ်စာပေါ်တွင်
စွေအိဖိန်း၏အမည်ကိုအတိအလင်းဖော်မပြထားသော်လည်း ရေခဲ
တောင်ဒေဝီ၏တပည့်မဆိုလျှင် စွေအိဖိန်းပင်မဟုတ်ပါလော။

သိုင်းလောကမှည့်သည်တော်များ စုံစုံလင်လင်ရောက်ဖို့
လာကြပြီဖြစ်သည်။

ည့်သည်တော်များထဲတွင်...

လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော် ကြားသောပုဂ္ဂိုလ်များပါရှိသည့်
အပြင် ရှောင်လင်၊ ဝူးတန်၊ ငိုမိ၊ ချင်းစန်း၊ နန်ဟိုင်စသည့် ထိပ်သီး
ဝိုက်များလည်းပါဝင်နေလေသည်။

ည့်ခန်းတစ်ခုလုံး ပြည့်နှက်လျက်ရှိ၏။

မကြာပါချေ...

“ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်”

ခေါင်းလောင်းသံများ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဆူဆူ
ညံ့ညံ့ဖြစ်နေသောည့်ခန်းတစ်ခုလုံး ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်သွားလေ
သည်။ ည့်သည်တော်အားလုံးတို့သည် ည့်ခန်းဝင်ပေါက်သို့ ပြိုင်တူ
ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ် အဝါရောင်အင်္ကျီဝတ်ထားသောလူလေးယောက်
သည် ငွေရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသောလူလေးယောက်အား ခြံရံ၍
ည့်ခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လာသည်။ တံခါးနံဘေး၌ရပ်နေသော လူတစ်
ယောက်က အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်ကြေညာလိုက်သည်။

“ငရဲပြည်ပိုင်ရှင် ကြွရောက်လာပါပြီ... အားလုံးမတ်တတ်
ရပ်ပြီးကြိုဆိုကြပါ”

ည့်သည်တော်များအားလုံး မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြ၏။

အဝါရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော လူလေးယောက်သည်
ငွေရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအားခြံရံ၍ ည့်ခန်း၏အနောက်ဘက်
အလယ်ဗဟို၌အသင့်ပြင်ထားသောစားပွဲရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွား
လေသည်။ ငွေရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသူ ထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်ချလိုက်
သည့်အခါ အဝါရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသောလူလေးယောက်က
ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ရပ်နေလိုက်ကြသည်။

ကြေညာသူက ထပ်မံအော်ပြောလိုက်သည်။

“အားလုံး... ထိုင်နိုင်ကြပါပြီခင်ဗျာ”

ည့်သည်တော်များသည် ပြန်လည်ထိုင်ကြကုန်သည်။

ယန်ကျင်းလိန်တို့သည် အဝါရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော
သူများကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် သူတို့သည် ထိုလူ
လေးယောက်အနက် လူမွန်ကန်းတစ်ယောက်တည်းကိုသာမှတ်မိ
ကြသည်။ ကျန်လူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က စုမာယုံဖြစ်ရ
မည်ဟုယုံကြည်လေသည်။

ငွေရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသောသူမှာ ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်ဟု
ကြေညာထားသော်လည်း ထိုသူမှာ ငွေရောင်မျက်နှာဖုံးတစ်ခုဖြင့်
မျက်နှာကိုဖုံးအုပ်ထားသောကြောင့် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကိုမသိရှိ
ပေ။ ယန်ကျင်းလိန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်က မျက်နှာကိုဖုံးထားပါလား”

မုယုံသန်းက....

“သူ့မျက်နှာ ဖုံးထားတာကိုကြည့်ရင် ဒီလူဟာ လူသိများတဲ့ တစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်”

စာပေဘီလူးထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် လူသိမှာစိုးလို့ သူ့မျက်နှာကို ငွေရောင်မျက်နှာဖုံးနဲ့အုပ်ထားတာပဲ”

ယင်းသို့ပြောနေစဉ်မှာပင် ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်က မတ်တတ်ထဲ ရပ်လိုက်သည်။

“အခုလို တစ္ဆေကြီးပွဲတော် တက်ရောက်လာကြတဲ့အတွက် ဧည့်သည်တော်များကို အမှောင်လောကက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကျော့ရှာ တင်ပါတယ်”

သူသည် ဧည့်သည်တော်များကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက် ပြန်သည်။ ပြီးမှ...

“အမှောင်လောကအဖွဲ့က အခုလို တစ္ဆေကြီးပွဲတော် ကျင်းပရတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ပဏာမအနေနဲ့ပြောကြားလိုပါတယ်”

သူသည် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြလိုက်သည်။

“ဒီတစ္ဆေကြီးပွဲတော်ကျင်းပရတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ တစ်ခုပဲရှိပါတယ်... ကျုပ်တို့အမှောင်ထုအဖွဲ့ကို အေးအေးချမ်းချမ်း သစ္စာခံကြမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ကလဲ တံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ သူတို့နေထိုင်တဲ့ နေရာကိုအပိုင်စားပေးမယ်၊ နောက်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနေဖို့ အောင်လဲ အာမခံချက်ပေးမယ်”

သူသည် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြီးစကားဆက်လိုက်၏။

“တကယ်လို့ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကိုသစ္စာမခံဘဲ ရှောင်ရှားနေကြ မယ်ဆိုရင် ဒီအခွင့်အရေးဟာ ဆုံးရှုံးသွားနိုင်ပါတယ်၊ သူတို့ရဲ့အခြေ အနေကိုလဲ ကျုပ်တို့ကအာမခံပါဘူး”

သူသည် အားလုံးကိုထပ်မံကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကိုအံ့တုယှဉ်ဖြိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့က ကောင်းကောင်းပညာပေးဆုံးရလိမ့်မယ်၊ မပြောမရှိနဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျုပ်တို့တင်ပြမဲ့ ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်ကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်တို့အမှောင်လောကရဲ့ဩဇာအာဏာကို ကောင်းကောင်း နား လည်လာပါလိမ့်မယ်”

သူသည် အားလုံးကိုလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အရိုအသေပြု လိုက်ပြီး...

“အားလုံးကိုလေးစားပါတယ်... ကျုပ်တို့တည်ခင်းတဲ့ စား သောက်ပွဲကို စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာသုံးဆောင်ကြပါလို့ပြောလို ပါတယ်”

သူသည် လက်မြှောက်၍ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြ လိုက်သည်။

“တစ်ခုတော့ ကျုပ်တာဝန်ယူပါတယ်... အခုတည်ခင်း ကျွေးမွေးတဲ့အစားအစာနဲ့အရက်ထဲမှာ အဆိပ်လုံးဝမပါဘူးဆိုတာ စိတ်ချပြီး သုံးဆောင်စေချင်ပါတယ်”

သူသည် လက်နှစ်ဖက်မြှောက်လိုက်သည်။

“အားလုံး စိတ်ချမ်းသာစွာနဲ့သုံးဆောင်ကြပါခင်ဗျာ”

သူသည် ပြောပြီးထိုင်ချလိုက်၏။ အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အမှောင်လောက်၏နောက်လိုက်ငယ်သားများသည် ဧည့်သည်များစားသောက်နိုင်ရန် အရက်နှင့်ဟင်းလျာများကို လာရောက်ချပေးကြလေသည်။

တက်ရောက်လာကြသောဧည့်သည်တော်များသည် ဟင်းလျာထဲ၌ အဆိပ်ခတ်ထားမည်ကိုစိုးရိမ်နေကြသော်လည်း သိုင်းသစားပီပီ အသေသာခံမည်၊ သိက္ခာအကျမခံဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကိုပိုက်ကာ ငရဲပြည်ပိုင်ရှင် တည်ခင်းကျွေးမွေးသောထမင်းဟင်းလျာများကို အားရပါးရစားသုံးကြလေသည်။

ဧည့်သည်တော်များသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို စားသောက်နေကြပြီဖြစ်လေသည်။ အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လက်အောက်ငယ်သားများသည် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းသွားကြလေသည်။ သူတို့သည် သစ်သီးဝလံနှင့် ရေခွေးကြမ်းကိုထပ်မံချပေးပြန်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အဝါရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသောလူတစ်ယောက်က အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်—

“ခုချိန်ကစပြီး ကြွရောက်လာကြသောဧည့်သည်တော်များကို အထူးစီစဉ်ထားတဲ့ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်နဲ့ စတင်ဧည့်ခံပါတော့မယ်ခင်ဗျား”

ယင်းသို့ကြေညာလိုက်သည်နှင့် အားလုံးသောလူများသည် တိတ်ဆိတ်စွာ နားစွင့်လိုက်ကြသည်။

လူမွန်ကန်းက ဆက်လက်ကြေညာလိုက်၏။

“ပထမအစီအစဉ်အရ သိုင်းလောကမှာကျော်ကြားတဲ့ ဗေဒင်ဘီလူး၊ စာပေဘီလူးနှင့်အလောင်းအစားဘီလူး၊ သိုင်းဘီလူးတို့က မီးပုံထဲမှာကခုန်ဖျော်ဖြေပါလိမ့်မယ်”

ယန်ကျင်းလိန်၊ တုံပင်ကမ်းနှင့်မှယုံသန်းတို့သည် စင်းကျူရှုတို့လူစုအား ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့်ကြည့်နေလေသည်။ စင်းကျူရှုတို့လေးယောက်လည်း တွေဝေသွားကြသည်။ သူတို့သည် အချင်းချင်း မျက်စိတစ်ချက်ပြုပြီး ထိုင်ရာမှထလိုက်ကြ၏။

သူတို့သည် ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်ရှိရာသို့လျှောက်သွားကြသည်။
“မသွားနဲ့”

မုယုံသန်းကဟန်တားသော်လည်း အချိန်မမီတော့ပေ။

စင်းကျူရှုတို့လေးယောက်သည် ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်ထံသို့ တစ်
လှမ်းချင်းလှမ်းသွားနေ၏။ ယန်ကျင်းလိန်က အတွင်းအားကို အံသင့်
ပြင်ထား၏။ အရေးပေါ်လျှင် ဝင်ရောက်ကူညီရန်ဖြစ်သည်။ ဧည့်
ပရိသတ်တို့သည် ဘီလူးလေးယောက်လှမ်းသွားသော ခြေလှမ်းကို
ကြည့်ကာတိတ်ဆိတ်၍နေ၏။

စီးပုံပွဲ

ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်၍နေ၏။ ဧည့်ပရိသတ်
များသည် ဘီလူးလေးယောက်၏ခြေလှမ်းများကိုကြည့်ရင်း ရင်ထိတ်
နေကြ၏။

ဘီလူးလေးယောက်တို့သည် ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်နှင့်ဝါးတစ်စိုက်
ခန့်အကွာတွင် ရပ်တန့်နေကြ၏။

ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်က ရယ်မောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့က ဘီလူးလေးယောက်ကို စီးပုံပွဲကပြီး ကြွ
ရောက်လာကြတဲ့ဧည့်ပရိသတ်များကို ဖျော်ဖြေခိုင်းယိုမယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

သိုင်းဘီလူးက ရယ်မောလိုက်၏။

“ဒီမှာ ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ... ဘာကြောင့် အများရှေ့မှာ
မျက်နှာမပြပုံရတာလဲ”

စာပေဘီလူးက....

၁၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့တောင်ကြားပိုင်ရှင်ကို အဆိပ်ခတ်သတ်လိုက်ရတာလဲ”

အလောင်းအစားဘီလူးက....

“အလင်းရောင်မကြည့်တဲ့သူ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် မပြရဲတဲ့ သူက ဘယ်လိုလုပ်သိုင်းလောကကို အုပ်ချုပ်နိုင်မှာလဲ”

ဗေဒင်ဘီလူးက ရွှေကြေးပြားသုံးပြားကိုသေချာစွာ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်အားမော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်သနားသွားပြီဗျ”

ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်က....

“ကျုပ်ကိုဘာကြောင့် သနားရတာလဲ... မင်းကိုယ်မင်းရေ မသနားဘူးလား”

“ဗေဒင်လက္ခဏာအရ ခင်ဗျား ဒီကနေ့ သွေးထွက်သံယိုမှ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်ကရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကတော့ ဧည့်ပရိသတ်ကိုဝက်ကင်ကျွေးပြီးပြီ၊ အခု တော့ လူကင်ကိုကျွေးရမလိုဖြစ်နေပြီ”

ဗေဒင်ဘီလူး ရယ်မောလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်အတိုင်းအတာနဲ့ကိုယ် လုပ်ချင်တာတွေကိုလုပ်ရမယ်၊ စိတ်ကူးယဉ်နေတာ ရယ်စရာကောင်းတယ်”

အမှောင်ကပ္ပာမှသိုင်းရာဇာ (ထ-သိမ်း) ❖ ၁၇၃

ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်ဒေါသထွက်သွား၏။ သူသည် လက်တစ်ချက် ဝေ့ယမ်းလိုက်ရာ ဘီလူးခေါင်းပေါ်မှ သံလှောင်အိမ်တစ်ခု ပြုတ်ကျလာသည်။

“ဝုန်း...”

သံလှောင်အိမ်သည် ဘီလူးများအားအုပ်လှောင်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် သေချာကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဘီလူးသုံးယောက်ကိုသာအုပ်မိသွားသည်။

ဗေဒင်ဘီလူးမှာပျောက်ကွယ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အားလုံးသောလူများ အံ့ဩသွားကြလေသည်။

ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်က သူ့အနီး၌ရပ်နေသော အဝါရောင်အင်္ကျီတံဆင်ထားသောလူတစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“စုမာယုံ... ဧည့်ပရိသတ်ကို ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်နဲ့ စပြီး ညှိခံပေးလိုက်ပါ”

စုမာယုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အမိန့်အတိုင်းပါသခင်”

လူမွန်ကမ်း စောဒကတက်လိုက်သည်။

“လှောင်အိမ်ထဲမှာတစ်ယောက်လွတ်သွားတယ်... ဘယ်လို ထုပ်ကြမလဲ”

စုမာယုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“သူပြေးလို့ မလွတ်ပါဘူးဗျာ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် အနီးရှိတိုင်ပေါ်သို့လက်ဖြင့်ပုတ်လိုက်ရာ ဘီလူးသုံးယောက်ရပ်ရာနေရာတွင် ကျပ်လုံးခန့်ရှိသော အပေါက်ကလေးများဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထို့နောက် မီးများသည် ထိုအပေါက်ကလေးမှပန်းထွက်လာသည်။ သိုင်းဘီလူးတို့သုံးယောက်သည် သိုင်းပညာမည်မျှတော်နေသော်လည်းမီးကိုတော့မည်သို့မျှခံနိုင်စွမ်းမရှိပါ။

သူတို့သည် ပန်းထွက်လာသောမီးများကို ဟိုခုန်သည်ခုန်ဖြင့်ရှောင်နေရသည်။

“ဘီလူးလေးကောင်... ဪ မှားသွားလို့ပါခင်ဗျာ၊ ဘီလူးလေးယောက်တို့ ကခုန်ဖျော်ဖြေနေပါတယ်၊ ရှုစားကြပါခင်ဗျာ”

စာပေဘီလူး၊ သိုင်းဘီလူးနှင့်အလောင်းအစားဘီလူးတို့သည် လှောင်အိမ်ထဲမှရုန်းထွက်နိုင်အောင် အမျိုးမျိုးကြိုးစားနေကြသည်။

သို့သော် သံလှောင်အိမ်မှာအလွန်ခိုင်ခန့်သည့်အပြင်...

ပန်းထွက်လာသောမီးများက ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသဖြင့် ဘီလူးသုံးယောက်သည် အော်ဟစ်တိုင်းကွာနေသည်မှာပင် မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ပါ။

နောက်ဆုံး...

သူတို့သည် လောင်ကျွမ်းနေသောမီးကိုမခံနိုင်သဖြင့် တစ်ပောက်ပြီးတစ်ယောက်လဲကျသေဆုံးသွားကြလေသည်။

စုမာယုံက....

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ... ဧည့်ပရိသတ်များကိုဖျော်ဖြေဖို့ စီစဉ်ထားပေမဲ့ သူတို့ကမီးဒဏ်ကိုမခံနိုင်တဲ့အတွက် ဆက်ပြီး မကပြနိုင်တာကိုခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ”

သူသည် ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် တောင်းပန်စကားပြောသွားသော်လည်း ဧည့်ပရိသတ်များက စုမာယုံသည် မိမိတို့ကိုမြှမ်းမြောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းနားလည်လိုက်လေသည်။

သူတို့သည် ခံပြင်းလာကြသော်လည်း မည်သူကမျှ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရုံခြင်းမရှိပါ။

ယန်ကျင်းလိန် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်သွားမကယ်တာ မှားသွားပြီထင်တယ်”

ဗုယုံသန်းက....

“ရှင် သွားကယ်လို့ရမှာလား”

တုံပင်ကမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တော်တော်လူမဆန်တဲ့ဟာတွေပဲ”

သူတို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခံပြင်းနေစဉ်မှာပင် ယန်ကျင်းလိန် ခြေထောက်ကို လက်တစ်ဖက်ကဖမ်းဆွဲလာသည်ကိုသိလိုက်ရ၏။

ယန်ကျင်းလိန် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

သူသည် အောက်ပျံကြည့်လိုက်ရာ ဗေဒင်ဘီလူးဖြစ်နေသည် ညိုတွေ့ရ၏။

မေဒင်ဘီလူးကမျက်ရည်ပဲလျက် စားပွဲအောက်တွင်ပုန်း
နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်ကြသည်။

မယုသန်းက အပေါ်အင်္ကျီကိုချွတ်၍ စားပွဲအောက်သို့ပစ်
ချရင်း မေဒင်ဘီလူးကိုဖုံးကွယ်ထားလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် စုမာယုကဦးညွတ်လိုက်ပြီး...

“ဣရောက်လာကြတဲ့ဧည့်သည်တော်များခင်ဗျား... အခု
ဆက်လက်ရှုစားရမဲ့အစီအစဉ်ကတော့ နန်းကုန်းရှုက သူ့ကိုယ်သူ
ကြိုးဆွဲချသေကြောင်းကြိုပြီး ပရိသတ်များကိုဖျော်ဖြေမဲ့အစီအစဉ်ပဲ
ဖြစ်ပါတယ်”

သူသည် ရယ်မောရင်းစကားဆက်လိုက်သည်။

“နန်းကုန်းရှုဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လိုများကြိုးဆွဲ
သေမလဲဆိုတာ ရှုစားကြပါခင်ဗျား”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးသည်။
လူလေးယောက်သည် ကြောင်ကြောင်ကျားကျားအတိုင်း
ဝတ်ဆင်ထားသောလူအား ကြိုးဖြင့်ဆွဲခေါ်လာလေ၏။

ဧည့်သည်များ လှုပ်လှုပ်ရှုရှုဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

အကြောင်းမှာ ကြိုးဖြင့်ဆွဲခေါ်ခံရသူမှာ သိုင်းလောကသာ
အားလုံးက ပြဿနာအဖြစ်မခံဝံ့ဘဲ ဝေးဝေးကရှောင်ရှားနေရသော

လူထူးခြားသိုင်းသမားကြီးနန်းကုန်းရှုဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။
ယန်ကျင်းလိန် ရင်ထိတ်သွားသည်။

တုံပင်ကမ်းအံ့ဩလွန်း၍ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွား
၏။ မယုသန်းမှာ နန်းကုန်းရှုအား မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေ၏။
ဧည့်ပရိသတ်များကမူ အချင်းချင်းဝေဖန်ပြောဆိုကြလေ၏။

စုမာယုလက်မြှောက်၍ပြလိုက်ရာ ဆူဆူညီညီဖြစ်နေသော
ဧည့်ပရိသတ်များ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြကုန်၏။

ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးမှာ အပ်ကျသံပင်ကြားရအောင်...
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

ရာပေါင်းများစွာသောမျက်လုံးများသည် နန်းကုန်းရှုအား
စုရုံးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

သူတို့၏မျက်နှာပေါ်တွင်...

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်း၊ စံပြင်းခြင်းစသည့် အစိုင်
အယောင်များပေါ်လွင်၍နေ၏။

စုမာယုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဧည့်သည်တော်များခင်ဗျား ခုချိန်ကစပြီး နန်းကုန်းရှုအား
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကြိုးဆွဲချသေပါလိမ့်မယ်”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ထုပ်တန်းပေါ်မှ ကြိုးကွင်း
တစ်ခုတွဲလျောင်းကျလာသည်။

လူလေးယောက်သည် နန်းကုန်းရှုအားမြီရံလျက် ကြိုးကွင်း
အောက်သို့သွား၍ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကြိုးကွင်းဖြင့် နန်းကုန်းရှုလည်ပင်းသို့ စွပ်ထေ
လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် နန်းကုန်းရှုအားမြီရံထားသောလူလေးယောက်
နောက်သို့ပြိုင်တူဆုတ်သွားကြ၏။

ဧည့်ပရိသတ်များသည် နန်းကုန်းရှုခံလိမ့်မည်ဟုယုံကြည်
ထားကြသည်။ သို့သော် အံ့သြဖွယ် ရာကောင်းသည်မှာ နန်းကုန်းရှု
သည် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

စုမာယုံက လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ကြိုးကွင်းသည်
အပေါ်သို့ ရုတ်တရက်ဆွဲတက်သွားလေသည်။ နန်းကုန်းရှု၏ခန္ဓာ
ကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် အပေါ်သို့မြောက်တက်သွားလေ၏။

သူ၏ခြေလက်များသည် ရုန်းကန်တွန့်လိမ့်ရင်းပါသွား၏။
နန်းကုန်းရှုသည် အတန်ကြာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားပြီးနောက် လုံးဝငြိမ်
သက်သွားလေ၏။ အားလုံးသောလူများသည် ရင်ထဲ၌လေးလံလာ
ကြ၏။

ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်တို့မှာ အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည်ကို
နားလည်လိုက်ကြလေ၏။

စုမာယုံသည် ကြိုးကွင်းမှာတွဲလောင်းသေဆုံးနေသော နန်းကုန်းရွှအား ညွှန်ပြလိုက်၏။

“ဧည့်သည်တော်များခင်ဗျာ... နန်းကုန်းရွှဟာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ။ သူက ကျုပ်တို့ကိုခုခံရုန်းကန်လိမ့်မယ်လို့ ကြိုတင်တွက်ထားပါတယ်။ ဒီလိုဆိုရင်လဲ ပရိသတ်များက ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခုကိုကြည့်ရမှာပါပဲ... ခုတော့”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ခုတော့ သူကလုံးဝရုန်းကန်ခြင်းမရှိဘဲ ကြိုးဆွဲချသေတာတွေ့ရတဲ့အတွက် ပွဲညှိတစ်ခုဖြစ်သွားပါတယ်။ အားလုံးခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ဒေါသထွက်လွန်း၍ အံကြိတ်ထား၏။ မုယုံသန်းက အတင်းဆွဲထား၍သာ သူက ယင်းကဲ့သို့ဒေါသတွေ ထွက်၍နေခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ထိုစဉ် စုမာယုံက ထပ်မံကြေညာလိုက်လေ၏။

“ဧည့်သည်တော်ကြီးများခင်ဗျာ... ခုနောက်ဆုံး အစီအစဉ်စတင်ပါတော့မယ်။ ဒီတစ်ပွဲကတော့ တော်တော်လေးကြည့်ကောင်းမယ့်ပွဲဆိုတော့ ကျုပ်ပြောရပါတယ်”

သူသည် ပြုံး၍စကားဆက်လိုက်သည်။

“ခုနစ်စဉ်ကြယ်စား အိုကူရွက်ကိုမိတ်ဆက်ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ သူ့ရဲ့ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားဟာ ဘယ်သူမှရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိတဲ့စားပါ။ ခုအစီအစဉ်မှာ အိုကူရွက်ဟာ သူ့ရဲ့ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားနဲ့ ရေခဲတောင်ဒေဝီရဲ့တပည့်မ ဧွေအိဖိန်းကိုအပိုင်းပိုင်းခုတ်ပြပါလိမ့်မယ်။ ရှုစားတော်မူကြပါခင်ဗျာ”

ဧည့်ပရိသတ်အားလုံးတို့သည် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ယန့်ကျင်းလိန်မှာမူ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် မီးတောက်မီးလျှံပမာ နီရဲ၍လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်... အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူသန်ကြီးလေးယောက်သည် အိုကူရွက်အားခြံရံ၍ရောက်ရှိလာ၏။

ယန့်ကျင်းလိန်သည် အိုကူရွက်၏ဖြစ်အင်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ဒေါသကိုမချုပ်တည်းနိုင်ဘဲဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်၏။

မုယုံသန်းက သူ၏သွေးကြောကိုအချိန်မီပိတ်လိုက်၏။

ယန့်ကျင်းလိန်သည် လှုပ်ရှား၍မရဘဲဖြစ်သွားသော်လည်း အတွေးအခေါ်ရှိသည်။

မျက်လုံးလျှင်မြန်သည်။

သူသည် လျင်မြန်သောမျက်လုံးဖြင့် မုယ့်သန်းအား ဒေါသကြီးစွာဖြင့်ကြည့်နေ၏။

မုယ့်သန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ကျွန်မကိုစိတ်မဆိုးပါနဲ့... စိတ်မထိန်းနိုင်ရင် အမှားကြီးမှားတတ်လို့ပါ”

ထိုအချိန်မှာပင် လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်က ဧည့်အိမ်နီးအား ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက်... လူတစ်ယောက်ကကြီးမားသောပျဉ်ပြားတစ်ချပ်ဆွဲယူလာပြီး တိုင်မှာထောင်ထားလိုက်၏။

သူတို့သည် ဧည့်အိမ်နီးအား ပျဉ်ပြားပေါ်မှီစေ၍ လက်နှင့်ခြေ ဝမ်းဗိုက်ကို ကြိုး ဖြင့်တုပ်နှောင်ထားလိုက်၏။

စုမာယုံက လက်ထဲမှစားခုနစ်လက်ကိုမြှောက်ပြလိုက်၏။

“ဧည့်သည်တော်များခင်ဗျာ... ဟောဒီမှာညွှန်ပြတဲ့ စားခုနစ်လက်ဟာ အိုကူရွက်ရဲ့နာမည်ကျော်တဲ့စားခုနစ်လက်ပါ။ အခုသူက သူ့ရဲ့စားခုနစ်လက်ကိုရေခဲတောင်က လုပ်ရင်းရဲ့တပည့် ဧည့်အိမ်နီးကို အပိုင်းပိုင်းခုတ်ပြပါလိမ့်မယ်... ရွှစားတော်မူကြပါ”

သူသည် အိုကူရွက်ထံလျှောက်လာပြီး စားခုနစ်လက်အား ပေးအပ်လိုက်သည်။ သူသည် အသံတိုးတိုးဖြင့်....

“အိုကူရွက်... ဒါဟာ ခင်ဗျားရဲ့နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပဲ။ မိန်းကလေးကိုသတ်ပြလိုက်ရင် ခင်ဗျားကိုအဆိပ်ဖြေဆေးပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်”

အိုကူရွက်သည် စကားမပြောဘဲ စားခုနစ်လက်ကိုလှမ်းယူလိုက်သည်။

သူသည် စည်ပရိသတ်များကိုပြုံးပြလိုက်သည်။

“ခုချိန်ကစပြီး... ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားအိုကူရွက်က သူ့ရဲ့စားပညာကိုပြသပါလိမ့်မယ်.. အားလုံးရွှစားကြပါခင်ဗျာ”

အားလုံးသောလူများသည် အိုကူရွက်အား ရင်တမမဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။

စွေအိဖိန်းမှာမူ ရှန်းကန်ရင်းဆဲဆိုနေသည်။

ယန်ကျင်းလိန်သည် မြင်တွေ့နိုင်ပြီး အသံကြားနိုင်သည် ဖြစ်သော်လည်း မည်သို့မျှမလှုပ်ရှားနိုင်ဘဲဒေါသထွက်၍ မျက်ရည် များပင်ကျလာသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိုကူရွက်က အေးဆေးစွာခန္ဓာကိုယ်ကိုမတ် လိုက်သည်။ သူသည် ဓားခုနစ်လက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီး စွေအိဖိန်း အားချိန်ရှယ်လိုက်သည်။

စွေအိဖိန်း မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မုယုံသန်းက ယန်ကျင်းလိန်၏သွေးကြော ကို လျှပ်တစ်ပြက်ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ယန်ကျင်းလိန်သည် ခြေလက် လှုပ်ရှားလာနိုင်သည်နှင့် အိုကူရွက်ထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလွှား သွားသည်။

မုယုံသန်းနှင့် တုံပင်ကမ်းတို့ကလည်း ပြေးလွှားသွားလေ သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အိုကူရွက်က သူ၏ခုနစ်စဉ်ကြယ်ဓားကိုပစ်

လွှတ်လိုက်သည်။ ယန်ကျင်းလိန်ကကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်လိုက် လေသည်။

“မပစ်နဲ့ဖေဖေ”

သို့သော် နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။

အိုကူရွက်၏ဓားနှစ် လက်သည် စွေအိဖိန်း၏လက်နှစ်ဖက် နှိရာသို့ပစ်လွှင့်လာသည်။

ဓားတစ်လက်သည် ကြိုးတန်းလန်းဆွဲနေသောနန်းကုန်းရှု ထံသို့ပစ်လွှင့်သွားသည်။

“ဝုန်း...”

နန်းကုန်းရှု၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အောက်သို့ပြုတ်ကျလာလေ သည်။ အိုကူရွက်၏လက်တစ်ချောင်းသည် နန်းကုန်းရှု၏သွေးကြော များကို လျှပ်တစ်ပြက်ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ နန်းကုန်းရှု ရုတ်တရက် လှုပ် ရှားလာပြီး လည်ပင်းမှကြိုးများကိုဖြုတ်လိုက်သည်။

စွေအိဖိန်းသည် သူမ၏လက်မှကြိုးများပြတ်သွားသဖြင့် သူမ၏ခြေထောက်မှ ချည်နှောင်ထားသောကြိုးများကိုဖြေလိုက်၏။

သူတို့သည် စုမာယုံနှင့် ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်ထံသို့ပြိုင်တူပြေးလွှား သွားကြလေသည်။

စုမာယုံကရယ်မောလိုက်သည်။

“ပြေးလို့မလွယ်တာက ခင်ဗျားတို့ပါ... ဒီခရီးထဲမှာ ကျုပ်
စက်ခလုတ်ဆယ်ခုတပ်ထားတယ်၊ ကျုပ် ခလုတ်နှိပ်လိုက်တာနဲ့ စက်
ယန္တရားအားလုံးလှုပ်ရှားပြီး သေကုန်ကြမယ်”

နန်းကုန်းရွှက ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်အားကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ... သတ္တိရှိရင် မျက်နှာဖုံးကိုဖြုတ်
ထိုက်ပါ”

ထိုစဉ် ဗေဒင်ဘီလူးစင်းချူရှက အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာ
သည်။ သူသည် ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်အား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း—

“ခင်ဗျားလူယုတ်မာ... ခင်ဗျားလူမဆန်ဘူး၊ ကိုယ့်အပေါ်

ဒုက္ခာရှိတဲ့ ရဲဘော်သုံးယောက်ကို ရက်စက်စွာလုပ်ကြံရသလား”

နန်းကုန်းရွှက သူ့အားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူက...”

မုယုံသန်းကြွားဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သူက ကုန်းစွန်းတာ့ပါပဲ”

ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်သည် အားရပါးရရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

သူ၏အသံသည် ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးပဲ့တင်ထပ်သွားလေ၏။

သူသည် ငွေရောင်မျက်နှာဖုံးကိုချွတ်ချလိုက်၏။

ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်ဆိုသူမှာ ကုန်းစွန်းတာ့အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

မမျှော်လင့်သောအဖြစ်အပျက်က လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့်
ဧည့်ပရိသတ်များတို့သည် ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြ
သည်။ သူတို့သည် ကြက်သေသေလျက် မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေကြလေ
သည်။

အိုကူရွက်၊ နန်းကုန်းရွှ၊ စွေအိဖိန်းနှင့် ယန့်ကျင်းလိန်တို့
သုံးယောက်သည် စုမာယုံနှင့်ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်ထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေး
သွားရာ စုမာယုံကသူ့အနီးရှိတိုင်မှခလုတ်နှိပ်လိုက်သည်နှင့် ဧည့်ခန်း
၏ဝဲယာမှသံတိုင်နှစ်ခုသည် အလိုအလျောက်တိုးထွက်လာပြီးပိတ်
ထားလိုက်လေသည်။

အိုကူရွက်တို့လူစုသည် မဝင်နိုင်တော့ဘဲ ရပ်တန့်သွားကြ
သည်။ အိုကူရွက်ကဒေါသကြီးစွာဖြင့်—

“ဒီမှာ ငရဲပြည်ပိုင်ရှင် ခင်ဗျား အသာတကြည်အညံ့ခံပါ”

နန်းကုန်းရွှက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ပြေးလို့ မလွတ်ပါဘူး”

နန်းကုန်းရွှေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါက သူ့ကိုထင်တော့ထင်သားပဲ... ဒါပေမဲ့ သူလက်ဦး သွားလို့ ကျုပ်ခံရတာ”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ဖခင်အနားသို့ချဉ်းကပ်သွား၏။

“ဖေဖေ...”

“သာ...”

အိုကုရွက်သည် ယန့်ကျင်းလိန်အားသိုင်းဖက်ထားလိုက်၏။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ကုန်းစွန်းတရွှေ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းတို့သဘောမကျနဲ့ဦး... ရှင်းရှင်းပြောလိုက်မယ်၊ မင်း တို့အားလုံး ငါ့အဆိပ်ကိုသောက်မိထားပြီးပြီ၊ ကျုပ်ဆီက ဖြေဆေး မရရင် အားလုံးသေကုန်ကြပါလိမ့်မယ်”

အားလုံးရင်ထိတ်သွားကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အသံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒီမှာ စုမာယုံ... မင်းဟာ အလွန်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ပါ၊ မင်းရဲ့ လောဘနဲ့မိုက်မဲမှုကြောင့် ကိုယ့်ရှူးကိုယ် ပြန် ပတ်တော့မယ်”

အားလုံးသောလူများလှည့်ကြည့်လိုက်ကြရာ စုမာချောင် နှင့် ဓရေပန်းပိုင်ရှင်တို့သည် လက်တွဲ၍လျှောက်လာကြသည်ကို တွေ့ ရလေသည်။

စုမာယုံ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ အစ်ကို... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုအမြဲတမ်းရှုံးတဲ့သူ တစ် ယောက်ပါ၊ အမြဲတမ်းမျက်နှာမပြရဲတဲ့သူက အခု ဘာလာလုပ် မလို့လဲ”

စုမာချောင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်... မင်းက အတော်မိုက်တွင်းနက်သေးတာကိုး”

ဝက်ပိပိုင်ရှင်က လွယ်အိတ်တစ်ခုကိုမြှောက်ပြလိုက်သည်။

“မင်းအားကိုးနေတဲ့အဆိပ်ဟာ အသုံးမဝင်တော့ပါဘူး၊ ဟောဒီမှာ ငါနဲ့မင်းအစ်ကိုဖော်စပ်ထားတဲ့အဆိပ်ဖြေဆေး”

သူသည် လွယ်အိတ်ကိုချလိုက်ပြီး အမည်းရောင်ဆေးလုံး နှုတ်ကို လက်ဝါးပေါ်သို့ဖြန့်ဖြလိုက်သည်။

“ဟောဒီဆေးလုံးဟာ မင်းရဲ့အဆိပ်ကိုကောင်းကောင်း ဖြေနိုင်တယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်မုယုံသန်းတို့ဝမ်းသာသွား၏။ သူတို့သည် ဆေးလုံးများကိုယူ၍ ဧည့်ပရိသတ်များကိုဝေငှတိုက်ကျွေးလိုက် လေသည်။

စုမာယုံ မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲသွားသည်။

စုမာချောင်က....

“ကဲ... မင်းရဲ့အဆိပ်... မင်းရဲ့အားကိုးတဲ့အဆိပ်ဟာ ဘာမှ အရာမရောက်တော့ဘူး၊ မင်း ဘာဆက်လုပ်ဦးမှာလဲ”

ကုန်းစွန်းတော့ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်တစ်ခုအကြံပြုမယ်၊ ကျုပ်နဲ့သိုင်းပညာ ယှဉ်မဲ့သူ ထွက်ခွဲပါ။ ကျုပ်ရုံးသွားရင် မင်းတို့ကြိုက်သလိုစီမံနိုင်တယ်။ ကျုပ်ကအနိုင်ရရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့လူအားလုံးကို လက်ဖျားနဲ့မတို့ဘဲ ဆုတ်ခွာခွင့်ပေးပါ”

အိုကူရွက်က....

“ကျုပ်က လက်မခံဘူးဆိုရင်ကော”

ကုန်းစွန်းတော့က....

“ခင်ဗျားလက်မခံဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့သံတိုင်ထဲမှာ ခင်ဗျားတယ်လိုလုပ်ဖမ်းနိုင်မှာလဲ”

အိုကူရွက် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်လက်ခံမယ်”

ကုန်းစွန်းတော့က....

“ဒီလိုဆိုရင် ယှဉ်ပြိုင်မဲ့သူတစ်ယောက် အထဲကိုကြွပါ”

အိုကူရွက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန်ပြင်ဆင်၏။

ယန့်ကျင်းလိန် ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ဖေဖေကအဆိပ်မိထားတဲ့ဒဏ်မပျောက်သေးဘူး... သား

ဝင်မယ်”

အိုကူရွက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... သတိထားပါ”

ထိုစဉ်... စုမာယုံက သံလှောင်အိမ်ခေတ်ကိုနှိပ်လိုက်ရာ သံလှောင်အိမ်သည် အပေါ်သို့ပြန်တက်သွားသည်။ စဉ့်သည်ထော် သိုင်းသမားတို့သည် စုမာချောင်နှင့်ဝက်ပါပိုင်ရှင်တို့ ဝေငှနေသော အဆိပ်ဖြေဆေးများ စားသုံးနေသဖြင့် တခြားကိစ္စကိုလုံးဝသတိမပြု မိနိုင်ကြဘဲဖြစ်နေလေသည်။

ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်သည် သူ၏ငွေရောင်မျက်နှာဖုံးအား ရွတ် လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ သူသည် ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ် တန့်လိုက်လေသည်။

“ယား...”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ဖခင်အနှိပ်စက်ခံထားရသဖြင့် ငရဲပြည် ပိုင်ရှင်အပေါ် အလွန်ရှုံ့မုန်းနေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် တစ်ဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ငရဲပြည်ပိုင်ရှင်ခေါ်ကုန်းစွန်းတော့သည် ယန့် ကျင်းလိန်၏တိုက်ခိုက်မှုအား ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

ထို့နောက် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်တွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ဝုန်း...”

ယန့်ကျင်းလိန်အဝင်လောသွားသဖြင့် သူ၏ပန်းတွင် ကုန်း စွန်းတော့၏လက်ဝါးချက် ထိမှန်သွားသည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွား၏။

အိုကူရွက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။
ယန့်ကျင်းလိန်အား ပွေ့ထူလိုက်၏။
“သာ...”

နန်းကုန်းရှု ပြေးဝင်သွားသည်။ ကုန်းစွန်းတော့က ဆီ...
တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ နန်းကုန်းရှုသည်အဆိပ်မိထားသောကြောင့်
အတွင်းအားများစုစည်း၍မရဘဲဖြစ်သောကြောင့်....

“ဝုန်း...”

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် နောက်သို့ယိမ်းယိုင်သွားကာ ဖင်ထိုင်
ကျသွားသည်။ အိုကူရွက်က မခံမရပ်ပြေးလာပြီး ကမန်းကတန်ဆင်
ရောက်တိုက်ခိုက်၏။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ကုန်းစွန်းတော့ ရယ်မောလိုက်သည်။
“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုနိုင်လိမ့်မယ်ထင်လို့လား”

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့်လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းထုတ်
လိုက်ပြန်သည်။ အိုကူရွက်သည် နန်းကုန်းရှုနည်းတူ အတွင်းအား
စုစည်း၍မရနိုင်သေးသဖြင့် ကုန်းစွန်းတော့၏လက်ဝါးချက် ထိမှန်သွား
သည်။

“ဝုန်း...”

အိုကူရွက်သည် အတိထားသည့်ကြားမှ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်
သည် နောက်သို့ယိမ်းယိုင်သွား၏။

ယန့်ကျင်းလိန် အချိန်မီဖမ်းထား လိုက်သောကြောင့်သာ
ဖင်ထိုင်ကျမသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဖေဖေအနားယူပါ... ကျွန်တော်တိုက်မယ်”

ယန့်ကျင်းလိန်ပြောရင်း ကုန်းစွန်းတရွယ်သို့ ပြေးဝင်သွား
ပြန်၏။ သို့သော် သူ၏ဝမ်းဗိုက်တစ်နေရာမှာအဆိပ်မိထားသဖြင့်
အတွင်းအားစုစည်းရာ၌ အနည်းငယ်ခက်ခဲသည်နှင့်ကြုံတွေ့နေရ၏။

ကုန်းစွန်းတော့က လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ထပ်မံတွန်းထုတ်
လိုက်သည်။

“ဝုန်း...”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် နောက်သို့ယိမ်းယိုင်သွားပြန်သည်။

“ယား...”

စွေအိဖိန်း ပြေးဝင်လာပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ သူမသည်
ဓားဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကုန်းစွန်းတော့ ရယ်လိုက်သည်။

“ဘယ်ရမလဲ”

ပြောရင်း စွေအိဖိန်း၏ဓားကိုဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်၏။ တစ်
နှိန်တည်းမှာပင် သူ၏လက်ဝါးတစ်ဖက်သည် စွေအိဖိန်း၏ရင်သို့
နှိတ်ချလိုက်သည်။

“ဝုန်း...”

သူ့လက်ဝါးနှင့်စွေအိဖိန်း၏ရင်သို့မရောက်သေးပါ။
မှယုံသန်းက အချိန်မီလက်ဝါးဖြင့်ခံပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မယုံသန်းက တုံ့ပြန်အတွင်းအားကို အသုံးပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်
၏။ ထို့ကြောင့် ဤတစ်ကြိမ် နောက်သို့ဆုတ်သွားသူမှာ မယုံသန်း
မဟုတ်ဘဲ ကုန်းစွန်းတော့ဖြစ်နေ၏။ ကုန်းစွန်းတော့သည် မယုံကြည်
စွာဖြင့် မယုံသန်းအားကြည့်လိုက်၏။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

မယုံသန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“မယုံသန်း”

“မင်းဆရာဘယ်သူလဲ”

“အိချင်းသီလရှင်”

ကုန်းစွန်းတော့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ သူသည် မယုံသန်း
အား တစ်ခထကြည့်ပြီးနောက် ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်၏။ ဤတစ်
ကြိမ်တွင် သူသည် အတွင်းအားခုနစ်ပုံအထိ အသုံးပြုလိုက်လေ၏။

မယုံသန်းက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ခံပေးလိုက်ရာ....

“ဝုန်း....”

ကုန်းစွန်းတော့၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြီးမားသောနံရံတစ်ခုနှင့်
ဆောင့်မိလိုက်သည့်အလား နောက်သို့လန်ကျသွားလေသည်။

မယုံသန်းက လိုက်၍တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုပါ။ ရပ်၍အေးဆေး
စွာကြည့်နေ၏။ ကုန်းစွန်းတော့မှာ အံ့ဩခြင်း၊ မယုံကြည်ခြင်း၊ ခံပြင်း
ခြင်းစသည်များကို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူသည် ထရပ်ပြီး မယုံသန်း
အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

သူတဝင်မကျနိုင်အောင်ဖြစ်မိသည်။ သူ၏မိုးကြိုးလက်ဝါး
ကို တော်ရုံတန်ရုံအကျော်အမော်ပင်မခံနိုင်ပါ။ ယခုမှ နုနယ်ငယ်ရွယ်
သောမိန်းကလေးတစ်ယောက်က မိမိထက် အတွင်းအားကြီးမား
နေခြင်းမှာ မယုံကြည်ဖွယ်ဖြစ်နေလေ၏။

မယုံသန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ဘာလဲ... သိပ်အံ့ဩသွားသလား”

ကုန်းစွန်းတော့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“မင်းရဲ့သိုင်းပညာက ဘာလဲ”

မယုံသန်းက....

“ကိုယ့်အတတ် ကိုယ်စူးလို့ခေါ်တယ်”

ကုန်းစွန်းတော့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြန်၏။

“ဒီလိုပညာမျိုး မကြားဖူးပါဘူး”

“အခု ကြားဖူးတွေ့ဖူးပြီမဟုတ်လား”

ကုန်းစွန်းတော့က မယုံသန်းစကားပြောဆိုနေစဉ် အလစ်ဝင်
ထိုက်ခိုက်ရန် ဟန်မပျက်အတွင်းအားစုစည်းလိုက်၏။

ဤတစ်ကြိမ်.... သူသည် အတွင်းအား အပြည့်အဝစုစည်း
ထိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ယား....”

သူသည် လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။
မယုံသန်း ရင်ထိတ်သွား၏။

ယန်ကျင်းလိန်လည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်၏။

“သတိထား မယုံသန်း”

ဟုသတိပေးလိုက်သည်။

“ဝုန်း...”

မယုံသန်းက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့်ခုခံလိုက်ရာ ကုန်းစွန်းတော့၏။ ခန္ဓာကိုယ် အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားလေ၏။

“ဝုန်း...”

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် နံရံနှင့်ပြင်းထန်စွာဆောင့်မိသွား၏။ သူသည် လူးလိုမိ၍ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် မယုံသန်းအား မယုံကြည်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့်ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ပြန်လည်၍ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သက်သွားလေတော့၏။

စုမာယုံသည် ကုန်းစွန်းတော့ သေဆုံးသွားသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်သွားလေ၏။

ကျန်ရှိသော လူမွန်ကန်းနှင့်အဝါရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော လူသုံးယောက်တို့လည်း ပြေးလွှားသွားကြလေ၏။

နန်းကုန်းဂူက ရုတ်တရက်အော်လိုက်၏။

“ပုယန်းချို ရပ်လိုက်”

အဝါရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော လူသုံးယောက်အနက် ကျန်နှစ်ယောက်က ဆက်လက်ပြေးလွှားသွားသော်လည်း ကျန်တစ်ယောက်မှာမူ ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲရပ်သွားလေ၏။ ထိုလူမှာ ပုယန်းချိုဆိုသူပင်ဖြစ်၏။ သူကရုပ်ဖျက်ထားသောကြောင့် ယန်ကျင်းလိန်က မမှတ်မိဘဲဖြစ်နေ၏။

ယန်ကျင်းလိန်က သွယ်သို့ချဉ်းကပ်သွား၏။
“ကဲ... ပုယန်းချို ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျား ဘယ်ပြေးမလဲ”

ပုယန်းချိုက ယန်ကျင်းလိန်အားစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းကိုကြောက်လို့ပြေးနေတယ်လို့ မှတ်နေသလား”
ယန်ကျင်းလိန်က မှဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“စကားမရှည်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားကိုရှောင်နိုင်ရင်
ရှောင်ပေတော့”

သူသည် ယင်းသို့ပြောရင်း လက်နှစ်ဖက်လှုပ်ရှားလိုက်၏။
စားခုနစ်လက်သည် ပုယန်းချို၏ခန္ဓာကိုယ်ခြေလက်ထံသို့
ပစ်လွှင့်သွားလေ၏။

ပုယန်းချို အပေါ်သို့ခုန်၍ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

သူသည် ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားကိုရှောင်တိမ်းရန် လေ့ကျင့်ထား
သဖြင့် စားခြောက်လက်ကိုရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သော်လည်း ကျန်ရှိသော
တစ်လက်ကိုမူ ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပေ။

“ဟား...”

ပုယန်းချို သေဆုံးသွား၏။

ကုန်းစွန်းတော့လည်း သေဆုံးသွားပြီဖြစ်လေ၏။

အမှောင်လောကပြုလဲပျက်စီးသွားပြီ ဖြစ်၏။

သို့သော် စုမာယုံတစ်ယောက်ကျန်သေးသည်။

နန်းကုန်းဂူတို့သည် စုမာယုံအား လိုက်လံရှာဖွေနေကြ၏။

“ဟား... ဟား... ဟား”

စုမာယုံ၏အသံထွက်ပေါ်လာ၏။

“မင်းတို့က အောင်မြင်ပြီလို့မယူဆကြပါနဲ့... အခု ကျုပ်ရဲ့

ယန္တရား စက်ခလုတ်(၁၀)ခုရဲ့ အရာသာကို ခံစားကြည့်ပါဦးလေ”

အိုကူရွက်တို့သည် အသံလာရာသို့ရှာကြည့်ကြ၏။ သို့သော်

စုမာယုံကိုမတွေ့ရချေ။ ထိုစဉ် စုမာချောင်ကရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့... မင်းရဲ့စက်ခလုတ်(၁၀)ခုကို

ခရေပန်းဝင်္ကံပါပိုင်ရှင်က ကြိုတင်ဖျက်ဆီးထားလိုက်ပြီ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

စုမာယုံက ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ငါ့ရဲ့စက်ခလုတ်အခန်းကိုလောကပေါ်မှာ အခိုင်မာဆုံး
သော့နှဲ့ခတ်ထားတာ၊ ငါ့မှာရှိတဲ့သော့တစ်ချောင်းကလွဲလို့ ဘယ်
သော့နှဲ့မှဖွင့်လို့မရဘူး... ငါ့ကိုလာမလို့မိနဲ့”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဝက်ပါပိုင်ရှင်က ရယ်မောလိုက်၏။

“မင်းကသိပ်ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်... လူတော်တစ်ယောက်
ပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်း လမ်းလွဲလိုက်နေတယ်၊ မင်းတတ်ထားတဲ့ပညာနဲ့
လူအများအတွက် တိုင်းပြည်အတွက်အသုံးမချဘဲ ကိုယ်တစ်ယောက်
တည်းအကျိုး အများထိခိုက်နစ်နာအောင်လုပ်တဲ့အတွက် မင်းကျဆုံး
တဲ့လမ်းစဉ်ကိုလိုက်သွားရမှာပဲ၊ မင်းရဲ့သော့ဟာ ငါ့တို့ဆီရောက်နေ
ပြီဆိုတာ မင်းသိအောင်ပြပါမယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်....

“မိတ်ဆွေကြီး... သူ့ရဲ့သော့ကိုပြလိုက်စမ်းပါဗျာ”

အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် လူပုံအလယ်မှထွက်လာပြီး
စားပွဲပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်သည်။ သူသည် သူ့လက်ထဲမှသော့ကို
မြှောက်ပြလိုက်သည်။ ယန့်ကျင်းလိန်က ထိုအဘိုးအိုအားတွေ့မြင်
လိုက်ရသောအခါ အံ့သြဝမ်းသာသွားသည်။

“အဘဲကုဝမ်း”

လွတ်ခနဲခေါ်လိုက်မိ၏။ ထိုအဘိုးအိုမှာ စောရဝိဇ္ဇာကုဝမ်း
ပင်ဖြစ်သည်။ ကုဝမ်းကလက်ထဲတွင် ရှစ်လက်မခန့်အရွယ်ရှိသော
သော့တစ်ချောင်းကိုမြှောက်ပြရင်း....

“စုမာယုံ... မင်း ဘယ်မှာရှိနေသလဲ၊ ဒီသော့ မင်းသော့
ဟုတ်မဟုတ် သေချာကြည့်ပါ”

စုမာယုံ အသံတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

အိုကုရွက် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်....

“စုမာယုံ မင်းသတ္တိရှိရင်ထွက်လာခဲ့ပါ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

စုမာယုံ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျုပ် လာပါပြီဗျာ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် လျှို့ဝှက်သောတံခါးတစ်ခုမှ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

သိုင်းသမားများတို့သည် စုမာယုံအပေါ် အလွန်နာကြည်း
နေကြသဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန်ပြေးလွှားသွားသည်။

“အားလုံးရေမတိုးနဲ့”

စုမာယုံက ကြက်ဥအရွယ်ခန့်ရှိသောအနီရောင်အလုံးကို
မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“ရှေ့တိုးလာရင် အားလုံး အစိတ်စိတ်အပိုင်းပိုင်းဖြစ်သွား ကုန်လိမ့်မယ်”

နန်းကုန်းရွှေက သိုင်းသမားများကိုဟန်တားလိုက်သည်။ စုမာယုံရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုင်ထားတဲ့အလုံးက အနည်းဆုံး လူ ၁၀၀ ကို အပိုင်းပိုင်းအစစဖြစ်အောင် ပေါက်ကွဲနိုင်တဲ့အစွမ်းရှိတယ်။ ဒီလိုအလုံး မျိုး ကျုပ်မှာဆယ်လုံးမကရှိတယ်”

သူသည် အားရပါးရရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် အားလုံးကကိုယ်ခန္ဓာအပိုင်းပိုင်းအစစ မဖြစ်ချင် ကြဘူးဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့အမိန့်ကိုနာခံရလိမ့်မယ်”

အိုကုရွက်အပါအဝင် သိုင်းသမားများတို့သည် ရှေ့သို့မတိုက် တော့ဘဲ ကြက်သေသေဖြင့်ရပ်ကုန်ကြလေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

စုမာယုံက ကျယ်လောင်စွာရယ်မောလိုက်သည်။

“ကဲ... ငါ့အမိန့်ကိုနားထောင်”

သူသည် သိုင်းသမားထဲသို့တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်....

“ဝူးတန်ဂိုဏ်းက လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ် ကျုပ်အမိန့်ကို နာခံပါ”

ဝူးတန်ဂိုဏ်းမှ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ် မလှုပ်မယှက်ခေါင်း ငုံ့ထားလေသည်။ စုမာယုံက....

“ခင်ဗျား ကျုပ်အနီးကိုလာခဲ့ပါ... ကျုပ်ခိုင်းစရာရှိတယ်”

ဝူးတန်ဂိုဏ်းချုပ်သည်ခံပြင်းလွန်သဖြင့် လက်သီးကို ကျစ် ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီးရပ်နေ၏။

“ကျုပ်ကိုသတ်ချင်သတ်လိုက်... လူယုတ်မာရဲ့အမိန့်ကို မခံဘူး”

“ဟား... ဟား... ဟား”

စုမာယုံက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း ငါ့အမိန့်မနာခံရင် ငါ့လက်ထဲက ယမ်းလုံးနဲ့လူပေါင်း တစ်ရာရဲ့အသက်ကိုခြွေရလိမ့်မယ်။ မင်းစိတ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလား”

စုမာယုံက ယမ်းလုံးကိုထပ်မံမြှောက်လိုက်ပြီး....

“ငါ တစ်ကနေသုံးအထိရေတွက်လိုက်မယ်... ငါ့အမိန့်ကို မနာခံဘူးဆိုရင် လူပေါင်းတစ်ရာရဲ့အသက် သေဖို့သာပြင်ပေတော့”

သူသည် စတင်အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“တစ်....”

ယန်ကျင်းလိန်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဒေါသထွက်လွန်း၍ ညီ မည်းသွားသည်။ စုမာယုံက ထပ်မံရေရွတ်လိုက်သည်။

“နှစ်....”

ယန့်ကျင်းလိန်သည် ဓားငယ်ကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး ရှေ့သို့မသိမသာတိုးသွား၏။

“ရပ်လိုက်”

စုမာယုံသည် ယန့်ကျင်းလိန်၏သဘောကိုနားလည်သဖြင့် ရပ်ထန့်ရန် ဟန့်တားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယန့်ကျင်းလိန် ရှေ့မတိုးဘဲ တော့ဘဲရပ်လိုက်ရသည်။ စုမာယုံက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အားလုံးကိုတစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်ပြီး...

“သုံး...”

သုံးအထိရေတွက်ပြီးသည့်တိုင်အောင် ဝူးတန်ဂိုဏ်း လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်သည် ရှေ့မတိုးဘဲ မလှုပ်မယှက် မားမားမတ်မတ် ရပ်နေ၏။ စုမာယုံ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဝူးတန်ဂိုဏ်းရဲ့လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်က ငါ့အမိန့်ကိုမနာခံတဲ့အတွက်....”

သူသည် ပြောရင်း ယမ်းလုံးတစ်လုံးပစ်ပေါက်ရန် ဟန့်ပြင်လိုက်ရာ သိုင်းသမားများ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး နောက်သို့ပြေးလွှားဆုတ်ခွာသွားကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မုယုံသန်း၏ရင်ခွင်ထဲ၌တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားသည်ကိုခံစားလိုက်ရသည်။ သူမ ရင်ထိတ်သွားသည်။ ရင်ခွင်ထဲမှမှတ်ထားသော ကျောက်စိမ်းကြွက်ကလေး ခုန့်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒုက္ခပဲ”

သူမသည် အောက်သို့ငုံကြည့်လိုက်ရာ ကြွက်ကလေးသည် စုမာယုံထံသို့ လျှပ်တစ်ပြက်ပြေးသွားသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ သူမသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့်ကြည့်နေစဉ် ကြွက်ကလေးသည် စုမာယုံ၏ခြေထောက်မှတစ်ဆင့် ဘောင်းဘီထဲတိုးဝင်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ မုယုံသန်း၏မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွား၏။

ထိုစဉ်မှာပင် စုမာယုံ စူးရှစွာအော်လိုက်သည်။

“အား....”

သူသည် ယမ်းလုံးကိုင်လျက် နောက်သို့ခုန်ခုန်ခုန်ဖြင့် ဆုတ်သွား၏။ မမျှော်လင့်သောဖြစ်အပျက်ကြောင့် အားလုံးအုံ့ဩကုန်ကြသည်။ အခွင့်အရေးကိုချောင်းနေသောယန့်ကျင်းလိန်က လက်တစ်ချက်ဝေယမ်းလိုက်ရာ ဓားငယ်ခုနစ်လက်သည် စုမာယုံထံသို့ ပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

“အား....”

ယန့်ကျင်းလိန်၏ဓားခုနစ်လက်သည် စုမာယုံ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်စိုက်ဝင်သွားလေသည်။ စုမာယုံလက်နှစ်ဖက်ပြတ်ပြီး မြေပေါ်သို့ ယဲကျသေဆုံးသွားလေသည်။

သူတို့သည် အိုကူရွက်တည်ဆောက်ထားသော နန်းတော်
တွင် ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ကြလေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအေးချမ်းသာယာနေ၏။
လှလင်တစ်ယောက်နှင့်လုံမငယ်တစ်ယောက်တို့ လက်ချင်း
ယှက်ကာ တောလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်လာနေ၏။

သူတို့ကား....
ယန့်ကျင်းလိန်နှင့် မုယုံသန်းတို့ဖြစ်ကြ၏။
ယန့်ကျင်းလိန်သည် ရှုမျှော်ခင်းအားကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ခု
တို့သတိရလာ၏။

“ညီမကိုတစ်ခုမေးရဦးမယ်”
မုယုံသန်းက....
“ဘာမေးမလို့လဲအစ်ကို”
“ကျောက်စိမ်းကြွက်ကလေးက အဆိပ်ကာကွယ်ဖို့အတွက်
သူဆောင်လာတာမဟုတ်လား”

မုယုံသန်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
“ဟုတ်တယ်... အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ”
ယန့်ကျင်းလိန်က....

နိဂုံး

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး အန္တရာယ်ပြုနေသော အမှောင်
လောကမှဒုစရိုက်အဖွဲ့အစည်းသည် ပြိုကွဲပျက်စီးသွားပြီဖြစ်သည်။
သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးမှာ ပြန်လည်အေးချမ်းသာယာလာ
သည်။

အိုကူရွက်သည် ယန့်ကျင်းလိန်နှင့်ခွဲခွာ၍ သူ၏ဌာနေသို့ပြန်
လည်ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည်။

စုမာချောင်နှင့်ဝင်္ကီပါပိုင်ရှင်တို့မှာလည်း မိမိဌာနေသို့ပြန်
ကာ သောကကင်းဝေးစွာနေထိုင်ကြလေသည်။

ရွှေအိမ်နန်းသည် ယန့်ကျင်းလိန်အားခွင့်လွှတ်၍မိမိ၏ဆရာ
အရိုက်အရာကိုဆက်ခံရန် ရေခဲတောင်သို့ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ
သည်။ ယန့်ကျင်းလိန်မှာ တုံပင်ကမ်း၏စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပေးမှု
ကြောင့် မုယုံသန်းနှင့်လက်ထပ်သည်။

၂၀၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“သူက ဘာဖြစ်လို့ စုမာယုံကိုတိုက်ခိုက်လိုက်ရတာလဲ”
မှယုံသန်းရယ်မောလိုက်၏။

“ဪ... အစ်ကိုရယ်၊ သူက သူ့သခင်မ အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်
နေရတာသိလို့ သူ့အစွမ်းနဲ့သူ ဝင်ကူတဲ့သဘောပါ”

“ဪ... ဒီလိုကိုး”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်ကာ ပြိုင်တူရယ်မောလိုက်ကြလေတော့၏။

ပြီးစစ်
မေတ္တာမွန်ဖြင့်
တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်